Colecția Thriller

Ken McClure

TRAUMA

EDITURA AMALTEA

Ken McClure

TRAUMA

Traducere: Oana Matache

Coperta:
AMALTEA Tehnoplus

Versiune 1.0

TRAUMA
KEN McCLURE
© Ken Begg, 1995

Editura AMALTEA

2005

Trudim cu toţii împotriva propriului nostru leac,
căci moartea este leacul tuturor durerilor.

Sir Thomas Browne *(Religio Medici)*
– 1605-1682 –

Prolog

John Main se caţără până în vârful dealului şi se întoarse ca să cerceteze oraşul până la estuarul Forth şi dealurile Fluierului de dincolo de el. I se tăiase răsuflarea din cauza urcuşului şi mâinile îi erau pline de noroi de la căţăratul pe pământ ud. Începuse din nou să plouă, dar nu mai conta. Nimic nu mai conta. Nu ştia sigur ce căuta acolo sus, dar era ceva în legătură cu priveliştea. Următorul şi singurul lucru pe care îl mai ştia era că nu o întâlnise. În sufletul lui, ştia că nu o va găsi acolo, dar trebuia să-şi urmeze instinctele. Găsi un bolovan şi se aşeză. Era ud şi acoperit cu muşchi, dar nici asta nu mai conta.

Forth şi dealurile dispărură încetişor din văzul lui, pe măsură ce norii de ploaie se apropiau dinspre vest întunecând orizontul şi îngustându-i priveliştea. Culorile se pierdeau în timp ce un cenuşiu universal se prelingea peste oraş. Din acel loc putea să vadă spitalul care jucase un rol atât de important în tragedia sa. Tragedie? Oare era acesta cuvântul potrivit? Exista, oare, un cuvânt potrivit care să definească ceea ce simţea el? Dacă da, atunci nu-i venea în minte. Cuvintele descriau evenimente care puteau fi grupate în categorii. El avea nevoie de ceva care să descrie distrugerea în întregime a vieţii sale, a familiei şi a tot ceea ce-i fusese drag pe lume. De unde stătea, nu putea să vadă departamentul „Accidente şi Urgenţe” al spitalului – era de cealaltă parte a clădirii şi era prea departe – dar el ştia că se află acolo şi mai ştia că era plin, căci aşa era mereu. Ambulanţele continuau să vină şi să plece, cărucioarele continuau să care oase rupte şi fracturi la radiografie. Perdelele cabinetelor ascundeau punerea copcilor şi a bandajelor de rudele neliniştite. De ce? De ce nu se sfârşise totul după noaptea aceea îngrozitoare în care ambulanţa i-a adus pe toţi trei de pe autostrada rece şi udă?

Corpul splendid al lui Mary zdrobit fără vreo speranţă de vindecare, Simon care-şi pierduse complet cunoştinţa şi el însuşi cu… tăieturi şi contuzii. Îşi îndreptă privirea către cer la acest gând aproape de nesuportat. Era oare vreo glumă proastă a unei divinităţi ascunse? Încă îi stăruia în minte chipul doctorului atunci când acesta îi spusese formal că Mary era moartă. Omul n-avea de unde să ştie, dar în momentul acela îi proclama pedeapsa cu moartea chiar lui John. Îl condamna să ducă o viaţă de mort, să trăiască într-un adevărat iad al singurătăţii şi al zădărniciei care se întindea în faţa lui precum un deşert fără sfârşit.

Dar Simon? întrebase el. Este foarte bolnav. Vor mai trebui să treacă vreo două săptămâni până vom şti ceva sigur.

Săptămânile trecură şi soarta îi jucă ultima festă. Îl invită pe el personal să facă ultimul pas irevocabil în încheierea agoniei sale. Omul îmbrăcat în alb, altul de data aceasta, îi spusese pe un ton grav că lui Simon nu-i mai funcţiona normal creierul. Aparatele îi oxigenau şi îi hrăneau corpul mititel de trei ani, dar Simon era din toate punctele de vedere mort. Puteau ei să oprească aparatele?

„Da“. Cuvântul răsuna în capul lui Main ca o acuzaţie. Ce cuvânt simplu! „Da“ spusese şi Mary atunci când o ceruse în căsătorie. Era cuvântul care le adusese amândurora atâta bucurie când o întrebase dacă era însărcinată. Era ceea ce spusese directorul băncii când au vrut să se mute într-o casă mai spaţioasă şi ceea ce spusese sora lui când a întrebat-o dacă ea şi soţul ei ar putea să aibă grijă de Simon câteva zile pentru ca el să o ducă pe Mary la Paris ca să sărbătorească aniversarea căsătoriei în câteva săptămâni. Acum, cuvântul îşi schimbase semnificaţia; tocmai îşi omorâse fiul cu el.

Două ciori zburară spre pământ cam la treizeci de picioare mai încolo şi-i atraseră atenţia. Curând

acesta văzu că se întorseseră la stârvul unui iepure. Main îşi aduse aminte că îşi luaseră zborul când ajunsese el pe culme. Aşteptaseră să se întoarcă la ospăţ şi se convinseseră acum, în ciuda prezenţei sale continue, că erau în siguranţă. Main le urmări cum ciuguleau din stârv, întinzându-şi aripile pentru a-şi menţine echilibrul, cum prindeau mai mult curaj şi îşi măreau eforturile de a devora cadavrul. Alte două păsări se năpustiră în scenă ca nişte umbrele desfăcute şi se iscă o ceartă. Cât de diferită era această scenă de cele ale lui Disney, pictate pe tapetul din camera lui Simon. Gunoi antropomorf, pe care ele îl îmbrăţişaseră fericite, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ceea ce avea să urmeze. Acesta trebuie să fie motivul pentru care totul decurgea aşa normal în oraş, se gândi Main.

Ele nu ştiau cum este, de fapt, realitatea. Privirea i se îndreptă din nou către partea în care se afla spitalul. Ştia că personalul de acolo avea intenţii bune şi că a făcut tot ce le-a stat în putinţă. Nimic din ceea ce se întâmplase nu fusese vina lor. De fapt, dacă se gândea mai bine, nici nu înţelegea de ce ura pe toată lumea şi totul din jurul său.

1

Edinburgh, 14 februarie 1993

McKirrop simţea supa fierbinte din stomacul său ca pe o insulă ce emana căldură în scobitura din interior. Stărui asupra ultimei îmbucături de pâine atât cât putu înainte de a se ridica încet şi greoi. Îşi încheie cu greu nasturii de la haină şi se îndreptă spre uşă. Era timpul să înfrunte din nou frigul. Regulile erau reguli şi regula era să o iei din loc imediat după ce termini de mâncat. Holul era prea îngust pentru a sta la taclale şi coada creştea de la o săptămână la alta. Nu că locul în sine ar fi fost prea călduros sau ispititor, dar cel puţin oferea un refugiu din calea vântului îngheţat de est care năpăstuia Edinburgh-ul. McKirrop mormăi un cuvânt de mulţumire către tânăra de la Armata Salvării care stătea lângă uşă.

— Aveţi grijă de dumneavoastră! spuse ea în timp ce el trecea. Pe miercuri.

McKirrop se uită la ea şi apoi îşi mută repede privirea în pământ.

Cum se face că toate poartă ochelari groşi? se întrebă el.

Vântul îi bătu puternic obrazul stâng în timp ce păşea pe caldarâmul umed, aşa că-şi întoarse faţa spre dreapta. Neavând unde să se ducă, alese această variantă. Auzi pe cineva strigându-i numele, dar nu băgă în seamă acest lucru până când nu mai fu o dată strigat şi auzi zgomote de paşi în urma lui. Era Flynn. McKirrop îl văzuse în hol, undeva pe la sfârşitul rândului, dar îl evită.

— Unde dracu ai fost? întrebă Flynn. Toată lumea întreabă de tine. Bella tânjeşte după tine.

Flynn îşi punctă remarca izbucnind într-un acces de râs bronşic. Era exact cu un cap mai scund decât McKirrop, cu o coamă zbârlită de păr grizonat care-i conferea un aspect sălbatic, de

ţigan. Ambii bărbaţi erau bărboşi şi puteau fi luaţi drept orice altceva decât rataţii care erau.

— Am fost plecat, mormăi McKirrop.

— Ai dat de bani, sau ce? întrebă Flynn.

— Bineînţeles, tocmai mi-am ales să cinez cu Sally Ann. Pe ea am preferat-o în seara asta, replică McKirrop acru. Flynn izbucni din nou în râs, dar îl privi în continuare cu suspiciune.

— Tu întotdeauna ai fost mai şmecher, McKirrop. McKirrop nu-i răspunse. Îl privi absent pe Flynn, ca şi cum s-ar fi gândit la altceva.

— Deci diseară te întorci la canal.

— Poate.

— Plănuieşti tu ceva! îl acuză Flynn, strângând din ochi.

McKirrop zâmbi vag şi clătină din cap.

— Nimic de genul ăsta, spuse el.

— Ei bine, atunci ar fi pierderea ta, spuse Flynn, ridicându-şi gulerul şi dând din umeri.

— Figgy şi Clark au pus ceva la cale. Au de gând să aducă ceva băutură şi să sărbătorim ziua de naştere a Bellei.

— Ziua Bellei?

— Este mâine, ne tot spune asta de zile întregi.

— Câţi ani face?

— Pentru Dumnezeu, habar n-am! Exclamă Flynn. Cui îi pasă?

McKirrop zâmbi din nou şi Flynn citi ceva în zâmbetul lui.

— În afară de tine, poate? încercă el.

— De ce mi-ar păsa mie?

— Bella e cam aprinsă după tine, rânji Flynn. Mereu întreabă de tine. Poate că sentimentul e reciproc? O poveste de dragoste în mijlocul nostru.

— Isuse, bombăni McKirrop. Ar trebui să fiu disperat.

— Ei bine, ştii cum se spune, şopti Flynn cu un aer conspirator, mulţumeşte-te cu ce ţi se oferă.

— Dumnezeule, ar trebui să nu am nimic pe lume ca să mă mulţumesc cu Bella, exclamă

McKirrop. Flynn dădu din umeri.

— Faci cum vrei. Cred că nu ai o înghiţitură la tine?

McKirrop se opri un moment înainte de a scoate o jumătate de sticlă de whisky din buzunarul paltonului. Era plină pe trei sferturi.

— Isuse, ce bună e! exclamă Flynn, înşfăcând sticla şi îndepărtându-i dopul mai degrabă cu palma decât cu degetele. Luă un gât lung înainte ca McKirrop să i-o înşface înapoi.

— Ajunge! mârâi el.

— Acum domnii beau whisky, ha? bombăni Flynn acuzator. Nu-i de mirare că nu-ţi mai pierzi timpul cu unii ca noi. Presupun că acum nu mai suntem destul de buni pentru tine.

— Nu este adevărat, spuse McKirrop. Am făcut nitică treabă pentru o femeie din Braids, atâta tot.

— Nu te cred, rânji Flynn. Pui tu ceva la cale.

— Nu dau doi bani pe ce crezi tu, ripostă McKirrop cu o schimbare bruscă de temperament, aşa că şterge-o până nu-ţi crap capul.

Flynn îşi ridică mâinile în faţă cu o supunere sarcastică.

— Plec, plec, spuse el. Numai să nu te întorci cu coada între picioare când nu ţi-o ieşi afacerea!

— Cară-te! repetă McKirrop, vrând să-l lovească puternic cu mâna.

Flynn evită lovitura şi o luă din loc, privind înapoi peste umăr pe măsură ce se îndepărta.

— Ticălos nenorocit, mormăi el înainte să se întoarcă şi să-şi vadă de drum.

Începu din nou să plouă în timp ce McKirrop îşi croia drum pe străduţele întunecate cu mâinile înfundate adânc în buzunarele paltonului. Era o haină militară pluşată, un cadou primit de la vreo operaţiune de binefacere, deşi nu-şi mai amintea care. Toate erau la fel. Dumnezeule, cât le ura zâmbetele. Nu că ar fi contat. Ceea ce conta era să-şi găsească un adăpost pentru noapte şi să bea ceva. Dacă învăţase ceva din declinul său moral,

acest lucru era să trăiască clipa, fiindcă numai prezentul conta. Nici trecutul, nici viitorul, ci prezentul. Fiecare animal părea să ştie asta, cu excepţia omului. Fiinţele umane îşi petreceau viaţa pierzându-se în trecut sau făcându-şi planuri pentru viitor.

McKirrop aruncă o privire pe furiş în spatele lui şi văzu că era tot singur. Flynn nu-l urmărise. Cu o altă privire pe furiş, de data asta în ambele direcţii, se întoarse şi intră pe porţile de fier ale cimitirului unde se simţi în siguranţă. Se opri un moment, simţindu-se bine aşa izolat, înainte de a începe să-şi croiască drum spre celălalt capăt. Cimitirul era un loc spaţios şi bun pentru hoinăreală. De aceea fusese invadat de proprietarii care văzuseră în el o bună investiţie pentru viitor. Majoritatea potecilor cedaseră ambiţiilor arbuştilor târâtori şi muşchiului şi aproape că nu se mai putea merge pe ele, dar McKirrop îşi cunoştea drumul destul de bine. Cu mâinile întinse îşi făcea loc prin tufişuri şi se apleca pentru a putea trece pe sub ramurile joase până ajungea la noua lui „casă“, care fusese în ultimele două săptămâni, baraca abandonată a unui gropar.

Deşi se mai foloseau încă anumite părţi ale cimitirului, erau aduşi muncitori din afară ca să sape şi să umple mormintele când era nevoie.

Raţionalizarea forţei de muncă, dacă-şi mai amintea termenul corect. Nu mai era astfel nevoie să se depoziteze unelte şi echipament în incintă. Numai faptul că cei de la Consiliul Departamentului de Lucrări se răzgândiseră, îi adusese lui McKirrop un cămin.

Era linişte aici şi baraca era destul de bine păzită împotriva vântului şi a apei. Noua lui şefă din cartierul Braids îi oferise şansa de a-şi crea anumite condiţii de trai. Fiindcă i-a curăţat garajul, nefolosit de la moartea soţului ei, a putut achiziţiona în tot acest timp o lanternă, câteva lumânări şi o sobiţă cu gaz care de fapt făcea parte

dintr-o trusă de rezervă. Îl plătise bine la tocmeală şi îi mai promise o serie de treburi suplimentare ce aveau să urmeze în mod regulat. Mai erau şi nişte unelte bunicele în garaj cărora le-ar trebui „schimbat locul“ la un moment dat, dar deocamdată el va continua să-şi joace rolul de meşteşugar cinstit peste care se abătuseră vremuri grele şi să-i permită şi ei să se comporte ca Maica Tereza sau ca Bunul Samaritean sau ca oricine dorea ea. Simbioză! Asta era cuvântul pe care încerca să şi-l amintească. Femeia împreună cu el vor continua să trăiască în simbioză. Asta se va întâmpla atât cât va ţine treaba. Răsuci lacătul ruginit, după care-l scoase. Toarta era stricată dar arăta ca şi cum ar fi fost în perfectă stare de funcţionare aşa că funcţiona ca o oprelişte aparentă şi de aceea el avea întotdeauna grijă să o pună la loc dimineaţa când pleca. Păşi înăuntru şi închise uşa după el, dornic să se adăpostească de vânt cât mai repede. Încăperea era rece şi umedă şi mirosea a pământ şi a mucegai, dar aerul era nemişcat şi asta însăşi era o binecuvântare. Scormoni sub sacii din colţ şi scoase la iveală o lanternă pe care o aprinse cât ridică sobiţa în mijlocul podelei şi o aduse la viaţă. Flacăra albăstruie şi zgomotul focului ce trosnea în sobiţă îl făcură să scoată un murmur de satisfacţie. Se uită în sus la singura fereastră peste care el pusese un material de sac, să vadă dacă acesta mai era încă acolo. Era aproape imposibil ca cineva să ajungă prin apropiere în timpul nopţii, sau chiar şi în timpul zilei, dar nu avea rost să rişte.

Baraca, mică şi pătrată, se încălzi destul de repede. Nu avea aerisire, dar asta nu mai conta. Îi plăcea mirosul de gaz. Era semn de căldură, iar dacă îl ajuta să doarmă, cu atât mai bine. Era prea puţin probabil ca cei de la gaze să vină prin preajmă şi să-l sancţioneze. McKirrop zâmbi la gândul acesta şi scoase sticla ca să tragă o duşcă zdravănă din ea. Să bei ceva, lângă foc, la tine

acasă. Alt gând care-l făcu să zâmbească. „Acasă“ obişnuia să fie o vilă cu patru dormitoare, nu mai departe de zece mile de locul acesta, cu un Saab la uşă şi cu Laphroaig în barul cu băuturi. Dar asta fusese cu o sută de ani în urmă şi nu suporta să insiste asupra acestui gând. Asta fusese atunci, iar acum era altceva, şi acest „altceva“ conta pentru el. Avea căldură, un acoperiş deasupra capului şi o sticlă în mână. Totul era perfect. Nenorociţii ăia din canal n-aveau decât să devină sentimentali dacă doreau, cu prostiile lor despre vremuri apuse, dar el se simţea foarte bine aşa. McKirrop încremenise într-o stare de ameţeală conştientă la aproape trei dimineaţa; nu că ar fi ştiut cât era ceasul, doar că adormise un timp. Prinse cu mâna sticla goală, iar pe când se lupta să se proptească, o zdrobi de podea. Din cimitir se auzeau zgomotele care îl treziseră. Gândul că ar putea fi poliţia, împrăştie un pic ceaţa din capul lui şi îl făcu să tresară. Probabil că făceau vreo nenorocită de razie din nou. Despăduchere, un duş cu săpun carbolic şi din nou pe străzi. Înapoi în comunitate. Stătu nemişcat şi ascultă ca un animal de noapte. Auzea mişcări neîndemânatice în tufişurile din apropiere şi şoapte rostite mai tare. Zgomotul creştea periodic şi cineva făcea linişte.

McKirrop se lăsă în genunchi şi trase un colţ al sacului care acoperea fereastra. Nu putea să vadă nimic în întuneric, dar auzi o voce undeva care spunea: „Hai să trecem la treabă o dată!“ Câteva secunde mai târziu zări lumina unei lanterne printre copaci. Era cam la 25 de metri depărtare în partea cimitirului care mai era încă folosită.

Mulţumit că intruşii nu păreau a fi poliţişti şi că nu erau deloc interesaţi de el şi de proprietatea lui, McKirrop se relaxă şi deveni curios. Chiar deschise uşa puţin încercând să audă mai mult din ce se întâmpla.

Zgomote de lopeţi îi sunară în urechi şi asta îl incită. Mult timp avusese credinţa că cel mai bun

loc pentru un criminal de a scăpa de cadavru ar fi într-un cimitir, în special într-un cimitir ca ăsta, pentru că nimănui nu-i păsa de el. Dacă ei – oricine ar fi fost – îngropau pe cineva, era cu atât mai bine pentru el să ştie. Poate că-i ieşea şi lui ceva din asta, un mic şantaj? O recompensă pentru informaţii? Dar poate că nu îngropau un cadavru. Mai exista şi posibilitatea de a fi bunurile unui jaf pe care el le putea dezgropa mai târziu. Aproape că simţea soarele bătându-i în spate şi auzea cuburile de gheaţă clincănind în pahar. Dar mai întâi trebuia să afle.

McKirrop se strecură pe uşă afară şi merse ghemuit, aproape de pământ, înaintând către locul de unde veneau zgomotele. Păreau să fie patru oameni implicaţi; McKirrop vedea cum doi dintre ei săpau, pe când ceilalţi doi le ţineau lanternele. „Hai termină o dată!“ se răsti unul dintre aceştia când celălalt se opri din săpat „Poate n-ar trebui“ răspunse acesta, dar fu întrerupt de omul cu lanterna care-i proiectă raza direct în faţă. Am fost toţi de acord şi am ajuns până aici. Hai să terminăm o dată! Amândoi continuară să sape şi McKirrop îşi dădu acum seama că nu îngropau nimic, ci mai degrabă dezgropau ceva, sau mai corect pe cineva. Săpau un mormânt abia ridicat.

— Nenorociţii, murmură McKirrop cu respiraţia tăiată. Chiar şi unui om din afara societăţii, actul desacralizării unui mormânt îi părea respingător. Într-adevăr, cimitirul purta semnele mai multor acte de vandalism, de obicei picturi proaste şi pietre de mormânt sparte, dar nu cunoscuse niciunul care să fi mers atât de departe. Privi în continuare vrăjit cum se săpa, iar cele două raze ale lanternei scoteau la iveală un tablou oribil. Dintr-o dată auzi sunetul scos de o lopată care lovise lemnul şi tăcerea luă sfârşit.

— Am dat de el, anunţă unul dintre săpători.

— Trimite-l sus, spuse cel care ţinea lanterna, lăsându-se în genunchi.

Cei doi oameni care săpau dispărură din vedere pentru că amândoi se aplecaseră să înşface coşciugul şi să-l ridice. McKirrop îşi ţinu respiraţia în timp ce îi aştepta să-l scoată la iveală din mormânt. Făcură asta cu foarte puţin efort. McKirrop îşi dădu apoi seama de ce. Era un coşciug mic şi alb. Coşciugul unui copil. McKirrop simţi cum i se urca furia în gât. Era prea din cale-afară. Dădu din cap cu o groază neputincioasă în timp ce îi privea pe trei dintre ei încercând să desprindă capacul, pe când al patrulea le ţinea lanterna. Cu un ultim trosnet, capacul se deschise. McKirrop privi acestea până nu mai putu răbda.

— Nenorociţilor! strigă, ridicându-se-n picioare.

— Putregaiuri nenorocite! Lăsaţi copilul în pace!

Îşi croi drum prin arboret spre lumină, cu braţele fluturând şi ţipând cât îl ţineau puterile, aceasta însemnând puţin mai tare decât un iodler spart. Fu un moment de panică printre cei patru înainte ca lanterna să fie îndreptată spre McKirrop şi cel care o ţinea strigă către însoţitorii lui care deja o luaseră la fugă:

— Nu-i decât un bătrân beţivan!

Când McKirrop îi ajunse, omul cu lanterna se dădu la o parte cu repeziciune şi-l lovi cu putere. McKirrop căzu la pământ, lângă coşciugul deschis. Se lupta să se ridice în picioare, timp în care cei patru se regrupară în jurul lui. O lovitură într-o parte îl făcu să cadă din nou la pământ.

— Ia priviţi la prostu' ăsta bătrân! zâmbi dispreţuitor unul dintre cei patru. În ce hal e!

— Nenorociţi împuţiţi, mormăi McKirrop, dar îl durea capul şi nu putea să gândească ca lumea.

— Mai trage-i una băgăciosului ăsta bătrân şi hai s-o ştergem de-aici! spuse unul dintre oameni. Se poate ca vreun paznic să fi auzit ceva.

Lovituri de picioare fură aplicate cu zgomot surd în trupul doborât al lui McKirrop pe când

zăcea pe jos şi se rostogolea fără niciun rezultat de pe o parte pe cealaltă în încercări inutile de a le evita. O lovitură nenorocită în stomac îl făcu să icnească şi putu să simtă în gură gustul de fiere îmbibată cu whisky.

— Opriţi-vă! ordonă unul dintre oameni şi loviturile încetară.

Omul îngenunche şi îşi apropie faţa de McKirrop.

— Dacă te întreabă cineva pe cine ai văzut în noaptea asta, aici, nu ai văzut pe nimeni. Înţeles?

McKirrop mormăi.

— Nu-ţi poţi aduce aminte nimic, aşa-i?

McKirrop mormăi din nou.

— Dacă nu…

Altă ploaie de lovituri căzu asupra trupului neajutorat al lui McKirrop şi durerea fu înlocuită de inconştienţă. McKirrop deschise ochii şi-i îngustă din cauza strălucirii luminii. Nu trebuia să întrebe pe nimeni unde era. Putea mirosi că era într-un spital: acel miros inconfundabil de dezinfectant şi anestezic. Erau nişte panouri în jurul patului lui dar dincolo de ele se simţea agitaţia. Îşi duse mâna dreaptă la piept şi văzu că este plin de bandaje. Vru să-şi mişte picioarele dar fu cuprins de durere, iar sub falca stângă simţi o umflătură mare. „Dumnezeule! Ce bine i-ar mai prinde o băutură!“ Stătea întins, nemişcat, holbându-se la tavan şi gândindu-se la ceea ce se întâmplase în cimitir. Va mai putea să se ducă acolo sau autorităţile or fi golit coliba şi or fi înlocuit lacătul cu unul care funcţionează? Ce ghinion! Totul mergea aşa de bine! Acum va trebui să se mute iar în canal cu Bella şi Flynn şi ceilalţi. Flynn s-ar putea să-i facă greutăţi după întâlnirea din ziua precedentă, dar Bella îl va primi bucuroasă. Oricum ar fi fost, cu cât scăpa mai repede de acolo, cu atât era mai bine. O soră-l privi şi-i zâmbi când văzu că era treaz.

— Cum vă simţiţi? întrebă ea.

— Foarte bine, replică McKirrop cu o voce răguşită pentru că nu mai vorbise de atâta timp.

Sora dădu panoul la o parte pentru a-i face loc unei tinere în halat alb. Aceasta avea manşetele suflecate şi purta un stetoscop în jurul gâtului.

— Ai fost bătut bine, spuse noua venită când plecă sora şi închise panoul. Sunt dr. Lasseter.

McKirrop o privi şi-i zâmbi slab, pe de o parte pentru că era dureros să-şi mişte gura, iar pe de alta pentru că se gândea cât de tânără părea. Ochii ei erau strălucitori şi cinstiţi, pielea ei moale şi neatinsă de griji. Bluza îi era curată şi apretată şi părul întunecat era pieptănat cu grijă şi strâns la spate. Ceea ce-l frapa într-adevăr pe McKirrop era că arăta ca şi cum i-ar fi păsat şi i se păru tulburător. Era pentru prima oară după atâta timp când simţise ceva asemănător cu vulnerabilitatea. Atât de mult timp trecuse de atunci, încât nici nu-şi mai aducea aminte când simţea asta ultima dată. Nu-i plăcea sentimentul; îi amintea de viaţa lui de odinioară pe care crezuse că o lăsase în urmă pentru totdeauna. Se crezuse imun la astfel de sentimente. Fetele de la Armata Salvării erau cinstite şi bine intenţionate, cu siguranţă, dar într-un mod diferit. Era cât de cât impersonal cu ele, ca şi cum ar fi trăit pe aceeaşi planetă, dar într-o lume diferită. Nu te vedeau ca pe o persoană, ci mai mult ca pe o etapă a afacerii lor. Cât despre binefăcătorii din clasa mijlocie, de abia dacă te vedeau. Erai doar un lucru fără importanţă.

— Voi fi bine, mormăi el.

— Şeful meu va fi aici să vă vadă în câteva minute, spuse doctoriţa.

— Şeful tău?

— Sunt medic stagiar. Dr. Stubbs se va asigura că nu mi-a scăpat nimic.

— Nu-i nevoie, totul e în regulă, spuse McKirrop, făcând un efort să se proptească într-un cot.

— Dacă aţi putea să-mi aduceţi hainele…

— Nu aşa de repede, spuse doctoriţa împingându-l uşurel înapoi şi adăugând: sunt nişte oameni care vor să discute cu dumneata înainte să te gândeşti să pleci undeva.

— Ce oameni?

— Pentru început, poliţia. Sunteţi pe prima pagină a ziarelor.

McKirrop se alarmă. Se simţi dintr-o dată încercuit de o societate pe care o vedea ca pe un duşman.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— O să vă arăt, spuse doctoriţa ca şi cum tocmai avusese o idee. Plecă pentru câteva momente şi se întoarse cu un ziar. Îl ţinu pentru ca McKirrop să poată vedea „TEROARE SATANICĂ ÎN CIMITIRUL ORAŞULUL“ spunea titlul.

McKirrop îşi lăsă capul să cadă pe pernă, neauzind ceea ce citea doctoriţa. Simţi din nou cizmele care-i loveau trupul şi auzi avertismentul omului.

— N-ai văzut pe nimeni. Înţeles?

— Săracul om, trebuie că trece printr-un iad, spuse doctoriţa.

— Ce om? zise McKirrop.

— Tatăl copilului.

McKirrop îşi schimonosi faţa.

— Nu înţeleg.

— Dl. Main, explică doctoriţa. Acum câteva luni, el şi familia lui au fost implicaţi într-un accident de maşină. Soţia lui a fost omorâtă pe loc, dar fiul lor de trei ani era încă în viaţă când l-au adus la spital. A fost conectat la un sistem de menţinere în viaţă dar suferise afecţiuni ireversibile ale creierului. Luna trecută omul a permis cu inima zdrobită ca maşinăria să fie oprită.

— Bietul om! murmură McKirrop.

— Şi acum asta, spuse ea. Aşează ziarul pe pat pentru ca McKirrop să citească el însuşi. McKirrop îşi simţi pulsul accelerându-se în timp ce-şi arunca privirea pe articolul din ziarul de scandal.

„Aseară, flagelul ritualului satanic a lovit chiar în inima oraşului. Trupul unui băieţel îngropat recent a fost deshumat şi mutat din coşciug oripilând biserica şi autorităţile doar cu speculaţiile de coşmar despre ce ar fi putut să i se întâmple. Tatăl băieţelului, John Main de 33 ani, era prea supărat aseară pentru a mai declara ceva. Un bărbat care dormea în cimitir şi care se crede că i-a deranjat pe intruşi a fost internat în spital ca urmare a faptului că a fost bătut îngrozitor după ce a încercat să oprească actul de violenţă. Poliţia aşteaptă să-l intervieveze.“

Ziarul continua cu un reportaj asupra detaliilor despre accidentul de maşină care provocase moartea lui Mary Main şi în final a fiului ei, Simon. Ziarul mai avea şi un interviu cu o autoritate bisericească despre venerarea diavolului în care acesta deplângea răspândirea practicii şi avertiza că era mult mai des răspândită decât ştiau oamenii. Un editorial cu titlu „SOCIETATEA NOASTRĂ BOLNAVĂ“ trata în continuare problema şi învinuia problemele materiale pentru decăderea standardelor comportamentale.

— Crezi că vei putea să le fii de ajutor poliţiştilor? întrebă doctoriţa uşor când McKirrop se opri din citit. Câteva clipe nu răspunse, iar apoi afirmă:

— Nu am văzut nimic.

— Dar trebuie să fi văzut.

— Ţi-am spus! N-am văzut nimic, mârâi el.

Aceasta nu se supără în faţa schimbării bruşte de comportament a lui McKirrop.

Ea se menţinu doar pe poziţie şi dădu din umeri.

— Ei bine, dacă nu, atunci nu! spuse ea. Acum, hai să te pregătim ca să-ţi primeşti vizitatorii.

McKirrop se simţi din nou uşor vulnerabil când îi simţi mâinile agitându-se în jurul lui.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine.

Cuvintele aveau gust de acid în gura lui. Scuzele erau ca nişte ecuaţii complicate. Era mult timp de

când se aflase în astfel de situaţii.

— Am păţit eu altele şi mai rele, spuse doctoriţa.

— Cum te cheamă?

— Dr. Lasseter. Dar mai important, pe tine cum te cheamă?

McKirrop o privi.

— Este chiar necesar? întrebă el.

— Mă tem că da, spuse doctoriţa. Dacă nu vrei să ne spui nouă, va trebui să spui poliţiei. N-am găsit niciun portofel sau cărţi de credit asupra ta. McKirrop văzu urma unui zâmbet pe faţa ei şi încercă o replică asemănătoare.

— McKirrop, John McKirrop. Niciun fel de rude, şi insistă, nimeni.

— Cum vrei.

McKirrop fu examinat de medicul rezident de la „Traumatisme Craniene“, care nu prea-şi dădu osteneala să-şi ascundă detaşarea faţă de slujbă şi spălatul pe mâini de după nu păru mai mult decât o procedură de rutină.

— Aveţi doar nişte contuzii. Aveţi trei coaste rupte şi mai multe lovituri, altfel sunteţi în regulă.

— Adică pot pleca? întrebă McKirrop.

— Din punctul meu de vedere cu cât mai devreme cu atât mai bine. Dar mai întâi vrea să vă vadă poliţia.

Doctorul plecă lăsându-l pe McKirrop să se uite furios în urma lui.

— Înfumuratule! mârâi el în timp ce Sarah Lasseter se întorcea.

— Dr. Stubbs este un doctor foarte bun, îi spuse.

— Asta nu-l opreşte să fie un îngâmfat, replică McKirrop surprins de el însuşi că începuse un dialog.

— Cred că nu, confirmă Sarah surprinzându-l pe McKirrop. Eşti gata să te întâlneşti cu poliţia?

McKirrop dădu aprobator din cap. Sarah Lasseter făcu câţiva paşi şi apoi se întoarse.

— Vei face tot posibilul să-i ajuţi, nu-i aşa?

El dădu din nou din cap.

Doi poliţişti sosiră să-l intervieveze pe McKirrop, un inspector care după mintea lui McKirrop părea mai degrabă director de bancă – era scund, cu o mustaţă tunsă şi burtos – şi un sergent care era evident răcit. Porţiunea de piele din jurul nărilor era foarte roşie. Amândoi au fost ostili încă de la început şi credeau că cea mai bună abordare era să-l terorizeze pe cât puteau. Când au dat greş cu această tactică, au devenit şi mai agresivi.

— Deci, ce naiba făceai, de fapt, acolo? a întrebat sergentul, îndepărtându-şi batista care-i acoperea faţa.

— Ţi-am spus doar! Camera mea de la Holyrood Palace se afla în amenajare pe atunci, aşa că m-am hotărât să stau acolo.

— Nu forţa nota, McKirrop! a ameninţat inspectorul.

McKirrop nu se simţi deloc ameninţat. I se părea normal ca poliţia să nu-i fie un prieten. Deja de multă vreme devenise imun la orice fel de ameninţare a poliţiei. La urma urmei, cel mai rău lucru pe care i-l puteau face era să-l închidă într-o celulă caldă, uscată, cu trei mese pe zi şi un acoperiş deasupra capului, iar ei nu ar fi avut nimic de câştigat din toată afacerea asta.

Făcea faţă mult mai uşor ofiţerilor de poliţie decât preocupărilor neprefăcute ale lui Sarah Lasseter.

— Trebuie să fi văzut ceva! a insistat sergentul.

McKirrop clătină din cap.

— N-am avut când. Se năpustiseră asupra mea înainte ca eu să mai apuc să şi deschid gura. Am noroc că sunt încă în viaţă.

— Ai spus „ei“. Câţi erau?

— Greu de precizat. Mai mult de unul.

— Tânăr? Bătrân?

— Era întuneric. N-am putut vedea.

— Dar vocile lor?

— Nu spuneau nimic. Doar mi-au tras o bătaie soră cu moartea.

— Poate că eşti de-al lor. Asta e? Tu erai cel care stăteai de şase? Cu cât te-au plătit, ca să nu deschizi gura? a întrebat inspectorul, apropiindu-şi faţa de McKirrop.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Pe dracu' nu ştii. Vrei să-i acoperi, nu-i aşa? Nu pricep însă de ce. Acei ticăloşi au dezgropat corpul unui copil. Un copil, pentru numele lui Dumnezeu! Şi tu nu spui nimic! Asta nu are nicio importanţă pentru tine! Îţi poţi imagina câtă suferinţă i-a provocat acest lucru tatălui copilului?

— Ţi-am spus, deja. Nu am văzut nimic.

Cei doi poliţişti s-au uitat unul la celălalt şi au dat din umeri.

— Mai vedem noi cum stă treaba, cât de curând, a rânjit inspectorul. Nu ştiu de ce am lungit-o noi atâta timp, Dumnezeu să ne ajute. Am nevoie de aer curat.

McKirrop îşi păstră aceeaşi seninătate.

— Ne putem folosi întotdeauna atu-urile, şefu', a spus sergentul.

— Prea bine, atunci continuă.

Bărbatul mai tânăr, ţinându-şi batista la faţă cu o mână, a scos o jumătate de sticlă de votcă din buzunar cu cealaltă mână şi a pus-o pe noptiera de lângă pat, aşa încât McKirrop s-o poată vedea. McKirrop a întins mâna s-o ia, dar sergentul l-a oprit.

— Mai întâi vrem nişte informaţii.

McKirrop a rămas cu privirea aţintită la sticlă. Era o marcă de votcă ieftină cu un nume rusesc ce fusese cumpărată de la un magazin cu autoservire, dar el dorea să o aibă, o dorea cu disperare. Îşi umezi nerăbdător buza de sus cu limba, imaginându-şi senzaţia de foc pe care o va simţi în gât după înghiţirea alcoolului. Acum mintea îi era în agonie.

Voia băutura, dar se temea de bărbaţi. Data viitoare nu va mai scăpa doar cu bătaia. Pe de altă parte… că n-ar conta dacă…

…McKirrop îşi lăsă capul pe pernă şi spuse oftând:

— S-a făcut. Vă spun tot.

Sergentul şi-a scos la iveală carneţelul şi s-a apropiat de cotul lui McKirrop. Inspectorul a decis să stea la capătul patului. McKirrop a întins mâna să apuce sticla, dar a fost împiedicat şi de data aceasta.

— Întâi vorbeşte. După aceea va urma şi petrecerea.

— Erau patru, dar nu le-am văzut feţele pentru că acestea erau acoperite de glugi.

— Glugi?

— Cearşafuri albe la fel ca ale celor din Ku-Klux-Klan, cu două despicături în dreptul ochilor şi una în dreptul gurii. Cu excepţia şefului, toţi erau îmbrăcaţi aşa.

— Acesta ce haine purta?

— Un fel de mască de animal, de oaie sau de berbec, cu coarne şi avea un fel de baston.

— Ce fel de baston?

— La fel ca acelea ale episcopilor.

— O cârjă episcopală?

— O cârjă de episcop, a spus McKirrop.

Poliţistul îşi muşcă buzele încercând să distingă vreun semn de persiflare pe faţa lui McKirrop. Acesta însă rămase în continuare apatic. Numai ochii îi trădau insolenţa.

— Continuă!

— Doi dintre ei dezgropau copilul, iar ceilalţi doi priveau. Stăteau în jurul mormântului şi cântau.

— Ce anume cântau?

McKirrop dădu din umeri şi spuse:

— Nu ştiu. Eu nu sunt catolic.

— Vrei să spui că ei cântau în latină?

— Tot ce se poate.

— Doamne, Dumnezeule! a oftat sergentul.

— Iar apoi, ce s-a întâmplat? a întrebat inspectorul.

— Au deschis sicriul şi au scos trupul copilului.

— Continuă!

— L-au întins pe capacul sicriului şi liderul grupului a rostit nişte cuvinte deasupra acestuia, apoi… a scos un cuţit lung şi…

— Şi ce s-a întâmplat?

— N-am mai rezistat, a spus McKirrop. Am făcut tot ce-am putut ca să-i opresc, dar erau prea mulţi şi mi-au dat o bătaie zdravănă. S-a oprit ca să-şi mângâie coastele uşor, înainte de a continua. Şeful lor m-a ameninţat că se vor întoarce şi îmi vor smulge inima din piept, dacă suflu vreun cuvânt.

— Ai făcut ceea ce trebuia povestindu-ne, a spus inspectorul în şoaptă.

— Ai reuşit să notezi totul? l-a întrebat pe sergent.

Colegul său a aprobat din cap, ridicându-se în picioare şi închizându-şi carneţelul cu zgomot.

McKirrop a întins mâna după sticlă, dar sergentul i-a luat-o înainte.

— Parcă aveam o înţelegere, a protestat McKirrop.

— Toată lumea ştie că este împotriva regulamentului spitalului să se consume alcool în incinta sa.

A luat sticla şi şi-a pus-o din nou în buzunar.

— Ticăloşi nenorociţi! V-am spus tot ce ştiam. Mi-am pus viaţa în pericol!

Sergentul a dat din umeri.

— Toţi sunteţi nişte ticăloşi! a mormăit McKirrop.

Sergentul l-a privit întrebător pe inspector care a aprobat din cap. A scos sticla din buzunar şi a picurat nişte votcă în paharul aflat lângă patul lui McKirrop. Acesta l-a dat pe gât lacom şi poliţiştii

s-au întors să plece. Când au ajuns în dreptul uşii, inspectorul s-a oprit din drum şi a spus:

— Cu privire la acea baracă McKirrop, am contactat autorităţile pentru a pune un lacăt nou…

Sarah Lasseter a intrat câteva minute mai târziu. Părea încântată.

— Am auzit că i-ai ajutat foarte mult pe poliţişti, a spus ea. Mă bucur. Cu cât îi prind mai repede pe aceşti oameni, cu atât mai bine.

McKirrop se uită la ea scurt înainte de a-şi abate privirea.

— Pot să plec acum? a întrebat el.

— Dacă insişti. Nu cred că te putem opri.

— Hai să fim cinstiţi. Nimeni n-ar vrea să mă oprească. Dacă aş fi fost Regina Mamă m-ar fi legat de pat cu lanţuri de aur, dar cui îi pasă de John McKirrop? Daţi-l afară pe ticălosul acela bătrân! Din cauza lui locul arată murdar. Nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, a aprobat Sarah Lasseter. Întâlni privirea lui McKirrop fără să se clintească.

El a fost cel care a întrerupt acest contact vizual, simţindu-se din nou stânjenit.

Sarah a plecat şi s-a întors cu legătura lui de haine şi cu o bucată de hârtie.

— Trebuie s-o semnezi, a spus ea.

— Ce este asta?

— Este un formular prin care îţi semnezi ieşirea din spital. Ne absolvă pe noi de orice vină în caz că ţi se va întâmpla ceva din cauza rănilor.

McKirrop semnă repede formularul şi îl dădu înapoi.

— Te absolvă, te absolvă, a spus el cu un oftat.

— Mulţumesc, Părinte, a spus zâmbind Sarah.

— Eşti de religie catolică?

— Da, dar nu cumva te-am auzit spunându-le poliţiştilor că nu ai fi?

McKirrop a dat din umeri, dar nu a spus nimic.

— Mă întorc după ce te îmbraci.

McKirrop era pregătit din nou pentru drum. Tocmai îşi încheiase nasturele de sus al hainei,

când Sarah Lasseter se întoarse. Ea îi spuse:

— Ştiu că nu sunt mulţi bani, dar sper să-ţi ajungă să-ţi cumperi ceva de mâncare mai târziu.

Îi întinse mâna în care ţinea o bancnotă de cinci lire. McKirrop se uită la ea. Acesta era ultimul lucru din lume la care s-ar fi aşteptat.

— E foarte frumos din partea ta, a spus el enervat de jena pe care o simţea. Luă banii şi îi îndesă în buzunar.

— Mult noroc! a spus Sarah, dându-se un pas înapoi pentru a-i permite să treacă.

McKirrop a mormăit ceva şi apoi s-a oprit şovăitor.

— Ai uitat ceva? întrebă Sarah.

McKirrop mai ezită un moment şi apoi spuse:

— În legătură cu ceea ce ai spus…

— Da?

— Despre suferinţa tatălui copilului…

— Ce vrei să spui?

— Nimic, spuse McKirrop dându-şi seama că lupta ce se dădea în interiorul său luase sfârşit. Valorile unei vieţi apuse aproape că dominaseră prezentul, dar nu în totalitate. Se întoarse şi plecă.

2

McKirrop a găsit un magazin neautorizat la mai puţin de 300 de metri de spital. Cu bancnota de cinci lire oferită de Sarah Lasseter şi-a cumpărat două sticle de vin bulgăresc aflat la ofertă specială şi o cutie de bere tare. Schimbul a avut loc fără ca el sau vânzătorul să rostească vreun cuvânt. Era unul dintre clienţii cu care nimeni nu s-ar fi mândrit.

După ce a ieşit din magazin, McKirrop a luat-o pe prima străduţă şi şi-a deschis cutia cu bere. A dat-o pe gât lacom şi a aruncat cutia goală în spate fără să privească înapoi. A râgâit puternic şi şi-a întins mâna către punga de plastic de la picioare pentru a scoate una din sticlele de vin. Scotocind puţin în buzunarul hainei, scoase la iveală un mic briceag cu care desfăcu dopul sticlei. Experienţa îşi spunea acum cuvântul. Ştia exact unghiul pe care trebuia să-l folosească şi gradul perfect de introducere să deschidă o sticlă cu briceagul său. Era pentru McKirrop la fel de uşor ca şi pentru chelnerul răspunzător de vinuri de la Cafe Royal ce folosea obişnuitul său tirbuşon. Cu o jumătate de sticlă de vin în el, viaţa i se păru mult mai uşoară şi se simţea gata să pornească la drum.

McKirrop a zărit grupul Bellei de pe pod. Bella şedea pe zid dând comenzi celorlalţi. De obicei cu asta se ocupa.

— Ei bine, oare nu e chiar propriul nostru megastar, a anunţat Flynn cu glas tare când l-a zărit pe McKirrop coborând treptele care duceau spre edec.

McKirrop nu băgă în seamă comentariul şi se apropie ca să se aşeze lângă Bella pe zidul scund de lângă râu. Puse punga de plastic cu vinul între picioare şi întrebă:

— Cum o mai duci tu, Bella?

— Ai grijă, Bella! interveni Flynn. Probabil te va lua pe sus în Porsche-ul lui şi va abuza de tine.

— Taci din gură, Flynn! se răsti Bella. Cuvintele acesteia îngheţară rânjetele ce apăruseră pe feţele celorlalţi. Apoi, întorcându-se spre McKirrop, a răspuns:

— Destul de bine, băiatule! Dar tu ce mai faci?

— Când bine, când rău.

Bella era o femeie solidă cu trăsături de vultur şi avea un ten rumen. Pretindea oarecum a fi lidera grupului datorită faptului că şi-a păstrat personalitatea puternică în ciuda împrejurărilor în care se afla. Dintr-un motiv necunoscut părea a fi imună la apatia care îi afecta pe toţi ceilalţi. Era mult mai uşor să te supui ordinelor Bellei, decât să o înfrunţi. Îl plăcea pe McKirrop şi nu ascundea acest lucru. Lui McKirrop situaţia i se părea amuzantă şi uneori folositoare. De câte ori era el prin preajmă aceasta îşi schimba tonalitatea vocii din lătratul obişnuit într-un ton mult mai blând şi delicat. Acest fapt întotdeauna îl intriga pe McKirrop. Ea chiar credea că el nu o auzise vorbind şi în alte dăţi? Felul ei de a se purta se schimba de asemenea. Devenea aproape cochetă, ţinându-şi capul mereu plecat într-o parte şi înlăturându-şi părul de pe frunte, ca o adolescentă care stătea de vorbă cu băieţii la poarta şcolii.

În avantajul celorlalţi, Bella a spus:

— Cu toţii am auzit despre acei ticăloşi din cimitir şi despre ceea ce au făcut. Sper să-i prindă şi să-i castreze. Un copil? vă întreb eu pe voi. Un biet copil!

Se auziră şoapte de nemulţumire şi McKirrop aprobă.

— Ai fost foarte curajos că ai încercat să-i opreşti, murmură Bella.

Flynn fornăi.

— Nu-l lua în seamă! s-a răstit Bella revenind la lătratul ei.

— E doar gelos. Dacă ar fi fost el în locul tău, ar fi făcut pe el de frică înainte să apuce s-o ia la fugă din cimitir!

McKirrop şi ceilalţi patru din grup începură să zâmbească văzând cum Flynn se lasă pus la punct de Bella.

— Te-au rănit rău? a întrebat Bella, vocea ei schimbându-se din nou într-un ton de îngrijorare extremă.

— Mi-au rupt câteva coaste, a răspuns McKirrop, deschizându-şi cămaşa în faţă pentru a-şi arăta bandajele.

— Ticăloşii! şopti Bella. N-are nimeni ceva de băut pentru acest om? a întrebat ea cu glas tare.

— E în regulă; am eu ceva aici, Bella, a spus McKirrop.

A scos la iveală vinul bulgăresc şi i l-a înmânat ei.

— Bea o gură. Serveşte-te!

Bella a zâmbit şi a spus:

— Meriţi mult mai mult după câte ai îndurat.

S-a întors către ceilalţi şi a lătrat:

— Figgy! Ginul!

O fiinţă mică, slăbită, ghemuită într-o canadiană unsuroasă cu o blană sintetică încâlcită în jurul gulerului, a venit în grabă. Trebuie să fi avut vreo 40 de ani, dar încă avea trăsăturile unui băieţel în ciuda feţei foarte palide. Urechile parcă îi ţâşneau din cap şi avea un rânjet care îi scotea în evidenţă dinţii stricaţi.

McKirrop îl compară cu un cimpanzeu dornic să-i arate şefului de grup că era perfect mulţumit să se supună ordinelor. Acesta îi întinse lui McKirrop o sticlă de gin Gordon fără să se oprească din rânjet.

— Continuă! a spus Bella. Nu se întâmplă prea des ca unul dintre noi să devină un erou.

McKirrop nu s-a mai lăsat rugat şi a doua oară. A luat o înghiţitură lungă de gin şi s-a bucurat de senzaţia de foc din gâtul său.

— Dumnezeule, asta este mult mai bună! a exclamat el.

— Mai ia o înghiţitură, a spus Bella, care deschisese sticla de vin şi se servea din ea.

McKirrop a mai luat o înghiţitură şi i-a dat sticla înapoi lui Figgy, care s-a grăbit să plece cu ea la locul său.

— M-am tot gândit, a spus Bella. Ai putea să-ţi vinzi povestea ziarelor. O mulţime de oameni sunt preocupaţi de idolatrizarea diavolului în zilele noastre. Probabil sunt dispuşi să-ţi plătească o avere.

— Chiar crezi?

— Mă mir că încă nu sunt pe urmele tale.

— Tocmai mi-am semnat ieşirea din spital, a spus McKirrop gânditor.

— Atunci ăsta trebuie să fie motivul, a spus Bella triumfătoare. Probabil că te caută cu toţii chiar acum.

— Ai putea avea dreptate, aprobă McKirrop entuziasmându-se de idee. Am putea bea cu toţii rachiu până la sfârşitul săptămânii.

— Ai dreptate John, băiatule! a spus Bella. Nu-ţi vei uita prietenii, nu-i aşa?

McKirrop văzu expresia din ochii ei şi ştiu că se întreabă unde fusese în ultimele două săptămâni.

— Nu cred nimic până n-am să văd cu ochii mei, bombăni Flynn acru.

— Tu să taci! a sărit cu gura Bella.

Apoi schimbând subiectul:

— Dumnezeule, mor de foame. Cine are bani?

McKirrop scoase puţinul rest pe care-l mai avea din bancnota de cinci lire. Bella privi în spate şi spuse:

— Haideţi ticăloşilor! Ce bani mai aveţi?

Printr-o procesiune tăcută, cu toţii îi oferiră banii Bellei. Ea a calculat totalul şi i-a anunţat:

— E suficient pentru vreo două porţii de peşte. Figgy! Ia dă o fugă şi cumpără şi nişte cartofi prăjiţi! Clark mergi şi tu cu el. Ai grijă să nu o şteargă cu banii!

Figgy şi Clark plecară după mâncare, lăsându-i pe ceilalţi să termine sticla de vin bulgăresc care trecea de la unul la altul. Bărbatul care stătea lângă Flynn a refuzat să bea când i-a venit rândul clătinând din cap cu putere. Ceilalţi l-au privit întrebător.

— O să aibă din nou o criză de-a lui! îi avertiză Bella.

Exact în acel moment bărbatul începu să tremure din tot corpul. Prima dată a tremurat uşor, dar apoi a început să se zguduie din ce în ce mai tare, până când toate măruntaiele i se zdruncinau în spasme intense, iar el îşi pierdu echilibrul şi curând căzu de pe zid în mijlocul edecului.

— Puneţi-l să strângă ceva între dinţi! a strigat McKirrop căutându-se prin buzunare în acest scop. Dar nu găsi nimic. Bella se uită în jur fără să pară deloc îngrijorată.

— Lăsaţi-l în pace, a spus ea. Se va face bine. Mereu îşi revine.

McKirrop a încercat să-l stăpânească pe bărbat strângându-l cu putere, dar acesta se zvârcolea atât de rău, încât era periculos să stai prea aproape. Când criza era pe sfârşite, el a văzut o dâră de sânge prelingându-se pe bărbia bărbatului.

— Şi-a muşcat rău limba, a spus el.

Nimeni nu a răspuns.

— Haide, haide iubire! a spus Bella în timp ce bărbatul îşi revenea, într-un minut vei fi ca nou.

I-a vorbit cu atâta nepăsare, încât părea că-şi citeşte cuvintele de pe spatele unei sticle cu bulion. Bărbatul a fost ajutat de alţi doi şi şi-a reluat locul pe zid. Scuipa sânge la intervale repetate.

— Unde sunt ticăloşii aceia cu haleala? se plânse Bella. Ar fi avut timp până acum să o cumpere şi din nenorocitul de Glasgow.

— Iată-i, a spus McKirrop văzând o siluetă apărând la capătul scărilor.

— Ăla nu-i Figgy, a spus Bella în timp ce persoana începu să coboare încet scările.

McKirrop văzu şi el că Bella avea dreptate. Nu era prea multă lumină, dar bărbatul care cobora scările era singur şi era prea înalt şi ţeapăn pentru a fi Figgy sau Clark. Grupul rămase înmărmurit pe măsură ce străinul se apropia.

— Mă întreb dacă m-aţi putea ajuta, se auzi o voce elevată. Îl caut pe John McKirrop.

McKirrop se pregătea să spună ceva, când Bella îl înghionti.

— Asta depinde, a spus ea.

— Depinde de ce? a întrebat străinul liniştit.

— De cât de mult valorează pentru tine, a răspuns Bella.

Bărbatul şi-a îndesat mâna într-un buzunar interior şi şi-a scos portofelul. A scos afară o bancnotă de cinci lire şi i-a întins-o Bellei spunând:

— V-aş fi foarte recunoscător.

Bella a înşfăcat bancnota şi şi-a băgat-o în sân. S-a întors către McKirrop. El este, cel de aici! a anunţat ea cotcodăcind triumfător.

Străinul a zâmbit uşor şi l-a privit pe McKirrop.

— Tu eşti John McKirrop? a întrebat el.

McKirrop era suspicios. Ceva la străinul acesta nu-i plăcea, dar nu ştia exact ce. Probabil simplul fapt că era bine îmbrăcat şi sobru. Avea tot ce-i trebuia pentru a părea plin de succes. Nu-l deranja faptul că părea arogant sau că-l trata de sus. Dar apoi voia ceva. Zâmbea şi vorbea politicos, dar privirea din ochii lui trăda faptul că acesta îşi juca doar rolul.

— Şi dacă aş fi eu? Cine vrea să ştie? a spus McKirrop în cele din urmă.

— Numele meu este Rothwell. Sunt ziarist.

Bella zâmbi larg.

— Ţi-am spus eu sau nu? se adresă ea lui McKirrop şi apoi celorlalţi.

— Nu-i aşa că de-abia îi spusesem?

Urmă un cor de aprobări.

— Am putea vorbi între patru ochi? îl întrebă Rothwell pe McKirrop.

— Nu văd de ce nu, a spus McKirrop. Ne-am putea plimba puţin, dacă doreşti.

— O să-ţi pierzi ceaiul, a protestat Bella. Iată-l pe Figgy.

McKirrop îi văzu pe Figgy şi Clark înapoindu-se cu mâncarea fierbinte şi întinzându-i Bellei pachetul învelit în ziar ca să-l împartă cu ceilalţi. Rothwell a privit un moment după care a spus:

— Aş avea o sugestie. Nu prea vă ajunge mâncarea asta la toţi. Haideţi să vă cumpăr eu mai multă. Aţi putea merge voi băieţi să o cumpăraţi în timp ce eu vorbesc cu John?

— Mie îmi convine, a spus Bella. Poate aţi putea aduce şi nişte cepe murate?

— Orice doriţi, a spus Rothwell scoţându-şi din nou portofelul. I-a întins Bellei trei bancnote de cinci lire şi şi-a îndreptat atenţia din nou spre McKirrop:

— Acum putem merge…?

McKirrop şi Rothwell au mers încet de-a lungul edecului, fără ca niciunul dintre ei să spună nimic până ce nu s-au aflat suficient de departe de grup. Într-un final, Rothwell a spus:

— Am să trec direct ia subiect, domnule McKirrop. Cititorii mei vor să ştie tot ce aţi văzut în cimitir în noaptea aceea.

McKirrop s-a oprit puţin înainte de a răspunde. Cu fiecare minut care trecea îl plăcea pe Rothwell tot mai puţin. Bărbatul avea parcă un aer superior: îşi ţinea capul sus, iar mâinile i se odihneau lejer în buzunarele paltonului scump. Nu era vorba de aroganţă, ci mai degrabă de încredere, se gândi el, ca şi cum acest bărbat ar fi fost perfect sigur pe sine în orice moment al vieţii. Luciul pantofilor săi era din când în când scos în evidenţă de reflecţia ciudată a felinarelor de pe şosea. Din nu ştiu ce motiv, lui McKirrop îi stăruia în minte faptul că Rothwell nu părea a fi deloc jurnalist, dar apoi nici

nu ar fi avut de unde să ştie, fiindcă nu mai întâlnise niciodată vreun reporter de ziar. Imaginea sa despre jurnalişti fusese influenţată de modul în care aceştia erau descrişi la televizor. Cu toate acestea, el avusese de-a face de-a lungul timpului cu destui poliţişti, avocaţi şi procurori. Aceştia semănau perfect cu Rothwell, erau oameni siguri pe ei, care reprezentau o instituţie, profesionişti care de obicei puteau hotărî oricând soarta celor ca el.

— A, da? a răspuns el. De ce?

— Cititorii mei sunt îngrijoraţi pe bună dreptate de existenţa jefuitorilor de morminte care acţionează în oraş. Ei vor să ştie ce se ascunde în spatele acestei afaceri. Prin tot oraşul circulă tot felul de zvonuri despre divinizarea diavolului şi alte lucruri de acest gen. Ei vor fi foarte interesaţi să afle exact ceea ce ai văzut.

— Cât de interesaţi? întrebă McKirrop plin de înţeles.

— Ai fi interesat de două sute de lire sterline?

— Să zicem trei sute, a răspuns McKirrop.

— Foarte bine, trei sute de lire. Acum spune-mi ce ai văzut.

— Întâi banii.

— Ba cred că întâi povestea, a răspuns Rothwell încântat şi calm fără să-şi piardă ritmul lent.

Parcurseseră aproape o jumătate de milă de-a lungul edecului, iar acum se plimbau pe un drum îngust, întunecat, unde canalul se curba sub un pod.

— Erau patru bărbaţi, începu McKirrop. Purtau cearşafuri pe cap, aşa că nu i-am putut vedea bine. Iar şeful lor purta o mască, un cap de berbec şi…

McKirrop i-a povestit lui Rothwell, ceea ce spusese şi poliţiei. Când a terminat de povestit, lipsa oricărei reacţii din partea lui Rothwell l-a dezamăgit profund. Acesta nu făcea altceva decât să se plimbe în continuare încet şi liniştit. El spuse:

— Am primit aceste informaţii şi de la poliţie. Speram să-mi oferi ceva mai mult de-atât.

— Pot să-ţi spun că am fost din cale-afară de speriat, a adăugat McKirrop, sperând să obţină un răspuns mai categoric.

— Trebuie să fi fost ceva îngrozitor, a spus Rothwell. Absolut îngrozitor.

Se întoarse să-l privească pe McKirrop în timp ce repeta comentariul.

— Într-adevăr, aşa a fost, a replicat McKirrop adoptând un rânjet care să contracareze privirea aţintită a lui Rothwell.

— Povesteşte-mi despre corpul copilului.

— Era ceva îngrozitor, îngrozitor, a spus McKirrop clătinând din cap. Bietul nenorocit! Oare ce-o să se aleagă de lumea asta, când unii sunt în stare de aşa ceva…

— Cam aşa este, l-a întrerupt Rothwell. Spune-mi ce-ai văzut.

— Liderul…

— Bărbatul cu masca de berbec?

— Chiar el. A scos un cuţit lung cu care a despicat trupul copilului.

— Cum l-a tăiat?

McKirrop a dat din umeri şi a spus:

— Ţinea cuţitul în faţa sa, cu braţele întinse astfel.

McKirrop arătă cum.

— Apoi l-a ridicat încet şi l-a înfipt direct în trupul copilului.

— Şi apoi?

— L-a tăiat circular. Nu am putut să văd exact din locul în care eram eu ascuns, dar cred că…

— Ce crezi?

— Cred că a smuls inima copilului. McKirrop se aşteptă la o reacţie din partea lui Rothwell, dar acesta rămase la fel de apatic. De fapt, părea atât de puţin afectat, încât începuse să-l enerveze pe McKirrop.

— Ce te face să crezi asta?

— Ţinea ceva deasupra capului, ca şi când i-ar fi oferit acel lucru cuiva.

— Iar apoi?

— Cum adică? a pufnit McKirrop.

— Nu este îndeajuns, pentru numele lui Dumnezeu?

— Au luat corpul de acolo? a întrebat Rothwell, ignorând comentariul lui McKirrop.

— Într-adevăr. Aveau o geantă mare şi au pus copilul în ea.

Rothwell îl privi fix pe McKirrop până când acesta s-a simţit stânjenit.

McKirrop spuse:

— Văd că nu scrii nimic. Credeam că reporterii iau notiţe.

— Am o memorie foarte bună, domnule McKirrop, a spus Rothwell. Cum au părăsit prietenii noştri cimitirul?

— Aveau o dubă.

— O dubă? repetă Rothwell.

— O dubiţă neagră, dar era o dubă neagră folosită pentru transportul mărfurilor.

Urmă încă o clipă de priviri insistente.

— Acum îmi dai banii? întrebă McKirrop.

Rothwell îşi scoase portofelul şi numără trei sute de lire în bancnote de douăzeci de lire.

— Presupun că nu aveţi şi mărunt, întrebă McKirrop.

— Nu.

— Bine atunci, rânji McKirrop. Mă mulţumesc şi cu ăştia.

— Şi dacă vă mai întreabă cineva ce aţi văzut la cimitir… începu Rothwell.

— Ştiu, spuse McKirrop. Nu suflu o vorbă.

— Dimpotrivă, le spui şi lor exact ceea ce mi-ai spus mie. Ai înţeles?

— Tu eşti şeful, spuse McKirrop dând din umeri.

— Mă bucur că ai înţeles, a spus Rothwell. Nu mi-ar plăcea deloc să uiţi ce ţi-am spus.

McKirrop simţi cum i se încreţeşte pielea la auzul ameninţării subînţelese. Nu-i plăcea deloc Rothwell.

— Ar fi bine să mă întorc, spuse el.

— Ne întoarcem împreună, a răspuns Rothwell încântat.

Când McKirrop şi Rothwell s-au întors, cei din grup aproape terminaseră peştele şi cartofii prăjiţi.

Bella îi spuse lui McKirrop:

— Am păstrai şi pentru tine. Dar dumneavoastră, domnule?

Rothwell ridică mâna politicos şi refuză. Se întoarse către McKirrop şi spuse:

— Mi-a plăcut să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule McKirrop.

Cei doi dădură noroc şi Rothwell se întoarse să urce scările către şosea. În timp ce se întorcea, McKirrop l-a lovit plin de iscusinţă peste picior pe Rothwell, care se împiedică şi căzu. Bella şi ceilalţi îşi exprimară îngrijorarea cu voce tare, iar McKirrop se grăbi să-l ajute să se ridice.

— E timpul ca cineva să facă ceva să repare treptele astea nenorocite, spuse el în timp ce îl ajuta pe Rothwell să se scuture. Sunteţi bine, domnule Rothwell? Sper că nu v-aţi fracturat nimic.

— Sunt bine, mulţumesc, spuse Rothwell mai îngrijorat de pierderea demnităţii decât de orice fractură. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule Rothwell.

Imediat ce Rothwell se îndepărtă din raza lor auditivă, toţi se adunară în jurul lui McKirrop. Ochii Bellei străluceau ca şi cum ar fi fost un copil în dimineaţa Crăciunului.

— Ei bine? întrebă ea nerăbdătoare. Cât ţi-a dat?

— O sută de lire, minţi McKirrop.

— O sută'? O amărâtă de sută? exclamă Bella. Povestea ta valorează milioane.

— Oamenii ca el se poartă cu cei ca noi ca dracu', spuse McKirrop. Şi noi nu putem face nimic în această privinţă.

Toţi cei din jur îl aprobară şi urmă o clipă de tăcere contemplativă.

— Măcar am obţinut o sută, spuse McKirrop înseninându-se. Ce spuneţi de o mică petrecere? Ne cumpărăm câteva sticle de băutură ca lumea, poate şi nişte sandvişuri mai târziu?

McKirrop era eroul zilei. Cu excepţia lui Flynn care tăcea, ceilalţi nu ştiau cum să-l mai ridice în slăvi.

— Cine se duce după cumpărături? întrebă Bella.

— Ce-ar fi să se ducă Flynn? întrebă McKirrop înainte ca ceilalţi să mai apuce să spună ceva.

— Mie-mi convine, spuse Flynn.

McKirrop îi dădu două bancnote de douăzeci de lire şi Flynn plecă împreună cu încă doi din grup. McKirrop îi privi cum plecau şi zâmbi. Ştia că se integrase din nou în grup. Bella veni să se aşeze lângă el pe zid, aşa cum McKirrop se aşteptase. De asemenea, ea îi luă braţul şi îşi strecură mâna în buzunarul lui, aşa cum el se aşteptase să facă, pretinzând că vrea să-i maseze coapsa, dar el ştia ce căuta ea de fapt. De aceea, el avusese grijă să pună trei bancnote de douăzeci de lire în acel buzunar, restul care ar fi trebuit să-i rămână de la o sută de lire. Ceilalţi bani erau înghesuiţi bine în lenjeria de corp.

— Ce-i cu ăştia? exclamă Bella cu vocea ei de copiliţă, scoţând la iveală bancnotele şi prefăcându-se a fi surprinsă.

McKirrop îi luă uşor înapoi.

— Banii mei câştigaţi cu multă trudă, spuse el.

Bella zâmbi şi McKirrop îi rânji înapoi. Îi întinse una din bancnote Bellei şi spuse:

— Mai bine ai tu grijă de asta. La urma urmei, aici suntem cu toţii o mare familie, nu-i aşa?

Bella luă bancnota şi o strecură în sân incitându-l.

— Bine, spuse ea. Dacă o vrei înapoi, ştii unde să vii s-o cauţi.

McKirrop rânji şi se ridică în picioare.

— Mă duc să mă uşurez, îi spuse el şi începu să meargă de-a lungul edeculuí.

Merse aşa vreo cincizeci de metri, după care îşi schimbă direcţia în desişul din dreapta. Înjură fiindcă era gata să cadă şi se apucă de nişte crengi până ce ajunse pe fundul şanţului. Alesese acest loc fiindcă era luminat de un felinar de supraveghere din grădina unei fabrici aflată de partea cealaltă a zidului, dincolo de stufăriş. Dorea să vadă ce reuşise să fure din buzunarul lui Rothwell în timp ce se prefăcuse că-l ajută să se ridice după piedica pusă. Iniţial ar fi vrut să subtilizeze portofelul lui Rothwell – văzuse că mai erau acolo o sută şi ceva de lire după ce-i dăduse lui cele trei sute – dar acesta se dovedise a fi mult prea greu. Trebuise să se mulţumească cu ceea ce găsise în buzunarul din dreapta al hainei lui Rothwell. I se păruse a fi o carte de credit şi spera să fie un card Visa sau un permis de intrare. Dar când o cercetă mai bine în tufişuri fu total dezamăgit. Nu era nimic din ceea ce sperase el, şi niciun card Amex auriu. Micul card colorat în albastru şi alb era un permis de intrare în biblioteca Universităţii Edinburgh şi singurul lucru interesant, se gândi McKirrop, era că permisul nu era inscripţionat cu numele Rothwell. Acesta aparţinea cuiva din personalul Universităţii şi purta numele doctorului Ivan K. Sotillo, care putea să aibă acces în biblioteca medicală a facultăţii. McKirrop se gândi un moment, apoi strecură permisul la loc în buzunar. Acest lucru îi dădea de gândit.

*

Părintele Ryan Lafferty îl văzu pe bărbat stând într-o strană aproape de fundul bisericii. Omul îi

ocolise privirea când se uita înadins în direcţia lui, aşa că se hotărâse să se rezume la atât pentru moment. Îngenunche şi, atingând podeaua altarului, îşi făcu semnul crucii după care îşi continuă drumul prin coridorul îngust şi întortocheat ce mirosea a praf şi a tămâie până în holul alăturat al bisericii, ca să vadă cum stăteau lucrurile cu colecta pentru vânzarea în scop caritabil de sâmbătă.

Două doamne, una mai bătrână şi cealaltă între două vârste, se ocupau cu sortatul materialului pe grămezi. Femeia între două vârste ridică o haină mâncată de molii cu mâneci franjurate şi spuse:

— Cum sunt unii oameni, părinte! Probabil îşi închipuie că suntem o ladă de gunoi aici, la Sf. Xavier.

Apoi aruncă deoparte jignitorul obiect.

— Poate doar un pic nechibzuiţi, doamnă Tanner, spuse Lafferty. Dar sunt sigur că au avut intenţii bune.

Părerea caritabilă a lui Lafferty în privinţa hainei nu îi venea din suflet. Îi fusese indusă cu forţa în mare parte de vina pe care o simţea suspectând motivele omului din biserică. Văzându-l, primul său gând fusese că ar putea umbla după conţinutul cutiei de colectă sau chiar după argintul altarului. Din acest motiv fusese mulţumit să vadă că străinul se aşezase în spate, destul de departe de obiectele de preţ. Gândul acesta deloc amabil îi apăsa acum sufletul. Lafferty era predispus la autocritică şi tocmai trecea printr-una virulentă. În ultima vreme răgazul lui de reflecţie, de obicei în jurul orei zece seara când obişnuia să stea singur cu un pahar de whisky lângă foc, fusese umplut de temerile că biserica lui nu mai reprezenta deloc comunitatea. Era mai mult un club şi ce era şi mai rău, un club particular unde majoritatea erau bătrâni şi femei. Stânjeneala provocată de acest gând se datora nu atât de mult faptului că putea fi adevărat, ci mai degrabă, că îi plăcea să fie în felul

acesta. Când era foarte cinstit cu sine şi chiar era în timpul acestor sesiuni nocturne nu dorea deloc să schimbe lucrurile, nu dorea să iasă în comunitate: nu simţea nevoia să propăvăduiască. Nu simţea aceste nevoi pentru că era de părere că ele nu aveau niciun rost. Oamenilor din parohia sa nu le păsa absolut deloc de Isus Hristos sau de învăţăturile Lui şi nimic din ceea ce putea el spune ori face nu avea cum să schimbe asta. Pentru a-ţi închipui altceva se cerea o credinţă puternică în bunătatea funciară a oamenilor obişnuiţi. Şi aici se temea el groaznic că avea lipsuri. Avea treizeci şi opt de ani. Era preot romano-catolic şi era cinic. Nu voia să fie, dar era. Cuvântul îl înspăimânta când se gândea la el. Cinismul era ca un cancer care-i rodea credinţa. Numai de-ar fi putut crede că era un cancer – o boabă – şi nu, după cum se temea cel mai mult, o viziune a realităţii.

— Aşa că ce vrei să facem cu ea, părinte? întrebă femeia care ridicase haina de pe jos şi acum o trata cu un respect exagerat după dojana lui Lafferty.

— Arunc-o în găleată, doamnă Tanner. Nu mi-aş spăla nici maşina cu ea, murmură absent Lafferty.

Se gândea la omul din camera alăturată.

— Foarte bine, părinte, spuse femeia ridicând din umeri. Atunci ce era toată prostia aia cu „intenţiile bune“, se întrebă ea. Se strâmbă la colega ei mai în vârstă.

— Vă descurcaţi puţin singure, doamnelor? întrebă Lafferty. Am ceva de făcut în biserică.

— Desigur părinte, răspunse femeia mai în vârstă.

Omul era încă acolo. Câteva momente Lafferty stătu în umbră în spatele altarului, în parte ascuns de un stâlp, privind. Omul nu se ruga şi nu citea, dar felul în care se mişca pe scaun din când în când îi dădea lui Lafferty impresia că încerca, în timp ce stătea nemişcat, să fugă de ceva. Lafferty tuşi pentru a-l avertiza pe om de prezenţa lui şi ieşi

din spatele stâlpului. Se prefăcu că face ceva în colţul altarului înainte să se îndrepte către partea laterală a naosului pentru a se apropia de străin.

— Sunt preotul Lafferty, spuse el. Nu cred că ne-am mai întâlnit.

Străinul zâmbi puţin distant şi spuse:

— Nu, părinte.

Lafferty se uită la bărbatul puţin trecut de treizeci de ani, bine îmbrăcat, deşi în haine obişnuite de stradă şi cu un ton al vocii controlat. Părea foarte tulburat. Ridurile din jurul ochilor indicau faptul că nu dormise de ceva vreme şi degetele lui se aflau într-o mişcare continuă, agitată.

— Pe tine te frământă ceva. Pot să te ajut? întrebă Lafferty.

Aceasta era o întrebare destul de simplă, dar pentru Lafferty avea o semnificaţie cu mult mai mare. De fapt, el nu era deloc sigur că mai putea fi de ajutor cuiva sau dacă fusese vreodată. Unise cupluri pe care avea să nu le mai vadă niciodată, îngropase morţi care se născuseră catolici şi asigurase „şefia clubului“ pentru activităţile mecanice de rugăciune şi interpretare de imnuri în grup. Toate aceste lucruri, se gândi el, puteau fi făcute de un robot îmbrăcat în odăjdiile cuvenite. El ca persoană nu conta deloc.

Omul dădu din cap aproape scuzându-se:

— Sincer, nu sunt sigur, spuse el.

— Vrei să te spovedeşti? întrebă Lafferty.

— De fapt, eu nu sunt catolic, părinte.

— Înţeleg, murmură Lafferty, deşi nu înţelegea.

Străinul îşi ridică ochii şi preotul îi văzu durerea din privire.

— Chiar nu ştiu ce să fac sau unde să mă duc, ca să fie mai bine… Treceam şi v-am văzut biserica şi sub impulsul momentului mi-am spus că poate… poate aş reuşi să găsesc aici ceea ce caut. Are vreun pic de sens ce spun eu?

Lafferty se aşează în strana din faţa străinului, cu genunchiul stâng pe scaun, în timp ce se întoarse cu faţa către el.

— Cred că ar trebui să-mi spui ce te frământă, spuse el. N-oi fi tu catolic, dar eu sunt un necunoscut şi uneori te ajută să te destăinui unui străin. Nu te voi judeca şi nu te voi nedreptăţi pentru că nu eşti catolic, atunci când este vorba de confidenţialitate. Nici măcar nu te voi întreba cum te cheamă, dacă nu vrei să-mi spui.

— Mă numesc Main, părinte, John Main.

Lafferty îi întinse mâna şi Main o strânse scurt.

— Mergeam cu maşina ca să-i vedem pe părinţii lui Mary. Simon era primul lor nepot şi îl iubeau foarte tare. Ploua… Ploua foarte tare. Îmi amintesc că ştergătoarele maşinii făceau cu greu faţă apei, aşa că am încetinit. Mary tocmai făcuse o glumă, cum că o barcă ar fi mai de folos în ţara asta, când s-a-ntâmplat…

Lafferty vedea că Main retrăia evenimentul. Nu spuse nimic.

— Am pierdut controlul asupra maşinii. Nu ştiu de ce; poate a explodat un cauciuc sau aşa ceva. Când îmi aduc aminte, totul pare să se deruleze cu încetinitorul. Brusc s-a întors pe o parte şi apoi a derapat învârtindu-se atunci când am încercat să frânez. Am fi scăpat cu bine dacă nu era pontonul de-a lungul şoselei. Ştii, una dintre acele chestii înalte din ciment. Am plonjat direct în el sau mai degrabă partea stângă a maşinii noastre, unde stătea Mary, a plonjat direct. Eu am fost aruncat afară pe şosea, dar ea a murit pe loc.

— Îmi pare rău, spuse Lafferty. Şi fiul tău?

— Simon a fost rănit grav, dar era încă în viaţă când pompierii l-au eliberat dintre fiarele maşinii. Cei de la spital l-au conectat la un aparat pentru menţinerea funcţiilor vitale, dar când au terminat testele mi-au spus că avea leziuni craniene ireparabile. Aparatul a trebuit oprit.

Lafferty înghiţi şi se simţi stânjenit.

— Fiul meu a fost îngropat acum cinci săptămâni. Nu mi-am dat seama cum e adevărata singurătate, dar fără Mary şi Simon nimic nu pare să mai aibă vreun rost. Nu pot dormi, nu pot munci, nu pot gândi corect. Şi acum problema cealaltă!

— Problema cealaltă?

— Mormântul fiului meu a fost profanat şi trupul luat.

— Despre fiul tău era vorba! exclamă Lafferty. Am citit despre asta în ziar. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi dau seama când mi-ai spus cum te cheamă.

— Nu pot face faţă acestei situaţii, părinte. Se spune că a fost mâna ocultiştilor, adoratori ai diavolului şi nu pot să mă resemnez cu asta. Nu sunt un prost, dar mă simt de parcă mi-a fost răpit fiul. Ştiu că e mort, dar asta nu contează şi faptul că nu ştiu ce i-au făcut e şi mai rău. Cred că speram ca un preot să poată să-mi dea vreo idee.

Lafferty se simţi de parcă tavanul s-ar fi prăbuşit peste el. Încercă să ascundă şocul prin care trecea în timp ce lupta să-şi găsească vorbele.

— Experienţa mea cu forţele întunericului, începu el, este extrem de limitată. De fapt, mărturisi el, nu există.

Main dădu din cap. Părea să aprecieze onestitatea lui Lafferty.

Lafferty continuă:

— Asta nu înseamnă să le negi existenţa. Universul nostru depinde în mare parte de forţe egale şi opuse ce creează un echilibru. Dacă noi credem în forţele luminii şi ale binelui în lume, atunci trebuie să le recunoaştem şi pe cele ale întunericului şi ale răului.

— Mă tem, părinte. Mă tem pentru sufletul lui Simon, spuse Main.

— Oamenii ăştia au luat trupul fiului tău, John, nu sufletul lui.

Main îl privi pe Lafferty drept în ochi şi spuse:

— Am încercat să-mi spun asta, dar nu sunt convins. Dacă ar fi aşa, în primul rând de ce ar avea nevoie de trupul lui?

Lafferty simţi un gol în stomac.

— Nu ştiu, recunoscu el. Dar pot încerca să aflu. Avem o bibliotecă ecleziastică în oraş şi este acolo un coleg cu care pot vorbi. Ce-ai zice să ne întâlnim din nou, să zicem peste două zile, şi atunci am să-ţi spun ce am aflat.

— Aş fi foarte recunoscător, spuse Main.

— Poţi să-mi dai o adresă sau un număr de telefon unde te pot găsi, dacă aflu ceva mai degrabă?

John i le dădu lui Lafferty pe amândouă.

3

Sarah Lasseter fusese de serviciu treizeci şi cinci de ore, având la dispoziţie doar două ore de somn. Ştiuse ce avea să o aştepte încă de la începutul cursului de calificare ca doctor, dar asta n-o consola cu nimic. Era de-a dreptul extenuată. Ceea ce înrăutăţea şi mai mult lucrurile era că ea nu vedea niciun scop în toate astea. La fel ca multe alte lucruri nedrepte, devenise un fel de tradiţie ca medicii stagiari să fie munciţi până la epuizare. Din această cauză, nu exista niciun imbold din partea nimănui de a schimba lucrurile. Dacă se făcea vreo încercare în acest sens, de obicei aceasta venea tot din partea medicilor stagiari şi în final cei mai gălăgioşi dintre ei ajungeau să fie trataţi de sus de către autorităţi, ca fiind tineri şi „leneşi“. Ceilalţi dispăreau încet din scena protestului, temându-se pentru viitoarea lor carieră.

Simţămintele lui Sarah asupra acestei chestiuni rămaseră neexprimate din simplul motiv că nu era pregătită să le susţină cu argumente. Era de părere că îi erau de ajuns studiul şi practica medicinei fără să se mai implice şi în politica acesteia. Era de asemenea conştientă şi de faptul că, fiind femeie, se afla de la început în dezavantaj. Indiferent de spusele unora, bazele medicinei fuseseră puse de bărbaţi. În eşaloanele superioare foarte puţine consultaţii erau oferite de femei. Chiar şi când începuse lucrul la spital avusese o reţinere. Raportul era de şapte la unu în favoarea bărbaţilor. Nu spusese asta nimănui fiindcă simţea că lupta pentru cauza feministă fusese de mult pierdută. Acceptă pragmatic faptul că neapărat va trebui să fie mai bună pentru a putea fi considerată egală. Pentru moment, ea îşi făcea rezidenţiatul timp de un an, lucrând în spital şi astfel descoperindu-şi forţele şi slăbiciunile, pasiunile şi lucrurile mai puţin plăcute, toate acestea conferindu-i o imagine

de ansamblu asupra viitoarei cariere. Primele şase luni fuseseră petrecute la Chirurgie Generală unde se dovedise a fi destul de bună pentru a fi recomandată pentru postul actual de la vestitul departament „Traumatisme Craniene“. Când era întrebată de planurile sale de viitor, Sarah spunea, în mod invariabil, că în final i se va alătura tatălui ei şi va practica medicina generală. Chiar de curând devenise conştientă de cât de multă importanţă acordase cuvintelor „în final“.

Sarah fusese crescută într-un mic oraş din Norfolk, fiind singura fiică a unui doctor de ţară şi a soţiei acestuia care-i fusese un adevărat partener în toţi anii de practicare a meseriei. Sarah moştenise inteligenţa tatălui ei, dar spre regretul său nu fusese înzestrată şi cu răbdarea nemărginită a mamei sau cu capacitatea acesteia de a vedea ceea ce este mai bun în fiecare. Sarah se considera mai degrabă a fi realistă. Fusese o vreme în adolescenţa ei, când aceasta plecase de acasă şi aproape îi înnebunise pe părinţii săi. Timp de un an şi jumătate se revoltă împotriva valorilor impuse de familia sa şi făcuse totul de capul ei. Şi-a părăsit şcoala, şi-a abandonat vechii prieteni şi s-a înhăitat cu o gaşcă „încântătoare“, după cum gândea ea atunci. Aceste momente nefericite pentru toţi au luat sfârşit aproape la fel de repede cum au început, şi înainte ca Sarah să păţească ceva rău. Băieţii cu haine de piele care beau şi fumau şi „împrumutau“ maşini nu mai păreau atât de interesanţi. Peste noapte ei deveniseră plictisitori şi stupizi.

Aparent, relaţiile cu tatăl şi mama ei au fost reînnodate, dar Sarah ştia că răul pe care îl provocase acestora încă mai stăruia, mai ales în inima tatălui care nu fusese pregătit pentru maimuţărelile ei. Făcuse tot posibilul să-şi ispăşească greşeala încercând să recupereze orele de şcoală pierdute şi apoi intrând la Facultatea de Medicină din Glasgow.

Sarah ştia cât de mândru fusese tatăl ei în ziua absolvirii, dar era conştientă că ceea ce dorea el de fapt era ca ea să i se alăture în practicarea medicinei generale şi într-o zi să rămână în locul lui şi să-i îngrijească în continuare pe oamenii de care se ataşase atât de mult. Aproape că se convinsese pe ea însăşi că acesta era lucrul pe care şi ea şi-l dorea, dar ştia că undeva în adâncul inimii sale făcea asta pentru că încă se mai simţea vinovată pentru suferinţa provocată părinţilor săi.

Ceea ce o preocupa pe Sarah, în momentul de faţă, nu era faptul că era peste măsură de obosită şi că abia mai stătea pe picioare, ci că era clar că şeful ei nu o plăcea. Doctorul Derek Stubbs, cu o vechime mai mare în funcţie, nu se arăta deloc cooperant iar ea nu înţelegea de ce. Presupunea că avea legătură cu snobismul clasei muncitoare. Îi plăcea ca oamenii să ştie că el a muncit din greu pentru a ajunge unde este şi părea să-i dispreţuiască pe toţi cei care nu reuşiseră acest lucru, deşi se hotărâse în mod foarte clar să se distanţeze cât mai mult de aceşti „începători“. Oricare ar fi fost motivul, lui Sarah i se părea foarte greu să întemeieze o discuţie cu el, iar aceasta era într-adevăr o problemă, fiindcă mai avea multe de învăţat. Aceasta însemna să pună întrebări, dar dacă îl întrebai ceva pe Stubbs, acesta nu făcea altceva decât să ridice din umeri şi să ofere un răspuns echivoc. Privirea lui părea mereu să-i sugereze că ar fi fost normal ca ea să ştie răspunsul la întrebarea respectivă.

Consultantul şef al Departamentului „Traumatisme Craniene“, doctorul Murdoch Tyndall, era cel mai bun exemplu al bunei cuviinţe şi al manierelor, un bărbat încântător la vreo cincizeci de ani care arăta de parcă ar fi obţinut rolul unui aristocrat într-un film al lui Disney. Pe lângă înfăţişare, acesta mai avea şi o reputaţie formidabilă în tratarea pacienţilor cu traume craniene. Dar în ciuda succesului profesional, el

era eclipsat de realizările fratelui său. Cyrill Tyndall era profesor de epidemiologie virală la Facultatea de Medicină şi un specialist recunoscut în elaborarea şi răspândirea vaccinurilor. Deşi fraţii Tyndall lucrau în domenii diferite, succesul lui Cyrill Tyndall în elaborarea vaccinurilor pentru animale şi oameni afectase direct munca fratelui său. Gelman Holland, compania farmaceutică recunoscută care scotea bani serioşi din fabricarea sub licenţă a vaccinurilor lui Cyrill nu numai că oferise Facultăţii de Medicină sume considerabile pentru asigurarea tuturor condiţiilor de muncă pentru acesta – un gest strict comercial – dar făcuse şi o donaţie de două milioane de lire spitalului ce aparţinea de facultate. Acesta a fost văzut de mulţi ca un gest de înalt profil pentru menţinerea relaţiilor publice, dar compania a insistat că nu era decât o dovadă a respectului pe care-l purtau medicinei şi cercetării de vârf.

Spre surpriza şi încântarea tuturor, darul făcut de Gelman Holland a fost completat de o cantitate echivalentă din partea Ministerului Sănătăţii sub forma neobişnuită a unei donaţii. Ambele părţi au fost de acord ca fondurile să fie folosite pentru înfiinţarea Departamentului de „Traumatisme Craniene“ în spital. Aparent ei făcuseră asta pentru a construi un centru naţional de tratare a bolilor craniene, dar nu era niciun secret că prin acest lucru făcuseră şi puţină propagandă arătând lumii cât de bine se potrivesc acţiunile cutezătoare publice cu cele particulare pentru înfiinţarea unui bun comun în domeniul sănătăţii. Guvernul a văzut în mod clar că acesta era drumul cel bun. Fondurile vor veni din ce în ce mai puţin din buzunarul statului şi din ce în ce mai mult din implicarea intereselor comerciale în domeniul sănătăţii.

„Traumatismele Craniene“ – sau mai corect, Departamentul de Traumatisme Craniene al Companiei Gelman Holland, cu toate că nimeni

nu-i spunea aşa – era deschis de paisprezece luni şi îşi câştigase deja o reputaţie internaţională, în special în diagnosticarea gradelor de traumatisme ale creierului mulţumită echipamentului de monitorizare specială de care Murdoch Tyndall era în mod deosebit interesat. O consecinţă a interesului crescut al lui Murdoch în domeniul cercetării a fost că Departamentul Traumatismelor Craniene a fost preluat spre conducere de medicul cu vechime mai mare în funcţie, doctorul Derek Stubbs. Acesta, cu siguranţă, era un ghinion din punctul de vedere al lui Sarah.

Sarah locuia în reşedinţa medicilor stagiari din cadrul spitalului, deşi putea susţine pe bună dreptate că de fapt casa ei era mai mult Departamentul Traumatismelor Craniene; atât de puţin timp apuca să stea în camera ei. Totuşi urma să aibă o pauză acum. Se uită la ceas şi văzu că mai are de lucrat o oră până la mult aşteptata pauză de douăsprezece ore. Mai era un pacient pe care voia să-l consulte înainte de plecare. Urcă la salon şi vorbi cu asistenta-şefă.

Pacienta respectivă era o femeie de vreo cincizeci de ani care fusese victima unui accident în urmă cu şapte luni. Şoferul care o lovise fugise de la locul accidentului. Acum, femeia urma să fie externată în decursul acestei zile. Sarah fu de părere că nu mai aveau de ce să o ţină acolo din moment ce pacienta pretinsese că are cine să o îngrijească şi acasă, anume fiica ei.

Aceasta din urmă se dovedi totuşi destul de derutantă în afirmaţii. Sarah o întrebă pe asistentă dacă ea o cunoscuse pe fiică şi dacă, după părerea ei, femeia s-ar fi putut descurca şi singură.

— Fiica nu a telefonat încă, spuse asistenta-şefă, şi în niciun caz nu cred că femeia ar fi în stare să se descurce fără ajutorul cuiva.

— Nu ştiu cum să fac să fie mai bine, spuse Sarah. Dacă nu o trimitem astăzi acasă, pacienta se

va supăra foarte tare. Poate că ar trebui să mai încerc s-o sun pe fiica ei.

În acel moment Derek Stubbs intră în camera de gardă şi, văzând-o pe Sarah încruntată, întrebă:

— Aveţi vreo problemă?

Sarah îi povesti totul; iar Stubbs spuse tăios:

— Dumneata eşti doctoriţă, nu asistentă socială, doamnă doctor Lasseter. Lasă-i să se descurce şi singuri!

— Da, domnule doctor Stubbs, spuse Sarah printre dinţi.

— Lasă totul în seama mea, spuse asistenta-şefă cu blândeţe, iar Sarah îi aprobă din cap generozitatea.

— Da, domnule doctor Stubbs. Nu, domnule doctor Stubbs. Sunt trei pungi afurisite pline ochi! bombăni Sarah în timp ce intra în holul reşedinţei medicilor stagiari. Îşi aruncă geanta pe jos şi văzu că mai erau trei persoane acolo, o femeie şi doi bărbaţi. Aceştia se uitară în sus către ea.

— Să înţelegem că te-ai ciondănit iar cu doctorul? întrebă Harry Whitehead, un medic rezident înalt, cu ochelari fără ramă şi cu un smoc rar de păr blond. Dungile verticale de pe cămaşa sa nu făceau altceva decât să-i accentueze alura firavă. Dar vocea îi era puternică şi categorică.

— Cam aşa ceva, răspunse Sarah în şoaptă. Din punctul lui de vedere eu nu fac niciodată nimic cum trebuie.

— Nu mai pune şi tu totul la inimă, spuse celălalt bărbat care se afla de faţă, Paddy Duncan, medic rezident la Chirurgie Generală.

— Stai jos, Sarah. Calmează-te, adăugă Louise Vernon, care-şi făcea rezidenţiatul în Obstetrică şi Ginecologic. Adu-ţi aminte că trebuie să mai suporţi asta doar şase luni.

— Încep să număr minutele şi nu ar trebui să fie aşa! Mi-aduc aminte cât de fericită am fost când am obţinut postul la „Traumatisme Craniene“, iar acum…

— Socoteala de-acasă nu se potriveşte niciodată cu cea din târg. Trebuie să înveţi să înfrunţi viaţa. Nu te mai gândi acum la el.

— Uşor de zis… răspunse Sarah.

— Noi mergem acum la un restaurant chinezesc. Vino şi tu cu noi.

Pe Sarah o înveseli propunerea.

— Mi-ar face plăcere; m-am săturat de sandvişuri vechi şi de ceai amar.

*

Lafferty începu să creadă că Main nu va mai veni. Se aşteptase ca acesta să apară pe la prânz, iar acum era aproape şapte seara. Începuse deja să se gândească ce ar trebui să facă în continuare şi oscila între a-l suna pe Main acasă sau a lăsa lucrurile baltă pentru moment, când John Main intră în biserică şi îi spulberă toate aceste gânduri. Acesta îşi scutură zăpada de pe umeri.

— E frig afară? întrebă Lafferty.

— Ger, răspunse Main. Nici aici nu pare să fie mai cald. Apoi îşi frecă mâinile pentru a-i demonstra preotului acest lucru.

— Mi-e teamă că nu ne permitem să dăm drumul la căldură tot timpul, dar putem discuta aici.

Indică atunci cu mâna capătul bisericii.

— Ne vom simţi mai bine acolo.

Main îl urmă pe Lafferty care deschise o uşă de lemn pictată în albastru, deasupra căreia se afla o arcadă de piatră aflată în stânga stâlpului din spatele amvonului. Acesta îi aminti lui Main de „Alice în Ţara Minunilor“. O dată intraţi au luat-o spre stânga din nou şi au intrat într-o încăpere mică unde odăjdiile lui Lafferty stăteau atârnate de uşă. Toate veşmintele erau atârnate de un singur cârlig care părea supraîncărcat. Main închise uşa încet, având grijă ca acestea să nu cadă grămadă.

În cameră erau două fotolii ce păreau uzate şi nu prea confortabile, aşezate de o parte şi de alta a sobei vechi cu gaz, iar de-a lungul peretelui de pe

cealaltă parte a singurei ferestre din încăpere erau câteva rafturi încărcate de cărţi. Sub fereastră se afla o masă plumbuită plină de cărţi religioase ce păreau a fi fost scoase din uz din cauza deteriorării. Mai multe tablouri religioase atârnau pe pereţii netezi de culoare crem spălăcit, aceasta fiind una dintre culorile preferate de instituţiile publice, se gândi Main, cealaltă fiind culoarea verde.

Lafferty îl pofti pe Main să-şi dea jos haina şi să se aşeze în timp ce el îngenunche în faţa sobei şi începu să aprindă chibrituri cu atenţie pe măsură ce gazul se auzea deja sâsâind. La a treia încercare focul se aprinse făcându-l pe Lafferty să-şi retragă mâna repede. Chiar şi aşa, lui Main îi mirosea încă a gaz. Observă că unul dintre radianţi era stricat; acesta scotea o flacără galbenă ce pâlpâia, pe când celelalte erau albastre.

— Cum vă simţiţi? întrebă Lafferty.

— Bine. Aţi aflat ceva?

Lafferty se încruntă şi spuse:

— Da, dar nu tocmai lucruri bune. Am petrecut multe ore în biblioteca ecleziastică şi am discutat îndelung cu părintele Mc Candrew de la biserica Sf. Agnes; el a studiat puţin aceste practici oculte. Ideea principală este că nimeni nu ştie de ce aceşti oameni sunt interesaţi de corpul copilului tău.

Main închise ochii şi îşi frecă buza de sus cu degetul arătător în timp ce încerca să se obişnuiască cu veştile.

— Deci nu am aflat nimic în plus.

— Nu, fu de acord Lafferty. Dar pe de altă parte, e bine de ştiut că nu există niciun ceremonial cunoscut în ritualurile satanice sau în analele practicării magiei negre care să solicite corpul unui copil decedat de curând.

— Probabil, spuse Main cu un aer filozofic.

— Dar tot trebuie să fii sigur? întrebă Lafferty, citindu-i în privire.

Main dădu afirmativ din cap.

— Tot trebuie să fiu sigur.

— Ai mai fost contactat de poliţie de când s-a întâmplat nenorocirea?

Main zâmbi şi spuse:

— De aceea am întârziat. Am fost la secţia de poliţie ca să văd ce au mai aflat şi ei.

— Şi?

Main zâmbi plin de amărăciune şi spuse:

— Nu au mai aflat nimic sau, aşa cum spun ei, „cercetările continuă“.

— Nu prea au niciun indiciu. Decât dacă sunt la curent cu ritualurile satanice din comunitatea noastră. Au aflat ceva despre asta?

— Ei spun că nu.

— În acest caz, ei nu vor şti de unde să înceapă. Aceşti oameni, oricât de diabolici sunt ei, nu cred că au dosare penale şi probabil că nu au de-a face cu criminali, aşa că poliţia nu va obţine niciun fel de informaţii.

— Sunt sigur că poliţia îţi va fi foarte recunoscătoare pentru că le-ai clasificat atât de bine cazul, comentă Main acru.

Lafferty nu-l luă în seamă.

— Mă întreb dacă n-ar fi o idee bună să vorbim cu omul care se afla în cimitir în acea noapte.

— Povestea beţivanului aceluia bătrân a apărut în toate ziarele cu fiecare detaliu îngrozitor, spuse Main. Ce-ar mai fi de aflat de la el?

Lafferty ridică din umeri.

— Nu poţi şti niciodată. Poate că mai există vreun indiciu sau fapt minor pe care el l-a omis în eforturile sale de a oferi nobilei noastre prese povestea pe care ei o urmăreau. Main rămase pe gânduri o clipă.

— Poate că nu-i o idee prea rea până la urmă. Îmi cer scuze pentru comportamentul meu anterior. Vă sunt într-adevăr foarte recunoscător pentru efortul pe care-l faceţi.

— Nu e nicio problemă, îl asigură din nou Lafferty, şi nici nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Voi începe de mâine să-l caut pe acel bărbat.

— Nu, spuse Lafferty hotărât. E mai bine dacă îl caut eu.

— De ce?

— Tu eşti prea… tulburat. Ai putea să-l sperii. Mai bine să mă duc eu. Cine ştie? Poate că e catolic şi, dacă e aşa, n-ar putea să mintă un preot, nu-i aşa?

Main zâmbi şi îi mulţumi.

— Probabil că asta îţi ocupă aproape tot timpul.

Lafferty făcu o faţă jalnică.

— Aş putea să mă gândesc cum să repar orga, în ce stadiu se mai află acoperişul, de câte cărţi religioase mai avem nevoie sau cât de puţin trebuie să cheltuim pentru florile de Paşti, dar toate acestea mai pot aştepta. Mai pot aştepta până când tu vei avea sufletul împăcat în privinţa lui Simon. Să fii creştin înseamnă să fii interesat de oameni, nu de cărămizi, mortar şi bugete.

Main părăsi biserica spunând că se va întoarce în două zile dacă nu va fi contactat de preot înainte. Privindu-l plecând, Lafferty se gândi la revolta pe care o provocase în conducerea lentă a „clubului“ prin implicarea sa în cazul lui Main. Deja trebuise să meargă la cele două doamne pe care le jignise în legătură cu vânzarea în scop caritabil şi să le ceară iertare. Încă mai avea să-şi ceară scuze faţă de Adunarea Mamelor pentru că nu venise la întâlnirea lor de după-amiază şi acelaşi lucru trebuia să-l facă şi cu clasa de Religie căreia îi adusese o jignire asemănătoare.

Încă trebuia să aibă o discuţie cu tânăra Mary O’Donnell la porunca mamei ei în legătură cu comportamentul acesteia din ultimul timp faţă de sexul opus. Se uită la ceas şi se hotărî că ar fi mai bine să facă toate astea în seara aceea. Se întinse şi căscă zgomotos. Băieţii turbulenţi erau o problemă, dar fetele de acest gen erau şi mai şi… Doamna aceea va mai avea încă mult de suferii, se temu el.

*

John Main închise după el uşa apartamentului şi simţi cum liniştea îl asfixia precum o pătură rece, neprimitoare. Zgomotul şi râsetele şi lumina şi agitaţia fuseseră înlocuite cu liniştea şi întunericul. Îşi sprijini spatele de uşă o clipă înainte de a se impulsiona să nu-şi mai aducă aminte de asta. Aprinse luminile – pe toate – şi apoi dădu drumul la televizor. Apoi avea nevoie de căldură, aşa că aprinse şi focul din sobă, încălzirea centrală nefiindu-i de ajuns acum când era atât de îngheţat.

Avea câteva mesaje înregistrate pe robot pe care le ascultă în timp ce-şi dădea jos haina în hol. Primul era de la sora lui, Anna, care-i cerea din nou să o sune şi pe ea cât de curând posibil şi îl întreba dacă n-ar vrea să se mute împreună cu ea şi cu soţul ei măcar pentru un timp. Nu mai luase legătura cu Anna de la înmormântarea lui Simon. Nu mai luase legătura cu nimeni de când nenorociţii ăia furaseră corpul lui Simon. Nu voia să vorbească cu nimeni despre asta. Nimeni n-avea cum să-l ajute. Îl împovăraseră deja cu destulă compasiune pe parcursul celor două înmormântări. Atâta era de ajuns. Ştia deja cât de îngrozitor este şi cât regretau cei din jur. Poate că părea nerecunoscător, dar îi era şi lui de ajuns. Mesajul următor era de la mama lui Mary care spunea cam aceleaşi lucruri. Că ar cam trebui să o sune. Că era extrem de îngrijorată pentru el.

Main îşi turnă un pahar mare de gin şi observă că va trebui să cumpere o altă sticlă mâine. Apa tonică era şi ea pe terminate. Poate că ar trebui să dea o fugă şi până la magazin să-şi cumpere ceva de mâncare în loc să se chinuie cu conservele şi pachetele din rafturile bucătăriei, să scotocească prin frigider şi să-şi ia doar produse semi-preparate. Main zâmbi la acest gând. Era acesta un pas în reabilitarea sa? se întrebă el. Se hotărî să nu se ducă la magazinul pe care îl frecventa cu Mary

pentru a face cumpărăturile familiei. Asta ar fi fost prea de tot.

A treia voce de pe robot era aceea a lui Arthur Close, directorul departamentului de limbă engleză a şcolii Merchiston unde lucra el. Main nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic. Ceilalţi vor fi încântaţi să predea în locul lui o vreme. Toţi aceştia îi ofereau compasiunea lor, precum şi tot restul şcolii, elevii şi profesorii deopotrivă. El, Close, şi directorul şcolii fuseseră de acord ca Main să-şi ia cât timp liber va dori. Main se strâmbă un pic auzind partea în care Close spunea că fusese complet de acord cu directorul. Spuse cu voce tare:

— Atâta îl linguşeşti pe director, măi Arthur, că nu ştiu cum mai poţi distinge adevărul de minciună!

Main regretă imediat ceea ce spusese. Îşi lovi fruntea cu pumnul şi se dojeni cu glas tare.

— Dumnezeule! Ce se întâmplă cu tine? întrebă el. Ei sunt oameni obişnuiţi, drăguţi, care fac ceea ce cred ei de cuviinţă. Ei încearcă să te ajute, pentru numele Lui Dumnezeu!

Main se cufundă într-un scaun cu paharul de gin în mână şi luă o înghiţitură lungă.

— Revino-ţi, spuse el în şoaptă. Revino-ţi.

Se uită la ştiri în timp ce ginul îşi făcea efectul asupra nervilor săi încordaţi şi apoi îşi aduse aminte că văzuse nişte scrisori în spatele uşii principale când intrase în casă. Le aduse din hol şi apoi se aşeză din nou în scaun să le citească. Factura de electricitate în valoare de patruzeci şi şapte de lire şi opt penny, o reclamă a unei companii de asigurări care te îndemna: „Gândeşte-te la viitorul familiei tale – ce s-ar întâmpla cu ei dacă tu ai muri?“ Main o aruncă la gunoi. Al treilea plic avea un timbru mai scump şi arăta de parcă ar fi conţinut o felicitare. Main îl deschise şi văzu florile în culori pastelate pe faţa felicitării ornamentate cu litere aurii astfel: „Mult respect şi

condoleanţe“. El o desfăcu repede. Aceasta spunea: “Cele mai bune gânduri din partea lui George şi a Marthei Thornton“.

Main se schimonosi a uimire. Cine naiba erau George şi Martha Thornton? Apoi îşi aminti. Erau cuplul pe care el şi Mary îl întâlniseră în vacanţă vara trecută. El era un băcan din Leicester, iar ea era probabil cea mai proastă femeie pe care o întâlnise vreodată. Main se uită din nou la felicitare şi se gândi: slavă Domnului că nu fac felicitări inscripţionate şi cu „Ne pare rău că nenorociţii v-au scos fiul din mormânt“. În cele din urmă îşi aduse aminte că mai era un pachet cu sos de pui în frigider.

*

Statutul de celebritate al lui McKirrop nu dură decât trei zile. În perioada aceea a mai fost căutat de alţi trei reporteri, fiecare sperând să obţină o perspectivă nouă asupra poveştii despre ritualul satanist, dar McKirrop le spuse tuturor exact ceea ce-i spusese şi lui Rothwell. Astfel reuşi să mai scoată altă sută de lire. Nu se acordau sume prea mari pentru poveştile unui bătrân şpriţar. Au mai fost nişte promisiuni vagi că întregul grup va mai primi ceva bani dacă acceptă să se supună unei investigaţii sociale pentru suplimentul color al revistei „Duminica în Scoţia“, dar asta urma să fie mai târziu, după cum li s-a spus. Pe moment, revista se dedicase în întregime noii mode a copăceilor Bonsai, popularităţii cluburilor de tip „western“ din Scoţia centrală – unde clienţii se îmbrăcau în cowboy – şi studiului aprofundat despre abuzul de droguri din locuinţele urbane cu camere de închiriat, din cadrul programelor sociale. Reporterul spuse că, probabil, investigaţia va fi cândva prin august.

McKirrop împărţise cu ceilalţi doar 150 de lire. Mai rămânea cu alte 250, pe care-i ascunsese de ei. Poate că venise vremea să meargă mai departe. Poate la Londra. Poate acolo o fi mai cald. Dar,

mai întâi, se hotărâse să-şi încerce norocul cu permisul de bibliotecă pe care îl luase din buzunarul lui Rothwell. E posibil ca întrebarea de ce avea Rothwell în buzunar un permis la o bibliotecă medicală să aibă o explicaţie perfect nevinovată, însă în cazul ăsta, voia să o audă. La urma urmei n-o să-l coste decât un telefon. Şi pentru un om cu mijloacele lui…

McKirrop scoase permisul din buzunar şi îl privi din nou. Poate că nu-l va suna pe Rothwell imediat. Sotillo nu este un nume obişnuit; nu pot fi mulţi cu acest nume în cartea de telefon. Ar putea chiar să primească o recompensă pentru permis, dacă i-ar spune bunului doctor că îl găsise pe stradă. Orice fleac putea fi de folos. În cutia telefonică nu exista nicio carte de telefon. McKirrop fu nevoit să întrebe numărul la centrală şi apoi să-l memoreze pentru că nu avea nici cu ce şi nici pe ce să scrie. Repetă de mai multe ori numărul, pipăind discul cu degete tremurătoare. Telefonul sună de patru ori înainte să răspundă o femeie.

— Vreau să vorbesc cu dr. Sotillo, spuse McKirrop.

— Cine să-i spun că-l caută?

— Spuneţi-i doar că ar putea auzi ceva care să-i fie de folos, spuse McKirrop.

O auzi pe femeie râzând în timp ce el aştepta. „Aşa a zis, dragă“, o auzi spunând. Receptorul fu ridicat şi o voce spuse:

— Bună ziua, cine-i acolo? Ce doriţi?

McKirrop se blocă. Rămase fără glas un moment, apoi puse la loc receptorul fără să răspundă. Vocea pe care o auzise aparţinea bărbatului de pe cheiul canalului, Rothwell. Nu mai era nicio îndoială în mintea lui.

Asta arunca o altă lumină asupra întregii poveşti. Rothwell nu era deloc Rothwell. Omul minţise. Probabil minţise şi că este reporter, se gândi McKirrop. Avusese dreptate să se îndoiască

de asta atunci. Întrebarea era acum, de ce? De ce dr. Ivan K. Sotillo pretinsese că este reporter? Ce interes avea el de fapt faţă de ceea ce se petrecuse în cimitir în acea noapte? Şi, cel mai important, ce putea câştiga John McKirrop din asta?

În timp ce McKirrop se înapoia spre canal, mintea lui întorcea pe toate părţile ce ar fi putut urmări Sotillo. Îşi aminti că Sotillo nu făcuse decât să-i asculte povestea, aceeaşi pe care o spusese şi poliţiei, şi păruse foarte mulţumit de asta. De fapt chiar voise să se asigure că le va spune şi altor reporteri acelaşi lucru. Deci, asta era! Sotillo voia să fie sigur că povestea pe care o spusese poliţiei era cea care va fi publicată. Asta-i convenea lui Sotillo deoarece… la fel ca şi el, ştia cu totul altceva!

McKirrop hotărî că asta-l va costa pe dr. Sotillo o groază de bani. Dacă-şi juca bine cărţile, când totul se va termina el va putea foarte bine să-şi permită să se mute undeva unde-i mult mai cald decât la Londra. Îşi aminti că văzuse o carte la biblioteca locală, săptămâna trecută, într-o dimineaţă pe când stătea înăuntru pentru a se încălzi. Se numea „Magia ţinutului Provence“. Fotografiile erau minunate. McKirrop hotărî că Provence era locul potrivit pentru el.

În ciuda faptului că simţea că el ţine hăţurile, McKirrop nu dorea să-l abordeze pe Sotillo de unul singur. Îşi amintea senzaţia de disconfort pe care o simţise, pe când se afla singur cu el pe cheiul de pontoane al canalului, şi cum omul răspândea un aer ameninţător. Poate că Sotillo o fi doctor, dar nu e un tip moale. Ceva mai mult decât se vedea cu ochiul liber se simţea în legătură cu el, însă McKirrop se gândi că i-ar prinde mai bine să nu afle ce anume. Hotărî cam în silă că va avea nevoie de un ajutor, de un sprijin, chiar dacă ar fi doar prezenţa unui martor.

McKirrop fu nevoit să ajungă la concluzia că cercul lui de prieteni şi cunoştinţe se redusese

practic la zero în ultimii ani. Dacă era să fie foarte sincer cu el însuşi, trebuia să admită că nu avea niciun prieten bun pe lume. Acest lucru era adevărat de mai multă vreme, dar acum fu nevoit, pentru prima oară, să facă faţă adevărului cu care se confrunta. O senzaţie neplăcută.

Pentru o scurtă clipă, capacitatea dobândită de a-şi proiecta trecutul fu pusă serios la încercare. Ca şi cum i s-ar fi ridicat un văl de pe ochi, se trezi nevoit să-şi aducă aminte de un tip fericit, plin de succese, care avea un cerc larg de prieteni şi colegi care îl simpatizau şi-l priveau ca pe sufletul lipsit de griji, plin de veselie şi viaţă al oricărei petreceri. Se numea McKirrop. Numele rămăsese acelaşi dar singurii cu care se mai întâlnea în ultima vreme erau cei din grupul Bellei. Dacă era să ceară ajutor, trebuia să se adreseze lor, ceea ce nu-i păru o perspectivă încurajatoare.

McKirrop îi elimină în mintea sa pe toţi membrii grupului, unul câte unul, până nu mai rămaseră decât Flynn şi Bella însăşi. Nu avea încredere în Flynn, însă dacă lucrurile luau o întorsătură violentă la un moment dat, el era singurul care putea fi de vreun folos într-o asemenea situaţie. Ar putea oare, să se încreadă în el dacă-l plătea destul? Se gândi să-i ofere lui Flynn douăzeci de lire pentru a-l însoţi la o întâlnire cu Sotillo, ca acesta să fie gata să-i sară în ajutor în caz de vreo ameninţare sau alte necazuri, însă McKirrop putea să şi-l închipuie pe Flynn cum s-ar da de cealaltă parte, fără scrupule, dacă i-ar conveni.

Bella era femeie, deci trebuia eliminată de la orice participare în caz de violenţe. McKirrop zâmbi în sinea lui văzând ce idei galante şi greşite are – adevărul era că Bella putea – probabil – să-i snopească zdravăn pe majoritatea celor din grup. Începu să se încălzească la ideea de a o folosi pe Bella. Era fiinţa care întruchipa cel mai bine ideea de prieten la care putea apela şi, probabil, putea fi

folosită şi ca martor. Sotillo n-ar încerca nimic sub privirile unei femei. McKirrop se hotărî să o întrebe în aceeaşi seară.

— Ia s-o spunem pe-a dreaptă, zise Bella. Vrei să merg cu tine să te-ntâlneşti cu tipu' ăsta şi, dacă vin îmi dai douăzeci de lire sterline. Aşa-i?

— Just, răspunse McKirrop enervat că Bella vorbise atât de tare. Nu voia ca ceilalţi să ştie ce se întâmplă. De aceea o trăsese pe Bella puţin mai departe de grup.

— Tipu' mi-e dator. Vreau să fii martoră, să vezi când îmi dă banii.

— Cine-i tipu' ăsta? Cum de-ţi datorează ţie bani? întrebă Bella, a cărei credulitate fusese pusă la grea încercare.

— Reporterul, replică McKirrop într-o inspiraţie de moment. Reporterul care a venit aici în prima noapte când m-am întors. Nu ţii minte?

— Ba ţin minte, răspunse Bella. Era drăguţ. Ştia cum să-i vorbească unei doamne.

— Ei bine, încă nu mi-a plătit tot. Nu vreau să pretindă în faţa şefilor lui că mi-a dat toţi banii când, de fapt, el nu a făcut-o.

— Dar ţi-a dat o sută de lire, spuse Bella, dovedind o memorie a cifrelor mai bună decât i-ar fi plăcut lui McKirrop.

— Însă ar fi trebuit să-mi mai dea cincizeci când publica povestea, improviză McKirrop. Trebuie să fi apărut până acum.

— Şi-o să-mi dai mie douăzeci?

— Exact, spuse McKirrop. Suntem prieteni, nu?

Bella zâmbi, mulţumită de afirmaţie. „Prieteni", repetă.

— Când ne întâlnim cu tipu'?

— Încă n-am stabilit întâlnirea, spuse McKirrop. O să-l sun să-i cer banii.

— Vin cu tine, zise Bella ridicându-se cu nerăbdare.

McKirrop reuşi să-i distragă atenţia oferindu-i ceva bani.

— De ce nu mergi tu să aduci o sticlă, să ne tratăm amândoi, fiindcă mâine n-o să mai putem bea nimic până după întâlnire…

Bella aprobă cu un aer ştiutor.

— Corect, spuse ea. Totdeauna am zis că afacerile şi băuturica nu se pot amesteca.

Palmele lui McKirrop erau transpirate când aşează mărunţişul pe raftul de lângă aparat în cutia telefonică. Formă numărul lui Sotillo pe jumătate, sperând ca acesta să nu răspundă.

— Alo?

— Doresc să vorbesc cu doctorul, vă rog.

— Cine-l caută?

— Dr. McKirrop.

— O clipă.

McKirrop zâmbi de mica lui glumă. Nu fu nevoie să aştepte prea mult şi-şi dădu seama, din precauţia cu care-i răspunse Sotillo, că acesta ştia că ceva nu-i în regulă.

— Dr. McKirrop?

— Doar McKirrop. Sunt doctor cum eşti dumneata ziarist, Sotillo sau poate preferi Rothwell?

— Cine eşti?

— Cred că ştii destul de bine.

— Ce vrei? întrebă Sotillo.

— Bani. Mulţi.

— De ce naiba ţi-aş da bani? Deja ţi-am dat destui.

— Fiindcă, dacă nu-mi dai o să-ncep să ciripesc şi presimt că n-o să-ţi convină deloc. Aşa e?

— Să ciripeşti? îl repezi Sotillo. Ce să ciripeşti? Cui îi pasă de rătăcirile unui beţiv stupid ca tine?

— Poate poliţiei, poate unui reporter adevărat. La urma urmei, povestea e bună, nu?

— Dacă-ţi închipui că o să-i pese cuiva de bolboroseala unui neisprăvit alcoolic, n-ai decât! Dă-i drumul, spuse Sotillo.

McKirrop era pregătit pentru asta. Rămase calm şi îşi jucă asul din mânecă. Spuse:

— Poate n-or să mă creadă la început, dar permisul dumitale de bibliotecă o să-i convingă. Apoi, când restul grupului te va descrie ca pe omul care a venit aici, pretinzând că este ziarist, poliţia s-ar putea să se hotărască să-ţi ceară o explicaţie.

Urmă o pauză lungă, care fu pe placul lui McKirrop. Auzi un zgomot înăbuşii şi ştiu că Sotillo caută, pentru a se convinge că permisul de bibliotecă îi lipseşte într-adevăr din buzunarul de la haină.

— Ce vrei mai exact? întrebă Sotillo. Vocea i se schimbase într-o şoaptă uşoară.

— Ţi-am spus, zise McKirrop. Bani, mulţi bani.

— Câţi adică?

— Cinci mii de lire, spuse McKirrop fără să se mai gândească la consecinţe.

Sotillo repetă suma de parcă ar fi scuipat-o şi zise:

— E ridicol. Eşti nebun. Poate aş accepta cinci sute, doar ca să-mi recuperez permisul, înţelegi, dar cinci mii? Eşti nebun.

— Cum vrei, spuse McKirrop nepăsător. O spuse de parcă tocmai se pregătea să închidă telefonul.

— Aşteaptă! zise Sotillo. Lasă-mă să mă gândesc o clipă.

McKirrop jubila. Ştia că e pe cale să capete exact ceea ce dorea. Se gândi că ar fi trebuit să ceară mai mult. Însă, o să mai aibă el şi alte ocazii…

— Bine, acceptă Sotillo. Dar am nevoie de timp să fac rost de atâţia bani.

— Mâine, zise McKirrop.

— Nu-i suficient timp, protestă Sotillo.

— Mâine, negreşit. În filme aşa spun toţi.

Sotillo oftă.

— Bine, zise. Vino la mine la şapte.

— Nu, spuse McKirrop. Nu acasă. Vino dumneata la canal, la podul unde am vorbit data trecută. La şapte.

— Foarte bine.

McKirrop puse la loc receptorul şi simţi că-i tremură genunchii. O făcuse şi pe asta! Cinci mii de lire. Niciodată, nici în cele mai nebuneşti visuri, nu sperase să aibă atâţia bani. Păşise pe drumul spre Provence.

4

Familia O'Donnell locuia la etajul opt al unui bloc turn din Scotland Road. Era unul din cele patru blocuri înălţate în piaţă. Primele două din faţă aveau vedere la pasajul care înconjura partea estică a oraşului. Celelalte două din spate dădeau spre întreaga panoramă a curţilor de deasupra căii ferate. Înălţimea clădirilor făcea să existe un neîntrerupt ecou în piaţa pavată de jos.

În timp ce Lafferty se apropia de Melia Court, un grup de băieţi adolescenţi jucau fotbal. Râsete şi înjurături succesive se ridicau în aerul nopţii. Unul dintre ei observă gulerul lui Lafferty şi declanşă un cor de chicoteli îngânând: „Toate lucrurile frumoase şi lucioase", spre amuzamentul dispreţuitor al prietenilor săi.

— Bună seara, băieţi, spuse Lafferty înfruntându-i. Aceştia îşi plecară capetele şi continuară să joace fotbal.

Lafferty îşi ţinu respiraţia în lift să nu-l copleşească duhoarea de urină. Nu observă decât în treacăt inscripţia de pe uşa metalică, îndoită a unei maşini devastate, care spunea ce trebuie să păţească Sf. Părinte. O mai văzuse de atâtea ori. Nu-l impresionă nici faptul că Sharon îl iubeşte pe Billy. Uşile se dădură pocnind în lături, după o smucitură iniţială şi el păşi afară pe hol. Merse în balconul de serviciu să respire profund şi să privească.

Aerul nu era proaspăt; mirosea a ceapă prăjită şi a vopsea emulsie. Un damf de motorină şi gaze de eşapament urca dinspre pasaj şi o uşoară năduşeală îi aburi fruntea în timp ce stătea nemişcat la întretăierea dintre două culoare. Râsetele, înjurăturile şi zgomotul unei mingi de plastic lovită de asfalt se ridicau de jos, luându-se la întrecere cu un televizor din apropiere şi cu cearta dintre un bărbat şi o femeie de la etajul inferior.

Lafferty merse până la uşa familiei O'Donnell şi sună.

O femeie ieşi în uşă, ştergându-şi mâinile pe un şervet de bucătărie.

— Părinte! exclamă ea. Nu te aşteptam în seara asta.

— Nu te deranja, Jean. M-am gândit să schimb o vorbă cu Mary, dacă-i acasă, spuse Lafferty. Dacă nu e sau o deranjez, nu-i nimic. Putem stabili o altă dată.

— Ba-i acasă, părinte, spuse Jean O'Donnell privind înapoi peste umăr cu un aer jenat. Intră! Mă duc să o aduc din camera ei.

Lafferty o urmă pe femeia minionă în camera de zi. Doi băieţi gemeni, cam de zece ani, stăteau pe canapea şi se uitau la televizor.

— Salutare la amândoi, spuse Lafferty, luând loc în faţa lor. La ce vă uitaţi?

— La «Nota de plată», replică unul. Tonul lui lăsa de înţeles că nu erau prea mulţumiţi că au fost deranjaţi, dar nici nu se chinuiau să ascundă asta.

— Închide televizorul ăla, Neil, îi ceru imperativ mama. Părintele Lafferty a venit să ne vadă.

Jean O'Donnell avea un zâmbet încremenit de parcă ar fi vrut să compenseze acreala fiilor ei.

— N-ar putea să se uite alături? Au televizor în camera lor?

Jean O'Donnell păru vag întristată la auzul acestei propuneri, dar băieţii ieşiră pe uşă ca din puşcă.

— Nu e corect, spuse ea. N-ar trebui să se uite la televizor când eşti dumneata aici.

Lafferty se gândi că părea ciudat de vulnerabilă când spunea asta şi-şi dădu seama la ce se gândea ea.

— Vremurile se schimbă Jean, spuse el.

Jean O'Donnell încuviinţă scurt, ca şi cum nu dorea să recunoască faptele nici când era pusă în faţa realităţii.

— O aduc pe Mary, spuse ea şi ieşi din cameră.

Lafferty privi în jur observând mai ales semnele lăsate de fiinţele din casă decât mobilierul care, cu mici diferenţe, era acelaşi în oricare alt apartament din bloc. Pe poliţa căminului se afla un scut cu numele Joseph O'Donnell, de curând gravat. Suliţele încrucişate din mijlocul acestuia arătau cum fusese câştigat. Un roman de Maeve Bibchey se afla pe colţul căminului, având pe copertă ochelarii lui Jean O'Donnell. Lafferty îşi dădu seama că era un exemplar de la bibliotecă după învelitoarea de plastic de pe copertă. Câţi alţi locatari ai blocului frecventau biblioteca, se întrebă şi trase concluzia că răspunsul se rezumă la numărul degetelor unei singure mâini. În afară de orice altceva, cea mai apropiată bibliotecă publică se afla la câteva minute de mers cu autobuzul. De fapt, dacă locuiai în aceste apartamente, oriunde voiai să ajungi trebuia neapărat să iei autobuzul. Acest lucru contribuia din plin la faptul că oamenii din locurile acelea nu prea erau cunoscuţi.

Lafferty auzi o ceartă în şoaptă, de cealaltă parte a uşii. Păru să ţină o veşnicie până să se deschidă uşa şi o fată adolescentă fu împinsă în cameră. Tocmai ieşea în oraş părinte, zâmbi Jean. Dar mai are timp să schimbe o vorbă înainte de a pleca.

Lafferty se ridică şi zâmbi.

— Îmi pare bine că te văd, Mary, a trecut mult timp.

Fata, îmbrăcată într-o jachetă de piele şi pantaloni strâmţi îl privi de sub părul care îi cădea peste ochi şi spuse:

— Îmi pare rău, am fost cam ocupată. Vocea ei era plină de resentimente. Dădu la o parte mâna mamei care se odihnea pe umărul ei.

— Jean, de ce nu ne laşi singuri să vorbim puţin? propuse Lafferty.

— Mă duc să pun de ceai, spuse Jean O'Donnell.

— Stai jos, Mary, zise Lafferty amabil. Mergeai într-un loc anume?

— În josul coastei, cu bicicletele, răspunse fata.

— Cu bicicletele? Vrei să spui motociclete?

— Mary dădu din cap. Era o fată drăguţă, puţin cam scundă pentru cei cincisprezece ani ai săi, dar bine proporţionată.

— Pare distractiv. Dar tu nu ai motocicletă la vârsta ta, nu?

— Mă sui în spatele lui Steve.

— Iubitul tău?

Mary aprobă şi spuse: are un GPZ 500.

— Şi motocicletele Kawasaki sunt bune, spuse Lafferty.

— Te pricepi la motociclete? întrebă Mary surprinsă.

— Dacă sunt preot nu înseamnă că sunt şi plicticos, răspunse Lafferty. Întotdeauna mi-au plăcut motocicletele. Mi se taie respiraţia când văd ce-i pe şosele în ziua de azi. Sunt o mulţime de autovehicule frumoase pe-aici.

— Motocicleta lui Steve e cea mai frumoasă. O îngrijeşte bine. Vrea să-şi facă o meserie din motociclete. Se pricepe foarte bine. Toţi spun asta.

— Câţi ani are Steve, Mary? întrebă Lafferty.

— Vreo douăzeci şi trei. Ce contează asta? spuse Mary pe un ton sfidător.

— Iar tu ai cincisprezece.

— Nu sunt o fetiţă. Ştiu ce fac.

— Poate că ştii, spuse Lafferty cu blândeţe. Dar mama ta este extrem de îngrijorată pentru tine şi asta nu e bine.

— Mereu îi spun să nu-şi facă griji pentru mine, dar nu mă ascultă. Ce altceva pot să mai fac?

— Mama ta îşi face griji pentru tine fiindcă te iubeşte. Încearcă să vezi lucrurile şi din punctul ei de vedere.

— Ea de ce nu vrea să le vadă dintr-al meu?

— Poate că amândouă sunteţi puţin încăpăţânate, spuse Lafferty.

— O să ies în oraş cu Steve şi nimic nu poate schimba asta! insistă Mary.

Lafferty ridică din umeri şi întrebă:

— Tatăl tău ce părere are despre toate astea?

Ea îşi dădu părul de pe frunte şi scoase la iveală o vânătaie deasupra ochiului drept.

— Asta-i părerea lui.

— Şi tot mai ai de gând să ieşi în seara asta?

— El e acum la cârciumă şi joacă table. Eu tot ies cu Steve, spuse Mary sfidătoare.

— Iar mama ta e prinsă la mijloc.

Mary spuse, înţepată:

— N-ar trebui să fie! Nu vreau să fie! Nu vreau să fiu ca ea! Nu vreau să-mi petrec viaţa într-o colivie aşteptând un pierde-vară beţivan să vină acasă în fiecare seară. Eu vreau să trăiesc! Vreau să mă distrez. Ce-i rău în asta? Să nu-mi răspunzi. Afurisita ta de biserică e ţinută în spate de oameni ca ea!

Lafferty se simţi rănit.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă.

— Ştii tu, spuse Mary.

— Spune-mi tu.

— Prostănaci. Prostănaci creduli. Mereu se află în pierdere dând altora toate lucrurile lor şi făcând ceea ce li se spune. Da părinte, nu părinte, irosindu-şi vieţile triste doar pentru că au fost păcăliţi să creadă că lucrurile se vor îmbunătăţi pe viitor. Dar lucrurile nu se vor îmbunătăţi defel, nu-i aşa? Pentru că nu există niciun nenorocit de viitor. Totul este o afurisită de înşelătorie!

— Mary! Stăpâneşte-te! se răsti Jean O'Donnell dând buzna în cameră. Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti astfel părintelui Lafferty? Îmi cer scuze, părinte, nu ştiu ce a apucat-o. Chiar nu ştiu.

Lafferty ridică o mână şi spuse:

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, Jean. Mary are dreptate în felul ei şi mă bucur că a avut încredere să-şi exprime punctul de vedere. E bine ca la

vârsta ei să pună la îndoială totul, altfel nu ar exista niciun progres în viaţă.

— Sunteţi prea înţelegător, părinte.

Lafferty dădu din cap şi spuse:

— Mary mi se pare a fi o fată inteligentă, matură, care e destul de capabilă să-şi formeze propriile opinii şi să hotărască singură ce e bine şi ce e rău. Cred, că ar trebui să aveţi mai multă încredere în ea.

Jean O'Donnell îşi privi fata fără să spună nimic, dar Lafferty fu bucuros să vadă o licărire de blândeţe în ochii lui Mary.

— Iar tu, domnişoară, îi spuse Lafferty lui Mary, ar trebui să-i asiguri pe ceilalţi că meriţi să fii demnă de această încredere!

— Da, părinte, spuse Mary. Am întârziat. Ar trebui să plec.

— Distracţie plăcută, spuse Lafferty. Şi dacă te interesează cumva sfatul meu…

— Da, părinte?

— Găseşte-ţi un prieten cu un CBR 600. E mult mai tare decât un GPZ 500.

După plecarea lui Mary, Jean O'Donnell servi ceaiul şi puse o farfurie cu biscuiţi de regim pe cămin, între ei.

— Serviţi-vă, vă rog, spuse ea.

Lafferty luă un biscuit şi spuse:

— Pari îngrijorată, Jean.

— Mă gândesc la Joe şi la ce-o să facă atunci când va afla că iar a ieşit cu motocicliştii.

— De obicei nu este violent, nu? întrebă Lafferty.

Faţa lui Jean se îmblânzi.

— Departe de asta, dar această tânără domnişoară îl poate face să-şi iasă din fire. Aşa a făcut şi ieri seară.

— I-am văzut semnul, spuse Lafferty.

Jean O'Donnell se simţi jenată.

— L-a meritat, spuse în şoaptă. După tot ce i-a spus… I-a spus drept în faţă că-i un neisprăvit de

beţiv.

Lafferty rămase tăcut, obligând-o pe Jean să continue.

— Joe n-a prea avut niciodată noroc. E şomer de când îl ştiu şi poate că-i mai place să mai bea câte un pahar-două, dar în esenţă este un om bun…

— Crezi că ar trebui să vorbesc cu el? întrebă Lafferty.

Jean se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nu, nu cred. Însă o să-i spun că ai venit să o vezi pe Mary.

Ochii lor se întâlniră şi amândoi înţeleseră. Lafferty rosti o scurtă rugăciune şi se ridică să plece.

— Mulţumesc că ai venit.

— Ne vedem duminică.

Lafferty se întoarse pe acelaşi coridor şi se opri o clipă tot în locul dinainte, pentru a urmări luminile traficului de-a lungul pasarelei. Părăsi blocul cu inima grea. Tânăra O'Donnell era supărată, dar ceea ce spusese îl lovise în plin şi el fusese nevoit să se străduiască din greu să-şi păstreze cumpătul în acele momente. Biserica depindea mult de femei ca Jean O'Donnell. Femei la locul lor, care munceau din greu, cu suflet bun şi frică de Dumnezeu şi care puneau credinţa la temelia vieţii lor. Întrebarea era dacă biserica într-adevăr depinde de ele, cum era gata să recunoască, sau dacă nu cumva ajunsese să le exploateze, aşa cum susţinuse Mary O'Donnell. Era un lucru la care ar fi preferat să nu se gândească acum, dar se temu că nu va putea face altfel. Tot ce putea spera era un răgaz, în vreme ce se pregătea să-l găsească pe beţivanul care fusese martor la exhumarea băiatului lui Main.

*

McKirrop îşi legăna braţele pe lângă piept în timp ce păşea în sus şi în jos, patrulând pe un spaţiu de zece metri. Aparent, făcea asta spre a se încălzi – îi tot repeta Bellei ce frig este – dar nervii

îşi aveau partea lor de vină pentru starea lui de disconfort, ca să nu mai punem că amândoi erau disperaţi după o gură de băutură.

— Pentru Dumnezeu, stai locului! izbucni Bella.

McKirrop îşi legănă braţele şi mai tare şi se plânse:

— Unde naiba este?

— Nu suntem aici decât de cinci minute! i-o întoarse Bella.

— Îmi par cât nişte afurisite de ore.

Bella îl urmări cum se învârteşte posomorât şi începu să devină bănuitoare.

— De ce eşti aşa nervos? întrebă ea. Ce urmăreşti, de fapt?

— Ţi-am spus, îi răspunse McKirrop. Ticălosul îmi datorează bani. Cincizeci de bătrâne.

— Şi de ce trebuie să fii aşa nervos?

— Pur şi simplu mi-e frig, fir-ar să fie! Mai lasă-mă şi tu în pace!

— Douăzeci de sterline pentru mine, aşa-i?

— Exact. Aşa am convenit, i-o întoarse McKirrop. Ce te frământă? Doar suntem o echipă, nu-i aşa?

— Aşa-i John, băiete, spuse Bella liniştit. Dar dacă mă tragi pe sfoară…

— Nimeni nu te trage pe sfoară, pentru Dumnezeu. Unde naiba este?

McKirrop începu din nou să păşească, dar se întoarse iute când o voce îl chemă dinspre pod:

— McKirrop?

Se uită în sus şi văzu silueta întunecoasă deasupra parapetului. I se uscă gâtul.

— Mi-ai adus banii? cârâi.

— Toate la timpul lor. Ai adus abonamentul?

— E în buzunar.

— Adu-l aici.

— Coboară dumneata aici.

— Ce-i cu abonamentul ăla? întrebă Bella din umbra zidului de sub parapet.

— Şi-a pierdut abonamentul la bibliotecă, asta-i tot, spuse McKirrop evaziv, enervat că Bella nu tăcea.

— Cine-i acolo jos, cu tine, McKirrop? întrebă vocea de sus.

— Doar prietena mea, Bella, vino s-o vezi singur, replică McKirrop. E de faţă să vadă banii.

— Sunt un martor, croncăni Bella. Dă-i banii pe care-i datorezi.

McKirrop ar fi vrut ca Bella să tacă odată din gură.

— Cobor, spuse Sotillo.

McKirrop îşi simţi inima bătându-i cu putere în piept. Nu mai avea mult până să pună mâna pe cinci mii de lire. Cinci mii de lire! Auzi scârţâitul paşilor lui Sotillo pe poteca abruptă de pământ care ducea jos la aleea pontoanelor. Zgomotul făcut de un om care-i aducea cinci mii de lire. Lui McKirrop îi venea să urineze şi se ţinea cu disperare. Îşi apăsă mâinile pe crăcana pantalonului, pe dinăuntrul buzunarelor trendului, şi-şi ridică umerii până la urechi. Făcu un pas înapoi pentru a-i permite lui Sotillo să coboare ultimii câţiva metri ai unei scurtături înguste şi abrupte.

— Unde-i permisul? întrebă Sotillo direct.

McKirrop nu putea distinge trăsăturile lui Sotillo în întuneric, dar ştia că şi acesta avea aceeaşi problemă. Se gândi că obţinuse cel mai bun târg pe care-l putea face deoarece, pe când Sotillo părea la fel de netulburat şi de politicos ca de obicei, muşchii obrazului său tresăreau ca electrocutaţi; gâtul îi era uscat ca un deşert.

— Unde-s banii? cârâi el.

Mâna lui Sotillo ieşi din buzunarul hainei. Era suficientă lumină să apuce plicul alb pe care-l ţinea acesta.

— Uite-i.

McKirrop îl smulse cu mâna stângă şi scoase permisul de bibliotecă cu dreapta.

— Uite-ţi permisul.

Sotillo îl luă, iar McKirrop sfâşie plicul, să pipăie, mai degrabă decât să vadă ceea ce era înăuntru. Atingerea bancnotelor nu era înşelătoare. Un teanc gros de bancnote.

— I-ai luat? întrebă Bella din umbră.

McKirrop aproape că uitase de ea. Încrederea se revărsă din nou în trupul lui, ca după o doză de cocaină.

— I-am luat, răspunse cu o voce care nu mai semăna acum cu un cârâit dintr-un gâtlej încordat de frică.

— Mi-a plăcut să facem afaceri împreună, îi spuse lui Sotillo. Poate se vor mai ivi şi alte ocazii.

— M-am temut că o să gândeşti astfel, spuse Sotillo.

Spuse asta încet şi sonor ca şi cum s-ar fi aşteptat la ce era mai rău şi tocmai aşa se şi întâmplase.

— Nu, spuse el. Afacerile noastre, aşa cum spui, se vor încheia aici şi acum.

— Cum spui tu, boierule, spuse McKirrop vesel.

Dar ceva în vocea lui Sotillo îl făcu să-i tremure sfincterul. Toată bravura lui, abia regăsită, se evaporă pe dată şi se trezi dorindu-şi să nu fi făcut nicio referire la viitoarele „afaceri“.

— Am glumit doar.

— Să plecăm de aici, spuse Bella, simţind că nu-i a bună. Ţi-ai luat banii. Să cumpărăm ceva de băut.

Bella se agăţă de braţul lui McKirrop pe când acesta se întorcea să pornească pe chei, dar, dintr-o dată îi dădu drumul şi McKirrop o auzi exclamând:

— Cine dracu sunteţi? Ce fel de joc e ăsta?

Se întoarse şi văzu două siluete mari apărând ameninţător din întuneric. Blocau poteca în spatele lor.

— Ce încerci să faci, Sotillo? întrebă McKirrop cu mai mult curaj decât simţea.

— Dă-mi banii înapoi, spuse Sotillo cu o voce care părea să îngheţe aerul.

Se lăsă o tăcere tensionată, apoi Bella spuse:

— Dă-i banii, pentru numele lui Dumnezeu. Nu avem nevoie de tot rahatul ăsta pentru nişte amărâte de cincizeci de bătrâne.

— Cincizeci de lire. Doar atât ţi-a spus? rânji Sotillo. Cred că e posibil ca… tovarăşul tău să nu fi fost chiar atât de sincer cu tine.

Bella se întoarse spre McKirrop.

— Ticălosule! Ştiam eu că pui ceva la cale. Echipă, spuneai. Parcă eram o echipă! O să-l aduc pe Flynn să-ţi zdrobească ţeasta! Cât ziceai? ţipă ea. Cât, paştele mătii?

Apoi se repezi la McKirrop.

Cele două siluete intervenirăpentru a-i despărţi pe Bella şi pe McKirrop, care se împroşcau reciproc cu venin.

— Când hoţii încep să se certe, nu poţi şti ce se poate întâmpla, le spuse Sotillo celor două siluete tăcute care îi ţineau pe Bella şi pe McKirrop. Domnilor, având în vedere circumstanţele, cred că ar trebui lăsaţi să îşi facă unul altuia cât mai mult rău posibil.

*

Lafferty fusese la canal mai devreme, căutându-l pe cel despre care ştia acum că se numeşte McKirrop. Nu îşi amintise singur numele, dar unul din cei doi vagabonzi pe care îi găsise lângă canal îi dăduse această informaţie şi îi spusese că McKirrop va veni probabil mai târziu. Cei doi păruseră bucuroşi să-l ajute, întrecându-se în a-i spune tot ce ştiau despre McKirrop.

— Un om curajos, spuse unul. Ştiaţi că la cimitir a încercat să-i oprească pe nemernicii aceia să-l dezgroape pe copil?

— Aşa am înţeles.

— Cred că ar trebui să-i dea vreo medalie, ceva.

Celălalt beţiv dădu din cap cu un aer de înţelepciune.

— Sau măcar vreo compensaţie pentru rănile pe care le-a suferit.

— Răni?

— L-au bătut.

— L-au bătut până l-au lăsat lat, adăugă celălalt.

— Nu-mi dădusem seama… mărturisi Lafferty.

— Aşa e, dar nimeni nu dă doi bani pe cei ca noi, părinte. Scuzaţi-mă, cei ca el.

— Domnului îi pasă, replică Lafferty. Să nu uiţi asta niciodată!

— Da, părinte, răspunse beţivul cu o lipsă de convingere evidentă.

— Dacă trece totuşi pe aici, îi spuneţi lui John că aş vrea să vorbesc cu el mai târziu?

— Sigur, părinte.

În timp ce cobora de pe pod spre poteca edecului, Lafferty putu distinge şase siluete. Apropiindu-se, observă că bărbatul aflat cel mai aproape de el, la marginea grupului, era sau adormit, sau inconştient. Zăcea întins pe drum, cu capul uşor ridicat, sprijinit de ceea ce părea a fi o traversă de cale ferată. În mână strângea încă o sticlă goală. Lafferty păşi peste el cu băgare de seamă.

— Se simte bine? adresă el o întrebare grupului anonim din faţa sa.

— Cine vrea să ştie? mârâi o voce din întuneric.

— Sunt părintele Lafferty de la Sf. Xavier. Am trecut pe aici mai devreme, îl caut pe John McKirrop. Este cumva unul dintre voi?

— McKirrop, McKirrop. Întotdeauna McKirrop, răspunse vocea. Nu, nu este.

— Atunci puteţi să-mi spuneţi unde îl pot găsi? întrebă Lafferty.

— Domnul McKirrop face curte în momentul de faţă, se auzi vocea batjocoritoare.

— Face curte?

— Se plimbă cu doamna lui, părinte, frumoasa Lady Bella Grassick. Şi nu cred că au însoţitor.

Întregul grup începu să râdă pe înfundate.

— Aş dori foarte mult să vorbesc cu el, dacă ar fi posibil, spuse Lafferty.

— Au luat-o într-acolo, rosti scurt vocea. Acum vreo oră.

— Mulţumesc, domnule…?

— Nu are importanţă, spuse vocea.

— Eu cred că are, insistă calm Lafferty.

— Flynn, răspunse vocea.

— Dumnezeu să te aibe în pază, domnule Flynn.

— Mi-ar plăcea mai mult să vină să-mi dea o haină şi o pereche de pantofi, replică acru Flynn.

Ceilalţi râseră, susţinându-l pe Flynn.

— La sfârşitul săptămânii trecute a fost o vânzare la Sf. Xavier, spuse Lafferty. Au rămas câteva lucruri. Vino mâine după-amiază la biserică şi vom vedea ce putem face.

Lafferty porni pe poteca edecului în direcţia indicată de Flynn, iar tăcerea care se lăsă în urma lui îi recunoscu acestuia un fel de victorie morală. Întunericul acoperea din ce în ce mai mult cărarea pe măsură ce Lafferty se îndepărta de bazinul canalului şi începu să-i fie frig. Temperatura era acum aproape de limita îngheţului. Ce voise să spună Flynn prin „a face curte“? Cu siguranţă că McKirrop şi femeia aceea, oricare i-ar fi numele, nu puteau să… sau cei de lângă bazin îşi bătuseră joc de el? Uneori, gulerul de la gâtul lui avea acest efect. Oamenii confundau celibatul cu ignoranţa. Lafferty regreta deseori neajunsurile veşmintelor preoţeşti. De multe ori, acestea păreau să se constituie într-o barieră între el şi oamenii la care încerca să ajungă. Îşi amintea mai multe cazuri din trecut, ale unor preoţi care îşi dăduseră jos gulerele şi merseseră să trăiască în zone sărace pentru a afla cum este. După părerea lui Lafferty, acesta fusese un exerciţiu lipsit de sens. Dacă stai toată ziua într-un apartament friguros nu afli nimic despre motivele pentru care oamenii stau acolo. Nu afli nimic despre cum te simţi atunci când eşti şomer şi nu ai perspective de angajare pentru următorii

douăzeci de ani. Nu poţi simula acest lucru. Trebuie să ţi se întâmple şi ţie pentru ca să poţi şti cum te simţi atunci.

În stânga sa, în apa canalului apăru o reflecţie albă şi subţire, iar Lafferty privi în sus spre luna care ieşise din spatele unui grup compact de nori. Era recunoscător pentru orice sursă de lumină; cărarea era acum atât de întunecată. În faţa sa ceva traversă în goană cărarea şi intră cu un foşnet în subteran. Spera să nu fi fost un şobolan; acesta era una din creaturile Domnului pentru care nu prea avea timp. Dintr-o pădurice îndepărtată se auzi ţipătul unei bufniţe.

În timp ce ocolea parâma legată care ducea la podul următor, Lafferty crezu că văzuse siluetele a două sau trei persoane deasupra parapetului. Dar nu putea fi sigur, şi oricum nu avea importanţă, pentru că acestea păreau să se îndepărteze de canal, nu să coboare către poteca edecului. Ceea ce era o uşurare – nu i-ar fi plăcut perspectiva unor alergători – sau, chiar mai rău, a unor biciclişti venind şi izbindu-se de el pe cărarea îngustă. Faptul că purta veşminte negre preoţeşti nu l-ar fi ajutat prea mult în întuneric. Apropiindu-se de pod, Lafferty se opri brusc. Era un singur stâlp de iluminat pe drumul care ducea spre pod. O parte din lumina lui se împrăştia pe potecă. Nu multă, dar destulă pentru ca ochii obişnuiţi cu întunericul să vadă ce se afla acolo. Putea vedea două siluete culcate pe malul apei. Să fie oare McKirrop şi femeia?

— Vă simţiţi bine? strigă el.

Îi mai strigă o dată atunci când cuplul nu-i răspunse. Nu sesiză nici acum vreun sunet sau vreo mişcare. Niciun blestem sau vreo luptă prin iarbă. Nimic.

— Bună seara! mai încercă o dată.

În afară de bufniţă, care alese bine momentul pentru a accentua tăcerea, nu veni niciun sunet din partea celor două persoane care rămaseră

nemişcate. Cei doi de pe mal erau alcoolici, îşi aminti Lafferty. Puteau fi pur şi simplu beţi morţi. Merse spre ei şi îngenunche, zgâlţâind umărul bărbatului. Capul lui McKirrop căzu într-o parte, dezvăluind o faţă zgâriată pe ambii obraji şi cu o rană înspăimântătoare la frunte, unde fusese evident lovit cu un obiect greu. Capul acestuia prezenta o despicătură adâncă în care sângele se adunase în dezordine într-un cheag întunecat. Cioburile de la picioarele sale îi sugerau lui Lafferty că arma care produsese rana era o sticlă.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Lafferty.

Îşi îndreptă atenţia către femeie. Ea zăcea în umbra lui McKirrop şi trebui să îl mute puţin pe acesta pentru a ajunge la ea. Abia atunci îşi dădu seama: capul femeii nu mai era aşezat pe mal. Atârna cufundat în apă dincolo de marginea malului. Luptându-se pentru a găsi un punct de sprijin pe iarba alunecoasă, Lafferty reuşi mai întâi să ridice capul femeii din apă, iar apoi să îi tragă corpul pe mal. Ochii ei erau larg deschişi, dar nu mai vedeau luna care tocmai se ivise din nou dintre nori. Unul din oasele obrazului îi fusese sfărâmat, iar ochiul aflat deasupra fusese dislocat din orbită. Limba îi atârna afară din gură.

Lafferty murmură o rugăciune cu glas scăzut, dar se dădu înapoi atunci când din corpul femeii se auzi un gâlgâit. Din gura ei se scurseră apă şi buruieni, ca şi cum ar fi vomitat slab. Era moartă de-a binelea, dar fusese declanşat probabil vreun spasm muscular latent. Un impus electric pierdut al creierului, rătăcind prin corpul ei, transmisese acest ultim mesaj. Corpul se cufundă din nou în somn, iar Lafferty se rugă pentru femeie şi apoi se întoarse spre McKirrop.

Expresia „a face curte“ îi reveni în minte, şi aceasta la rândul ei îl duse cu gândul la expresia „ceartă între îndrăgostiţi“. Dintr-un anumit motiv nu îşi putea înfrâna acest mod suprarealist de gândire. O ceartă între îndrăgostiţi. Doamne,

Dumnezeule, cât de nepotrivită era această expresie pentru a descrie scena de la picioarele sale. Dar nu era de neconceput ca ziarele să alerge să o prezinte aşa. Ce o provocase? De ce se bătuseră? Pentru sticlă? Pentru onoarea doamnei? Iată, din nou o expresie nepoftită dintr-o altă lume.

Lafferty rosti o rugăciune şi pentru McKirrop, iar apoi, deschizând ochii văzu mâna lui McKirrop mişcându-se. Privi degetele mişcându-se ca un păianjen alb. În lumina lunii ieşea în evidenţă o cicatrice de pe degetul arătător. Priveliştea îl fascina pe Lafferty. Era sigur că acesta trebuia să fie un alt spasm muscular după moarte, dar degetele nu se opriră. Continuară să caute, încercând să ia legătura cu el din adâncurile unui abis atemporal. Oare McKirrop ar fi putut supravieţui oribilei răni la cap pe care o suferise? Lafferty îngenunche pe iarbă şi pipăi gâtul lui McKirrop, încercând să găsească pulsul la artera carotidă. Nu se simţea nimic. Iar apoi se simţi ceva – foarte slab şi foarte vag – dar era acolo. Îi mângâia vârful celui de-al treilea deget ca o bătaie a aripilor unui fluture. McKirrop era încă în viaţă!

Lafferty se căţără în patru labe pe cărarea abruptă şi noroioasă care ducea la pod. Graba cu care se mişca părea să acţioneze împotriva lui şi el îşi pierdea mereu punctul de sprijin, alunecând înapoi. Cu un ultim efort nebunesc se ridică pe pod şi începu să alerge către cele mai apropiate case, un mic grup de bungalouri situate la aproximativ două sute de metri distanţă. Respira cu greutate şi avea pantalonii acoperiţi cu noroi atunci când ajunse la cea mai apropiată casă şi deschise cu zgomot poarta grădinii, luând apoi cu asalt poteca. Lovi în uşă cu pumnii până când văzu aprinzându-se lumina în hol şi auzi pe cineva în spatele uşii.

— Cine este? întrebă o voce timidă de femeie.

— Trebuie să dau un telefon pentru o ambulanţă! răspunse Lafferty. Este foarte urgent. Vă rog să deschideţi uşa!

— Pleacă! spuse vocea din spatele uşii. Pleacă sau chem poliţia!

— Uitaţi, sunt părintele Lafferty de la Sf. Xavier. Pe malul canalului este un bărbat grav rănit. Are nevoie de îngrijire medicală, imediat.

— Ţi-am spus o dată. Pleacă! Numai îmi spune minciuni! Chem poliţia. Vorbesc serios!

— Sfinte Isuse! exclamă Lafferty. Exasperat, îşi lăsă mâinile să cadă în lături şi îşi mişcă buzele fără zgomot înainte de a o abandona pe femeie şi de a-şi croi drum prin gardul viu către casa alăturată. Lovi din nou în uşă. Nu răspunse nimeni şi casa rămase în întuneric. Avu mai mult noroc la cel de-al treilea bungalou. Chiar înainte ca Lafferty să ajungă la uşă, aceasta fu deschisă de un bărbat cu o cutie de bere în mână.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă bărbatul.

Lafferty îi spuse. După ce chemă ambulanţa şi poliţia, bărbatul îl întrebă pe Lafferty:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Poate aveţi câteva pături şi o lanternă? sugeră Lafferty.

— Sigur.

Soţia bărbatului aduse două pături din dulapul de pe hol, în timp ce acesta reveni cu o lanternă din garaj.

— Luaţi-o pe aceasta; are o rază puternică. Vreţi să vin cu dumneavoastră?

— Nu, spuse Lafferty. Staţi aici şi spuneţi-le celor de la ambulanţă unde să vină. Voi aştepta pe potecă, în partea de est a podului.

— Aşa voi face, spuse bărbatul.

5

Poliţia ajunse prima la faţa locului, doi poliţişti într-un automobil Panda care erau din întâmplare în vecinătate atunci când fusese recepţionat apelul. Lafferty se simţea uşurat că aşteptarea sa înfrigurată se apropia de sfârşit. În ultimele minute, singura mişcare pe care o înregistrase fusese pulsul slab pe care îl căuta întruna la gâtul lui McKirrop. Nu-i venea încă să creadă că o persoană cu o rană atât de îngrozitoare la cap, putea fi încă în viaţă.

— De acum încolo ne ocupăm noi, părinte, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi sergenţi atunci când ajunseră pe mal; celălalt arăta ca un copil. Lafferty se ridică şi îşi simţi spatele amorţit după ce stătuse în aceeaşi poziţie atât de mult timp. Poliţistul îngenunche pentru a examina trupurile celor doi cu lanterna şi Lafferty îl auzi murmurând:

— Sfinte Isuse Hristoase!

Se întoarse şi spuse:

— Uită-te aici, Brian.

Colegul lui i se alătură în poziţia ghemuit şi gemu înainte de a-şi întoarce capul într-o parte, evitând să privească în continuare.

— Credeam că aţi spus că unul dintre ei este încă în viaţă, părinte? întrebă primul poliţist în timp ce sirena tânguitoare a unei ambulanţe îi anunţa sosirea iminentă.

— Bărbatul este viu, răspunse Lafferty. Nu arată, dar este viu. I-am simţit pulsul la gât.

Lafferty îl privi pe poliţist scoţându-şi mânuşa şi punându-şi mâna pe gâtul lui McKirrop.

— Nu se simte nimic acum, spuse el.

Faţa imobilă a lui Lafferty reflecta vălurelele luminate de lună ale canalului în timp ce privea scena cu un amestec de tristeţe şi uimire în ochi. Poliţistul îşi întoarse din nou capul, dar rămase pe genunchi, cu degetele apăsând uşor gâtul lui

McKirrop, parcă din respect pentru afirmaţia categorică a lui Lafferty că bărbatul ar fi încă în viaţă.

— Dumnezeule! Am simţit ceva! exclamă el. Aveaţi dreptate. Este foarte slab, dar se simte cu siguranţă.

Dinspre pod se auziră voci şi sunete de paşi alergând. Noii sosiţi erau o echipă de paramedici şi mai mulţi poliţişti cu o a doua maşină. Cei doi paramedici, îmbrăcaţi în salopete verzi şi având cu ei truse de prim ajutor, ajunseră pe mal şi începură să se ocupe de McKirrop în timp ce Lafferty fu invitat de inspectorul de poliţie care abia sosise, să îi relateze ce descoperise.

— Aţi mutat cumva corpurile, părinte?

— A trebuit să mut corpul bărbatului pentru a ajunge la femeie, mărturisi Lafferty.

Poliţistul ridică din umeri.

— Ei bine, nu cred că va avea oricum prea multă importanţă. Pare un caz clar al unui cuplu de beţivani care s-au bătut până n-au mai ştiut de ei. Dar le vom reconstitui mişcările. Unde naiba sunt medicii legişti?

Lafferty se simţi lăsat pe ultimul plan după ce sosiră şi mai mulţi poliţişti, de această dată cu un microbuz Bedford de culoare albă. Aceştia purtau salopete şi cizme de cauciuc până la genunchi. Asupra scenei a fost aruncată mai multă lumină după ce a fost adus un proiector şi convins să funcţioneze; acesta furniza aproape în aceeaşi măsură lumină şi zgomot. Zona legată de investigaţie a fost delimitată cu bandă de plastic purtând inscripţia „POLIŢIA“, iar în jurul zonei în care se aflau corpurile au fost ridicate paravane din prelată.

Atunci când avu ocazia, Lafferty îl întrebă pe inspector:

— Nu prea pot să-mi dau seama cine pe cine a lovit, dacă înţelegeţi la ce mă refer?

— Ce vreţi să spuneţi, părinte? întrebă poliţistul, dând impresia că este preocupat de altceva.

— Dacă mergeţi pe presupunerea că McKirrop a înecat-o pe Bella…

— Îi cunoaşteţi pe aceşti oameni, părinte? îl întrerupse poliţistul, auzindu-l pe Lafferty folosind numele.

Se întoarse şi îl privi pentru ultima oară direct în faţă.

— Într-un fel, răspunse Lafferty. Îl căutam pe McKirrop ca să-l întreb câteva lucruri despre Simon Main, băiatul al cărui corp a fost furat din cimitir. McKirrop era bărbatul care locuia în cimitir atunci când a fost dezgropat copilul.

— Aşa deci, spuse gânditor poliţistul.

Lafferty îşi continuă întrebarea iniţială.

— Să spunem că McKirrop a înecat-o pe Bella, el n-ar fi putut face acest lucru după ce suferise rana aceea la cap, şi dacă ar fi făcut-o înainte, cum a mai fost rănit la cap?

Inspectorul răspunse, privind scena în timp ce paramedicii îşi continuau munca:

— Mie mi se pare că aceştia doi se luaseră la ceartă; McKirrop a lovit-o pe femeie – lovitura i-a zdrobit obrazul. Ea, la rândul ei, l-a lovit cu sticla

— Probabil din reflex – înainte să îşi piardă cunoştinţa şi să cadă cu capul în apă.

— Înţeleg, spuse Lafferty cu o voce plină de îndoială. Nu mă gândisem la asta.

— Avem nevoie de o declaraţie din partea dumneavoastră, părinte.

— Desigur, răspunse el.

După ce le-a dat poliţiştilor toate detaliile, Lafferty a aşteptat până când paramedicii l-au ridicat pe McKirrop pe o targa, pregătindu-se să urce spre pod.

— Aş dori să merg cu el, dacă se poate? Ar putea să moară înainte să ajungeţi.

— În regulă, părinte, spuse unul din ei.

Paramedicii începură să urce cărarea abruptă spre pod, iar Lafferty se uită înapoi pentru a-i spune inspectorului că pleacă, dar acesta era ocupat, dând instrucţiuni unui fotograf şi medicilor legişti care aveau încă de lucru lângă canal. De pe parapetul podului se uită încă o dată la scena iluminată de dedesubt. În paravanul de prelată era o spărtură. Ochii Bellei erau încă aţintiţi spre ceruri, orbi la tot ce se întâmpla în jurul lor. Se gândi la Hieronymus Bosch.

Plecară în grabă spre spital, şi ambulanţa prinse viteză, sirena ei eliberând şoseaua din faţă. Lafferty se ţinea de un mâner de pe o latură a vehiculului şi urmărea felul în care reacţiona corpul lui McKirrop la denivelările şoselei, în ciuda curelelor cu care era legat. Un tub de plastic îi ieşea din gură, iar unul din paramedici îi monitoriza în permanenţă semnele vitale.

— Cum se simte? îl întrebă pe asistentul îngenuncheat.

Bărbatul ridică din umeri şi răspunse:

— Nu este încă stabilizat. I-aţi citit ultimele rugăciuni?

Lafferty confirmă că o făcuse. Călătoria continuă iar el se întrebă dacă lucrurile la care era martor acum reprezentau generozitate omenească înnăscută. Putea fi folosită această experienţă pentru a da un imbold credinţei sale? Sau măcar pentru a neutraliza disperarea pe care o simţise atunci când îi găsise pe McKirrop şi pe Bella, şi văzuse ce îşi făcuseră unul altuia. Toate obstacolele erau acum îndepărtate pentru a salva viaţa unui om care întorsese spatele societăţii. Să fie într-adevăr aceasta o expresie a unei comunităţi pline de compasiune, grijă şi dragoste? Sau totul mergea pe pilot automat? Poliţie, ambulanţă, servicii medicale. Poate că în acest caz nu conta prea mult, socoti Lafferty.

Erau puţine şanse ca McKirrop să se însănătoşească de pe urma rănilor şi, chiar dacă ar

reuşi, societatea nu îl va lăsa în pace pentru câtva timp de acum încolo. Moartea Bellei mai trebuia încă justificată.

Ambulanţa încetini şi întoarse brusc la stânga; ajunseseră la spital. Aproape înainte ca vehiculul să se fi oprit, uşile din spate au fost deschise cu zgomot şi targa lui McKirrop a fost suită pe un cărucior al secţiei de Accidente şi Urgenţe spre a fi dus înăuntru.

Paramedical care stătuse cu McKirrop în timpul călătoriei începu să relateze echipei de la Accidente şi Urgenţe fapte şi cifre şi dispărură cu toţii înăuntru, făcându-l pe Lafferty să se simtă anonim şi singur.

Şoferul ambulanţei închise uşile vehiculului şi îl întrebă pe Lafferty:

— Deci, încă mai rezistă?

Lafferty aprobă din cap.

— Uneori este de-a dreptul uimitor cum se pot agăţa unii oameni de viaţă, spuse bărbatul.

— Uimitor, consimţi Lafferty şi se îndreptă către uşile secţiei de Accidente şi Urgenţe.

Sora de la recepţie afişă un zâmbet atunci când văzu gulerul lui Lafferty; părea că nu îşi dă seama de starea în care se aflau restul veşmintelor sale.

— Cu ce vă pot ajuta, părinte? întrebă ea.

— Bărbatul care tocmai a fost adus aici. Se numeşte McKirrop. Nu are domiciliu stabil. Dacă se poate, aş dori să aştept să aflu cum se simte.

— Sigur că se poate, părinte. Dacă vreţi să luaţi loc acolo, sunt convinsă că unul din doctori va veni să vorbească cu dumneavoastră în scurt timp.

După câteva minute, lui Lafferty i se alăturară doi poliţişti care fuseseră pe malul canalului. Aceştia îi explicară sorei motivul pentru care se aflau acolo, şi apoi veniră să discute cu el.

— Nu mi-am dat seama că suntem sub escorta poliţiei, spuse Lafferty.

— Am tras paiul cel mai scurt, spuse unul din ei. Trebuie să aşteptăm să vedem dacă îşi revine.

Lafferty trase aer în piept.

— S-ar putea să dureze ceva timp.

— De asta ne era teamă şi nouă, replică poliţistul. Ne petrecem jumătate din viaţă aşteptând prin spitale şi tribunale. Îl cunoaşteţi pe omul acesta, părinte?

Lafferty ridică din umeri şi spuse:

— Nu chiar, dar m-am gândit să aştept să aflu cum se simte. Este un lucru îngrozitor să nu ai pe nimeni căruia să-i pese de tine.

— Mie mi se pare că dacă ar muri pur şi simplu ne-ar scuti de foarte multă osteneală, spuse al doilea poliţist. Dacă doi pierde-vară se hotărăsc să îşi facă felul, eu nu am nimic împotrivă – şi nimeni cu o judecată cât de cât sănătoasă nu ar trebui să aibă.

— Kevin este puţin cam supărat pentru că i-a fost anulată permisia, explică primul poliţist cu o sensibilitate care în mod evident nu era împărtăşită de colegul lui.

— Nu se poate, răspunse Lafferty pe un ton sec.

— Ei bine, şi care e rostul? bombăni Kevin în continuare. Irosim atâta timp, efort şi bani pentru un nătărău de beţivan, care atunci când va ieşi de aici o s-o încaseze din nou şi va face la fel sau chiar mai rău data viitoare. Care e rostul?

Gândurile lui Lafferty o luară din nou, ca un montagne russe, pe o pantă descendentă.

Odată cu trecerea timpului, poliţiştii se îndepărtară de Lafferty, după ce epuizară toate subiectele de discuţie. Spitalul avea zone de aşteptare separate pentru pacienţi şi pentru rudele lor. Poliţiştii aveau acces la amândouă, ei făcând parte din decor într-o secţie de Accidente şi Urgenţe mai mare. Dar Lafferty se simţi obligat să rămână cu rudele, nedorind să incomodeze personalul medical şi ştiind că în mod practic erau foarte puţine lucruri pe care le putea face. Încercă să citească una din revistele vechi care erau aşezate pe o măsuţă lângă uşă, dar în încăpere era

atât de puţină lumină încât renunţă, simţind că îl ameninţă o durere de cap.

În încăpere aşteptau mai multe persoane. O mamă şi fiica ei, care stăteau îmbrăţişate şi se consolau reciproc, şoptindu-şi mereu cuvinte de încurajare, creându-şi propria lor insulă într-un ocean de adversitate. Mai erau doi adolescenţi care beau Cola la cutie din automatul pentru băuturi din hol. Aceştia nu vorbeau prea mult unul cu celălalt, şi răsfoiau întruna paginile revistelor, după câte se părea fără să citească nimic. Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o haină de ploaie stătea cu mâinile în buzunare, privind fix în podea, ca şi cum ar fi fost cufundat în gânduri. Un grup de patru persoane, trei bărbaţi şi o femeie, care arătau de parcă ar fi venit din partea mai săracă a oraşului, murmurau încontinuu între ei despre cum să îşi pună de acord mărturiile. Unul dintre bărbaţi monopolizase conversaţia. Avea aproximativ patruzeci de ani şi purta un costum albastru deschis, cu carouri galbene la mâneci şi pe laturile pantalonilor. Părul lui negru era pieptănat lins pe spate ca al unui star rock din anii cincizeci şi avea mai mulţi dinţi lipsă în faţă. În picioare avea o pereche de pantofi albi de sport, cu şireturi de un verde fluorescent. Lafferty nu recunoscu marca. Nu părea să fie printre primele cinci despre care auzise că sunt apreciate de şcolarii cu discernământ.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi îngenunche în faţa celorlalţi trei, ţinându-le o prelegere cu un deget arătător pătat de nicotină. Lafferty îl auzi şoptind:

— Dacă spunem cu toţii acelaşi lucru, nu pot să ne facă nimic. Nimic. Trebuie doar să ne susţinem reciproc. În regulă?

Cei doi bărbaţi aprobară din cap, dar femeia părea speriată şi nesigură.

Lafferty aprecie că nu avea probabil mai mult de treizeci de ani, dar părul ei lins şi tenul pământiu o

făceau să pară mult mai bătrână. Se întreba uneori de ce nu se făceau cercetări asupra îmbătrânirii provocate de sărăcie. Din experienţa sa, jumătate din femeile care locuiau în apartamente din blocuri turn sufereau de ea. Atâtea mirese frumoase se transformau în cotoroanţe cu obraji scofâlciţi până la vârsta de treizeci de ani.

— În regulă? repetă bărbatul în folosul femeii.

Ea aprobă nervoasă, dar fără să comenteze. Bărbatul ridică privirea şi îl văzu pe Lafferty uitându-se la el. Zâmbi uşor şi pretinse că se uită pe lângă el înainte de a se aşeza din nou pe scaun. Ocazional mai aruncă o privire peste umăr, să vadă dacă era urmărit în continuare. Lafferty nu atrase niciun zâmbet şi niciun salut din cap din partea celorlalţi – dar nu simţi nici ostilitate, ci doar sentimentul că gulerul nu stă bine. Cei prezenţi nu se aşteptau să îl vadă aşteptând aici ca un membru obişnuit al asistenţei. El făcea parte din instituţie. Trebuia „să acţioneze“, nu „să aştepte“.

În cadrul uşii apăru o asistentă care privi la clip-board-ul pe care îl ţinea în mână.

— Doamna Simmonds? întrebă ea.

Duetul format din mamă şi fiică răspunse şi asistenta se apropie de ele cu câteva noutăţi.

Atunci când termină, Lafferty o văzu pe mamă izbucnind în lacrimi, cu umerii săltându-i fără zgomot. Se ridică şi merse spre ele.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă încet pe fiică.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea tăios. Îşi încolăci şi mai strâns braţul în jurul mamei sale, de parcă ar fi vrut să o protejeze de Lafferty.

Lafferty se retrase cu eleganţă şi se aşeză din nou. Dar se simţea ca şi cum capul i-ar fi fost plin de cioburi de sticlă. În încăpere intră un doctor indian, cu halatul alb descheiat, fluturând în părţi, şi cu stetoscopul ieşindu-i din buzunarul drept. Se uită în jur, îl zări pe Lafferty şi veni spre el. Emana un miros slab de transpiraţie.

— Am înţeles că aşteptaţi veşti despre McKirrop, spuse el.

Lafferty observă absenţa cuvântului „domnul“. Societatea îl aşeza deja pe „McKirrop“ la locul lui.

— Da, răspunse el. Cum se simte?

— Mă tem că nu prea bine. Este destul de surprinzător şi faptul că a supravieţuit, după o astfel de rană. Pentru moment este stabilizat şi îl vom transfera la secţia de Traumatisme Craniene de îndată ce va putea fi mutat. Dar în ceea ce priveşte când şi dacă îşi va recăpăta cunoştinţa, mi-e teamă că asta se află în mâinile zeilor.

Lafferty voi să întrebe „ai tăi sau ai mei?“, dar nu o făcu.

— Vă mulţumesc pentru că mi-aţi spus, zise el. Aş putea să vă telefonez mâine dimineaţă?

— Desigur.

Pe când se pregătea să plece, Lafferty îl văzu pe unul din poliţişti la automatul pentru ceai şi se opri să discute cu el.

— Rămâneţi aici? întrebă el.

— Cam aşa ceva, răspunse poliţistul cu un aer de resemnare. Odată ce-l conectează la una din maşinile alea, s-ar putea să mai stăm pe aici în următoarele şase luni, pentru că există o şansă minimă că îşi va reveni.

— Asta n-o să-i placă prea mult colegului dumneavoastră, spuse Lafferty, amintindu-şi conversaţia anterioară.

— Ei, Kevin este un băiat de treabă, părinte, doar că uneori slujba te marchează. Unele din lucrurile pe care le vezi zi de zi… începi să vezi lucrurile altfel – ei bine, te marchează, înţelegeţi?

Lafferty aprobă din cap.

— Înţeleg.

Se uită la ceas şi păşi afară, strângând din umeri pentru a se apăra de frig. Era unsprezece şi jumătate. Privi în sus spre cer şi observă că se înseninase complet. Drept consecinţă, temperatura era acum cu multe grade sub zero.

*

La ora trei în dimineaţa acelei zile, pagerul lui Sarah Lasseter începu să sune şi ea răspunse aproape automat. În camera ei era foarte frig şi trase pe ea un pulover şi o pereche de pantaloni - spitalul oprea încălzirea în clădirea personalului la ora unsprezece şi nu o pornea din nou decât la ora şase dimineaţa. Înainte de a se culca, ea îşi aşezase toate hainele în ordine astfel încât să se poată îmbrăca repede şi la nevoie chiar într-un întuneric complet. Întinse mâna sub pat căutând perechea de pantofi fără toc, uşor de încălţat, pe care o păstra acolo şi îi luă în picioare. Îşi trase pe ea halatul alb şi agăţă pagerul de buzunarul de deasupra înainte de a pipăi celelalte buzunare, verificând dacă avea toate cele necesare. Satisfăcută, oftă:

— Din nou la muncă.

Se strecură afară din cameră, închizând fără zgomot uşa în urma ei, pentru a nu mai trezi pe altcineva de pe coridor.

Aerul rece de afară aproape îi tăie respiraţia atunci când traversă curtea spre clădirea principală a spitalului; trebuia să aibă grijă pe unde calcă pe pietrele îngheţate şi de două ori a fost aproape să cadă. A fost o uşurare să intre pe uşile batante şi să se simtă mângâiată de căldură, dar îşi mai freca mâinile atunci când intră în secţia de Traumatisme Craniene căutând-o pe asistenta-şefă din tura de noapte.

— Ai sunat, stăpâne? spuse glumind cu o voce joasă atunci când o văzu pe asistentă apropiindu-se.

— Îmi pare rău, doamnă doctor, dar avem un transfer de la Accidente şi Urgenţe. Asistenta îi înmână un clip-board de care era prinsă o singură foaie de hârtie.

— John McKirrop? exclamă Sarah. Acelaşi John McKirrop?

— Mă tem că da, răspunse asistenta. De data asta este într-o stare foarte gravă. Fractură de

craniu. Poliţia crede că a fost lovit cu o sticlă. Aproape sigur are leziuni cerebrale importante, dar cei de la Accidente şi Urgenţe spun că este stabilizat pentru moment şi ard de nerăbdare să ne arunce pisica.

— Bietul om, spuse Sarah, citind însemnările. Este aici deja?

— Urcă acum, răspunse asistenta.

Sarah auzi uşile liftului deschizându-se şi se întoarse, văzându-l pe liftierul de noapte manevrând un cărucior. Atunci când îl împinse prin uşile exterioare ale secţiei, el trebui să îşi balanseze puternic întregul corp pentru a contracara dorul de ducă al celor două roţi din faţă. Liftierul era însoţit de o asistentă.

— E al vostru, spuse aceasta atunci când şi uşile interioare au fost deschise pentru a-i permite căruciorului să intre. Unde vreţi să îl ducem, soră-şefă?

— Alfa 4, răspunse asistenta-şefă, întorcându-se pentru a-i conduce într-o rezervă dintr-unul din cele trei mici „saloane“ care alcătuiau secţia de Traumatisme Craniene. Fiecare din cele trei zone de deservire a pacienţilor, Alfa, Beta, Gama, putea găzdui patru pacienţi şi fiecare rezervă era dotată cu aparate de monitorizare şi menţinere a vieţii la cel mai înalt grad de tehnologie. La această oră matinală spitalul era luminat slab de felinarele de-afară care îi confereau o strălucire verde, monotonă. Sarah îşi dădu seama că lumina nopţii o duce mereu cu gândul la un acvariu.

Toate celelalte trei paturi din Alfa erau ocupate, pacienţii având răni la cap care cereau îngrijire continuă sau monitorizare a creierului, sau ambele. Fiecare pat era înconjurat în ambele părţi de echipament electronic şi de diagrame monitorizate. În afară de bâzâitul produs de diagramele de încălzire şi aer condiţionat, zgomotul aparatelor de menţinere în viaţă hotăra cine să respire şi când. Căruciorul de la „Accidente şi Urgenţe“ stătea

paralel cu patul gol, iar corpul lui McKirrop fu ridicat uşor într-o nouă poziţie. Portarul împinse căruciorul, fiind urmat de asistenta de la etajul inferior, lăsându-le pe Sarah şi pe asistenta de serviciu să se ocupe de McKirrop.

— Haide să-l conectăm la aparate, spuse Sarah, începând să ataşeze corpului inconştient al lui McKirrop o mulţime de tuburi şi electrozi.

Asistenta-şefă aprinse o mică lampă de deasupra patului care proiectă pe faţa pacientului o lumină albă, circulară, fără ca acesta să tulbure licărirea întunecată şi verde a saloanelor alăturate. Sarah şi asistenta de serviciu reuşiră într-un final să-l conecteze pe McKirrop la sistem, aşa că acum Sarah avea informaţii electronice pe care le putea nota pe fişa de internare a pacientului. Când termină, Sarah se uită înspre el şi spuse:

— E un mister pentru mine că încă mai eşti în viaţă, John McKirrop. Înseamnă că vrei cu ardoare să trăieşti.

— Dumnezeu ştie de ce, spuse asistenta de serviciu.

Sarah zâmbi fiindcă amândouă văzuseră cum pieptul lui McKirrop se ridică şi coboară în semn de răspuns la aparatul de ventilaţie.

— Poate că o fi vreun milionar excentric.

— Sau foarte îndrăgostit, spuse asistenta.

— Sau foarte furios.

Sarah se uită la ceas şi notă ora pe fişă. Pacient internat la „Traumatisme Craniene“ şi stabilizat la trei şi patruzeci şi şase de minute, spuse ea.

Asistenta de serviciu îşi privi ceasul cu lănţişor prins de halat.

— Verificat, răspunse ea.

— Cred că deocamdată nu mai putem face nimic, spuse Sarah, îndepărtându-se de pat. Ce mai fac ceilalţi?

— Nicio problemă. Toată lumea se comportă bine în noaptea asta până acum.

— Să dea Domnul să continue aşa, spuse Sarah. Eu mă întorc la culcare.

— Voi încerca să nu te deranjez, zâmbi asistenta de serviciu.

Sarah dormi fără să fie deranjată timp de patru ore după care se trezi din nou şi îşi începu treaba. Astăzi era ziua de vizită prin saloane a lui Tyndall, aşa că Stubbs era în mod special nervos şi nerăbdător să se asigure că departamentul lui mergea cum trebuie. Sarah se hotărî să îmbrace o fustă neagră şi o helancă de aceeaşi culoare. Îşi prinse părul la spate în coc. În cele din urmă ea alese să poarte ochelarii cu rame mari, ştiind foarte bine că în ansamblu această ţinută o va face să arate ca o şcolăriţă sau ca Audrey Hepburn în rolul unei călugăriţe, aşa cum se exprimase o dată Paddy Duncan. Sarah considera aceste lucruri ca fiind necesare. Imaginea era foarte importantă, iar ea intenţiona să impună un aer de respect.

Vizitele lui Tyndall întotdeauna începeau la nouă şi jumătate fix, aşa că Sarah fu surprinsă să vadă că Stubbs încă nu era prezent la ora nouă şi douăzeci şi cinci. Începu să se gândească la faptul că va trebui să-l înfrunte singură pe Tyndall, când Stubbs apăru de-abia respirând şi blestemându-şi maşina fiindcă i se stricase motorul. Îşi netezi părul pe spate cu ambele mâini şi îşi băgă mânecile cămăşii în haina albă, după care luă fişele pacienţilor din mâinile lui Sarah fără să spună vreun cuvânt. Sarah le văzu pe sora departamentului şi pe asistenta de serviciu cum se uită una la cealaltă comentând parcă din priviri atitudinea nepoliticoasă a lui Stubbs.

Stubbs nu avusese timp să citească mai mult de un paragraf înainte ca Murdoch Tyndall să-şi facă apariţia în camera de gardă la ora bine ştiută.

— Bună dimineaţa tuturor, spuse doctorul zâmbind şi mutându-şi privirea rapid prin cameră pentru a observa fiecare detaliu. Stubbs lăsă corul de salutări să se stingă, după care spuse:

— Bună dimineaţa, domnule. Suntem cu toţii pregătiţi să vă primim.

Tyndall îşi frecă mâinile şi spuse, aşa cum făcea întotdeauna:

— Bine atunci, hai să ne-apucăm de treabă.

Sarah zâmbi către sora Roche, sora departamentului, în timp ce Tyndall mergea înainte urmat de Stubbs. Restul îi urmau unul câte unul, făcând-o pe Sarah să vadă totul ca pe o procesiune feudală. Stăpânul Moşiei urmat de suita sa. Se opreau la fiecare salon în parte şi Stubbs citea din notiţele de pe fişă pe care le consulta în grabă pentru valori şi cifre. Tyndall dădea din cap şi îi punea întrebări atât lui Stubbs, cât şi asistentelor, întrebările privind îngrijirea medicală erau preluate de asistenta Roche care răspundea ea însăşi la ele sau le adresa mai departe.

Când grupul oprise la Alfa 4, salonul în care era McKirrop, Stubbs deveni agitat. Căuta cu disperare prin hârtiile din mâna lui fără să găsească ceea ce căuta.

— Acesta este… începu el.

Sarah ştia că Stubbs habar n-avea cine era pacientul. Nu avusese timp să-i aducă la cunoştinţă despre sosirea lui. Dar, fiindcă Stubbs o ignorase pe tot parcursul vizitei, ea se hotărî să-l lase să transpire cât mai mult posibil. Observă cum sora Roche îşi aţinti privirea în pământ pentru a-şi ascunde zâmbetul de pe buze şi apoi se uită în altă parte ca să n-o facă şi pe Sarah să râdă.

— Îmi pare rău, domnule… Se pare că nu am nicio informaţie despre acest pacient… bolborosi Stubbs.

Apoi o privi pe Sarah şi spuse:

— Ai tu cumva vreo informaţie despre acest pacient, doamnă doctor Lasseter?

— Da, domnule, zâmbi Sarah cu inocenţă. Domnul McKirrop a fost internat azi-noapte după ce a fost implicat într-un scandal de beţivi.

Dezlipi noua fişă de internare de pe marginea patului pe care Stubbs nu o observase şi apoi i-o înmână.

— Nu, spune-ne dumneata, doamnă doctor, îl întrerupse Tyndall.

— Prea bine, domnule, spuse Sarah luându-i înapoi fişa lui Stubbs care o privea cu mânie.

— Domnul McKirrop era pe moarte când a fost găsit la marginea canalului noaptea trecută. Echipa de la „Accidente şi Urgenţe“ a reuşit să-l stabilizeze şi apoi l-au transportat la noi din cauza rănilor la cap. Are o fractură interioară a craniului adâncă de peste trei centimetri. L-am internat la „Traumatisme Craniene“, la patru fără un sfert azi-dimineaţă şi l-am conectat la aparatele de menţinere în viaţă la nivelul întâi.

Tyndall făcu un pas înainte şi îl privi pe McKirrop.

— Aparate de nivelul întâi? repetă el pus pe gânduri. Pacientul nu trebuie să facă nimic pentru a se menţine în viaţă, nu? Crezi că va veni ziua în care să putem suprima toate trupurile, doamnă doctor?

— Mai avem mult până să ajungem acolo, domnule, răspunse Sarah. Aparatele sunt într-adevăr extrem de necesare.

— Dar se şi îmbunătăţesc pe zi ce trece, spuse Tyndall un pic cam rece după părerea lui Sarah. Îşi muşcă buza amintindu-şi dintr-o dată despre dragostea lui Tyndall pentru tehnologie.

Tyndall se încruntă, după care spuse:

— Pacientul mi se pare cunoscut, doamnă doctor, sau mă înşel eu?

Se uită mai aproape la faţa inconştientă a lui McKirrop.

— Nu, nu vă înşelaţi domnule doctor, răspunse Sarah. Domnul McKirrop a mai fost şi săptămâna trecută la noi din cauza unei contuzii făcută în urma unei bătăi. El e cel care i-a deranjat pe jefuitorii de morminte din Cimitirul Newington.

— A, da, omul care locuia în cimitir.

— Vagabondul, adăugă Stubbs.

— Nu prea are parte de noroc acest domn McKirrop, nu-i aşa? comentă Tyndall.

— Din cauza stilului său de viaţă, spuse Stubbs.

Tyndall îl privi şi spuse:

— De unde nu ai, nici Dumnezeu nu-ţi cere.

Stubbs făcu o grimasă. Tyndall se întoarse din nou către Sarah şi spuse:

— Care sunt planurile pentru domnul McKirrop azi?

Sarah se uită repede la Stubbs crezând că o va întrerupe, dar acesta nu zise nimic, aşa că ea continuă:

— Probabil că-i vom face absolut toate testele de verificare a funcţionării creierului, domnule. Se pare că a suferit leziuni cerebrale severe din cauza fracturii de craniu.

— L-aţi făcut radiografii?

— Da, domnule. Cei de la departamentul „Accidente şi Urgenţe“ le aveau deja făcute azi-noapte. Sunt în camera alăturată.

— Eu zic să le studiem un pic.

Grupul se adună într-o cameră mică ce avea pe pereţi o serie de radiografii expuse. Sarah desprinse radiografia ce arăta craniul lui McKirrop, după care se dădu înapoi. Tyndall îşi potrivi mai bine ochelarii şi scoase un oftat.

— Are o lovitură straşnică. Mă mir că a supravieţuit.

Apoi se întoarse către Sarah.

— Pot să arunc o privire pe fişa lui de internare?

Sarah îi înmână foaia şi Tyndall se uită peste cifre.

— Sunt de acord să continuăm testele, spuse el, dar nu cred că ar trebui să ne facem prea mari speranţe în legătură cu domnul McKirrop.

— Nu, domnule, răspunse Sarah.

Tyndall îşi îndreptă din nou atenţia către fişă şi începu să citească cu glas tare:

— John McKirrop. Vârsta aproximativ cincizeci de ani, fără domiciliu stabil, fără familie, fără rude apropiate… Părintele Ryan Lafferty? O privi pe Sarah pe sub ochelari.

— Am aflat că părintele Lafferty l-a însoţit pe domnul McKirrop în drumul spre spital, domnule. A vrut să fie menţinut la curent cu starea lui, aşa că cei de la „Accidente şi Urgenţe“ au trecut numele lui la rubrica „rude apropiate“. McKirrop nu mai are pe nimeni altcineva.

— De ce-l interesează pe părintele Lafferty starea acestui pacient?

— Presupun că vrea să discute cu domnul McKirrop despre ceea ce s-a întâmplat la cimitir cu băiatul lui Main.

— Serios? întrebă Tyndall eu răceală.

— Poliţia aşteaptă de asemenea să-l intervieveze pe domnul McKirrop. Am înţeles că cealaltă persoană implicată în scandal a murit, a spus Sarah.

Tyndall făcu un gest menit să-i exprime dispreţul, iar Stubbs de asemenea. Tyndall dădu uşor din cap, în timp ce Stubbs îşi muşcă buzele a dezgust.

— Presupun că vor fi cu toţii dezamăgiţi, dar nu se ştie niciodată. Unii dintre noi lucrăm de prea mult timp în această meserie ca să mai fim surprinşi de minunile înfăptuite de corpul uman. V-aş ruga să fiu ţinut la curent cu starea în care se află domnul McKirrop.

Sarah şi Stubbs răspunseră amândoi în acelaşi timp:

— Da, domnule.

Când Tyndall părăsi incinta, întreaga echipă răsuflă uşurată. Acest lucru îi făcu să zâmbească pe toţi, cu excepţia lui Stubbs. Ochii îi sticleau de mânie şi Sarah nu mai fu nevoită să se întrebe cui îi era adresată această privire.

— Aş dori să discut ceva cu dumneata, doamnă doctor, izbucni el în timp ce ieşea afară din

cameră.

Sarah ridică din umeri şi acceptă să primească dojana ce va urma. O văzu pe sora Roche ridicându-şi ochii spre cer şi îi mulţumi pentru gestul prietenesc printr-un zâmbet slab. Stubbs deschise uşa de la salonul cu radiografii şi îi făcu semn lui Sarah să intre, după care o închise la loc.

— Ce anume urmăreşti făcându-mă să par ca un prost? întrebă el scrâşnind din dinţi.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule doctor, replică Sarah cu răceală.

— Ai pus la cale toată treaba cu McKirrop. Ştii prea bine că aşa ai făcut.

— Vă asigur, domnule doctor, chiar nu am avut timp să vă anunţ înainte.

— Ai făcut asta dinadins! tună şi fulgeră Stubbs. Voiai să par ridicol în faţa doctorului Tyndall.

— Nu-i adevărat! Pur şi simplu nu am avut când să vă spun despre internarea domnului McKirrop.

— Ai făcut asta ca să-l impresionezi pe Tyndall! Mă crezi chiar aşa prost?

— Ceea ce cred eu despre dumneavoastră nu e niciuna, nici cealaltă, dar mai bine să nu ştiţi, răspunse Sarah.

Era pentru prima dată când rostise altceva în afară de cuvinte menite să-l calmeze pe Stubbs şi asta o făcu să se simtă într-adevăr bine. Observă cum pe faţa lui Stubbs apăru o urmă de surprindere urmată de nesiguranţă, iar asta o făcu să se simtă şi mai bine.

— Urmează să mă mai acuzaţi şi de faptul că eu v-am stricat motorul maşinii ca să nu ajungeţi la timp!

— Cred că ceea ce aţi spus e destul, doamnă doctor Lasseter, rosti Stubbs cu vocea ridicată, vrând să pară ameninţător.

Sarah respiră adânc, după care spuse tăios:

— Scuzaţi-mă, domnule doctor, dar am treabă de făcut.

Se întoarse pe călcâie şi-l lăsă pe Stubbs pironit acolo. Sarah simţi cum stomacul îi ia foc şi cum inima îi bate cu putere în gât, dar se chinui să ţină capul sus şi să păşească mai departe plină de autoritate. Se întoarse la camera de gardă şi stătu o clipă să se uite pe fereastră pentru a-şi reveni. Mâinile încă îi tremurau.

— E totul în regulă? întrebă sora Roche.

— Da, mulţumesc, soră.

6

Fără să-l anunţe înainte, Lafferty îşi asumă riscul şi porni către apartamentul lui Main. Se hotărâse că e mult mai bine să vorbească cu el personal decât să-i telefoneze şi nu mai avea răbdare să aştepte încă o zi până când Main trebuia să vină la biserică. Prima dată crezu că Main este plecat, dar după ce sună la uşă şi a doua oară, acesta auzi zgomote venind dinăuntru. Uşa se deschise şi în faţă îi apăru John Main clătinându-se. Acesta purta un tricou inscripţionat cu numele şcolii Merchiston şi o pereche de blue-jeans. Avea picioarele goale şi părul nepieptănat. Pleoapele grele indicau faptul că fusese trezit din somn.

— Părinte Lafferty? Nu m-aşteptam…

— Eram prin apropiere. M-am gândit să trec pe la dumneata să-ţi spun cum mai stau lucrurile.

Lafferty se gândi că mica minciună rostită putea fi iertată pentru că o folosise doar pentru a nu părea prea insistent în ochii lui Main.

— Intră, spuse Main, dându-se înapoi şi deschizând şi mai mult uşa. Scuză, te rog, deranjul.

— Dacă aş fi primit o liră de câte ori am auzit asta… răspunse deschis Lafferty.

Intră în sufragerie şi-şi dădu seama că Main nu glumise. Main începu să dea lucrurile la o parte sau mai degrabă să strângă mizeria într-un singur loc. Farfurii nespălate, ceşti, pahare şi cuţite fură strânse şi îngrămădite pe o măsuţă, iar Lafferty fu poftit să se aşeze. Acesta făcu întocmai, regretând faptul că venise fără să aibă vreo ştire importantă. Sticla de gin goală de pe cămin şi paharul de lângă, ce avea pe fund o bucată de lămâie uscată, erau explicaţia dezordinii în care se afla Main.

— Să-ţi aduc ceva? întrebă Main. Ceai? Cafea?

— Mi-ar plăcea o cafea, dar nu vreau să te deranjez, spuse Lafferty.

— Nu-i niciun deranj. Şi mie mi-ar prinde bine o ceaşcă.

Comentariul îl făcu pe Lafferty să-şi îndrepte din nou privirea către sticla de pe cămin. Main îl văzu şi spuse:

— Sper că n-ai de gând acum să-mi ţii o prelegere despre cât de rea e băutura.

— Nici nu mă gândesc, răspunse Lafferty. Băutura poate fi uneori binecuvântare.

Comentariul îl surprinse pe Main: fusese spus direct din inimă. Simţi cum afecţiunea lui pentru Lafferty, născută la prima lor întâlnire, creşte şi se îndreptă spre bucătărie pentru a pregăti cafeaua.

Lafferty se uită prin cameră, observând semnele unui om care trăia singur. Apoi atenţia îi fu capturată de ceea ce văzu pe măsuţă. Un cerc format din cărţi albe, fiecare purtând însemnul unei litere şi un pahar răsturnat în mijloc. Se ridică încet şi se îndreptă spre măsuţă. Era încă acolo când se întoarse Main.

— Te ocupi de spiritism? întrebă el întorcându-se cu faţa către Main.

Acesta păru stânjenit. Se pare că uitase de asta.

— Da, spuse el, încercând să-şi revină. M-am gândit să încerc şi eu.

— Să încerci? întrebă Lafferty cu blândeţe.

Main se simţi ameţit. Îşi păstră poziţia verticală ţinându-se cu amândouă mâinile de spătarul scaunului şi se uită spre măsuţă. Cuvintele păreau să nu-i mai iasă din gură.

— Voiam să… Trebuia să încerc să iau legătura cu Mary şi Simon. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Trebuie să mă asigur că Simon este în regulă.

Lafferty citi durerea din privirea lui Main. Până şi lui i se puse un nod în gât.

— Am înţeles că e nevoie de mai mult de o persoană pentru chestiile astea.

Main aprobă din cap şi spuse:

— Am întâlnit azi-noapte o femeie în bar, care mi-a spus că luase legătura cu mama ei prin intermediul unei tăbliţe de spiritism, aşa că i-am cerut să-mi arate şi mie cum funcţionează.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Lafferty.

— Nimic.

— Nimic?

— Ba da, mi-a spus nişte prostii de genul că sufletul lui Simon este împăcat, dar mi-am dat seama că ea era cea care mişca paharul.

— Înţeleg. Am auzit că lucrurile astea pot fi destul de periculoase.

— Când nu mai ai nimic de pierdut, riscurile nu mai contează, spuse Main. Lafferty observă că în mijlocul mesei, mai era un cartonaş pe care scria „Simon Main, Traumatisme Craniene, Beta 2“. Mai erau nişte cifre de referinţă şi o literă grecească în colţul din stânga.

— Aceasta era fişa de internare a lui Simon, care stătea agăţată de marginea patului, şopti Main. Am luat-o în ziua în care au hotărât să-l deconecteze de la aparate. M-am gândit că ar fi de ajutor să am ceva legat de Simon pe masă.

Lafferty dădu din cap, după care întrebă:

— Parcă spuneai ceva de cafea?

— O aduc imediat.

— Ai reuşit să-l găseşti pe bătrânul şpriţar? întrebă Main după câteva minute în timp ce-şi sorbeau cafeaua.

— De aceea am şi venit, recunoscu Lafferty.

Îi povesti lui Main întâmplările din seara precedentă. Când termină, Main îşi dădu capul pe spate şi râse amar.

— Ironia soartei!

— Nu înţeleg, spuse Lafferty.

— McKirrop, ajungând la „Traumatisme Craniene“ cu leziuni pe creier. Acolo a stat şi Simon înainte de-a muri.

— A, da. Îmi pare rău.

— Asta-i viaţa. Care sunt şansele ca McKirrop să-şi revină?

— Din păcate nu prea mari. Are nişte răni foarte grave. Ei nu cred că va supravieţui.

Main clătină din cap cu resemnare şi spuse:

— Oricum nu prea existau şanse să aflăm ceva nou de la el, nu-i aşa? Lafferty dădu aprobator din cap.

— Asta aşa e. Dar sincer vorbind, el era singurul care ne mai rămăsese. Privirea îndurerată care apăru în ochii lui Main îl făcu să-şi dorească să nu fi adăugat şi ultima parte.

Cei doi bărbaţi continuară să-şi bea cafeaua în linişte până când Lafferty întrerupse tăcerea întrebând:

— Te-ai gândit să te întorci la lucru? Cred că te-ai simţi mai bine dacă ai avea o preocupare.

Main zâmbi cu amărăciune. El spuse:

— Ştiu că-mi vrei binele, dar trebuie mai întâi să aflu ce i-au făcut nenorociţii ăia fiului meu. Întoarcerea la lucru nu mă va ajuta în această privinţă.

Lafferty dădu din cap cu reticenţă şi întrebă în şoaptă:

— Ce-ai de gând să faci acum? Ştii?

— O să încerc cu ziarele, răspunse Main.

— Nu înţeleg, spuse Lafferty din nou.

— O să încerc să-i conving pe ziarişti să mai publice încă o dată povestea pentru a-i presa pe poliţiştii noştri dragi să se ocupe mai serios de caz.

Lafferty vru să spună ceva, dar Main continuă:

— Şi dacă eşti pe cale să-mi spui că ei fac tot posibilul, nu te mai obosi! Nu este îndeajuns!

— Corect, spuse Lafferty.

Îşi puse pe masă ceaşca goală şi se ridică să plece, adăugând:

— Dacă McKirrop îşi revine cumva şi eu apuc să vorbesc cu el, te sun. Între timp, am să mai fac o vizită la bibliotecă să văd ce mai aflu.

Main se mai linişti un pic în timp ce-l conducea pe Lafferty la uşă. El spuse:

— Să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscător. Îţi sunt chiar foarte recunoscător.

Întinse mâna să dea noroc cu Lafferty.

— Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Când s-a întors la Sf. Xavier, Lafferty fu bucuros să vadă că îngrijitoarea, doamna Grogan, îi pregătise prânzul. Acest lucru nu făcea parte din îndatoririle ei, dar ea avea un instinct matern puternic şi deseori, pe lângă curăţenie şi cumpărături, mai făcea şi câte o mâncare gătită. Lafferty îi era recunoscător. Lui nu-i plăcea să gătească, aşa că mânca mai mereu pe apucate. Dezavantajul acestei generozităţi era că, în timp ce mânca, doamna Grogan, o femeie cu opinii categorice, insista să-i împărtăşească ideile ei despre anumite chestiuni. Astăzi alesese să-şi expună părerile despre piaţa financiară comună. Ea se arăta împotriva acestei idei.

După prânz, Lafferty îşi consultă agenda. Îşi amintise de cele două vizite la domiciliu pe care trebuia să le facă, dar uitase despre întâlnirea cu tinerii logodiţi, Anne Partland şi iubitul ei. Era stabilită pentru ora trei şi jumătate. Îi plăcea Anne; era o fată încântătoare, care nu le făcuse niciodată vreo problemă părinţilor, nici în timpul adolescenţei, şi nici cât fusese studentă la Facultatea de Pedagogie. Puţine fete mai erau ca ea, se gândi Lafferty. El nu-l cunoscuse pe logodnicul Annei, dar aceasta împreună cu părinţii ei doreau ca nunta să fie oficiată la Sf. Xavier, aşa că el le propusese o întâlnire. Băiatul era şi el catolic, aşa că nu mai era nevoie să le vorbească despre „căsătoriile mixte“ şi despre viitoarea apartenenţă religioasă a copiilor.

*

Sarah se simţi uşurată să vadă că pe măsură ce ziua trecea, Stubbs continua s-o evite. Era încântată că avusese curajul să-şi susţină punctul de vedere mai devreme, dar încă mai simţea un nod în stomac atunci când se gândea la incident. Deşi nu le spusese nimic asistentelor, era clar că acestea ştiau de conflictul anterior cu Stubbs şi păreau să fie şi mai drăguţe cu ea. Faptul că

asistentele erau de partea ei o ajută să-şi reclădească încrederea în sine.

Termină de făcut testele de monitorizare cerebrală celor şase pacienţi lăsaţi în grija ei şi notă progresele sau lipsa acestora pe fişele lor medicale. Patru dintre aceştia nu înregistrau nicio schimbare; starea unuia se înrăutăţise, dar cel din urmă, un pacient pe nume Trevor Brown din Beta 2 arăta îmbunătăţiri majore conform electrocardiogramei. Brown se afla în comă de circa 13 săptămâni, dar Tyndall fusese de părere că-şi va reveni. Mulţi doctori nu prea doreau să facă asemenea preziceri despre pacienţii aflaţi în comă, dar echipamentul cu care era dotat Departamentul de Traumatisme Craniene le permitea să observe cele mai mici schimbări în funcţionarea creierului şi astfel să poată şti ceea ce se va întâmpla cu fiecare pacient. În special aparatul de scanare Sigma – pe care Murdoch Tyndall se străduise atâta să-l pună la punct – juca un rol esenţial în tratamentul bolnavilor.

Spre deosebire de celelalte sonde care aveau nevoie de ataşarea electrozilor exteriori, scanerul Sigma funcţiona pe baza implantării a doi electrozi în craniul pacientului. Această procedură nu era convenabilă pentru toţi pacienţii, dar aceia care aveau electrozi implantaţi puteau dovedi o activitate cerebrală extrem de sensibilă. Tyndall concepuse un tabel care să ajute la monitorizarea creierului şi, cu ajutorul acestuia, îşi putea da seama dacă pacientul îşi va reveni sau nu.

Sarah folosi tabelul lui Tyndall pentru a vedea starea în care se afla Brown şi îşi dădu seama că este posibil ca acesta să iasă din comă în următoarele treizeci şi şase de ore.

Întorcându-se cu fişele de monitorizare la camera de gardă, Sarah observă trecând pe lângă departamentul Alpha, că foaia de internare a lui John McKirrop se afla încă agăţată de patul acestuia. Rămase încremenită. Credea că Stubbs va

dori să continue el testele asupra lui McKirrop, mai ales că Tyndall ceruse să fie ţinut la curent cu toate acestea. Porni în căutarea lui Stubbs şi îl găsi examinând o electro-encefalogramă cu ajutorul unei lupe şi a unei rigle. Ea tuşi pentru a-i atrage atenţia.

— Da, ce s-a întâmplat? întrebă Stubbs, fără să se întoarcă.

— În legătură cu testele domnului McKirrop…

— Tu să le faci. Îl las pe vagabond în mâinile tale.

— Dar domnul doctor Tyndall a cerut în mod expres să fie…

Stubbs se întoarse cu faţa şi spuse cu răceală:

— Voia doar să fie politicos. Dar tu eşti preferata lui acum, aşa că fă-le tu şi ţine-l la curent. Cu rezultatele. În ceea ce mă priveşte, McKirrop nu mai are nicio şansă de supravieţuire. Ar fi o pierdere de timp pentru mine, fiindcă oricum va muri. Cu puţin noroc, vom obţine măcar permisiunea de a-i folosi organele.

Sarah îşi muşcă limba, crezând că Stubbs vrea s-o întărâte să spună iar lucruri nepotrivite. Ea îi ignoră asprimea şi spuse liniştită:

— Foarte bine, domnule doctor.

Era important să-şi menţină poziţia pe care şi-o câştigase în faţa lui Stubbs şi se hotărî să se poarte rece şi indiferentă în ceea ce-l privea. Aşa că se întoarse la camera de gardă şi o rugă pe sora Roche să-i trimită o asistentă care s-o ajute la efectuarea testelor domnului McKirrop.

— Bineînţeles, spuse Roche. O voi trimite pe asistenta Barnes. Momentan e la consolă, aşa că i-ar prinde bine o schimbare.

„Consola“ era o staţie de monitorizare care se afla la intersecţia departamentelor Beta cu Alpha pe de o parte, şi Beta cu Gamma pe cealaltă parte, astfel încât asistenta de serviciu să le poată observa pe toate din scaunul rotativ în care stătea. În faţa acesteia se aflau câteva monitoare care îi indicau

starea generală a tuturor celor doisprezece pacienţi. La baza monitoarelor mai existau şi o serie de beculeţe roşii gata să pâlpâie însoţite de un zgomot specific în caz că starea vreunui pacient se înrăutăţea, însăşi sora Roche făcu schimb de tură cu asistenta Barnes.

Fiindcă deja îi luase tensiunea şi ritmul cardiac i se păru acceptabil, Sarah începu să-i ataşeze o serie de electrozi lui McKirrop. În primul rând, ea şi asistenta trebuiau să se asigure că vor obţine cel mai bun contact electric posibil. Astfel, ele îndepărtară părul şi curăţară zonele respective de pe capul lui McKirrop, după care îl unseră cu un gel specific înainte de a insera electrozii. Rănile de pe faţa craniului lui McKirrop împiedicaseră implantarea chirurgicală a sondelor Sigma.

— Asta întotdeauna îmi aminteşte de experimentele acelea oribile pe care ne puneau să le facem la orele de biologie, spuse asistenta Barnes. Ştii, acelea cu broaştele.

— Nu-mi mai aduce aminte, spuse Sarah strâmbându-se. Cât de sadici eram cu toţii! Cum mai stăm cu monitorizarea?

— Suntem gata, cred, răspunse asistenta.

Sarah făcu ultimele ajustări osciloscopului, încercând să obţină frecvenţa cea mai clară pe ecran.

— Vrei să verifici tu datele înregistrate? o întrebă ea pe asistentă.

Asistenta Barnes plecă de lângă pacient pentru a se apropia cât mai mult de ecran.

— Dă-i drumul, spuse ea.

Sarah îi citea cu voce tare înregistrările osciloscopului.

— Axa X, 5.

— Văzut.

— Axa Y, 5.

— Văzut.

— Amplitudine, 4.

Asistenta mişcă un buton uşor spre dreapta înainte de a spune „Văzut“.

— Putere, 10.

— Văzut.

— Hai să începem.

Asistenta Barnes apăsă butonul verde de pornire a aparatului de înregistrat şi acul începu să oscileze trasând frecvenţa bătăilor inimii pe o perioadă de timp specifică. Acul făcea un zgomot asemănător unei zgârieturi pe măsură ce se ridica şi cobora, lăsând în urmă nişte linii roşii, neregulate. La sfârşit se auzi un bâzâit scurt şi acul se opri. Sarah ridică diagrama completă şi începu să pregătească al doilea test. În total îi luă 45 de minute pentru a aduna informaţiile de care avea nevoie pentru prima evaluare a stării lui McKirrop. La final, ea îi mulţumi asistentei Barnes şi îşi luă dosarul cu grafice şi diagrame în cabinetul medicilor pentru a le analiza în detaliu.

„Cabinetul medicilor“ avea un nume mult mai important decât ceea ce era în realitate. De fapt, acesta era unul dintre saloanele care nu apucaseră să fie modernizate după ce fusese creat departamentul de „Traumatisme Craniene“. Era aproape de uşa din faţă ce dădea spre holul principal şi spre lifturi şi era mobilat sărăcăcios, cu o masă şi trei scaune uzate şi un filtru de cafea pe care Sarah îl porni de cum intră. Pe spatele uşii atârna un calendar ce făcea reclamă la garajul de automobile local, iar pe pereţi se aflau ici şi colo diferite tabele oferite de companiile farmaceutice pentru a mai alunga din monotonia indusă de verdele şters al pereţilor. Singurul lucru benefic al acestei camere era că aici era foarte linişte. Doar când ploua, susurul apei era deranjant, căci imediat în afara ferestrei se afla o ţeavă de scurgere. Pentru moment era acceptabil. Era o regulă nescrisă în spital care spunea că nu trebuie să fii deranjat când te afli acolo decât în cazuri de urgenţă. Din acest motiv camera fusese poreclită „Turnul de Fildeş“.

Sarah se cufundă în analiza testelor lui McKirrop şi pierdu noţiunea timpului. Concluzia la care ajunsese nu era cea la care se aşteptase ea, aşa că fu nevoită să ia totul de la capăt. Era presată şi de faptul că Tyndall ceruse să fie ţinut la curent cu rezultatele. Nu dorea să se facă de râs în faţa lui. Îşi aduse aminte de ceaşca de cafea din dreptul cotului ei, care se răcise de mult şi luă o înghiţitură.

— Ei bine, John McKirrop, spuse ea încet. Dacă nu mă înşel, nu eşti nici pe departe atât de grav rănit cum cred toţi. Întrebarea e, de ce să nu-ţi revii?

Sarah se mai uită câteva momente la hârtiile din faţa ei, după care se hotărî să meargă la McKirrop. Pe coridor o întâlni pe sora Roche, care ieşea din tură.

— N-am ştiut că eşti încă aici, spuse ea. N-ar fi trebuit să pleci acasă?

— Nu mai stau mult, zâmbi Sarah. În plus, sunt de gardă în noaptea asta.

— Serviciu uşor.

— Aş vrea eu.

Sarah o salută pe asistenta care era de serviciu în acea noapte şi se îndreptă spre departamentul Alpha 4. Îşi scoase din buzunarul de sus lanterna şi deschise ochii lui McKirrop, întâi dreptul apoi stângul pentru a-i examina pe rând.

— Ei bine, sunt de-a dreptul uimită, şopti ea, punându-şi înapoi lanterna.

Stărui un moment la marginea patului, încercând să detecteze vreun semn din partea lui McKirrop, dar tuburile şi electrozii îl privaseră de orice urmă de personalitate. Vagabondul, aşa cum îi spunea Stubbs fusese cu siguranţă un bărbat chipeş în tinereţea lui. Probabil, că ar mai fi fost şi acum dacă n-ar fi îndurat atâtea greutăţi; alcoolul, vântul şi vremea îşi spuneau cuvântul. Avea încă pometi, dar obrajii i se adânciseră sub aceştia, iar ochii i se afundaseră adânc în orbite. Dar faptul că

asistentele îl curăţaseră, iar rana de la frunte îi era ascunsă de bandajul învechit, îi conferea lui McKirrop un aer de demnitate ascunsă.

— Mă întreb, spuse ea încântată de ideea care-i venise.

Se duse la camera de radiografii şi le căută pe ale lui McKirrop. O găsi pe cea care venise de la „Accidente şi Urgenţe“ împreună cu pacientul – cea pe care i-o arătase lui Tyndall de dimineaţă – dar îşi aduse aminte de încă un plic cu radiografii care sosise mai târziu. Căută şi găsi radiografiile încă în plicul poştal. Acum îşi amintea. Îl văzuse pe portar când l-a adus, dar presupuse că Stubbs era acela care urma să-i facă testele lui McKirrop, aşa că nu se mai gândise la ele. Totuşi, Stubbs nici nu se ostenise să se uite pe filme. Sarah le prinse de negatoscop şi-şi potrivi ochelarii pe nas. Una dintre radiografii nu-i spunea nimic nou faţă de ceea ce ştia deja, dar cealaltă confirma exact bănuielile ei.

Fruntea lui McKirrop, teşită într-un mod ciudat, făcea ca lobul frontal al creierului să fie mult mai înfundat decât la majoritatea pacienţilor. Rana, care la prima vedere părea groaznică, cu toate că produsese un şoc şi un traumatism severe, nu afectase chiar atât de mult creierul pe cât presupuseseră ei. De aceea, testele efectuate de ea puteau fi interpretate atât de optimist.

Cu puţin noroc, John McKirrop putea chiar să supravieţuiască ultimei sale aventuri. De fapt, până dimineaţă, îşi putea recăpăta chiar cunoştinţa. Acestea îi dădură de lucru lui Sarah. Oare să aştepte până când pacientul îşi revenea şi astfel să aibă dovada certă a propriei teorii, sau să-l sune pe Tyndall chiar acum şi să-i spună diagnosticul şi predicţia ei? Cu toate că îşi dădea seama cât de furios va fi Stubbs, se hotărî să dea telefon. Dacă Stubbs ar fi deschis el însuşi plicul cu radiografii, el ar fost acela care ar fi descoperit ceea ce vedea ea acum şi tot el ar fi primit meritele în locul ei.

Tyndall ar fi întrebat-o câte ceva. Sarah se decise să-l sune din camera de serviciu. Avea şi radiografia lângă ea, pe scaun. Simţi cum i se usucă gura în timp ce aştepta să-i răspundă Tyndall.

— Cu doctorul Tyndall, vă rog, îi zise Sarah femeii care răspunse.

Urmă o scurtă pauză, după care Tyndall veni la telefon.

— Aici e doctor Lasseter, domnule, spuse Sarah. Aţi cerut să fiţi informat despre starea domnului McKirrop.

— Chiar aşa, zise Tyndall amabil. Bănuiesc c-a murit.

— Nici pe departe, domnule. Eu cred c-o să-şi revină şi probabil creierul lui nu va fi prea mult afectat.

— Vorbim de acelaşi pacient, doctore? a întrebat Tyndall. Amărâtul ăla din canal?

— Da, domnule. Şi Sarah continuă să-i explice ce aflase din testele pe care le efectuase.

— Doctorul Stubbs a apucat să vadă rezultatele? întrebă Tyndall.

— Nu, domnule, mi-a delegat mie pacientul.

— Înţeleg, zise Tyndall.

Sarah îşi dădu seama că Tyndall se cam îndoia de aprecierile ei, dar era prea politicos să i-o spună direct în faţă.

— Cred că pot să vă explic, domnule, zise ea.

Şi atunci i-a spus cum ajunsese la concluzia că traumatismul afectase mult mai puţin creierul lui McKirrop din cauza unghiului ciudat al craniului acestuia, lucru confirmat şi de radiografiile mai recente. Tyndall păru mai bucuros auzind asta.

— Bine lucrat, doctore Lasseter, îi spuse el. O minte activă este cel mai preţios instrument al unui doctor.

— Mulţumesc domnule, replică Sarah, simţindu-se mult mai bine decât atunci când începuse să lucreze la Neurologie. Lumea era

dintr-o dată un loc mai plăcut, mulţumită lui John McKirrop şi lobului său frontal înfundat.

— Din valorile pe care mi le citeşti ne putem aştepta ca domnul McKirrop să-şi recapete cunoştinţa într-un viitor nu prea îndepărtat, zise Tyndall.

— Da, domnule, răspunse Sarah.

— Mulţumesc pentru informaţii.

— Cu plăcere, domnule.

Conversaţia cu Tyndall îi reîncărcă bateriile lui Sarah. Se hotărî să rămână la Neurologie până când îşi reveni McKirrop. Ce zi mai fusese, după toate cele întâmplate. Că i-a ţinut piept lui Derek Stubbs nu putea fi uitat aşa uşor, dar să-l vadă pe John McKirrop că-şi recapătă cunoştinţa, asta chiar că punea capac la toate. Nu putea s-o ţină numai pentru ea, aşa că se duse să vorbească şi cu sora care era de gardă.

— Cel cu rana la cap? Exclamă sora când Sarah îi spuse că McKirrop îşi va reveni.

Sarah îi explică faptul că arăta mai rău decât era în realitate.

— Dacă zici tu, ridică sora din umeri.

— Pariu pe 50 de penny?

— S-a făcut. Te chem dacă se mişcă… Sau poate nu te chem. 50 de penny nu sunt de colea!

Sarah se întoarse în cabinetul medicilor şi îşi scrise cu grijă observaţiile asupra cazului lui John McKirrop, pentru a le include în fişa acestuia. Avea un scris frumos şi prefera stilourile Schaeffer cu cerneală chinezească albastră. Pentru Sarah era ceva sfânt să aibă observaţiile scrise clar şi lizibil. Nu putea suferi stereotipurile pe care oamenii le creau despre ei. Mulţi dintre colegii ei păreau obligaţi să scrie urât numai pentru că erau doctori şi asta se aştepta de la ei. Din acelaşi motiv ştia dinainte ce fel de maşini conduc doctorii, ce haine poartă, ce case îşi doresc să aibă şi, în anumite cazuri, răspunsurile lor la orice întrebare pusă. Pe vremuri, tatăl ei îi explicase că profesia lui – şi

acum a ei – trebuie să se supună anumitor standarde, pentru că asta aştepta publicul de la ei. Dar Sarah nu acceptase asta nicio clipă.

*

John Main stătea treaz, întins în pat aşa că auzi motorul frigiderului oprindu-se şi lăsând apartamentul într-o linişte absolută. Aruncă o privire rapidă la ceasul de pe noptieră şi văzu că era trei dimineaţa, o oră pe care o tot văzuse în ultimul timp. Era ceva în „orele astea matinale“ care îi sporeau frica şi singurătatea. Oare era liniştea sau întunericul? Poate că cel din urmă. Poate că absenţa luminii lăsa forţele întunericului să-l învăluie aşa cum stătea culcat, fără somn, speriat şi vulnerabil. Pierderea lui Mary pentru totdeauna se acutiza în acele ore de după miezul nopţii, când zorii erau încă departe. Singurătatea aproape că îl durea.

Dar chiar şi această durere lăsa pe primul loc agonia de a nu şti ce se întâmplase cu corpul lui Simon. Era ceva ce nu înţelegea prea bine, poate pentru că era o situaţie pentru care el nu ar fi putut fi niciodată pregătit; nimeni n-ar fi putut. Cea mai apropiată asemănare la care se putea gândi, era cu femeia aceea pe care o văzuse odată la televizor. Fiica acesteia fusese omorâtă, dar corpul niciodată găsit. Şi cum femeia îşi petrecea tot timpul căutându-l. Nu uitase privirea din ochii ei. Acum ştia ce era în sufletul ei.

Întâlnirea cu cei de la ziar din ziua aceea nu decursese prea bine; nu reuşise să-i convingă să rescrie povestea sub o altă formă decât aceea a unui scurt articol care anunţa că poliţia încă nu arestase pe nimeni. Ziaristul cu care vorbise el, fusese politicos şi amabil, poate chiar până la punctul de a deveni amuzant, gândi Main, dar povestea nu mai era o ştire de moment din punctul lor de vedere. Şi telefonul său zilnic la poliţie primise acelaşi răspuns de rutină despre continuarea anchetei. Preotul Lafferty făcuse şi el

ce putuse dar nu ajunsese la nicio concluzie. Şi atunci ce-i mai rămăsese? Ce putea să mai facă?

Main se dăduse jos din pat şi umbla cu paşi moi prin bucătărie, punând ibricul de cafea pe foc. Simţi podeaua rece sub tălpi şi asta îl făcu să mai uite puţin de ceea ce se petrecea în mintea lui. Zăbovi în întuneric – nu aprinse lumina – privind lung pe fereastră la siluetele acoperişurilor şi pipăind din când în când metalul ibricului cu buricele degetelor, până când acesta se încălzi aşa de tare că îl dură şi asta îi distrase atenţia şi mai mult. Era gata, aşa că ibricul electric se opri automat; vraja se rupse. Main îşi luă cafeaua în sufragerie şi dădu drumul la televizor.

Era un film alb-negru. După vreo câteva minute îşi dădu seama că era o poveste de-a lui Denis Wheatley, al cărei titlu nu şi-l amintea, ceva cu diavolul, se gândi. Asta în mod cert nu-i mai distrăgea atenţia, aşa că schimbă canalul. Deşi acum ecranul era color şi se auzea tare muzica pop, imaginile alb-negru din film îi stăruiau în minte. Îşi aminti că citise cărţile lui Wheatley acum câţiva ani şi la vremea respectivă îi plăcuseră. Era ceva morbid şi totodată fascinant despre lumea ocultă, chiar şi pentru un necredincios, cum se considera el.

Poate asta trebuia să facă, să se intereseze de ocultism, să se documenteze şi să afle mai multe? Pe de altă parte, asta era ce făcea şi Lafferty. Consultase chiar un coleg în legătură cu vrăjitoria şi adorarea diavolului. Dar, mă rog, omul era preot. Cunoştinţele lui erau academice. Probabil că era ultima persoană care ştia ceva despre astfel de practici în comunitate.

În fond, ce fel de oameni căuta el? întrebarea chiar nu avea un răspuns imediat şi, evident, niciun mod de abordare. În cel mai bun caz putea spera să găsească pe cineva care ar putea şti aceste lucruri. Gândul îl duse în lumea spiritismului. Dacă nici poliţia şi nici biserica catolică nu ştiau nimic de

vreo practică ocultă organizată, poate se cuvenea ca el să se concentreze pe abordarea indirectă a problemei, să afle singur zvonuri şi bârfe pe tema asta.

Experienţa sa cu femeia şi masa ei de spiritism nu-i dăduse prea mare încredere, însă atâta timp cât era conştient că păşea pe un teren preferat de şarlatani, putea găsi o cale către comunitatea spiritiştilor. Se va gândi mai mult la asta înainte de a face ceva.

Ceva îl făcu pe Main să dea înapoi la filmul lui Wheatley. Ticălosul urma să-şi primească răsplata. Un demon, chemat tocmai din fundul iadului, îl vâna acum de-a lungul unei căi ferate, aşa că n-avea nicio şansă să scape. Îl trecu un fior şi îşi dădu seama că nu aprinsese focul în încăpere. Era o atmosferă de gheaţă.

*

Ryan Lafferty era atât de îngrijorat, încât se trezi la trei dimineaţa şi se duse la biserică pentru a cere ajutorul divin. Faptul că a stat o oră în genunchi în frig şi umezeală nu l-a ajutat prea mult, din punct de vedere fizic făcându-l să înţepenească şi să se simtă ameţit, dar din punct de vedere psihic era mult mai bine fiindcă îşi exprimase îndoielile şi temerile. Până acum nu reuşise să-l consoleze pe John Main în legătură cu exhumarea corpului fiului său, iar eforturile sale de a ajuta familia O'Donnell fuseseră la fel de ineficace. În plus de asta, nu reuşea să-şi scoată din cap ceea ce spusese Mary O'Donnell despre biserică. Oricât ar fi încercat, nu putea să vadă izbucnirea acesteia ca fiind nefondată şi acest lucru îl îngrijora.

Oare să fie totul o punere la încercare a credinţei sale? Dorea Dumnezeu să-l testeze? Dacă într-adevăr era aşa, atunci nu se descurca deloc bine. Ceea ce începuse printr-o mică îngrijorare în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor preoţeşti se transformase acum într-o disperată încercare de a-

şi da seama dacă era sau nu potrivit pentru el să practice meseria de preot.

Lafferty mai trecuse prin asemenea crize şi înainte, şi se gândi că toţi preoţii trebuie să treacă prin asta. Măcar cei serioşi erau preocupaţi de astfel de lucruri, fiindcă propria evaluare era importantă pentru ei. De cealaltă parte se aflau preoţii înguşti la minte şi plini de propria persoană. Privind înapoi, îşi aduse aminte că avusese prima criză de acest gen în cel de-al treilea an al Facultăţii de Teologie, dar aceasta se dovedise a fi o simplă panică specifică tinereţii peste care trecuse cu ajutorul bunătăţii directorului facultăţii ce era familiarizat cu astfel de situaţii. „Nimeni n-a spus vreodată că e uşor să fii preot, Ryan. Nu e uşor, e chiar foarte greu, dar aşa trebuie să fie.“

A doua criză fusese mai gravă. Se îndrăgostise de Jane. Jane Lowry rămăsese văduvă, după doar trei ani de căsnicie cu un pilot care se prăbuşise cu avionul în timpul unui exerciţiu aviatic. Căutase consolare în biserică, iar Lafferty fusese preotul căruia i se confesa. Se mutase de curând din casa în care locuise cu bărbatul ei şi se reîntorsese în oraşul în care se afla casa părinţilor. Sf. Petru, biserica din localitate, fusese cea unde a lucrat la început Lafferty.

În ciuda faptului că era cam de aceeaşi vârstă cu Jane şi că nu avea deloc experienţă în meseria de preot, Lafferty reuşi să-i aline suferinţa şi disperarea provocate de pierderea soţului. Privind acum înapoi, Jane fusese pentru el mai mult o soră decât o enoriaşă, dar acest lucru îi mulţumise pe amândoi şi Jane ajunse în cele din urmă să-şi accepte pierderea şi să-şi păstreze credinţa. Din nefericire pentru Lafferty, mila şi compasiunea pe care le simţea pentru Jane s-au transformat în ceva mai profund odată cu trecerea timpului, şi atunci îşi puse din nou vocaţia la îndoială. Presupunea că Jane simţea acelaşi lucru pentru el, dar nu i-a declarat niciodată dragostea şi, din fericire, nu a

făcut nici ea primul pas. După o luptă disperată cu sine însuşi, el se duse la episcop şi îi mărturisi totul.

Pentru a doua oară în noua sa carieră, Sfânta Biserică l-a ajutat prin episcopul Patrick Morrison, care observase zbuciumul lui Lafferty şi care l-a consolat spunându-i că şi el trecuse printr-o criză asemănătoare în timpul preoţiei sale. „Oi fi tu preot, dar totodată eşti şi om. Dumnezeu ştie asta. Dumnezeu a făcut să se întâmple asta."

Morrison îl convinse pe Lafferty că meseria sa va rămâne pe primul loc, dar că îi va fi mai bine dacă se va muta în alt oraş. Ca urmare, el ajunsese la biserica Sf. Xavier. Morrison avusese dreptate. Dragostea pe care o simţea pentru Jane deveni un simplu sentiment de afecţiune şi peste câţiva ani fu chiar încântat să afle de la un vechi enoriaş, care încă îi mai trimitea felicitări de Crăciun, că aceasta se recăsătorise şi că avea doi copii, pe nume Carol şi Ryan. Lafferty nu şi-a dat seama niciodată de ce enoriaşul ţinuse neapărat să-l anunţe toate astea. Poate că privirea îl trădase atunci mai mult decât îşi imagina el.

Simţind că în niciun caz nu va putea adormi în curând, Lafferty se întoarse la biserică pentru a se ruga. De data aceasta se rugă pentru Mary O'Donnell şi pentru sănătatea lui John McKirrop care ar fi putut fi de mare ajutor în găsirea cadavrului lui Simon Main.

7

Sarah adormise în cabinetul medicilor; stătea cu capul pe masă, sprijinit de braţele împreunate, printre mormanele de hârtii. Chiar înainte ca ceasul să indice ora 3:30, asistenta de gardă o bătu uşor pe umăr ca s-o trezească.

— Doamnă doctor Lasseter?

— Hmm… spuse Sarah somnoroasă.

— Cred că domnul McKirrop îşi revine.

Numele o făcu pe Sarah să tresară. Ea se ridică în picioare, îşi frecă palmele şi spuse:

— Foarte bine, hai să mergem.

Asistenta aprinsese deja lumina deasupra lui McKirrop, aşa că faţa acestuia era bine conturată în întunericul camerei. Sarah îi văzu capul mişcându-se înainte de a ajunge în departamentul Alpha 4. Părea neliniştit, ca şi cum ar fi avut un vis urât.

— Mă auzi, John? întrebă Sarah, aplecându-se deasupra lui.

McKirrop încetă să mai mişte din cap şi Sarah fu încurajată de această reacţie. Ea dădu aprobator din cap către asistenta de serviciu.

— Cred că ne aude.

— John, mă auzi?

McKirrop gemu slab şi îşi întoarse capul spre stânga.

— Te afli la spital, John, acolo unde ai mai fost şi săptămâna trecută după bătaia primită în cimitir. Eu sunt doctor Lasseter. Mă mai ţii minte?

Sarah rostea fiecare cuvânt încet şi clar.

McKirrop rosti primul cuvânt, o încercare neclară de a pronunţa cuvântul „cimitir“.

— Te-ai lovit din nou la cap. Îţi mai aduci aminte ceva?

— Cimitir… mormăi McKirrop. Bandiţii… m-au bătut.

— Asta s-a întâmplat data trecută, John, spuse Sarah.

— Coşciugul… Au săpat… coşciugul băiatului…

— Aşa e, spuse Sarah cu blândeţe. Ai fost foarte curajos. Ai încercat să-i opreşti.

Era încântată să vadă că McKirrop părea să nu aibă vreo afecţiune cerebrală serioasă.

— Au furat trupul copilului, John, dar tu ai încercat să-i opreşti.

McKirrop îşi mişcă din nou capul, încercând parcă din răsputeri să articuleze cuvintele „… au deschis coşciugul… au deschis coşciugul…“ Vocea începu să i se stingă, fiind copleşit de efort.

— E bine, John. E excelent. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat? Nu peste mult timp, o să fii ca nou. Acum odihneşte-te. Încearcă să dormi şi vorbim mâine dimineaţă.

Sarah se ridică şi stătu o clipă lângă asistenta de serviciu, privindu-l pe McKirrop cum se cufundă în somn.

— Îţi datorez cincizeci de penny, spuse asistenta.

— Ar trebui să-l chem pe Tyndall, spuse Sarah.

— La ora asta? întrebă asistenta.

— A cerut să fie anunţat când îşi revine McKirrop.

— Nu cred că asta înseamnă că poţi să-l suni şi la ora 3:30 dimineaţa! spuse asistenta.

Asistenta de noapte o puse pe gânduri pe Sarah. Tyndall într-adevăr spusese de îndată ce McKirrop îşi revine, nu-i aşa? Nu spusese nimic despre oră. Bătu cu degetele în telefon gândindu-se dacă să-l sune sau nu pe Tyndall.

— Ei, la naiba! concluzionă ea şi începu să formeze.

— Tyndall, se auzi vocea la celălalt capăt al firului.

De-abia vorbea. Sarah îşi dădu seama că l-a trezit din somn.

— Domnule doctor Tyndall? Sunt Sarah Lasseter de la „Traumatisme Craniene“. John

McKirrop şi-a recăpătat cunoştinţa acum zece minute.

— Chiar aşa? răspunse Tyndall dregându-şi vocea. Este lucid?

Sarah răsuflă uşurată. Lui Tyndall nu i se păruse deplasat telefonul.

— Da, domnule. Un pic ameţit, dar nu cred că există vreun motiv de îngrijorare.

— Îşi aminteşte ceva de loviturile primite?

— Nu. Presupun că are amnezie datorită traumei, dar se pare că-şi aminteşte incidentul din cimitir de acum două săptămâni, aşa că este foarte posibil să-şi recapete complet memoria.

— Serios? Ce a spus despre incident?

— Îşi aminteşte că a fost bătut şi că sicriul băiatului era deschis.

— Altceva? întrebă Tyndall după o scurtă pauză.

— Cam atât, domnule. Este foarte obosit şi n-am vrut să-l forţez. Acum doarme.

— Bine, spuse Tyndall. Lasă-l să se odihnească. Meriţi toate felicitările, doamnă doctor.

— Mulţumesc, domnule. Ce să fac cu poliţia şi cu preotul care a cerut să fie pus la curent?

— Ce-i cu ei?

— Cei de la poliţie doreau să vorbească cu domnul McKirrop imediat ce acesta îşi revine.

— Aha, înţeleg. Presupun că mai pot aştepta până mâine dimineaţă. Doar domnul McKirrop nu pleacă nicăieri, nu?

— În regulă, domnule.

— Noapte bună, doamnă doctor. Mulţumesc pentru telefon.

Sarah puse receptorul în furcă şi se simţi încântată. Mai verifică o dată pacienţii, după care-i spuse asistentei de serviciu că pleacă acasă. Părăsi departamentul cu zâmbetul pe buze şi cu 50 de penny în buzunar. Când ajunse în cameră, nu ştia dacă să-şi facă o cafea sau să meargă direct la culcare, fiindcă nu mai avea decât cel mult trei ore de somn. În final alese patul.

Sarah se simţea sleită de orice putere. Până să apuce să-şi aranjeze lucrurile în ordine – pentru orice eventualitate – simţi cum i se închid ochii. Cu greu întinse mâna să stingă veioza de la capul patului. În câteva secunde adormi.

Sarah dormi neîntoarsă timp de trei ore, după care fu trezită de ceasul deşteptător, la auzul căruia protestă cu voce tare. Întinse mâna şi după câteva încercări eşuate reuşi să oprească alarma.

— Nu deja, mormăi ea. Nu se poate…

Ba se putea, şi ea se sculă şi se duse să se spele după ce mai lenevi în pat câteva minute. Se bucură să-l vadă pe Paddy Duncan luând micul dejun la sala de mese; nu-l mai văzuse de când fuseseră la restaurantul chinezesc.

— Ai avut o noapte grea? întrebă Paddy.

— Nu chiar, replică Sarah. Ei bine, aşa şi aşa, adăugă ea după ce se gândi mai bine.

— Cum adică? întrebă Paddy.

Sarah îi povesti de cazul lui McKirrop.

— Bună treabă, spuse Paddy entuziasmat. Şi spui că Stubbs a renunţat la el fiindcă oricum era sortit morţii?

Sarah îl aprobă şi spuse:

— Cred că mai aştepta doar să-i ia organele.

— Am impresia că are un fix în legătură cu asta, spuse Paddy. E convins că oamenii nu ar trebui niciodată să refuze să-şi doneze organele. E o părere destul de răspândită.

— La asta nu m-am gândit, spuse Sarah.

— Poate că ar trebui.

— De ce?

— Dacă lucrezi la Neurologie, te vei întâlni destul de des cu această problemă.

— Ai dreptate, încuviinţă Sarah.

— Cu drăguţul domn doctor Stubbs, cum te mai înţelegi? întrebă Paddy. Vreo îmbunătăţire?

— Nici pe departe, răspunse Sarah. Dar l-am făcut să vadă că nu sunt marioneta lui, şi asta a îmbunătăţit oarecum lucrurile.

— Bravo ţie, a spus Paddy.

— Dar tu? Ai avut o noapte grea? Ai avut mulţi pacienţi?

— M-au chemat doar de două ori, răspunse Paddy. Un pacient căruia îi făcusem o operaţie de hernie acum o săptămână. A făcut infecţie şi nu mai reacţionează la tratament. Cred că a făcut Pseudomonas, aşa că i-am schimbat tratamentul. I-am dat să ia PYOPEN azi-noapte când făcuse febră mare. Ar trebui să obţinem în dimineaţa aceasta rezultatul analizelor. Voiau să-i extragă probe direct din rană pentru a le testa. Mă rog la Dumnezeu să nu mă fi înşelat în privinţa tratamentului.

— Sunt sigură că nu te-ai înşelat, spuse Sarah.

Se uită la ceas şi se şterse la gură cu şervetul, după care spuse:

— La muncă cu mine! Pe curând.

— Pe curând, Sarah.

Chiar dacă nu prea avusese parte de somn, Sarah păşea vioi pe scările Departamentului de Traumatisme Craniene, după care intră pe uşa rotativă. Ziua de ieri fusese una bună şi ea spera că efectele acesteia aveau să mai dureze ceva timp. Îşi aminti că tatăl ei spusese cândva referindu-se la meseria de medic: „Din când în când ai parte de o zi care te face să le uiţi complet pe toate celelalte mai puţin fericite. O dată ce ai prins gustul succesului, nu te mai poţi lipsi de el. E ca un drog. Continui să speri că într-o zi îl vei întâlni din nou. E ca şi cum ai avea voie să te joci de-a Dumnezeu pentru câteva ore.“

Dintr-o dată văzu că ceva nu era în regulă. Sora Roche trecu prin faţa ei, dar se făcu că n-o observă. Altă asistentă îi zâmbi, dar nu se opri să vorbească cu ea. Sarah ajunse în camera de serviciu, dar o găsi goală. Ieşi din nou şi o porni spre Alpha 4 pentru a verifica starea lui John McKirrop. Patul lui era gol. Cearceafurile fuseseră

luate, iar aparatele zăceau întunecate şi surde de o parte şi de cealaltă a patului.

Sarah rămase de-a dreptul uluită, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Cine l-o fi mutat pe McKirrop? Privi în jur şi o văzu pe sora Roche ieşind din rezerva Beta. De data aceasta, Roche veni către ea.

— Unde este McKirrop, soră? întrebă Sarah, simţindu-se stânjenită de ridicolul întrebării şi părând vulnerabilă în faţa asistentei.

— Domnul McKirrop a murit acum două ore, răspunse Roche în şoaptă.

— Dar e imposibil! exclamă Sarah. Doar îşi revenise azi-noapte la trei şi jumătate. Era chiar bine.

— Doctorului Stubbs nu i s-a părut neaşteptată moartea domnului McKirrop, răspunse Roche.

— Doctorului Stubbs? exclamă Sarah.

— Era aici când lui McKirrop i-au încetat toate funcţiile vitale. Doctorul Tyndall împreună cu el au convenit că nu mai există nicio şansă de supravieţuire, aşa că l-au deconectat de la aparate. De aceea nu ai mai fost chemată, doamnă doctor, spuse Roche anticipând următoarea întrebare a lui Sarah.

— Când a intervenit doctorul Stubbs? întrebă Sarah, uimită de toate acestea.

— Am înţeles că doctorul Tyndall l-a chemat să vadă starea în care se afla pacientul, replică Roche.

Sarah îşi duse mâna la frunte neliniştită.

— Doctorul Stubbs mai este aici? întrebă ea.

— Cred că este în „Tumul de Fildeş“, răspunse Roche.

Sarah se grăbi spre cabinetul medicilor şi intră fără să bată la uşă.

— Ce se întâmplă de fapt? ceru ea să afle.

Singura urmă de politeţe care-i mai rămăsese era că nu ridicase tonul atunci când spusese asta. Vorbele ei se auziră ca o şoaptă furioasă.

— Poftim? spuse Stubbs furios.

— Ce-i cu prostia asta că McKirrop nu mai are nicio funcţie cerebrală? Eu am vorbit cu el la ora trei şi jumătate în dimineaţa asta!

— Linişteşte-te, doamnă doctor, linişteşte-te. Probabil ai crezut doar că vorbeşti cu el, dar de fapt a fost o funcţie verbală incoerentă, apărută la întâmplare, ca urmare a vreunui impuls cerebral. Este imposibil să fi fost altceva.

— Dar nu era deloc rănit în profunzimea creierului, spuse Sarah.

— Ce prostie! i-o întoarse Stubbs. Doar ce credeai că se află în creierul său? Vreun semn din naştere?

— Ştiu că părea grav. Dar McKirrop avea o frunte anormal construită. Craniul lui, teşit într-un mod ciudat în partea superioară, i-a protejat lobul frontal care se afla mai în profunzime. Se vede şi la radiografii.

— Nu am observat asta, spuse Stubbs.

— Asta fiindcă nu aţi văzut toate radiografiile. Au mai fost trimise încă două filme ieri dimineaţă. Nici nu v-aţi deranjat să vă uitaţi la ele.

Stubbs se opri o clipă pentru a se gândi la cele spuse de Sarah. Văzând că nu avea niciun argument, el nu-i băgă în seamă critica şi spuse:

— Toate acestea sunt chestii academice. Oricum electro-encefalograma lui nu arăta deloc bine.

— Nu-i adevărat. Analizele pe care le-am făcut ieri s-au dovedit a fi foarte încurajatoare.

— Dacă tu ai văzut aşa ceva, înseamnă că n-ai ştiut să citeşti graficele, spuse Stubbs.

— Cum îndrăzniţi!

— Îndrăznesc, pentru că cu am rezidenţa făcută, pe când tu eşti o mucoasă de stagiară, spuse Stubbs, ridicându-se în picioare furios. Ai încurcat totul, Lasseter, şi dacă vrei să-ţi mai dau o şansă, ai face bine să-ţi schimbi comportamentul!

Sarah fugi înapoi în camera sa cu ochii plini de lacrimi. Nici măcar nu ştia dacă-şi plângea de milă sau dacă lacrimile îi încolţiseră de supărare.

— Nu pot să cred, mormăi ea în timp ce stătea pe pat. E incredibil. McKirrop s-ar fi făcut bine. Sigur şi-ar fi revenit. Ştiu asta.

Tocmai îşi suflase nasul când sună telefonul.

— Domnul doctor Tyndall doreşte să vă vadă, doamnă doctor Lasseter, spuse asistenta de la celălalt capăt al firului. Chiar acum, dacă se poate.

Sarah se spălă pe faţă, după care şi-o tampona cu prosopul mai mult de treizeci de secunde, încercând să-şi revină. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să izbucnească în lacrimi în faţa lui Tyndall. După ce se simţi mai bine, inspiră de câteva ori adânc, îşi aranjă un pic părul şi porni spre Neurologie. Acum nu mai avea pasul vioi.

— Doamnă doctor Lasseter, vă rog, poftiţi înăuntru, spuse Tyndall când Sarah ciocăni la uşă şi o deschise uşor pentru a arunca o privire înăuntru. Vă rog, luaţi loc.

Sarah făcu întocmai, netezindu-şi fusta. Nu era sigură la ce să se aştepte din partea lui Tyndall. Chiar şi acum se simţea stângace. Tyndall era politicos şi zâmbea ca de obicei.

— Domnul doctor Stubbs mi-a spus că sunteţi nemulţumită în legătură cu cazul domnului McKirrop. E perfect de înţeles. Îmi place ca doctorii mei să considere pacienţii întâi de toate oameni, şi după aceea pacienţi. Fiecare moarte este profund regretată.

— Pur şi simplu nu înţeleg! spuse Sarah agitându-se. Eram atât de sigură că se va face bine! Testele aşa arătau, iar când şi-a recăpătat azi-dimineaţă cunoştinţa…

— De câte ori ai mai făcut o serie întreagă de scanări? întrebă Tyndall.

Încă zâmbea, dar Sarah ştiu că războiul de-abia acum începe.

— Fără să fii ajutată de nimeni vreau să spun, adăugă el.

Războiul fusese declanşat.

— Ieri a fost prima oară, recunoscu Sarah. Dar am văzut o mulţime gata făcute şi sunt sigură că nu am greşit cu nimic.

— Am înţeles că te-a asistat sora Barnes?

— Da, domnule.

— Sora Roche mi-a spus că aceasta era prima dată şi pentru asistenta Barnes.

Sarah rămase tăcută. Ea nu ştiuse asta.

— Nu te-ai gândit să-i ceri doctorului Stubbs să-ţi verifice rezultatele? o întrebă Tyndall.

Sarah îşi muşcă buza. Nu putea să-l acuze pe Stubbs.

— Domnul doctor Stubbs m-a însărcinat pe mine cu testele domnului McKirrop, domnule, iar eu am fost mulţumită de rezultate. Nu a apărut nicio problemă pe tot parcursul testării.

— Înţeleg, spuse Tyndall. Sigur că poţi să ai şi tu dreptate. E posibil ca, pentru o perioadă scurtă de timp, creierul lui McKirrop să fi indicat semne de funcţionare. Dar de asemenea este posibil să fi apărut vreun fel de eroare în monitorizarea cerebrală.

— Sunt sigură că aparatele nu au suferit niciun fel de defecţiune, a spus Sarah.

Tyndall ridică din umeri.

— Ei bine, nu putem da timpul înapoi, doamnă doctor, dar trebuie să-ţi mărturisesc faptul că atunci când am examinat eu însumi rana domnului McKirrop, mi s-a părut foarte puţin probabil ca aceasta să se vindece.

— Dar atunci, ce e cu radiografiile, domnule? Gradul de teşire în partea frontală a craniului domnului McKirrop putea să-i protejeze foarte bine creierul! V-am explicat asta şi la telefon.

— Ah, da, radiografiile! Le ai la îndemână?

Sarah se scuză pentru o clipă şi se duse să aducă filmele lui McKirrop. Nu credea că mai era nevoie şi de negatoscop pentru a-şi demonstra punctul de vedere. Ridică radiografiile, una câte una, în lumina ce venea de la fereastră, până când o găsi

pe cea pe care o căuta, după care porni spre „Turnul de Fildeş“ unde o aştepta Tyndall.

Tyndall ţinea cu o mână filmul, iar cu cealaltă trasa unghiul de teşire a ţestei lui McKirrop.

— Unghiul e destul de ciudat, domnule, spuse Sarah.

— Înţeleg ce vrei să spui, afirmă Tyndall pus pe gânduri. Dar presupun că protecţia oferită creierului de acest fapt nu a fost îndeajuns. Autopsia ne va spune mai multe.

— Da, domnule, spuse Sarah simţindu-se uşurată de vorbele lui Tyndall care încercau să încheie discuţia.

— Chiar şi-a recăpătat cunoştinţa, a spus Sarah cu o dezinvoltură care o uimea şi pe ea.

— Accept faptul că pacientul a vorbit, dar era într-adevăr lucid, doamnă doctor? Ai întreprins dumneata un interogatoriu serios cu întrebări şi răspunsuri?

Sarah dori să confirme acest lucru, dar dintr-odată îşi dădu seama că nu era adevărat. McKirrop nu răspunsese direct nici unei întrebări. Bâlbâise doar nişte cuvinte şi fraze pe care ea le considerase răspunsuri.

— Nu, domnule, dar părea să-şi amintească lucruri din trecut.

— Se poate să fi fost doar nişte cuvinte rostite în agonie, doamnă doctor.

— Nu mi-a lăsat această impresie, domnule.

Tyndall afişă un zâmbet care ascundea nerăbdarea.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut prietenul. Ca să câştigi experienţă în medicină, trebuie să înduri multe.

— Da, domnule, spuse Sarah dându-şi seama că nu mai era cazul să continue discuţia.

— Am înţeles că doctorul Stubbs se va ocupa de scanarea completă pentru doi dintre pacienţii noştri în dimineaţa aceasta. De ce nu-l ajuţi?

Sarah trase aer adânc în piept şi se strădui să se stăpânească. Se simţea ca o şcolăriţă neascultătoare căreia i se dădeau teme în plus, dar dacă îşi dădea frâu liber gurii acum, zilele ei la Neurologie s-ar fi sfârşit. Poate chiar şi cariera sa de medic.

— Da, domnule, spuse ea.

Sarah avu o zi îngrozitoare, comportându-se ca un automat. Îl asistă pe doctorul Stubbs la realizările scanărilor, ştiind că el se bucura de fiecare minut în care ea era nefericită.

— Este foarte important ca momentul preluării controlului pe monitor să se potrivească cu acela de pe video – este ceva care poate trece foarte uşor neobservat.

— Scuzaţi-mă, doamnă doctor Lasseter, am făcut eu ceva? întrebă sora Barnes atunci când intră de serviciu.

— Nu, soră, răspunse Sarah. Sunt aproape sigură că niciuna dintre noi nu a greşit cu nimic, dar, dacă am fi făcut-o, era responsabilitatea mea.

— Să fi omis noi ceva? întrebă sora.

— Se poate, răspunse Sarah.

Comentariul fusese menit să o consoleze, dar sora Barnes greşea foarte mult dacă ea chiar credea asta. La plecare, Sarah înapoie cei cincizeci de penny sorei din tura de noapte.

— Pentru ce sunt aceştia? întrebă sora.

— Varianta oficială este că McKirrop nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Ai câştigat pariul.

— Dar am fost acolo, spuse sora. Am văzut când s-a întâmplat.

— Cuvinte şi fraze aruncate la întâmplare de o minte distrusă, spuse Sarah.

— Cine a spus asta?

— Doctorul Tyndall.

Sora se gândi un moment şi apoi spuse:

— O fi el şeful meu şi cu siguranţă este un om strălucit şi multe altele, dar de data asta vorbeşte prostii.

Sarah îşi recăpătă brusc încrederea în sine. Până atunci nu fusese conştientă de cât de mult fuseseră denaturate lucrurile şi cât de aproape era să accepte varianta oficială a lucrurilor.

— Da, spuse ea gânditoare, este şi şeful meu, şi ai dreptate. Aşa este.

Sora îi înapoie cei cincizeci de penny lui Sarah.

— Haide, pleacă. Dacă mai stai mult, va crede lumea că te-ai mutat aici.

Sarah coborî pentru a urmări ştirile la televizor. Era singură în camera comună, o cameră mare pătrată, la parterul clădirii medicilor rezidenţi, mobilată cu tot felul de mobile de diferite provenienţe şi care îi amintea întotdeauna de camera de aşteptare a unui cabinet stomatologic. Totuşi existau vreo două fotolii confortabile, şi ea dădu la o parte teancul de ziare de pe cel care era cel mai apropiat de televizor pentru a se aşeza. Fiind singură, îşi aruncă pantofii şi îşi puse picioarele numai în ciorapi pe măsuţa joasă din faţa ei.

Ştirile naţionale au fost urmate de buletinul meteorologic şi apoi de un grupaj de ştiri locale, şi era pe punctul de a închide televizorul când auzi numele lui McKirrop. Se cufundă la loc în fotoliu, ca să vadă despre ce era vorba. John McKirrop, cerşetorul care fusese martor ocular la exhumarea corpului micuţului Simon Main şi care fusese rănit într-o încercare lăudabilă de a prinde infractorii, a fost rănit din nou într-un alt incident violent în care murise o femeie. De data aceasta rănile lui McKirrop s-au dovedit a fi fatale; murise în spital în dimineaţa aceea. Poliţia făcea apel la martori. Existau nişte urme de paşi lângă cablul de remorcare al canalului şi echipajul de poliţie implicat în elucidarea cazului era la faţa locului. După aceasta, autorităţile au făcut un plan al zonei şi au stabilit ora aproximativă a morţii femeii. Şi totuşi poliţia nu reuşise să-i prindă pe cei responsabili de fărădelegea din cimitir.

Sarah sperase ca televizorul să-i distragă atenţia. În loc de asta se găsea din nou în situaţia de a se gândi la McKirrop. Refuzase invitaţia câtorva dintre ceilalţi rezidenţi de a ieşi să bea ceva la „The Quill“, berăria locală a spitalului, simţind că nu ar fi o companie plăcută după ziua pe care o avusese – inventase scuza – că avea ceva de citit. Se gândi că poate ar fi fost mai bine să fi mers la berărie. În afară de faptul că i-a amintit de cazul McKirrop, povestea de la televizor a făcut-o să se gândească la rolul pe care îl are alcoolul în vieţile lor.

Contrastul dintre colegii săi râzând şi glumind în faţa câtorva băuturi şi viaţa ruinată a lui McKirrop nu putea fi mai puternic.

În aparenţă era un caz care implica două lumi total diferite, dar asta doar la prima vedere. În realitate, aceste lumi erau mult mai apropiate decât ar fi vrut să recunoască oricare dintre ei, mai ales în medicină. Presiunea ducea la stres, stresul ducea la băutură multă, şi băutura multă în schimb ducea la dependenţă, după care situaţia se înrăutăţea văzând cu ochii. Meseria de doctor era profesia cu cele mai multe cazuri de sinucidere şi de alcoolism decât oricare alta. Asta i se spusese la Facultatea de Medicină.

Sarah se ridică şi-şi turnă nişte cafea din cafetiera încălzită care se găsea pe bufet. În clădirea medicilor rezidenţi se găsea cafea la discreţie în permanenţă, dar Sarah nu era sigură cât de des făcea personalul de serviciu cafea proaspătă. Cu siguranţă că acest lucru nu se întâmplase pe parcursul ultimelor patru ore, concluzionă ea după ce o gustă. Avea gust de ars. O puse deoparte după câteva înghiţituri şi încercă să se concentreze asupra cărţii.

Tatăl ei îi recomandase să citească „Dialoguri cu oameni de ştiinţă şi înţelepţi“ de Renee Weber, ca un exerciţiu în perspectivă, dar ea văzu că nu se poate concentra. Cazul McKirrop încă o obseda.

Nu se putea elibera, în cele din urmă, după ce citi aceeaşi pagină de trei ori fără să reţină nimic, puse cartea deoparte şi îşi frecă ochii în timp ce se întinse pe spate în scaun. Încercă din nou să gândească lucrurile logic, dar acest lucru era prea complicat din cauza incapacităţii sale de a-şi analiza sentimentele corect. Era un amestec de neîncredere, furie, durere şi… teamă. Da, asta era, în mod sigur un sentiment de teamă, singurul pe care nu dorea să-l accepte. Acum că o făcuse, putea începe să-i caute cauza.

Înregistrase o scanare încurajatoare a creierului lui McKirrop, care sugerase că îşi va recăpăta cunoştinţa, şi acesta chiar o făcuse – după părerea ei. De aceeaşi părere era şi asistenta care o însoţise. Dar, în loc să fie pe cale de a-şi reveni, aşa cum prognosticase ea, McKirrop era mort şi superiorii săi îi spuneau că citirile scanării creierului fuseseră nişte aberaţii, un subterfugiu al soartei sau chiar o greşeală a ei. O greşeală datorată lipsei sale de experienţă. Şi mai mult, îi spuneau că McKirrop nu-şi recăpătase deloc cunoştinţa. O altă greşeală cauzată de lipsa ei de experienţă.

Sarah îşi ordonă faptele în minte, dar nu ele erau cauza sentimentului ei de teamă – erau, mai degrabă, cauza furiei şi frustrării ei. Sentimentele ei de nelinişte erau asociate cu întrebări care reieşeau din fapte. Dacă ea avusese dreptate şi McKirrop era pe cale de a-şi reveni, atunci ce sugera ea? Că altcineva făcuse o greşeală? Sau că cineva îl asasinase în mod deliberat pe McKirrop? Ideea era prea ridicolă, dar întrebarea rămânea. Avea nevoie de un mod ştiinţific de a trata subiectul.

Bineînţeles că autopsia lui McKirrop va scoate în evidenţă gravitatea rănilor sale, atunci când se vor hotărî să o facă, dar medicul legist va fi probabil Hugh Carfax, un prieten al lui Derek Stubbs. Ea nu încerca să sugereze că Hugh Carfax

ar putea fi influenţat de notiţele şi concluziile lui Stubbs asupra cazului, dar oamenii erau oameni şi natura umană era natura umană. McKirrop fusese un nimeni; n-a fost important în viaţă, aşa că de ce i-ar păsa societăţii de moartea lui, sau, mai explicit, de cauza ei exactă?

Sarah se simţea jenată de cinismul pe care îl afişa. Simţea nevoia să fie mai optimistă – dar cum? Ce putea să facă ea de una singură? Brusc văzu esenţa problemei. Tyndall spusese că se îndoia ca unghiul neobişnuit al frunţii lui McKirrop să fi fost de ajuns pentru a-l feri de serioase leziuni ale creierului. În schimb, Stubbs confirmase această viziune înregistrând o linie dreaptă la scanarea creierului pacientului, indicând că ţeasta lui McKirrop fusese împinsă în creier, cauzând leziuni masive. De ce nu aruncase şi ea o privire?

Se îndreptă în scaun, pulsul ei mărindu-se la acest gând. Corpul lui McKirrop va fi depus la morgă. Ar putea să meargă şi să vadă cu ochii ei. Analiza pe care ar trebui să i-o facă ar fi mascată de locul rănii. Medicul legist nu va trebui să ştie niciodată că ea avusese de-a face cu cadavrul. Gândul acesta îi făcu inima să bată şi mai tare. „Să aibă de-a face cu cadavrul“ – asta suna destul de serios. Şi chiar era serios, se gândi ea.

Era într-adevăr un lucru grav ca un medic practicant să aibă de-a face cu un cadavru înainte ca acestuia să-i fie efectuată o autopsie legală. Aruncatul unei priviri putea să se transforme într-o sinucidere profesională dacă era prinsă şi dacă cineva decidea să facă asta. În ciuda faptului că nu încerca să acopere nimic, gândul că Derek Stubbs ar fi fost anunţat imediat în caz de orice repercusiune nu era deloc reconfortant. Ce ar trebui să facă?

Dorinţa lui Sarah de a şti triumfă în faţa tentaţiei de a juca cinstit şi de a uita de cazul McKirrop. Trebuia doar să afle ce era cu rana aceea de la cap.

Se uită la ceas; era trecut de zece fără zece. Ceilalţi nu se vor întoarce până la unsprezece. Lucrul acesta o făcea să aibă destul timp în cazul în care totul decurgea fără piedici. Se întoarse repede în camera ei ca să se schimbe într-un pulover şi în jeanşi şi să-şi ia o jachetă de velur.

Sarah lovi primul panou în graba către capătul coridorului în timp ce se îndrepta spre scările ce duceau la subsol unde se aflau morga şi sala de autopsii, când realiză că morga era închisă. Ştia că putea să ia o cheie de la biroul din faţă, dar asta însemna să o înregistreze şi atunci s-ar fi ştiut că ea fusese la morgă. Îşi aminti însă că mai exista o cheie. Portarii spitalului aveau o cheie proprie, în cazul în care un pacient murea peste noapte şi trebuiau să ia cadavrul din salon. Această cheie era ţinută lângă „şareta morţii“, porecla dată căruciorului folosit pentru a transporta morţii din saloane atunci când era cazul. Căruciorul era ţinut într-o mică dependinţă lângă ghereta paznicilor de la poarta din faţă.

Părăsi coridorul principal trecând printr-o uşă laterală, şi se îndreptă către ghereta portarilor. Drumul dintre clădirea spitalului şi gheretă era slab luminat, aşa că existau puţine şanse de a fi văzută. Dar, cu fiecare pas pe care îl făcea în drumul către dependinţa în care era ţinut căruciorul, se simţea din ce în ce mai înfricoşată. Gura i se uscă, iar o voce lăuntrică îi tot spunea să se întoarcă. Uită de asta, nu merită riscul! Dar picioarele refuzau să asculte. Era aproape de dependinţa portarilor; lumina se revărsa din camera murdară şi Sarah văzu trei oameni înăuntru. Unul dintre ei citea un ziar, iar ceilalţi doi se certau în legătură cu ceva. Le auzea vocile răstite.

Dependinţa în care era ţinut căruciorul era cufundată într-un întuneric confortabil. Apăsă clanţa uşor şi simţi cum uşa cedează. Balamalele scârţâiră atunci când încercă să o deschidă, şi

Sarah îngheţă cu mâna pe clanţă, încercând să se gândească ce ar fi spus dacă uşa gheretei s-ar fi deschis brusc şi portarii ar fi găsit-o acolo. Dar uşa rămase închisă, cearta dinăuntru continuă şi Sarah intră încet în camera în care se afla căruciorul, închise uşa în urma ei şi strânse din dinţi atunci când încercă să o facă să nu mai scârţâie. Deocamdată era în siguranţă.

Ştia că de obicei cheia de la morgă era agăţată pe perete, având un craniu şi două oase încrucişate deasupra. Probabil că în trecut, un portar crezuse potrivit să adauge acest ornament făcut cu carioca roşie şi neagră, şi din acest motiv îşi aduse aminte de existenţa cheii. Văzuse craniul atunci când ei şi altor rezidenţi li se prezentase spitalul în prima zi în care au venit. În momentul acesta era prea întuneric ca să vadă craniul şi oasele încrucişate; Sarah pipăi de-a lungul peretelui până când degetele ei atinseră şi apucară cheia. În acel moment auzi, prin perete, telefonul sunând în gheretă.

Inima lui Sarah îşi înteţi bătăile atunci când se gândi la ce este mai rău: murise cineva într-unul din saloane şi portarii fuseseră chemaţi să ia cadavrul. Din secundă în secundă vor deschide uşa şi o vor găsi acolo. Stătu în spatele uşii, strângând cheia în mână, cu ochii strâns închişi, ca la rugăciune. Uşa gheretei se deschise şi vocile se auziră mai tare.

— Asta este a treia oară când ne cheamă blestemata de soră şefă, se plânse unul dintre ei.

— Poate vrea ca cineva să-i ţină companie, spuse altul.

— Ştiu ce dracu’ vrea.

Uşa gheretei se închise şi vocile începură să se audă mai slab pe măsură ce portarii se îndepărtau. Sarah răsuflă uşurată şi încercă să-şi stăpânească nervii. De îndată ce se instală din nou tăcerea, ieşi din adăpost, cât mai încet posibil atunci când toate instinctele ei îi spuneau să fugă văzând cu ochii –

totuşi, mai era încă un portar alături, în gheretă. Aruncând o ultimă privire în jur, plecă spre morgă.

Lumina fluorescentă reveni la viaţă cu o pâlpâire atunci când Sarah apăsă comutatorul. Inima îi bătea atât de tare încât trebui să se odihnească un moment, sprijinindu-şi umărul de perete. „Nu ai de ce să-ţi faci griji“, îşi spuse. „Aproape ai reuşit“. Se uită la şirul de camere frigorifice din faţa ei, în care erau ţinute cadavrele. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să găsească trupul lui McKirrop. Era un index ţinut într-un suport de metal pe uşa fiecărei camere frigorifice, indicând cine se află înăuntru şi pe care raft - erau câte trei rafturi în fiecare cameră frigorifică. John McKirrop se găsea pe raftul din mijloc, în a patra cameră frigorifică.

Sarah deschise închizătoarea de metal a uşii, după care sări înapoi atunci când mecanismul camerei frigorifice se declanşă în acelaşi moment. Se dojeni pentru că fusese atât de iritată şi se aplecă să examineze eticheta agăţată de degetul mare al cadavrului de pe raftul din mijloc. Eticheta îi confirmă că trupul împachetat în cearceafuri era al lui John McKirrop. Sarah trase căruciorul de transport şi îl aduse la înălţimea dorită, rotind mânerul lateral. Când ajunse în poziţia necesară, opri frâna cu hotărâre. Sarah făcu să alunece raftul cu cadavrul lui John McKirrop şi legă raftul de cărucior cu ajutorul cuiului de metal care atârna într-un lanţ. Îl trase înapoi câţiva paşi şi închise uşa camerei frigorifice. Aceasta făcu un zgomot care păru să se audă ca un ecou în întreaga încăpere.

Sarah împinse corpul lui McKirrop către camera de autopsie şi aprinse luminile. Comutatorul puse de asemenea în mişcare o serie de aparate de ventilat care reveniră la viaţă cu un bâzâit. Sarah se gândi că nu era nevoie să pună cadavrul pe masă; putea să-l examineze foarte bine şi pe cărucior. Se îndoia că ar fi putut muta cadavrul lui

McKirrop, de una singură, pe o masă. Totuşi, împinse căruciorul lângă una dintre cele trei mese de autopsie, astfel încât să aibă acces la apă şi la curent electric, dacă era nevoie. Porni lampa rotundă şi plată de deasupra mesei şi o înclină astfel încât McKirrop să fie inundat de lumina albă, fără umbre. Apoi adună o serie de instrumente pe o tavă de metal şi o aşeză pe masa de lângă ea. După aceea desfăcu cearceafurile în care era înfăşurat capul lui McKirrop, strâmbându-se un pic din cauza sentimentului de rece şi umed pe care i-l dădeau acestea.

Faţa lui McKirrop căpătase paloarea morţii, o paloare ce aducea cu albul hârtiei, iar rana din centrul capului său era atât de întunecată încât părea o gaură neagră. Sarah ajustă uşor lampa, astfel încât rana să fie luminată perfect. Luă o sondă de metal din tava de lângă ea şi măsură adâncimea rănii. Inima îi bătea cu putere. Era perfect clar că osul craniului cauzase într-adevăr leziunile masive din partea din faţă a lui McKirrop.

— Dar cum? murmură Sarah. De ce radiografia craniului lui McKirrop a arătat că lobul său frontal era protejat? De ce nu a indicat penetrarea reală a creierului de către os? Totuşi fusese penetrat la o adâncime de – Sarah măsură proporţiile invaziei – un centimetru şi jumătate.

— Prostii, spuse ea, clătinând din cap.

Mişcă uşor sonda de metal în susul şi în josul suprafeţei anterioare a osului şi, deodată, avu revelaţia unui fapt ciudat.

— Nu acesta era unghiul! şopti ea.

Verifică din nou şi de data asta fu convinsă că unghiul osului ţestei lui McKirrop era diferit de acela care apăruse la radiografie. Ritmul pulsului ei, care se calmase în ultimele zece minute, crescu din nou, brusc. Exista o singură explicaţie logică: ţeasta lui McKirrop fusese împinsă în creier după efectuarea radiografiei! Sarah scăpă sonda, şi

aceasta se lovi de pardoseala dură, din plăci de ceramică. Câteva minute, Sarah stătu complet nemişcată, iar apoi începu să se gândească la priorităţi. Avea nevoie de o dovadă! Avea nevoie de o probă de netăgăduit! Autopsia efectuată pe acest cadavru ar arăta pur şi simplu că pacientul murise din cauza leziunilor majore cauzate de ţeasta spartă şi împinsă în creier de un obiect mare şi bont şi anume fundul unei sticle de vin.

Exact ce sugerase toată lumea. Căută prin dulapurile sălii de autopsie până găsi ce căuta, un aparat de fotografiat polaroid. Mai căută puţin şi scoase la iveală şi un film pentru aparat. Se aplecă peste cărucior pentru a fotografia rana, dar se opri după ce făcu două fotografii. „Ce va dovedi asta?“, se întrebă. Fotografia unei răni larg deschise nu putea dovedi absolut nimic.

Se gândi un minut, apoi îi veni o idee. Alergă către birouaşul de alături şi scotoci prin sertar până când găsi un raportor de plastic. Se întoarse în grabă lângă cadavru şi aşeză raportorul pe o parte a rănii. Apoi introduse o sondă de metal, astfel încât aceasta să fie paralelă cu unghiul osului. Aduse raportorul aproape, în spatele sondei, astfel încât să indice unghiul osului comparat cu orizontalul, şi apoi făcu patru fotografii. Comparate cu radiografia ţestei lui McKirrop, fotografiile vor trebui să demonstreze o schimbare semnificativă în unghiul osului.

8

Sarah începu să facă ordine. Curăţă locul rănii din capul lui McKirrop cu o perie înmuiată în alcool chirurgical şi îşi dădu silinţa să acopere orice semne de intervenţie, chiar dacă nu erau prea multe. Deranjul pe care-l făcuse era minim, şi nu exista niciun motiv ca medicul patolog să caute ceva neobişnuit. Curăţă instrumentele şi le puse la loc, după care se debarasă de peria folosită şi de învelişurile ei în coş, pentru a fi incinerate, în final, înfăşură cearşafurile la loc în jurul capului cadavrului şi împinse căruciorul către camera frigorifică.

Spre disperarea ei, Sarah nu putu scoate cuiul de la cărucior, pentru a elibera raftul pe care se afla cadavrul. Încercă din nou, dar acesta era înţepenit, şi simţi că o trec sudori reci. Nu putea băga cadavrul la loc în camera frigorifică! Inima îi bătea cu putere din cauza efortului, dar nu reuşi nimic. Strigă de durere atunci când degetele îi alunecară pe metal şi îşi rupse două unghii. Unelte! Avea nevoie de unelte!

Se duse în grabă în sala de autopsie şi se întoarse cu o daltă şi un ciocan. Acestea erau de fapt folosite pentru oase umane, dar cu două lovituri de ciocan, reuşi să îndepărteze cuiul. La cea de-a treia, cuiul sări şi se bălăngăni la capătul lanţului. Raftul alunecă uşor la locul lui.

După ce cadavrul lui McKirrop fu pus în siguranţă, Sarah verifică de două ori dacă nu a lăsat ceva în dezordine, înainte să stingă luminile, şi apoi ascultă la uşă. Nu auzi nimic, aşa că o crăpă puţin şi aruncă o privire în ambele direcţii înainte de a se strecura pe coridor. Închizând uşa în urma ei, alergă pe scări către parter.

Sarah se opri în capul scărilor pentru a se calma. Se terminase; o făcuse şi pe asta; aflase exact ceea ce voia să ştie. Porni din nou de-a lungul coridorului, îmbărbătându-se pentru a părea că are

un mers plin de încredere. Coridorul era destul de aglomerat, în mare parte de surori aflate în pauza de masă: Niciuna nu-i va acorda atenţie atâta vreme cât va părea că merge undeva cu un scop.

Sarah ajunse la uşa ce ducea afară şi către pasajul dinspre poarta principală. Făcuse totul invers decât la venire, aproape fără să se gândească, dar acum simţi cheia de la morgă în buzunar şi se uită în întuneric prin uşile de sticlă. Totul decursese bine până acum, dar mai avea oare destulă energie ca să ducă treaba la bun sfârşit? Putea să treacă prin emoţiile returnării cheii? Nu, se hotărî ca după ce se gândi câteva clipe, nu putea. Rămăsese fără adrenalină şi ar fi fost o prostie să-şi forţeze şi mai mult norocul. Pur şi simplu nu mai putea face faţă stresului. Cheia va dispărea. Nicio problemă, puteau să facă alta. Se întoarse de la uşă şi îşi continuă drumul prin coridor. Traversând curtea către clădirea medicilor rezidenţi, dădu drumul cheii într-o rigolă. Sfârşitul operaţiunii fu marcat de zgomotul pe care-l făcu cheia la contactul cu apa.

Sarah ajunse, închise uşa camerei ei şi simţi că-i tremură genunchii. Se cufundă în pat şi observă că şi mâinile îi tremurau. Gura îi era uscată şi simţi că-i venea să verse. Gândindu-se la ce descoperise, lucrurile i se părură mai grave acum că avusese timp să-şi adune gândurile. În locul fricii, ea se simţi acum copleşită de o epuizare nervoasă. Răspunzând la o întrebare, ea deschisese acum o cutie a Pandorei plină de altele. McKirrop fusese asasinat; fusese ucis de cineva din interior. Trebuie să fi fost cineva din interior, se gândi ca. Pacienţii de la Traumatisme Craniene nu aveau voie să primească vizite din partea persoanelor neînsoţite; oricum, asta în cazul în care cineva ar fi dorit să-l viziteze pe McKirrop.

Dar care dintre angajaţi ar fi avut interes să omoare un alcoolic şi de ce? Ce fel de ameninţare ar fi putut el să reprezinte pentru cineva? Sarah nu

se putea gândi la niciun motiv destul de bun, dar găsi unul rău: Derek Stubbs îl omorâse pe McKirrop pentru că rezultatele testelor pe care le efectuase ea pe pacient erau jenante, făcându-l să pară prost. Moartea bruscă a lui McKirrop făcuse ca acel lucru să nu se întâmple întorcând soarta în favoarea lui Stubbs. Descoperirile ei ar fi fost discreditate şi competenţa ei medicală pusă sub semnul întrebării.

Dar cu siguranţă că nici măcar Stubbs nu putea face un lucru atât de îngrozitor.

Sarah îşi dădu seama că nu putea îndepărta această idee. Îşi aminti dispreţul lui Stubbs faţă de McKirrop. Îl privise ca fiind un obiect fără valoare, care ocupa spaţiul spitalului, singura sa calitate fiind aceea de posibil donator de organe. Dar conta McKirrop atât de puţin încât se puteau dispensa de viaţa lui? Un pion mutat într-un joc numit carieră? Stubbs era un individ total neplăcut, dar era el un criminal? Sarah evită să creadă asta, dar rămase cu o serie de întrebări fără răspuns.

Se putea ca moartea lui McKirrop să fi fost un fel de accident bizar? Se putea ca vreuna dintre surori să agraveze rana lui McKirrop atunci când îi schimbase bandajele? Sarah dădu din cap admiţând că aceasta era o idee ridicolă. Singurul merit al acestei presupuneri era că o oprise pentru moment să se gândească la faptul că unul dintre angajaţii de la Neurologie plasase deliberat un obiect bont în rana lui McKirrop pentru a-i împinge ţeasta în creier.

După o noapte de neodihnă, plină de coşmaruri, majoritatea legate de McKirrop, Sarah era înapoi la datorie, la scurt timp după micul dejun. Primul ei gând era să pună mâna pe radiografia care arăta rana originală a lui McKirrop. Aceasta era o chestiune vitală în rezolvarea cazului. Se duse imediat în camera de vizionare a radiografiilor şi răscoli printre plicurile mari din suportul aşezat pe perete, sub negatoscoape. Căută din nou, dar nu

era nicio greşeală. Dosarul lui McKirrop dispăruse. Nu anticipase lucrul acesta, şi frustrarea se amestecă cu un sentiment de gol în stomac.

După încă o căutare în întreaga încăpere, se întoarse pe călcâie şi merse direct la camera de gardă ca să o găsească pe sora Roche.

— Soră, radiografiile lui McKirrop nu sunt în suport, anunţă ea.

Roche se întoarse în scaunul ei rotativ şi se uită la ea peste ochelari.

— Nu, doamnă doctor, spuse ea. Domnul McKirrop este mort. Radiografiile sale au fost returnate la Documente Medicale, împreună cu notiţele despre cazul său. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Sarah simţi cum i se înroşesc obrajii.

— Bineînţeles, spuse ea. Ce prostie din partea mea.

— Voiaţi să vedeţi ceva în mod special? întrebă Roche.

— Nimic deosebit, zâmbi Sarah, încercând să-şi ascundă jena. Un detaliu. O să dau o fugă până acolo ca să mă lămuresc.

Se întoarse încercând din nou să zâmbească şi părăsi încăperea simţindu-se ca şi cum pantofii i-ar fi fost plini de cuişoare.

— McKirrop, John McKirrop, îi repetă Sarah unei funcţionare care părea tare de urechi. A murit ieri dimineaţă.

Funcţionara se întoarse de la biroul de primire şi îşi puse ochelarii care-i atârnau de un lanţ de aur agăţat în jurul gâtului. Începu să caute, plimbându-şi degetele de-a lungul unor şiruri de dosare de carton, înclinând capul să vadă prin partea de sus a lentilelor bifocale.

— Şi spuneţi că era… de unde?

— Departamentul de Traumatisme Craniene, repetă Sarah.

— Avem un John McCluskey… şi un John McIntyre.

— McKirrop, spuse Sarah printre dinţi.

— Ah, da, iată-l. N-avea gură să strige.

Femeia râse satisfăcută. Trase dosarul şi i-l întinse lui Sarah care deschise plicul cu radiografia şi scoase filmele pe jumătate afară din plic. Erau două. „Erau trei“, gândi ea cu voce tare. Luă cele două radiografii pe care le avea şi le ridică în lumină. Cea pe care o căuta nu era acolo.

— Una dintre radiografiile acestui om lipseşte! spuse ea.

— Poftim? Ce lipseşte? întrebă funcţionara.

Sarah se uită la ea absentă.

— O radiografie, spuse ea, dar vocea îi era distantă.

Ştia că acesta nu era niciun fel de accident.

— Tipic, spuse femeia. Oamenii sunt atât de împrăştiaţi în zilele noastre. O fi zăcând pe undeva prin secţie.

Sarah înapoie dosarul şi părăsi biroul de Documente Medicale. Era uimită. Dovada ei că John McKirrop fusese asasinat dispăruse. Fără acea radiografie, nu avea nimic. Dacă făcea o acuzaţie acum, ar fi fost izgonită, asta în cazul în care nu ar fi fost luată drept nebună. Întreaga teorie ar fi fost judecată ca fiind total ridicolă. Un vagabond omorât de un angajat al spitalului? Absolut ridicol.

Sarah căută impacientată filmul pierdut şi la Neurologie, în cazul în care ar fi fost lăsat afară din dosar din greşeală, dar nu găsi nimic. În sufletul ei ştiuse că nu va găsi nimic. Cel care stătea în spatele acestei afaceri avusese deja grijă de asta. Gândul nu era deloc reconfortant, fiindcă îi sugera şi mai mult ideea că cineva s-a gândit că ea ar putea căuta radiografia.

Derek Stubbs intră în cabinetul medicilor în timp ce Sarah încă mai căuta.

— Ce-ai pierdut? întrebă el tăios.

Sarah simţi cum i se face pielea de găină.

— O radiografie, răspunse ea.

— Ai pierdut o radiografie? întrebă Stubbs sarcastic.

Asta o puse pe Sarah în gardă.

— Nu eu, spuse ea. Se pare că a dispărut undeva pe drumul către biroul de Documente Medicale. Încerc doar s-o găsesc.

— Despre ce radiografie este vorba? întrebă Stubbs.

Sarah îl privi drept în ochi şi spuse:

— Una dintre radiografiile lui McKirrop.

Stubbs se uită fix în ochii ei, timp care lui Sarah i se păru o eternitate, înainte să întrebe încet:

— Şi pentru ce îţi trebuie acea radiografie?

— Voiam doar să o revăd, răspunse Sarah, urmărindu-i fiecare reacţie care ar fi putut fi luată drept vină.

— McKirrop este mort, spuse Stubbs brusc. Crezi că te-ai putea concentra asupra pacienţilor care sunt în viaţă, înainte ca vreunul dintre ei să i se alăture lui McKirrop?

— Da, domnule doctor Stubbs, răspunse Sarah printre dinţi.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai aibă timp să mai spună ceva, se auzi alarma la birou şi cineva anunţă: „Beta trei! Stop cardiac! Steven Miles!“

Stubbs şi Sarah fugiră împreună spre salonul Beta şi animozitatea personală rămase pe locul al doilea în faţa urgenţei. Sora Roche împreună cu o altă asistentă sosiră puţin după ei cu căruciorul de urgenţe şi Stubbs preluă comanda. Monitorul cardiac de lângă patul pacientului indica linie continuă în loc de oscilaţii şi un zgomot continuu, monoton, luase locul piuiturilor regulate. Pacientul era un băiat de şaptesprezece ani care căzuse de la fereastra etajului trei şi îşi fracturase ţeasta. Fusese în comă patru săptămâni, dar acesta era primul semn de complicaţie. Stubbs alternă masajul cardiac cu injecţii cu stimulenţi, şi apoi Sarah preluă controlul în timp ce el pregătea

electroşocurile. O oscilaţie slabă fu singura lor răsplată după ce se chinuiră nouăzeci de secunde.

— O să-i aplic electroşocuri, anunţă Stubbs tare.

Asistentele îndepărtară totul în cale; Sarah îi înmână lui Stubbs padelele cu electrozi.

— Înapoi, spuse Stubbs, şi toţi făcură un pas în spate atunci când curentul fu aplicat asupra pieptului pacientului.

Se auzi o bufnitură şi corpul pacientului răspunse cu zvâcnire involuntară la voltajul care-l străbătea. Monitorul începu să piuie din nou şi linia orizontală se transforma în linii frânte. Dar sunetul era neregulat, două piuituri urmate de o pauză, apoi trei piuituri rapide urmate din nou de zgomotul monoton. Stubbs aplică din nou padelele: două piuituri urmate de zgomotul monoton. Nici cea de-a treia încercare nu fu încununată de succes. Stubbs se îndreptă şi puse padelele deoparte.

— L-am pierdut, spuse el, pe când sunetul monoton zgândărea nervii tuturor.

Se apropie şi închise monitorul.

Stubbs plecă lăsând-o pe Sarah şi pe cele două surori cu băiatul de şaptesprezece ani mort.

Roche se întoarse spre sora mai tânără:

— Avea sonde Sigma. Vrei să suni la laborator?

Sarah spuse:

— O să o fac eu, soră. Oricum vreau să le mai cer şi alte hârtii.

Pacienţii cu sonde Sigma care mureau nu trebuiau să fie lăsaţi cu acestea, şi procedura era destul de delicată. Sondele erau scumpe, dar puteau fi refolosite după ce erau curăţate şi sterilizate, dacă nu erau stricate. Tehnicienii de la Facultatea de Medicină făceau acest lucru. Când un pacient murea, angajaţii de la Neurologie îi sunau şi tehnicienii veneau imediat să ia cadavrul. Sarah apelă numărul scris pe perete lângă telefon în camera de gardă şi i se spuse că echipa era pe drum. Îi aduceau de asemenea şi hârtie milimetrică

Sigma. În zece minute cadavrul lui Steven Miles era îndepărtat din salon.

O umbră persistă asupra Secţiei de Neurologie tot restul dimineţii. Acest lucru se întâmpla inevitabil de câte ori murea o persoană tânără. Părea întotdeauna atât de necinstit, ca şi cum s-ar fi făcut o greşeală nedreaptă şi toţi se simţeau responsabili pentru asta. Dar pe la trei după-amiază, Beta 3 nu mai era gol. Fusese internat un nou pacient. Era un muncitor de la demolări, în vârstă de patruzeci şi patru de ani, care fusese lovit în cap de zidăria în cădere. Patul gol nu mai reprezenta un punct central pentru supărare şi reflecţie: apăruse o nouă provocare pentru a umple golul.

Pacientul cel nou fusese stabilizat de echipa de la „Accidente şi Urgenţe“ înainte să fie transferat la „Traumatisme Craniene“. Sarah îi verifică din nou pulsul şi presiunea sângelui pentru a fi sigură că situaţia lui nu se înrăutăţise în timpul mutării. Satisfăcută că încă părea stabil, se apucă să conecteze la cap electrozii de monitorizare. Stubbs sosi în rezervă în timp ce Sarah îi poziţiona ultimul electrod.

— Totul este în regulă? întrebă el.

— Este încă stabil, răspunse Sarah.

— Ce poţi să-mi spui despre analizele de sânge? Ai apucat să i le faci?

— I-am luat treizeci de mililitri. Sunt în drum spre laboratorul de biochimie.

— Va avea nevoie de operaţie, spuse Stubbs. Ai trimis ceva pentru stabilirea tipului de compatibilitate?

— Este de asemenea pe drum, spuse Sarah. Dar este cu siguranţă prea slăbit în acest moment.

— Sunt de acord. Aşa că ce sugerezi între timp?

— O scanare completă mâine dimineaţă, spuse Sarah. Asta ne va da nişte informaţii despre gravitatea leziunii, şi se poate face fără să-l supunem la un alt efort.

— Atunci notează asta. Poţi s-o faci.

Sarah nu reacţionă la sugestii. Spuse simplu:

— Foarte bine. Să i se introducă sonde Sigma?

Stubbs clătină din cap şi spuse:

— Nu cred. Zona afectată este bine delimitată, însă vom stabili diagnosticul după ce vom vedea toate radiografiile.

— Foarte bine.

Lui Sarah i se păru dificil să-l privească pe Stubbs, de teamă ca acesta să nu simtă o urmă de suspiciune în ochii ei. Pe de altă parte dorea să-l acuze în mod direct de complicitate în cazul morţii lui McKirrop, iar când acesta plecă, se simţi uşurată. La scurt timp după aceasta, sora Barnes veni în grabă spre ea.

— Sora Roche întreabă dacă puteţi prelua un telefon.

Sarah o urmă pe asistentă înapoi la camera de gardă, unde sora Roche aştepta cu mâna pe microfonul telefonului.

— Este în legătură cu domnul McKirrop.

Sarah încurcată ridică receptorul.

— Bună ziua, doctor Lasseter la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, doamnă doctor. Sunt părintele Lafferty. Voiam să aflu care este starea domnului McKirrop.

Sarah îşi duse mâna la frunte, deoarece îşi reamintise de faptul că numele părintelui Lafferty era înscris pe foaia de internare a lui McKirrop şi de cerinţa ca acesta să fie ţinut la curent cu ce avea să se întâmple.

— Vai, îmi pare rău, spuse ea. Ar fi trebuit să vă sun mai devreme. Domnul McKirrop a decedat ieri dimineaţă. Am anunţat poliţia, dar pur şi simplu am uitat să vă înştiinţez şi pe dumneavoastră, părinte. Regret nespus. Nu aţi văzut reportajul de televiziune?

Lafferty îşi putea da seama că nemulţumirea lui Sarah era netrucată. Răspunse cu toată afabilitatea

de care era capabil:

— De fapt, nu dispun de televizor.

— Vai, îmi pare rău. Şi nu am nicio scuză. Nu ştiu unde mi-a fost capul. Îmi pare într-adevăr foarte…

Înainte de a pune întrebarea „Presupun că nu şi-a recăpătat deloc cunoştinţa?“, Lafferty încercă să o asigure pe Sarah că nu făcuse nimic rău.

— Aaa, da, cum să nu, se bâlbâi Sarah, simţindu-se încurcată şi ruşinată în acelaşi timp.

— Adică, vreau să spun că, de fapt, nu…

— Nu cred că înţeleg, spuse Lafferty.

— Regret, răspunse Sarah, care se pierduse printre părerile de rău. Este într-adevăr discutabil… Părerea oficială este că domnul McKirrop nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

— Şi părerea neoficială? întrebă Lafferty, de-a dreptul uimit.

— Cred că şi-a revenit pentru scurt timp, răspunse Sarah.

— Îmi pare rău să aud de moartea lui, răspunse Lafferty. Sper să-i fie mai bine în rai decât i-a fost pe pământ.

— Aşa să fie, spuse Sarah.

— Vă mulţumesc mult, doctore.

Convorbirea luă sfârşit, iar Sarah puse receptorul în furcă. Îşi frecă fruntea din nou, încă neîmpăcată cu sine. Lafferty oftă obosit, holbându-se ameninţător la telefonul din faţa lui. Se simţea foarte mâhnit. McKirrop se stinsese, fără să-i mai ofere şansa de a discuta cu el şi nimeni nu-i putea destăinui motivele pentru care corpul lui Simon Main fusese furat. Citise despre magia neagră şi ritualurile sataniste în toate cărţile pe care le-a putut găsi. Privea în gol, când doamna Grogan intră şi aşeză lângă el o ceaşcă de ceai. Era îmbrăcată cu hainele ci de oraş. Lafferty îşi privi ceasul şi spuse:

— Plecaţi, doamnă Grogan?

— Da, părinte. Pe mâine.

Lafferty privi cum doamna Grogan închide uşa grădinii şi îi face semn cu mâna. Drept răspuns ridică la rândul său mâna, înainte de a reveni la lectura cărţii care zăcea pe masă: „Vrăjitoria scoţiană“ de Nicholas A. Macleod.

Fără a găsi vreo informaţie utilă în lucrările academice despre satanism, Lafferty a hotărât să ia în calcul şi posibilitatea ca exhumarea lui Simon Main să aibă legătură cu anumite ritualuri locale. Existau precedente în acest sens, anume că în multe din satele şi oraşele învecinate se păstraseră obiceiuri specifice care datau din timpuri păgâne. John Main îmbrăcă vesta din piele şi înainte de a porni din nou într-una din plimbările sale nocturne prin baruri, se asigură că avea cheile în buzunar. Moartea neaşteptată a lui John McKirrop a înrâurit în mintea lui un gând nou, astfel că se hotărî să mai aştepte înainte să se adreseze persoanelor care practicau magia. Ştirea morţii vagabondului fusese transmisă pe post, astfel că povestea cu cimitirul va face în scurt timp o nouă ştire de senzaţie.

Oamenii vor vorbi despre acest lucru prin baruri; în asemenea împrejurări, oricine ar şti câtuşi de puţin despre această întâmplare ar putea fi încurajat să mărturisească ceva măcar pentru a face impresie. Main şi-a propus să viziteze toate barurile pe o rază de o milă în jurul cimitirului în speranţa că va afla ceva.

Logica subtilă a raţionamentului său era că, dincolo de acest spaţiu, ar fi foarte posibil ca alt cimitir să fie ales. Asta presupunând că unul, dacă nu chiar toţi dintre cei implicaţi în crimă, locuia în zonă.

Dacă acest lucru era adevărat, fapt greu de anticipat, altcineva din interiorul acestui cerc ar putea şti ceva. Chiar şi un zvon ar putea fi un punct de plecare. Ieri noapte nu s-a întâmplat nimic, poate la fel va fi şi în seara asta şi mâine seară, iar povestea va fi din nou uitată după ce interesul publicului va începe să scadă.

Main intră în barul Cross Keys şi îl găsi pe jumătate gol. Era fără îndoială un bar al muncitorilor. Trei mese erau ocupate de jucătorii de biliard, iar doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopete trăgeau la ţintă, undeva mai în spate. Nu era chiar locul în care puteai întâlni satanişti, gândi Main, dar cum arătau oare nişte satanişti? Christopher Lee? Peter Cushing? Oare ce purtau ei? Cape negre din mătase? Dacă ar fi fost aşa, atunci i-ar fi găsit imediat.

— Cu ce vă servim? întrebă barmanul când Main ajunse la tejghea, încă privind în jurul lui.

— O halbă de bere, răspunse Main. Ar fi preferat un pahar mare de gin, dar era devreme şi mai avea mult de străbătut.

— Şaptezeci şi cinci, spuse barmanul punând berea în faţa lui. Main îi înmâna o liră şi hotărî să forţeze lucrurile.

— Am înţeles că McKirrop e mort, zise el.

Barmanul părea încurcat.

— Cine e McKirrop? întrebă acesta.

— Vagabondul acela care a încercat să-i oprească pe cei care au furat cadavrul. Au arătat la televizor.

— Cei care au furat cadavrul? repetă barmanul, asupra căruia Main decise că nu era la curent cu ştirile.

Un alt client interveni:

— Nu ştii, Brian, nemernicii aceia care au dezgropat un copil în cimitirul de lângă şosea.

— A, da, spuse barmanul.

— Ticăloşi bolnavi, reluă celălalt.

— Da, răspunse barmanul.

Nimeni nu a mai comentat. După ce termină de băut, Main plecă. Nu avu mai mult succes nici la cea de a doua şi nici la a treia tavernă. La a patra tavernă în care intră comandă un gin tonic, în parte pentru a alunga monotonia halbelor de bere, însă în principal pentru că era plictisit. O pornire de

realism încerca să răzbată prin haosul minţii lui. Poate că era o idee stupidă.

Dacă ar fi sincer cu sine, ar realiza că aceasta era reacţia unui om disperat rămas fără idei. Era timpul să gândească raţional, să-şi adune forţele, să înceapă din nou munca şi să culeagă rămăşiţele vieţii lui. Main vedea toate acestea pe fundul paharului său gol în timp ce se sprijinea de tejghea.

Era pentru prima dată când fermitatea sa se clătina, iar acest sentiment îi displăcea. Era un sentiment vecin cu pierderea speranţei.

— Încă un rând? întrebă barmanul.

Main privi în sus, ridicând din umeri.

— De ce, nu?

La scurt timp după ora unsprezece, Main se afla în holul unui bar cunoscut sub numele de taverna Mayfield. Pierduse numărul localurilor în care fusese în seara aceea şi cu fiecare eşec devenea din ce în ce mai deprimat. Cantitatea de alcool reflecta starea sa de spirit şi totuşi, deşi departe de a fi treaz, nu era beat de-a binelea. Alcoolul, aşa cum se întâmplă întotdeauna, i-a amplificat doar dispoziţia. Buzele lui erau strâns lipite, iar ochii sugerau tristeţea insuportabilă pe care o simţea. Pentru barmaniţă el era un client oarecare, un om care stătea într-un colţ şi îşi servea băutura în linişte, văzându-şi de ale lui. Era doar un alt om trist. Lumea era plină de ei. Barul părea să adăpostească o diversitate de clienţi, lucru neobişnuit în zilele noastre, se gândea Main. Majoritatea barurilor atrag o anumită categorie de oameni. Două mese erau ocupate de studenţi, care păreau neîngrijiţi, dar vocile lor trădau adevărul. Cu siguranţă mergeau la o petrecere şi încercau să se hotărască ce să cumpere de băut.

— Nu otrava aia pentru şobolani pe care ai adus-o la Mandy! spuse un băiat tânărului pletos care strângea banii. Am fost constipat toată săptămâna.

— Asta din cauza examenelor, nu a nenorocitului de vin, spuse cel care aduna banii.

— Să nu aud de examene! exclamă una din fete care, în ciuda staturii minione, consuma bere la halbă. Nu am învăţat nimic.

Main îşi direcţionă atenţia spre numeroasele cupluri din încăpere. Majoritatea erau tineri, dar printre ei se afla o pereche de vârsta a doua, ale căror fizionomii trădau faptul că băuseră foarte mult. Bărbatul avea la picioare o geantă şi îşi păstrase fulgarinul pe el. Geanta nu semăna cu o servietă, ci cu acel gen de geantă mică pe care oamenii anilor ’50 obişnuiau să o ia cu ei în vacanţă la Blackpool, genul de geantă pe care spionii germani o purtau cu ei în vechile filme englezeşti sau în care Crippin şi-ar fi putu căra ustensilele. Main nu putea ghici cu ce se ocupau cei doi. Poate comercianţi? Fără autorizaţie, probabil. La bar stăteau doi muncitori, încă în salopetele de lucru. În mod sigur nu ajunseseră acasă. Mâinile amândurora erau pătate de o unsoare neagră. Main s-a gândit că sunt mecanici. Dacă ar fi vrut, ar fi putut afla acest lucru din conversaţia lor foarte animată din ultimele cincisprezece minute şi din care răzbăteau fărâme de cuvinte. Main prinse o bucată din discuţia lor.

— Al dracu’ să fiu dacă nu-i spun drept în faţă. Nu mai fac de-acu’ încolo niciuna din muncile astea nenorocite.

— Să fiu al dracu’, dacă n-ai dreptate, replică celălalt.

Trei băieţi care se apropiau de douăzeci de ani stăteau la o masă lângă automatul de ţigări. Izbucneau periodic în râs, iar Main ghici că au făcut o glumă pe seama studenţilor. El simţise animozitatea dintre cele două grupuri. Nu trebuia să existe un motiv anume, Main ştia asta. Pentru alte găşti de tineri, studenţii erau ca o cârpă roşie pentru un taur. Una dintre fete se ridică de la masa studenţilor şi se îndreptă spre toaletă, trecând pe

lângă masa la care stăteau cei trei bărbaţi. Unul, cel mai înalt, îmbrăcat cu geacă de piele şi pantaloni de blugi, se aplecă şi îi spuse ceva. Main nu a înţeles ce i-a şoptit, dar fata se înroşi, comesenii bărbatului izbucniră în acelaşi timp în râs. Main privi înapoi la masa studenţilor, unde unul din băieţi făcea sforţări să se ridice, fiind însă ţinut de prietenii lui.

— Lasă-l în pace, Neil, lasă-l în pace, îl sfătuiau ceilalţi.

— Nu merită.

Un sfat înţelept, cugetă Main. Băiatul nu părea să fie o ameninţare pentru omul cu jachetă de piele, indiferent de seriozitatea cauzei sale. Fata se întoarse de la toaletă, evitând în mod voit un contact vizual cu cei trei. Nu s-a mai discutat nimic şi curând după aceea studenţii s-au ridicat să plece.

În timp ce ieşeau, un tânăr solid, într-o jachetă de doc intră în local. Avea părul roşcat, tuns scurt, cu o linie bine definită în dreptul urechilor, fapt ce îl convinse pe Main că se tunsese chiar în acea zi. Omul se uită în jur, îi reperă pe cei trei de după automatul de ţigări şi li se alătură la masă.

Main era pe punctul de a-şi pierde interesul pentru cei patru, când îl auzi pe noul venit spunând:

— Am înţeles că ticălosul ăla bătrân, McKirrop, a dat ortul popii.

La auzul numelui, Main încremeni. Se întoarse cu faţa spre tejghea, urmărind tot ce se petrecea în spatele lui în oglinda de la bar.

— Cine? întrebă unul din ei.

— Moşneagul beţiv din cimitir.

Grumazul lui Main era încordat: înţelegea şi anticipa. Chiar când era aproape de a-şi pierde speranţa, cineva a menţionat numele lui McKirrop. Rămase nemişcat, încercând din răsputeri să audă fiecare cuvânt rostit.

— Serios? întrebă omul cu geacă de piele.

— A fost dat pe post. Un oarecare bărbat i-a spart capul.

— Aşa i-a trebuit.

— Bietul bătrân nu avea nicio vină, spuse unul dintre ei, dar fu calmat printr-un ghiont de ceilalţi.

— Ticălosul ăla bătrân ar fi putut să ne bage într-un mare rahat, tâmpitule, ripostă noul venit.

— Bine, bine! răspunse cel care îndrăznise să se împotrivească. Cred, că ai dreptate!

— Ei, acum nu va mai face nimănui probleme, nu-i aşa? spuse altul.

Cei patru amuţiră pentru câteva momente, când unul dintre ei reluă:

— Şi ce altceva au mai spus?

— Nu prea multe, ridică din umeri roşcatul.

— Doar că moşneagul a fost cel care a iscat o asemenea încăierare în cimitir.

— Numai tâmpenii! rânji bărbatul cu geacă de piele. Altceva?

— Doar că poliţia nu ajunge la niciun rezultat.

Această afirmaţie stârni râsul tuturor.

Main simţea cum sângele îi pulsează în tâmple. Ieşise în acea seară cu speranţa că, în cel mai bun caz, va afla un zvon, o informaţie cât de măruntă, dar iată că a lovit direct la ţintă. Aceşti patru indivizi erau oamenii pe care îi căuta. Să fie oare satanişti aceşti bădărani? Nu avea nicio logică. Poate numai dacă erau muncitori care au fost plătiţi de alţii să dezgroape cadavrul. Această bănuială părea să aibă mai multă logică. Dar ce era logic în toată povestea asta? Din oarece motiv, Main recunoscu în sinea lui că satanismul şi vrăjitoria reprezentau „distracţiile“ clasei de mijloc, cum ar fi tenisul şi schiatul – distracţiile favorite ale angajatului respectabil. Poate că se înşela. Adevărul era că nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu genul de oameni atraşi de practicile oculte.

Un lucru era însă neîndoielnic: indiferent de ocupaţia celor patru, fie ei satanişti sau lachei

plătiţi, ştiau ceva despre dispariţia corpului neînsufleţit al lui Simon.

În timp ce îi privea atent în oglindă, ochii i se micşorau. Cu ochii vizualiza scena în care aceşti bărbaţi ridică din mormânt trupul fiului său, pentru a-l scoate afară. Acest gând l-a făcut să-şi încleşteze pumnii şi să închidă strâns ochii pentru câteva minute, timp în care se lupta din răsputeri să-şi stăpânească furia.

— Vă simţiţi bine? întrebă o voce de femeie.

Nu o spuse pe un ton real preocupat. Main deschise ochii şi răspunse barmaniţei:

— Da, mulţumesc. O banală durere de cap.

Fata îl privi cu suspiciune, iar Main înţelese că ea oscila între a-l chema sau nu pe patron. Reuşi să schiţeze un zâmbet, în speranţa că o va face să se răzgândească.

— Migrena, zise el. Este pacostea vieţii mele.

— Dacă sunteţi sigur că vă simţiţi bine…

— Da, mă simt bine.

Fata îşi văzu de treburile ei, dar din când în când îi arunca câte o privire. O văzu cum îi şopteşte ceva unui client care privi instantaneu în direcţia lui. Acesta spuse ceva care îi stârnise barmaniţei râsul. Sunetul produs îl făcu pe Main să se gândească la ţipătul ascuţit al unei raţe, în zbor deasupra mlaştinilor. Unul dintre bărbaţi plecă de la masă pentru a se duce la toaletă. Acest amănunt îl determină pe Main să conceapă un plan de acţiune. Va aştepta până când cel mai sensibil dintre cei patru va face acelaşi lucru.

Era încredinţat că cel mai sensibil era acela care a manifestat o urmă de regret în privinţa morţii lui McKirrop. Îl va urmări şi va încerca să-i smulgă cât mai multe informaţii. Toţi consumau bere, aşa că nu va trebui să aştepte prea mult, cu condiţia ca naiva de barmaniţă să nu-i acorde prea multă atenţie, aducând astfel o rază de lumină în viaţa ei plicticoasă.

Observă că îl priveşte din nou şi se forţă să schiţeze un nou zâmbet. Îi era greu. Ţinta lui Main era cel de-al treilea bărbat care se îndrepta acum spre toaletă. Main îl urmă treizeci de secunde mai târziu. A fost nevoit să-şi reprime intenţia de a-l aborda în momentul în care realiză brusc că un alt bărbat era deja în toaletă. El nu prevăzuse această posibilitate, care a făcut ca sistemul său de alarmă să se declanşeze imediat, apostrofându-l: „Fii mai precaut!“. Main se prefăcu că se admiră în oglindă, trecându-şi degetele prin păr, până când bărbatul ieşi.

De îndată ce uşa se închise, Main se întoarse şi se apropie încet de acel vagabond care urina la perete. Omul simţi că ceva nu e în ordine şi se opri din fluierat. El întoarse capul pe jumătate, când Main îl dădu zdravăn cu capul de peretele de cărămidă imobilizându-l.

— Ce drac…

Podul palmei lui Main se adânci în obrazul acelui huligan, împiedicându-l să vorbească. Se stropi de urină pe pantaloni şi pantofi înainte de a reuşi să se oprească. Main fu cuprins de o dorinţă nestăvilită de a-i provoca durere bărbatului pe care îl ţinea. Voia ca acesta să sufere. Voia să-l lovească cu pumnul drept în faţă, cu toată puterea lui, şi în acele momente acest lucru i se păru formidabil. I-a trebuit mult sânge rece ca să se poată stăpâni şi, în cele din urmă, izbuti să spună printre dinţi:

— Eu sunt tatăl băiatului pe care l-ai dezgropat, ticălosule. Vorbeşte, altminteri să mă ferească Dumnezeu de ce se poate întâmpla. Unde este fiul meu?

Ochii răufăcătorului exprimau frică. Main îl eliberă din strânsoare pentru a-i permite să vorbească.

— Aţi înţeles greşit, domnule.

Main îl strânse din nou.

— Greşit pe dracu’! mârâi el. Am auzit întreaga discuţie despre McKirrop. Vorbeşte!

— Gata, opriţi-vă! Eram acolo în noaptea aceea, dar aţi înţeles greşit. Aţi înţeles total greşit.

— Vorbeşte, nenorocitule!

— Nu pot, mă doare!

Main îl lăsă pe răufăcător să se ridice şi să se îndepărteze de perete. Săvârşise astfel o mare greşeală. În timp ce-şi îndrepta spatele, bărbatul îşi implântă genunchiul drept în arcada lui Main, care căzu la podea de durere. Chiar în acel moment, bărbatul în geacă de piele, al patrulea sosit, deschise uşa:

— Ce dracu' se petrece aici? îl întrebă acesta pe tovarăşul lui care îşi apăsa obrazul cu mâna stând în faţa lui Main.

— Tipul ăsta susţine că e tatăl copilului.

— Ce copil, despre ce vorbeşti?

— Mormântul copilului din cimitir, pentru numele lui Dumnezeu! Iisuse!

Discuţia despre Simon îi dădu putere lui Main. În ciuda durerii copleşitoare, Main se aruncă asupra huliganului care îl îngenunchease şi îl lovi în stomac. Bărbatul căzu la pământ cu un icnet de durere, Main aflându-se deasupra lui.

— Unde este? rosti Main scrâşnind din dinţi. Unde este băiatul?

— Te înşeli, amice, spuse omul în geacă de piele, dar Main insistă.

— Unde este? repetă el, apucându-l de gât pe cel culcat la podea.

— Ridică-l de pe mine pentru numele lui Dumnezeu! ţipă omul.

Prietenul celui încolţit îl lovi cu putere în coaste şi pe când Main se rostogolea de durere, primi o altă lovitură, de data aceasta în faţă. Main reuşi să-şi stăpânească durerea îngrozitoare care persista în zona capului şi încercă acum să se ridice din nou pe picioarele-i încă nesigure.

— Unde este? rosti Main cu greutate.

— Dobitocu' ăsta şi-a ieşit din minţi, se plânse primul răufăcător.

De teamă, vocea sa căpătă sonorităţi ascuţite. În timp ce Main încerca să se ridice, bărbatul cu geacă de piele îl lovi cu sete făcându-l să cadă la podea. Văzu cum agresorul înşfacă o sticlă de înălbitor aflată pe pervazul ferestrei, dar aprecie că nu putea fi o armă prea puternică; era dintr-un plastic moale. Chiar când Main făcea sforţări uriaşe să se ridice, sticla fu aruncată asupra lui, iar substanţa chimică din interior îi împroşcă faţa. Într-o clipă, ochii săi erau scăldaţi în clor.

Main scoase un strigăt de durere şi auzi uşa trântindu-se în spatele celor doi răufăcători. Chiar dacă ţinea ochii strâns închişi, durerea era din ce în ce mai mare. Se îndreptă clătinându-se spre locul în care bănuia că se află chiuvetele şi căută pe bâjbâite robineţii. Totul i se părea dificil, greu de înfăptuit şi nesigur. Găsi robinetul şi apa începu imediat să curgă. Main îşi spălă faţa maşinal, temându-se că îşi va pierde vederea pentru totdeauna. Nu era decât vag conştient de prezenţa celorlalţi bărbaţi care intraseră în toaletă.

9

Coşmarul prin care trecea Main era mai mult decât ar fi putut vreodată îndura, însă cu toate acestea, îşi impunea să-şi păstreze raţiunea. Trebuia cu orice preţ să îndepărteze acea substanţă din ochi, dacă voia să nu orbească. Niciodată nu cunoscuse o astfel de durere. Ochii îl dureau îngrozitor, iar presiunea craniană acumulată îi împingea parcă afară din orbite. Mirosul înţepător de clor îi irita gâtul, făcându-l să scuipe; respiraţia îi era neregulată din cauza şocului. Continua să-şi stropească frenetic faţa cu apă.

Treptat, durerea se mai domoli şi Main era conştient acum de glasurile care se auzeau în jur. Ele nu încetaseră nicio clipă, dar teama de a nu orbi, însoţită de suferinţa agonizantă, îl făcuseră să piardă contactul cu exteriorul. Iniţial nu desluşise nimic, dar mai apoi îi sună în urechi o voce distinctă, care rosti apăsat:

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Main continua să-şi stropească ochii. Respiraţia îi revenea la normal.

— Te-am întrebat ceva, spuse ameninţătoare vocea.

— Clor… în ochi, spuse Main şovăielnic.

— Asta a fost o prostie din partea ta!

Oh, Doamne! se gândi Main. Nu se simţea în stare să explice.

— Uită-te ce dezordine este aici!

— La naiba, mai lasă-mă în pace! se răsti Main, de îndată ce înţelese stupiditatea comentariului interlocutorului său.

— Cum naiba ai reuşit să-ţi bagi clor în ochi? continuă interogatorul, făcând un pas înapoi.

— Cineva mi l-a aruncat în faţă! ripostă Main scrâşnind din dinţi.

— Fir-ar să fie, nu vreau să am de-a face cu aşa ceva în localul meu. Conduc o instituţie respectabilă. Aşa ceva nu se întâmplă la noi.

— Da, bine, răspunse Main cu amărăciune.

Durerea scăzuse suficient pentru a face loc judecăţii lucide, însă Main continua să-şi spele faţa.

— De când conduc acest local nu a fost niciodată nevoie să chem poliţia şi nu o voi face nici acum. Adună-te şi ieşi afară de-aici. Nu vreau oameni de teapa dumitale în barul meu.

— Poate ar fi mai bine să chemăm ambulanţa, John? sugeră o voce din spate, dar sugestia a fost făcută în şoaptă de teamă parcă să nu-l jignească pe proprietar.

— Nu vreau să am de-a face nici cu ambulanţa. Tu ieşi afară de aici. Ai auzit?

Main simţi o mână pe umăr. O dădu la o parte şi continuă să-şi spele ochii.

— Ai auzit ce am spus?

În cele din urmă, Main ridică capul aplecat deasupra chiuvetei şi rămase nemişcat un moment, pentru ca apa să se scurgă de pe chipul lui. Întoarse apoi capul uşor şi deschise ochii cu prudenţă. Vederea lui era înceţoşată, dar faptul că vedea era tot ce conta pentru el acum. Figura supărată a proprietarului îi juca în faţa ochilor. Era un bărbat gras şi fălcos, cu un neg mare cafeniu, care trona pe nasul strâmb, însă Main aprecie înfăţişarea acestui bărbat ca fiind una dintre cele mai atrăgătoare pe care le văzuse vreodată.

Main îşi îndreptă spatele ştergându-şi apoi ochii cu mâneca de la cămaşă. Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât proprietarul, care făcu un pas înapoi. Vocea omului adoptă un ton mai conciliant.

— Vreau doar să pleci. Nu intenţionez să chem poliţia sau să te pun să plăteşti pagubele. Vreau doar să pleci. Ne-am înţeles?

Main îl privi cu tristeţe, dar se simţea bine în sinea lui. Nu-şi pierduse vederea. Se pregăti să plece fără a rosti niciun cuvânt. Micul grup de bărbaţi de lângă uşă se împrăştie în direcţii

diferite, precum Marea Roşie, unul dintre ei ştergându-şi jacheta de apa cu care Main îl stropise când şi-a netezit părul ud. Pe când se îndrepta spre ieşire, auzi vocea barmaniţei care povestea tuturor cum a simţit ea de la bun început că era ceva straniu în legătură cu „acel bărbat“ şi că mai devreme se purtase de-a dreptul ciudat.

— Sunt o mulţime de ciudaţi pe-aici, se aventură o altă voce înainte ca uşa să se închidă în urma lui, şi Main se văzu ieşit afară, în strada liniştită, unde întunericul îl mângâia ca pe un prieten.

Main merse pe jos până acasă. Luase această hotărâre din mai multe considerente, unele legate de faptul că se simţea jenat de felul în care probabil arăta după bătaia din bar, altele deoarece avea nevoie de timp pentru a judeca cu luciditate cele întâmplate, dar în special pentru că aerul nopţii îi limpezea ochii făcându-i să lăcrimeze, fapt ce îi îngreuna vederea, însă nu într-un mod neplăcut. Toate felinarele de pe stradă erau protejate de globuri de sticlă.

În timp ce mergea îşi pipăia la intervale scurte toracele, încercând să-şi dea seama dacă are vreo coastă ruptă. Trase concluzia că totul este în ordine. Ştia deja că lovitura primită în obraz era superficială, deşi obrazul i se umflase destul de rău. Se gândi la patronul barului şi îl blestemă în sinea lui, dar poate că aşa a fost cel mai bine. Implicarea poliţiei ar fi atras după sine interesul presei şi amestecul unui profesor de engleză într-un scandal public s-ar fi dovedit un act abominabil pentru directorii şcolii Merchiston, indiferent de circumstanţe.

Când ajunse în sfârşit acasă, Main îşi prepară o cafea şi se aşeză pe canapea pentru a o servi în linişte. Intenţionă să sune la poliţie pentru a face o descriere a celor patru, însă înţelepciunea învinse.

Hotărî că ar fi mai cuminte să aştepte până dimineaţă. Poliţiştii se obişnuiseră cu „hărţuiala“

venită din partea lui, dar de data aceasta Main nu dorea ca aceştia să ia declaraţiile lui drept elucubraţiile unui beţiv nespălat la primele ore ale dimineţii. Main era de fapt foarte lucid, în ciuda alcoolului consumat mai devreme – părea că a trecut un an de atunci – dar va fi mai bine să se prezinte la poliţie când va face impresia unui om calm şi raţional. Deocamdată oglinda de toaletă înfăţişă un om care luptase într-o bătălie cu o singură mână şi care pierduse, fără a pune în calcul ochii extrem de injectaţi. Găsi o loţiune pentru ochi în dulăpiorul din baie. Zăcea acolo de vara trecută. Mary şi Simon făcuseră amândoi alergie.

Se opri pentru o clipă cu sticla în mână, dar apoi o deschise repede pentru a evita să-şi vadă chipul care trăda autocompătimire. Înmuie două tampoane de vată în lichidul rece; acolo în tăcere, durerea, disconfortul şi umilinţa acelei seri trecuseră în plan secund, în mintea lui stăruia acum gândul că i-a descoperit pe cei care l-au deshumat pe fiul său. Era adevărat că scăpaseră, însă numai temporar.

Faptul că îi găsise dovedea adevărul ipotezei sale. Cu siguranţă că locuiesc în zonă. Poliţia îi va localiza şi va afla astfel ce s-a întâmplat cu Simon. Sentimentul că îşi pierde speranţa dispăruse.

Main reconstitui cu minuţiozitate întregul dialog pe care l-au purtat cei patru. Un singur gând nu-i dădea pace. Acei necunoscuţi au insistat asupra faptului că el „înţelesese cu totul greşit“. Oare ce nu înţelesese? Nu erau numai cuvintele, dar şi expresia feţelor celor doi întărea această afirmaţie – şi amândoi o spuseseră. Se arătaseră îndureraţi, chiar inocenţi, dar nu au negat faptul că în acea noapte au fost acolo. Ce semnificaţie aveau toate acestea?

Pe McKirrop l-au numit „bătrân mincinos şi ticălos“, iar el a presupus că se refereau la povestea despre curaj a lui McKirrop spusă în cimitir, dar acum acest fapt îl îngrijora. Să fi minţit

McKirrop şi în legătură cu alte lucruri? Să fi fost McKirrop cel care l-a dezgropat pe Simon?

Treptat oboseala îl copleşi pe Main dar, înainte de a se culca, se strădui să noteze tot ceea ce trebuia declarat şi să facă o descriere cât mai detaliată a celor patru indivizi. Nu întâmpină nicio greutate în a-şi aminti fizionomiile lor. Figurile a cel puţin doi dintre ei îl vor însoţi până când se va stinge din viaţă. Ar fi vrut să ştie să deseneze, dar nu era capabil; va trebui ca în faţa poliţiei să facă o descriere verbală.

*

Ryan Lafferty se răsuci în pat pentru a zecea oară şi în cele din urmă admise că nu va avea somn liniştit în noaptea aceea. În realitate nu dormise deloc; rămăsese ţintuit pe tărâmul dintre somn şi veghe, acolo unde grijile pândesc precum fiarele într-o pădure. Lectura de mai înainte dăduse naştere în mintea lui unui mister care se dorea desluşit. Citise din cartea lui despre vrăjitorie, un capitol întreg despre Aleister Crowley, poate cel mai infam vrăjitor al secolului douăzeci. Crowley, etichetat cândva drept cel mai malefic om din lume, a fost inclus în cartea „Vrăjitoria scoţiană“ datorită implicării sale în povestea misterioasă a casei Boleskin, situată pe ţărmul lacului Loch Ness. S-a scris că odată, Crowley împreună cu discipolii săi, au plănuit să-l reînvie pe Pan. El cu unul din discipoli au fost închişi într-o încăpere pentru a îndeplini ceremonialul satanist, pe când ceilalţi au aşteptat ivirea zorilor. Dimineaţa, când au descuiat uşa, Crowley se afla într-o stare de fanatism iremediabil, iar colegul lui era mort.

Lafferty deschise ochii şi privi în sus la desenele de pe plafon. Crengile golaşe ale fagului de lângă fereastră îşi reflectau umbra alcătuind un desen complicat care se mişca la adierea vântului. Semăna cu pânza unui păianjen care era gata să-l prindă şi pe el în plasă. Telefonul sună, făcându-l să tresară. Întinse mâna încercând să ghicească

cine putea fi. Nu avea în grijă niciun enoriaş bolnav. Vocea lui Jean O'Donnell, de o tonalitate gravă, îl trezi cu totul la realitate.

— Alo, părinte? E vorba de Mary!

Lafferty se sprijini într-un cot. Răspunse:

— Ce este cu ea? Ce s-a întâmplat?

— Vai, părinte… Glasul lui Jean O'Donnell se înecă în suspine.

— Linişteşte-te şi spune-mi ce s-a întâmplat?

— Un accident, părinte. A avut loc un accident.

— Pe motocicletă?

— Da. Se simte rău, părinte. Se simte foarte rău.

— Unde se află acum?

— La spital. Tocmai am fost anunţată de poliţie.

— Ce au spus mai exact, Jean?

Jean o'Donnell suspină din nou înainte de a răspunde:

— Au spus că a fost implicată într-un grav accident de circulaţie. S-a lovit la cap. Se află undeva la traumatologie…

— Secţia de Traumatisme Craniene?

— Cam aşa ceva.

— E cel mai potrivit loc pentru ea. Sunt acolo experţi în loviturile craniene.

— O, părinte…

— Ştiu, Jean. Te duci acum la spital?

— Joe tocmai se îmbracă.

— Plec şi eu acum. Ne vedem acolo.

Când Lafferty ajunse la spital, Jean O'Donnell şi soţul ei erau deja acolo. Stăteau foarte apropiaţi unul de celălalt în camera de aşteptare, de altfel goală.

— Nu, nu vă ridicaţi, spuse Lafferty când se apropie.

Trase unul dintre scaunele de plastic aşezate în rând şi luă loc în faţa cuplului, aplecându-se în faţă, cu braţele sprijinite pe genunchi.

— Vreo ştire? întrebă el.

— Aşteptăm să apară doctorul, replică Jean.

Lafferty întinse braţele, luând între mâinile sale o mână a lui Jean şi alta a lui Joe. Spuse o rugăciune, la sfârşitul căreia Jean răspunse „Amin“, dar Joe privea pierdut în podea.

Zgomotul paşilor îl făcură pe Lafferty să privească în urmă. O femeie tânără într-un halat alb venea spre ei. Atunci se ridică. Femeia se uită la Lafferty şi apoi la cuplu.

— Domnul şi doamna O’Donnell? Eu sunt doctor Lasseter, spuse ea.

Sarah se întoarse să-l privească pe Lafferty, iar Jean O’Donnell spuse:

— Acesta este părintele Lafferty, doctore, preotul parohiei noastre.

Numele îi sună cunoscut lui Sarah şi Lafferty zâmbi văzând în ochii ei că aceasta ştia cine este.

— Cred că am vorbit la telefon, doamnă doctor, spuse el.

— Ea cum se simte? întrebă Jean.

— Nu prea bine, din păcate, răspunse Sarah. Momentan o menţinem în viaţă cu ajutorul aparatelor. E prea devreme să prognosticăm cât de grave sunt leziunile de la cap, dar cred că ar fi o prostie din partea mea să vă dau speranţe deşarte. E foarte grav rănită.

Jean începu să plângă în batistă, iar Joe îşi încolăci şi mai strâns braţul în jurul ei.

— Ştiţi ce s-a întâmplat mai exact, doamnă doctor? întrebă Lafferty cu blândeţe.

— Am înţeles de la colegii mei de la „Accidente şi Urgenţe“ că stătea pe locul din spate al unei motociclete. A avut loc un accident în care a fost implicat şi un alt vehicul. Mary a fost catapultată de pe motocicletă.

Vocea lui Sarah se stinse în şoaptă:

— Cred că s-a izbit de un copac.

Joe O’Donnell, care privise neclintit în pământ de-a lungul întregii conversaţii, îşi ridică dintr-o dată privirea şi spuse:

— Îl omor pe ticălos! Îi pun dracului capăt zilelor!

Jean îl potoli, iar Lafferty îi puse şi el mâna pe umăr. Sarah spuse încet:

— Dacă te referi la tânărul care conducea motocicleta, mă tem că este mort. A murit pe loc.

Joe O'Donnell îşi acoperi faţa cu mâinile şi scutură din cap pe măsură ce mânia, supărarea şi frustrarea ameninţau să-l copleşească.

— Îmi pare rău, suspină el din tot corpul. Pur şi simplu…

— Linişteşte-te, spuse Lafferty cu blândeţe.

— Putem să o vedem? întrebă Jean.

— Desigur, răspunse Sarah. Dar e conectată la aparate.

— Ce înseamnă asta, de fapt? întrebă Jean.

— Pur şi simplu înseamnă că ea poate respira doar cu ajutorul unui aparat. Îi introducem un tub de aer pe gât, iar ea este ventilată artificial, cu ajutorul unui aparat respirator. I se introduc de asemenea şi tuburi în stomac, iar un altul este introdus în venă în aşa fel încât să poată primi medicaţia necesară şi să poată fi hrănită. Aşadar, fiţi pregătiţi!

Sarah îi conduse sus la Traumatisme Craniene. Joe şi Jean o urmară, continuând să-şi ţină braţele unul în jurul celuilalt, iar Lafferty era în urmă. La acele ore vii ale dimineţii, balustrada scării părea rece, dar senzaţia puternică de tremur pe care o simţea Lafferty, dispăru pe măsură ce trecură prin uşile rotative către Neurologie şi fu năpădit de căldură. Ca şi cum ar fi simţit nevoia să rupă tăcerea, Jean spuse:

— E foarte cald aici.

— Trebuie să asigurăm căldura pentru pacienţi, spuse Sarah. Într-o secţie ca asta, hainele sunt de prisos.

Lafferty înţelese ce a vrut să spună. Mary O'Donnell era îmbrăcată într-un halat alb de spital, care îi lăsau descoperite gâtul şi braţele în caz de

necesitate. Un tub de plastic îi ieşea din gură şi pieptul se ridica şi cobora datorită ventilatorului care şuiera şi pocnea lângă patul ei. Fire de electrozi ieşeau din bandajul de la cap şi avea nişte zgârieturi pe faţă, care-i lăsaseră o dungă roşie, urâtă. Avea ochii închişi şi nu reacţiona în niciun fel când mama ei, nereuşind să-şi înfrângă emoţia, a îngenuncheat lângă pat şi şi-a pus obrazul pe umărul ei, începând să plângă.

— Uşor, spuse Joe, punându-şi mâna stângaci pe umărul soţiei lui şi ajutând-o să se ridice.

— Putem rămâne? întrebă Jean, după ce îşi reveni.

— Nu cred că are rost, răspunse Sarah cu blândeţe. Nu se va întâmpla nimic în noaptea asta. Vom şti mai multe mâine, când îi vom face testele.

— Dar dacă va fi mai rău şi…

— Mary nu va muri, spuse Sarah. Aparatul o ajută să respire.

Jean privi încurcată.

— Spui că nu se poate să moară? întrebă ea.

— Mai mult sau mai puţin, spuse Sarah. Atât timp cât este conectată la aparatul respirator, îi putem menţine sângele oxigenat, aşa că, tehnic vorbind, Mary nu are cum să moară.

Jean O'Donnell arăta ca şi cum o piatră uriaşă i-ar fi fost luată de pe inimă.

— E minunat ce pot face! spuse soţul ei.

— Dar, atenţionă Sarah, e posibil ca Mary să aibă atâtea leziuni la creier, încât să nu poată să-şi revină.

— Vrei să spui că ar putea deveni o legumă, nu-i aşa? spuse Jean.

— E posibil, spuse Sarah. Dar trebuie să fim optimişti.

— Şi să ne rugăm, spuse Jean, privind în jos la fiica ei.

— Te vei ruga pentru ea, părinte, nu-i aşa? îl întrebă pe Lafferty fără să se întoarcă.

— Ştii bine că da, spuse Lafferty.

— Mergeţi acasă acum, spuse Sarah cu blândeţe. Încercaţi să vă odihniţi. Vă vom chema mâine dimineaţă când vom şti mai multe.

Jean privi în sus la Joe, care aprobă. Joe îşi puse din nou braţul în jurul ei şi dădu din cap în semn de mulţumire către Sarah înainte să se îndrepte spre uşă. Lafferty fu lăsat acolo.

Sarah se uită la el şi îi spuse:

— Mă bucur că am posibilitatea să-mi cer scuze personal, părinte Lafferty. Îmi pare nespus de rău că nu te-am mai informat de moartea lui John McKirrop.

— Nu mai are nicio importanţă, doctore Lasseter. Nu te mai gândi la asta.

— Frumos din partea ta, părinte. Pot să-ţi ofer o cafea?

— Cu cea mai mare plăcere, acceptă Lafferty recunoscător. O urmă pe Sarah până la camera de gardă, unde ea aprinse un ibric electric.

— Este instant, din păcate.

— E-n regulă, dar eşti sigură că nu vrei să te întorci în pat? Presupun că ai fost chemată pentru Mary.

Sarah aprobă dând din cap şi spuse:

— Nu-i nimic. Mă descurc cu nişte cafea. Nu crezi că am fost prea directă, prea sinceră cu soţii O'Donnell?

Sarah îşi întoarse privirea către Lafferty, iar acesta fu surprins de vulnerabilitatea din ochii ei. O îndrăgi pe loc.

— Chiar deloc. Să înţeleg din ceea ce ai spus că nu prea sunt şanse pentru Mary?

Sarah clătină din cap:

— Sincer, nu cred. Casca de protecţie pe care o purta, nu i se potrivea bine şi fusese de fapt deteriorată într-un accident anterior. Rănile ei sunt foarte grave. Din cauza asta am simţit că trebuie să-i pregătesc pe soţii O'Donnell pentru ce e mai rău.

Lafferty dădu din cap şi spuse:

— Ai făcut-o cu blândeţe.

Sarah oftă.

— Nu ştii cât de uşurată mă simt când te aud că spui asta. Ştii, e îngrozitor, dar când vezi corpuri strivite şi rude îndurerate zile în şir, e greu să găseşti…

— Noi resurse de compasiune? întrebă Lafferty.

— Exact, aprobă Sarah. Simt că mi se întâmplă şi mie şi mă simt atât de vinovată dar se pare că nu pot să opresc procesul acesta de înăsprire. Sunt momente când mă urăsc pentru asta, dar nu pot să mă împotrivesc.

— Nu, nu poţi, răspunse Lafferty. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Este modalitatea prin care propriul tău corp îţi spune că nu poate suporta povara durerii tuturor celorlalţi. Este prea mult pentru oricine. Nu-ţi face griji. În adâncul sufletului tău nu te-ai schimbat. Eşti aceeaşi persoană căreia îi pasă aşa cum erai înainte de a te apuca de medicină. Faptul că îţi faci griji în privinţa asta e o dovadă.

Sarah se uită la Lafferty pentru o clipă, după care spuse:

— Ştii, probabil nu ar trebui să spun asta, dar este prima dată când aud ceva liniştitor de la un om în haină preoţească.

Lafferty râse şi spuse:

— Atunci nu mi-am irosit degeaba ziua de astăzi!

— Mai serviţi o cafea?

— Nu, mulţumesc, spuse Lafferty care începu să se ridice. Sper să nu te superi că te întreb, dar ceea ce ai spus la telefon despre McKirrop, că ba şi-a recăpătat cunoştinţa, ba că nu, m-a nedumerit total.

Lafferty observă că Sarah înmărmuri la auzul numelui de McKirrop.

— Dacă nu e treaba mea, spune-mi doar şi am tăcut.

Sarah dorea cu disperare să discute cu cineva despre moartea lui McKirrop, dar trebuia să se

gândească la asta înainte. Îşi limită informaţiile la faptul că nu se ştia sigur dacă McKirrop fusese sau nu conştient.

— Şi crezi că ştia ce spune? întrebă Lafferty după ce ea termină.

— Da, afirmă Sarah. Nu-şi amintea nimic despre cum a ajuns din nou aici, dar sunt convinsă că era destul de lucid în privinţa celor întâmplate în cimitir.

— Exact despre asta voiam şi eu să vorbesc cu el, spuse Lafferty.

— Da?

— Am încercat să-l ajut pe John Main să afle ce s-a întâmplat cu corpul fiului său.

— Înţeleg, spuse Sarah. Săracul om, a avut destule de suferit fară să i se mai întâmple şi asta.

— Îl cunoşti?

— Nu personal, dar fiul lui a murit aici, la Traumatisme Craniene, spuse Sarah.

— Desigur, uitasem. Îţi aduci aminte ce a spus de fapt McKirrop când şi-a revenit? întrebă el.

Sarah inspiră adânc şi spuse:

— Au fost doar câteva fraze, dar în mod clar şi-a amintit incidentul din cimitir. A adus vorba despre sicriul care era deschis şi a mormăit ceva despre nişte „bandiţii“ care l-au bătut.

— „Bandiţi“? întrebă Lafferty cu o încruntare nedumerită. A folosit el cuvântul ăsta?

— Da, bandiţi.

— Altceva?

— Nimic, asta a fost tot.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit şi mie, spuse Lafferty.

— Măcar atât să pot face.

— Noapte bună, doamnă doctor, spuse Lafferty. Din ceea ce ai spus despre Mary, mi-e teamă că ne vom întâlni din nou destul de curând.

Sarah încuviinţă uşor din cap şi spuse „noapte bună“. Lafferty plecă.

În timp ce Lafferty mergea de-a lungul curţii către maşină, pe cer apăruseră deja dungile cenuşii ale răsăritului. Un transport de lapte trecu de poarta principală cu încărcătura de sticle zdrăngănind la unison în lăzile lor, pe când roţile mici lăsau urme adânci pe suprafaţa denivelată. „Bandiţi“ – ce nume ciudat pentru a descrie nişte satanişti se gândi el, în timp ce bâjbâia să bage cheia maşinii în contact. Bandiţii evocau imagini ale unor răufăcători, ale unor ucigaşi – oameni care spărgeau şi distrugeau lucruri – dar profanatori de morminte? Asta era altceva. Nu era deloc stilul lor. Motorul maşinii vechi, Ford Escort, porni acompaniat de un scârţâit, cutia de viteze indicând astfel că trebuie să fie reparată. Trebuia să se uite la ea cât mai curând.

Teoretic, Sarah ar fi trebuit să aibă dimineaţa liberă, dar se făcea inspecţia departamentului de către Tyndall şi ea trebuia să fie prezentă pentru asta şi pentru şedinţa de după. A ajuns în secţie mai devreme cu cincisprezece minute, astfel încât l-a putut informa pe scurt pe Stubbs despre starea în care se afla Mary O’Donnel. Când a sosit, l-a găsit pe Stubbs chiar cu pacienta şi a observat că o programase pentru sondele Sigma.

— Crezi că merită? întrebă ea. A suferit grave leziuni cerebrale.

— De regulă, oricine sub optsprezece ani primeşte tratamentul cu sondele Sigma, răspunse Stubbs. Scrie în fişa de protocol. Suntem mai reţinuţi cu pacienţii în vârstă, dar regulile trebuie aplicate tinerei aici de faţă.

— Înţeleg.

— Credeam că ştii asta, spuse Stubbs.

— Nu mi-a spus nimeni.

Stubbs nu răspunse.

— Veţi face dumneavoastră scanările domnişoarei O’Donnell? întrebă ea.

— Dacă nu îmi interzice domnul doctor Tyndall. De ce?

— Pentru că aseară i-am întâlnit pe părinţii şi pe preotul ei. Sunt interesată de rezultat, răspunse Sarah.

Se simţi jenată să spună asta; era ca şi cum l-ar fi invitat pe Stubbs să o pălmuiască.

Destul de sigur pe el, acesta spuse:

— Nu te implica personal în viaţa pacienţilor. Cred că ţi-am mai spus asta. Te va epuiza. Nu vei mai putea să-ţi faci datoria de doctor cum trebuie. Nu vei mai face faţă în ramura asta a medicinei mai mult de un an. Gândeşte-te la ei ca la nişte cazuri, nimic mai mult. Fă tot ce-ţi stă în putinţă pentru ei, dar nu te implica emoţional.

— Poate că există o cale de mijloc, domnule doctor, spuse Sarah pe un ton care sugera că Stubbs oricum n-ar fi în stare de aşa ceva.

— Îţi spun asta pentru binele tău. Dacă vei conţină să te porţi aşa, nu vei rezista mai mult de un an.

— Oricum, nici nu intenţionez să-mi fac o carieră în ramura asta a medicinei, spuse Sarah.

— A, da, zâmbi Stubbs, am auzit. Ţi-ai propus să fii medic generalist, ca tăticu'.

Sarah se înroşi de furie, dar îşi puse frâu vorbelor.

— Atunci e altceva. Te poţi implica emoţional cât vrei tu în privinţa durerilor de gât şi a bubelor de pe fund. Solicitant lucru.

— Să fii medic de familie înseamnă mult mai mult decât atât, răspunse Sarah.

— Am uitat de clinicile prenatale, murmură Stubbs.

Sarah reacţionă cu o privire dispreţuitoare şi Stubbs primi asta ca pe o lovitură în calea progresului medicinei. Se uită la Sarah şi spuse:

— Priveşte în jurul tău! Aici se întâmplă totul. Asta-i medicina de primă mână. Ţi s-a oferit şansa de a lucra în prima linie a ştiinţei medicale şi tu nu te poţi gândi decât la o amărâtă de carieră la Clubul Femeilor?

— Asta e pur şi simplu…

Sarah nu-şi putea găsi cuvintele pe măsură ce încerca să-i întoarcă ironia lui Stubbs. Ce o durea cel mai mult era sentimentul îngrozitor de lipsă de loialitate care o cuprinsese, deoarece, undeva în mintea ei, era de acord cu cele spuse de Stubbs.

— Bună dimineaţa, răsună vocea lui Murdoch Tyndall şi Sarah împreună cu Stubbs amuţiră în mijlocul conversaţiei, cu gândurile pe jumătate nerostite.

— Bună dimineaţa, domnule doctor, răspunseră ei într-un glas fără să-şi întoarcă privirea unul de la celălalt.

— Începem?

Tura medicului decurse destul de lejer, Stubbs punându-l în temă pe scurt pe Tyndall în legătură cu progresele înregistrate de fiecare pacient în parte şi Sarah vorbind doar atunci când era întrebată. Mary O'Donnell era ultimul pacient de pe listă deoarece fusese ultima internată. Tyndall citi notiţele şi spuse cu glas scăzut:

— Nu arată bine, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Vei face investigaţiile tomografice în dimineaţa aceasta?

— Da, domnule. Dar sondele Sigma? Le veţi implanta?

— O voi face înainte să plec. Avem în dotare un set steril?

— Da, domnule, spuse asistenta Roche.

— Despre rude ce ştiţi?

Stubbs se întoarse către Sarah, care spuse:

— I-am văzut ambii părinţi azi de dimineaţă, când au adus-o de la „Accidente şi Urgenţe". A venit şi preotul pacientei.

— Cam prematur, spuse Tyndall zâmbind uşor la gluma făcută.

— Cred că părintele Lafferty e un prieten de familie, spuse Sarah.

— Lafferty?

— Da, domnule.

— Nu e individul ăla care se interesa de domnul McKirrop?

— Ba da, domnule.

— Dacă o ţine tot aşa, va trebui să-l facem preotul spitalului! spuse Tyndall.

Toţi zâmbiră la aşa-zisa glumă.

— Sper că nu le-ai dat prea multe speranţe, spuse Tyndall, devenind din nou serios.

— Nu, domnule, cred că au înţeles gravitatea situaţiei.

— Bun, spuse Tyndall grav. S-ar putea să fie nevoie să-i vedem după terminarea scanărilor. Nu vrem să o lungim dacă nu are nicio şansă de recuperare.

Se întoarse către Sarah şi o întrebă:

— Presupun că nu ne poţi da nicio informaţie despre care ar putea fi poziţia preotului în legătură cu deconectarea aparatelor, dacă se va ajunge la asta?

— Nu chiar, domnule, răspunse Sarah. Dar mi-a făcut impresia unui om care gândeşte raţional.

— Bine, spuse Tyndall. Ultimul lucru de care avem nevoie ar fi un nebun propovăduitor de cauze drepte, care să cauzeze tot felul de probleme.

— Da, domnule.

— Atunci, am terminat. Voi face sondele dacă pregăteşti trusa, soră.

— Da, domnule, spuse Roche.

Tyndall se duse să se spele pentru intervenţia chirurgicală minoră ce presupunea implantarea sondelor Sigma în craniul lui Mary O’Donnell.

Câteva minute mai târziu, sună telefonul în camera de gardă şi o asistentă anunţă că era doamna O’Donnell.

— Răspunde tu, îi spuse Stubbs lui Sarah. Eu mă voi pregăti pentru sonde. Îi poţi spune că vom termina pe la ora douăsprezece. Vom şti mai multe atunci. Ştii care e procedura.

Sarah vorbi cu Jean O'Donnell şi îi spuse că starea lui Mary a rămas neschimbată. Nu-i mai spuse că nu se putea schimba atâta timp cât funcţiile ei vitale erau preluate de aparate.

— Asta înseamnă că are o şansă? întrebă Jean O'Donnell nerăbdătoare.

Lui Sarah i se puse un nod în gât.

— Mă tem că nu, doamnă O'Donnell. Înseamnă că starea ei fizică este neschimbată, dar nu ştim nimic despre leziunile creierului deocamdată. Doctorul Stubbs tocmai se pregăteşte să înceapă scanările. Puteţi reveni cu un telefon în jurul prânzului?

— Da, doamnă doctor, şi mulţumesc.

— Vorbim mai târziu, spuse Sarah.

*

Lafferty îşi petrecu toată dimineaţa la biserică rugându-se pentru însănătoşirea lui Mary O'Donnell, dar şi pentru puterea de a aduce consolare părinţilor ei îndureraţi dacă va fi nevoie. După discuţia de dimineaţă cu Sarah Lasseter, presupuse că va fi solicitat mai degrabă pentru ultima variantă. Se întreba oare cum va reacţiona Jean. Ea avusese întotdeauna o credinţă de neclintit. Să dea Domnul să supravieţuiască morţii fiicei ei.

Joseph O'Donnell va fi aspru şi dacă se mai adăuga şi sentimentul de vină pe care îl simţea, s-ar putea dovedi a fi un amestec destul de greu de manevrat. Joe avea nevoie să dea vina pe ceva sau pe cineva. El şi Mary nu se înţeleseseră bine timp de câteva săptămâni din cauza prietenului ei şi a orelor la care pleca şi venea. În mod clar Joe îşi iubea fiica, dar faptul că nu va mai fi în stare niciodată să-i spună asta şi că ea ar putea muri cu atâtea resentimente între ei, ar fi greu de suportat pentru el. S-ar simţi indignat şi dezamăgit.

Lafferty sună să întrebe dacă sunt noutăţi. Răspunse Joe O'Donnell.

— La fel, spuse el.

— Nicio schimbare în bine?

— Îi fac analize în dimineaţa asta.

— Voi reveni mai târziu cu un telefon, Joe.

— Părinte?

— Da?

— În legătură cu cearta pe care am avut-o cu Mary săptămâna trecută – semnul pe care i l-am făcut pe frunte – nu am vrut s-o rănesc. Vreau să spun că… o iubesc mult de tot.

— Ştiu asta, Joe. Nu-ţi mai face griji în privinţa asta. Vorbim mai târziu. Lafferty stătea şi se gândea la Joe când sună telefonul. Era John Main şi părea revigorat.

— Credeam că vrei să ştii, i-am găsit, Ryan. I-am găsit aseară.

Lafferty stătu câteva clipe pe gânduri până când realiză ceea ce voia să spună Main.

— Te referi la indivizii care l-au luat pe Simon?

— Da, i-am găsit pe toţi patru.

— Cum, Doamne iartă-mă, ai făcut asta? întrebă Lafferty.

Main detalie planul care a stat la baza căutării prin baruri şi ce s-a întâmplat când a pus în practică ceea ce a gândit.

— I-am găsit în ultimul bar. Tocmai am fost la secţia de poliţie cu semnalmentele lor.

— Semnalmente? întrebă el.

Main îi spuse despre bătaia din cârciumă şi cum aproape că îşi pierduse vederea.

Lafferty se încruntă şi întrebă:

— Acum te simţi bine?

— Mă mai dor puţin, dar pot să văd. Voi supravieţui.

— Aşadar cine sunt indivizii ăştia? Poliţia ştie ceva?

— M-am uitat la pozele lor cu infractori, dar nu am recunoscut pe nimeni. Toţi îmi păreau nişte bandiţi simpli şi obişnuiţi, spuse Main. Dar poliţiştii sunt siguri că îi vor găsi acum că ştiu unde să îi caute.

Iar cuvântul ăla, gândi Lafferty, „bandiţi“.

— Cum poţi fi sigur că ei sunt aceia? întrebă el.

— Nu au negat, răspunse Main.

— Vrei să spui că au recunoscut că au luat corpul lui Simon? întrebă Lafferty.

— Nu chiar. Au încercat să insinueze că am înţeles eu greşit, dar îl cunoşteau bine pe McKirrop şi au recunoscut că au fost în cimitir în noaptea aceea.

— Slavă Domnului! Mă tem că nu am găsit niciun răspuns la bibliotecă. Sper ca poliţia să-i aresteze cât mai repede. Toate astea trebuie să fi fost un coşmar pentru tine.

— Într-adevăr, consimţi Main. Dar suntem aproape. Se poate ca ăştia patru să fi acţionat în numele cuiva, dar vom trăi şi vom vedea.

— Aşa este, spuse Lafferty. Ţine-mă la curent.

— Aşa voi face.

Lafferty puse receptorul în furcă şi îşi duse mâinile la faţă. Îşi frecă uşor obrajii în timp ce se gândea la ceea ce îi spusese Main. McKirrop folosise cuvântul „bandiţi“ în bâiguielile lui semiconştiente şi i se păruse nefiresc. Iar acum Main îi descrisese pe cei patru indivizi din cârciumă drept „bandiţi“. Asta înseamnă că nu era doar o alegere nepotrivită a cuvântului din partea lui McKirrop. Profanatorii de morminte erau într-adevăr criminali. Se întoarse la ipoteza lui anterioară cum că bandiţii nu fură cadavre. Şi atunci ce însemnau toate astea?

Main avea dreptate. Puteau să fi lucrat pentru altcineva, dar se pare că ei n-au sugerat asta când Main i-a înfruntat. După cele spuse de Main, ei afirmaseră că el fusese acela care „înţelesese totul greşit“. Asta era interesant, gândi Lafferty. Când un acuzat spunea una ca asta, era de fapt preambulul unei pledoarii a nevinovăţiei, dar dacă indivizii au recunoscut că au fost în cimitir în acea noapte, cum e posibil să pledeze nevinovăţia?

10

Sarah se hotărî să rămână pentru investigaţiile medicale ale lui Mary O'Donnell, cu toate că, teoretic, ar fi ieşit din tură după plecarea lui Tyndall. Era de faţă când Stubbs a terminat ultima scanare. Acesta oftă adânc şi spuse:

— Nu e nici măcar aproape; nu se înregistrează nici cel mai mic semn de activitate cerebrală.

Îi înmână rezultatele şi aceasta începu să răsfoiască prin foile îngrămădite, mai întâi separând graficele cu tabele de sulurile scrise. Nu dură mult până să realizeze că Stubbs avea dreptate; nu era niciun dubiu, în ciuda tuturor încercărilor şi stăruinţelor, Mary O'Donnell nu putea fi salvată. Chiar şi testul Sigma, cel mai sensibil dintre toate, era o linie moartă. Tânăra din pat, al cărei torace se ridica şi cobora în ritmul valvei unui releu electric, era doar un corp la fel de lipsit de viaţă ca şi o fotografie.

— Îl voi suna pe doctorul Tyndall, spuse Stubbs, poate îi vei anunţa tu pe părinţi să vină în după-amiaza asta? Cu cât facem asta mai repede, cu atât mai bine. Stubbs merse în cabinetul medicilor să sune; se întoarse după câteva minute şi spuse:

— Doctorul Tyndall poate să vină în după-amiaza asta, acum totul depinde de părinţi.

— Le telefonez eu, spuse Sarah.

— Doctorul Tyndall va fi aici la ora două şi jumătate. Roagă-i să vină la două, da? Aş vrea să stau puţin de vorbă cu ei mai întâi.

Sarah se uită la Stubbs care îi înfrunta privirea fără să se clintească.

— Foarte bine, spuse ea.

— Apropo, doctorul Tyndall vrea să fii şi tu de faţă când se întâlneşte cu ei. Face parte din pregătirea ta.

Se îndreptă către camera de gardă plină de amărăciune. Ştia că soţii O'Donnell îşi vor fi petrecut toată noaptea sperând şi rugându-se ca

fiica lor să-şi revină. Probabil că aveau nervii încordaţi la maximum, iar când suna telefonul, săreau ca arşi. Formă numărul de telefon încet cu degetul arătător, nefăcându-i deloc plăcere să fie mesagerul unor veşti atât de nefericite. Telefonul nici nu apucă să sune, că Jean ridică receptorul.

— Da? se auzi vocea lui Jean O'Donnell. Aceasta era extrem de nerăbdătoare.

Sarah înghiţi în sec şi spuse:

— Doamnă O'Donnell, sunt doctor Lasseter. Aţi putea veni în această după-amiază la spital împreună cu soţul? Domnii doctori Stubbs şi Tyndall vor să discute cu dumneavoastră.

— Ce s-a întâmplat? E şi mai rău? întrebă Jean O'Donnell.

Sarah îl auzi pe Joe O'Donnell în fundal întrebând ce se întâmplase.

— I-am făcut nişte investigaţii şi acum vrem să discutăm şi cu dumneavoastră rezultatele acestora.

— Să discutaţi? spuse Jean O'Donnell încet.

— Dr. Tyndall vă va explica totul după-amiază, spuse Sarah cu blândeţe.

— Înţeleg, răspunse Jean rece.

Sarah ştia că Jean O'Donnell înţelesese despre ce era vorba. Acum nu mai părea nerăbdătoare. Vocea de-abia i se mai auzea. Jean pierduse ceva în acest moment. Iar acest „ceva" era speranţa.

— Puteţi veni la ora două?

— Vom fi acolo.

Sarah se bucura că ori de câte ori aveau de dat veşti proaste, Tyndall era acela care se supunea sacrificiului. El era blând cu pacienţii, la fel de blând era şi cu rudele acestora. Avea avantajul că era într-adevăr un om blând şi că acest lucru era foarte important în asemenea momente. Era genul de om pe care rudele ar fi dorit să-l vadă, o persoană demnă de respect, bine îmbrăcată, cu părul grizonat, încântătoare, înţelegătoare, care arată compasiune. Ştia că Stubbs poate fi destul de nesuferit, şi o îngrijoră faptul că el dorea să-i vadă

primul pe soţii O'Donnell. Spera că nu i-o lua înaintea lui Tyndall doar pentru a obţine de la părinţii fetei permisiunea să-i folosească organele. Întâlnirea cu rudele îndurerate era un aspect al meseriei sale cu care nu avusese de-a face până acum, mulţumită lui Tyndall care prefera să se ocupe el de asta. Dar aceste lucruri nu puteau fi evitate la nesfârşit. Acesta era şi motivul pentru care Tyndall îi ceruse să fie prezentă astăzi la întâlnirea cu soţii O'Donnell.

Moartea era un vizitator permanent al Departamentului de Traumatisme Craniene.

Ora două veni, dar soţii O'Donnell nu mai apăreau şi asta începu să-l nemulţumească pe Stubbs. Se uita din minut în minut la ceas. La două şi un sfert deja îşi pierduse răbdarea.

— Unde naiba sunt? întrebă el.

Sarah neştiind dacă trebuia să răspundă sau nu, bâigui ceva despre faptul că au întârziat. De fapt, ea se bucura în sinea ei că soţii O'Donnell nu vor mai avea şansa să discute cu Stubbs. Aşa se şi întâmplă, căci Tyndall ajunse mai devreme, la două şi douăzeci, iar soţii O'Donnell încă nu veniseră. Sarah îl auzi pe Stubbs înjurând printre dinţi, după care plecă.

Cei doi ajunseră la 2:25, iar Joe se scuză pentru că trebuise să înlocuiască o roată la maşină.

— Nenorociţii de copii, bombăni el, dar nu spuse nimic mai mult.

Tyndall se ridică în picioare când Jean O'Donnell intră în cameră.

Păşise stângaci în ciuda faptului că i se spusese să intre direct. Ea tot bătu la uşă, după care o deschise încet. Tyndall zâmbi şi o salută. Sarah observă că zâmbetul lui era tocmai potrivit: nici prea larg pentru a sugera că lucrurile mergeau bine, nici prea şters pentru a se crede că era forţat. Zâmbetul respectiv era acela adresat unui prieten apropiat, unei persoane care ştie şi înţelege cum stau lucrurile. Tyndall dădu noroc cu Joe care

venea din spate şi apoi cu Ryan Lafferty care intră ultimul şi care-l făcu pe Tyndall să se încrunte puţin.

Lafferty explică:

— M-a rugat doamna O'Donnell să vin şi eu astăzi, dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnule doctor.

— Desigur, răspunse Tyndall. Vă rog să luaţi loc.

Sarah zâmbi către cei doi soţi, după care îşi întoarse privirea către Lafferty care spuse:

— Dumneata nu dormi niciodată, doamnă doctor?

Sarah îi răspunse printr-un zâmbet.

Tyndall îşi dădu jos ochelarii şi îi puse pe biroul din faţa lui. Acesta începu cu blândeţe:

— Voi trece direct la subiect, aşa e mai bine. Am făcut o serie de analize fiicei dumneavoastră şi, sincer să fiu, veştile nu sunt deloc bune.

Tyndall se opri şi cei doi soţi se apropiară mai mult unul de celălalt. Sarah observă că Jean dorea să pară calmă, dar îl strângea atât de tare pe Joe de mână, încât încheieturile i se albiseră.

Tyndall continuă:

— Nu am reuşit să găsim niciun fel de activitate cerebrală, chiar dacă i-am făcut lui Mary o grămadă de teste şi am folosit cele mai sensibile aparate posibile. Nu am găsit niciun semn.

Sarah observă că deşi tonul vocii lui Tyndall era plin de compasiune, cuvintele fuseseră spuse fără nicio rezervă. Tyndall nu aşteptase prea mult până să treacă la subiect. Mary era ca şi moartă; nu mai exista nicio speranţă pentru ea.

— N-ar putea rămâne în comă? întrebă Joe după o scurtă pauză.

Vocea lui părea aspră şi neregulată în comparaţie cu cea a lui Tyndall.

Părea să invadeze monotonia din cameră.

— Nu, mă tem că nu, spuse Tyndall. Orice am încerca să facem, mă tem că vom ajunge la aceeaşi

concluzie: Mary se află în moarte clinică.

Jean încremenise. Faţa ei îşi pierduse orice fel de expresie, iar în ochi i se oglindea suferinţa. Pe de altă parte, faţa lui Joe păru că încearcă toate emoţiile. Era în acelaşi timp surprins, descurajat şi consternat.

— Ce înseamnă asta mai exact? Moarte clinică?

— Înseamnă că fiica dumneavoastră nu-şi poate reveni. Nu mai poate fi salvată. Îmi pare nespus de rău.

— Dar încă e conectată la aparatul acela, nu-i aşa? spuse Joe. Încă mai e timp, sunt sigur. Am citit despre multe cazuri că şi-au revenit chiar după ce au stat ani întregi în comă.

Tyndall dădu din cap şi spuse:

— Îmi pare rău, acelea erau cu totul altceva. Acei oameni încă înregistrau activitate cerebrală, chiar dacă erau inconştienţi. Creierul lui Mary nu mai înregistrează niciun fel de activitate. Ea este, de fapt, moartă. Aparatele îi asigură respiraţia şi circulaţia sângelui, dar acestea sunt simple procese mecanice. Mary nu va mai fi niciodată capabilă să respire singură.

— Dar…

Joe începu să protesteze, dar ochii îi erau plini de lacrimi şi continuă să dea din cap ca şi cum încerca să se elibereze din ghearele destinului.

Jean îi luă mâna şi i-o sărută. Plângea şi ea, dar spuse cu blândeţe:

— Mary nu mai e, iubitule, şi trebuie să acceptăm acest fapt.

Lafferty preferă să rămână în umbră. Dorea să-i ajute, dar cei doi soţi se îmbărbătau singuri. Nu aveau nevoie de el.

După câteva momente, Jean O’Donnell îi spuse lui Tyndall:

— Vrei s-o deconectezi de la aparate, nu?

Tyndall dădu blajin din cap.

Sarah se gândi din nou că gestul făcut de Tyndall era cel mai indicat. Din punct de vedere

emoţional, era cel mai cumplit pas pe care părinţii trebuiau să-l facă, dar Tyndall îi condusese cu foarte mult tact şi blândeţe spre el; îl făcuse chiar să pară ca fiind un gest pur tehnic.

Jean şi Joe se sprijineau reciproc şi îşi dădură acordul. Lafferty rămase doar un simplu spectator.

Tyndall îşi duse mâna la frunte, părând că nu se simte bine, şi spuse:

— Aş vrea să vă mai rog un singur lucru.

Sarah îşi ţinu respiraţia.

Jean şi Joe O'Donnell îl priviră pe Tyndall cu atenţie, dar nu spuseră nimic. Tyndall continuă să vorbească părând copleşit de durere:

— Este posibil ca Mary să ajute un alt pacient.

Soţii O'Donnell se arătară cât se poate de uimiţi.

— Să ajute…? întrebă Jean.

Tyndall făcu o pauză, apoi continuă:

— Organele ei…

Chipul lui Joe O'Donnell deveni de piatră şi în ochi i se citea o furie extremă.

— Nici nu se discută! strigă el. Nimeni nu se atinge de fetiţa mea. Aţi înţeles?

— Bine, răspunse Tyndall încet. Dacă nu vreţi, atunci nu mai discutăm. Vă vom respecta dorinţa.

Joe se linişti la fel de repede precum se înfurie, şi Sarah se gândi că Tyndall ar putea să mai facă o încercare pentru a obţine acordul părinţilor pentru transplant, dar nu se întâmplă aşa. Era clar că o considera o cauză pierdută.

— Am putea s-o mai vedem o dată? întrebă Jean.

— Desigur, spuse Tyndall. Se întoarse spre Sarah: te ocupi tu?

Sarah acceptă şi îi conduse pe soţii O'Donnell în camera în care se afla fiica lor. Simţi un nod în gât la gândul că părinţii aveau s-o privească pentru ultima oară. Joe O'Donnell se întoarse la un moment dat spre Sarah şi o întrebă cu voce răguşită:

— Nu o să sufere, nu-i aşa?

— Nu, îi răspunse Sarah, luptându-se cu propriile lacrimi. Nu mai ştie ce e suferinţa.

*

Sarah simţea că se putea ivi o situaţie neplăcută în momentul în care soţii O'Donnell vor refuza să-şi părăsească fiica, ştiind că acum o vedeau pentru ultima oară. Nu ştia cum să le sugereze să plece. Tyndall rezolvă, în cele din urmă, problema în locul ei. Acesta li se adresă cu blândeţe:

— Mă tem că trebuie să îndeplinim nişte formalităţi.

Îi conduse pe părinţi, lăsând-o pe Sarah singură. Fu imediat însoţită de Ryan Lafferty, care văzu că ea era gata să piardă lupta cu propriile lacrimi.

— Domnul dă şi tot Domnul ia, spuse el.

— Urăsc uneori meseria asta! exclamă Sarah.

Lafferty o cuprinse în braţe şi primele lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

— Uitaţi-vă la mine! spuse ea plângând. Se presupune că sunt doctor, iar eu mă comport ca o şcolăriţă prostuţă.

— Grija faţă de alţii n-a fost niciodată o crimă, doamnă doctor, spuse Lafferty. Lumea ar avea nevoie de mai multe „şcolăriţe prostuţe".

Sarah îşi şterse ochii cu batista şi îşi regăsi sângele rece înainte de a da din cap în semn de încuviinţare şi de a-i mulţumi lui Lafferty.

Era acum rândul lui Lafferty s-o privească pentru ultima oară pe Mary O'Donnell. Ultima dată când avea s-o mai „vadă" va fi la funeraliile ei.

— Vreţi să plec? întrebă Sarah.

Lafferty încuviinţă din cap fără să se mai întoarcă, iar Sarah plecă în tăcere.

Lafferty simţi un nod în gât privind chipul atât de tânăr al lui Mary O'Donnell, atât de palid şi liniştit. Citi cartea de identitate de la căpătâiul patului. Mary O'Donnell, d. o. b. 13. 1. 78. Anul 1978 părea a fi atât de aproape. Pe cât îmbătrâneşti

mai tare, simţi mult mai acut trecerea timpului, dar vârsta de 15 ani era prea fragedă.

Lafferty observă litera grecească din colţul de jos al cărţii de identitate şi îşi aminti că o mai văzuse undeva. Era pe cartea de identitate pe care John Main o lăsase în mijlocul mesei de spiritism din apartamentul său. Atunci nu-şi putu aminti cum se numea litera respectivă. Acum, însă, îşi aduse aminte. Era litera grecească Sigma.

*

Lafferty încredinţă Domnului sufletul lui Mary O'Donnell în timp ce Joseph şi Jean plângeau, iar Sarah îşi muşca buzele. Murdoch Tyndall închise aparatul de respirat şi pieptul lui Mary inspiră pentru ultima oară, rămânând apoi nemişcat. Urmă un moment în care liniştea deveni de nesuportat, dar Tyndall reuşi în final să umple tăcerea şi să-i conducă pe părinţi afară din cameră.

— Veniţi la funeralii, doamnă doctor Lasseter? întrebă Lafferty.

Sarah dădu din cap în semn că nu şi răspunse:

— Nu, părinte. Nu se încadrează în politica spitalului.

Apoi, realizând cât de reci şi impersonale sunaseră vorbele ei, adăugă:

— Sunt atât de mulţi…

Lafferty încuviinţă şi spuse:

— Desigur. A fost o întrebare fără cap din partea mea.

— Nu, deloc! spuse Sarah, dorind deodată să nu-l fi jignit pe Lafferty.

Dintr-un anumit motiv, ultimul lucru pe care îl dorea era să-l jignească pe acest om.

Poate pentru că fusese atât de bun cu ea când se simţise vulnerabilă, sau pentru că simţise la el un anumit grad de vulnerabilitate. Nu ştia de ce, dar îşi dădu seama dintr-o dată că, dacă trebuia să aibă încredere în cineva, atunci Lafferty era omul potrivit.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră, părinte.

— Desigur, răspunse Lafferty automat fără să se întrebe de ce. Chiar acum?

— Nu, aş prefera în altă parte, spuse Sarah, privind în spate.

— Puteţi veni la Sf. Xavier? Locuiesc alături, îi sugeră Lafferty. Sau…

— Ar fi bine aşa.

— În seara asta?

— Ar fi perfect. Nu lucrez diseară.

— Să spunem la ora 7?

În acel moment o soră medicală intră în cameră şi Sarah îşi schimbă vocea.

— Da, părinte Lafferty, atunci aşa rămâne, spuse ea pe un ton oficial.

Apoi îl conduse afară din cameră.

*

Lafferty deschise uşa când Sarah sosi la ora şapte şi două minute. Îşi schimbase ţinuta preoţească şi purta acum pantaloni bleumarin şi o cămaşă polo asortată. O conduse pe Sarah într-o cameră confortabilă, oarecum demodată, a cărei mobilă nu mai fusese schimbată de foarte mult timp.

— Ceai? Cafea? Tărie? întrebă Lafferty după ce închise uşa şi după un schimb de amabilităţi.

Sarah, care stătea puţin stânjenită pe marginea unei canapele verzi şi ponosite, ezită un moment înainte de a răspunde:

— Dacă îmi oferiţi o băutură, atunci n-aş refuza-o.

— Whisky, gin sau sherry? Alegerea vă aparţine, zâmbi Lafferty.

— Gin aş vrea.

Lafferty îşi deschise barul, strâmbându-se la zgomotul pe care îl scoaseră balamalele de alamă şi luă o sticlă de Beefeater Gin.

— Cumpăram Gordon, dar i-au redus tăria, deşi preţul a rămas acelaşi.

— N-am ştiut asta, spuse Sarah zâmbind.

Lafferty căută printre sticle înainte de a spune:

— Mă tem că nu am decât bitter cu lămâie. Nu am niciun fel de tonic.

— Nu-i nimic, spuse Sarah.

Lafferty îşi puse un pahar mare de whisky Jamieson şi se aşeză în faţa ei.

— Este whisky irlandez? întrebă Sarah.

— Un tribut adus originii mele, zâmbi Lafferty. Purtând numele de Lafferty şi având o slujbă ca a mea, la ce altceva te-ai putea aştepta?

— Nu păreţi irlandez.

— Părinţii mei au plecat din Irlanda când eu aveam şapte ani. Am fost crescut în Liverpool.

— Faceţi parte, aşadar, dintre oamenii care nu ştiu cu ce echipă să ţină la meciurile internaţionale de rugby? zâmbi Sarah.

— Nu este nicio problemă în acest sens. Eu port culoarea verde.

Sarah dădu din cap şi luă o înghiţitură din băutura ei.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă doctor? întrebă Lafferty, văzând o urmă de îngrijorare apărând în ochii ei.

— Poţi să-mi spui Sarah.

— Bine, Sarah.

Sarah deschise gura să vorbească, dar apoi se opri şi dădu din cap.

— Poate că ar fi trebuit să mă duc la poliţie, dar nu m-ar fi crezut.

— La poliţie? întrebă Lafferty.

Sarah încuviinţă.

— Cred că s-a comis o crimă.

— La spital?

— Da.

— Ce fel de crimă?

— Asasinat.

Lafferty rămase cu gura deschisă.

— Asasinat? exclamă el. Dar despre cine e vorba?

— Despre unul din pacienţii spitalului, John McKirrop. Sunt convinsă că a fost omorât.

Lui Lafferty îi fură necesare câteva minute până să-şi revină din cel de-al doilea şoc provocat la auzul numelui McKirrop. Îşi regăsi sângele rece, după care spuse calm:

— Am înţeles eu bine? îmi spui că John McKirrop a fost omorât în timp ce se afla la spital?

— Aşa cred, spuse Sarah. De fapt, sunt sigură de asta.

— Dar de ce? Cum?

— Nu ştiu de ce, dar ştiu cum, spuse Sarah.

Îi spuse lui Lafferty despre examinarea pe care o efectuase asupra cadavrului şi dovada pe care o descoperise.

— Eşti absolut sigură de asta?

Sarah încuviinţă din cap.

— Problema este că nu o pot dovedi fără radiografiile originale făcute la craniu. Fără acestea, totul pare să fie în regulă. Domnul McKirrop a fost adus la spital având o fractură adâncă a craniului, care a provocat o leziune puternică a creierului. Şi aşa este. Numai eu şi criminalul ştim că fractura s-a agravat după ce a fost adus la Traumatisme Craniene.

Lafferty dădu din cap, neputând să creadă ce auzea.

— Dar de ce? întrebă el. Cine ar vrea să omoare un om ca John McKirrop?

— Nu mai e nevoie să spun că m-am gândit mult la asta, spuse Sarah. Singurul lucru care îmi vine în minte se referă la un coleg, doctorul Derek Stubbs. Este, de fapt, chiar şeful meu.

Sarah îi spuse apoi lui Lafferty că Stubbs ar fi părut complet ridicol dacă McKirrop şi-ar fi revenit.

— EI declarase că pacientul este o cauză pierdută fără să verifice măcar radiografia.

— Înţeleg, spuse Lafferty gânditor. Privind lucrurile din afară, totul pare cam exagerat, ca să

nu spun mai mult. Chiar îl crezi pe acest Stubbs capabil de aşa ceva?

Sarah oftă şi dădu din cap în semn că nu.

— Deşi îl detest, nu îl cred în stare de aşa ceva, răspunse ea. Dar nu găsesc un alt motiv.

— Atunci să-l căutăm împreună.

— Am tot încercat, spuse Sarah cu un zâmbet timid.

— Te-ai mai gândit şi la altceva?

— Cred că s-ar putea ca McKirrop să fi ştiut ceva şi cineva să nu-l fi lăsat să vorbească.

— Asta ar fi logic, încuviinţă Lafferty. Ai idee cam despre ce-ar putea fi vorba?

Sarah păru să ezite puţin. Făcu o pauză înainte de a spune:

— Ar putea să pară o prostie, dar cred că este posibil să aibă o legătură cu sataniştii şi cu ce i s-a întâmplat băiatului familiei Main în cimitir.

Inima lui Lafferty păru să se oprească în loc.

— Ce te face să spui asta? întrebă el, luând o înghiţitură din băutura sa.

— L-am văzut pe John McKirrop prima dată când a fost adus la spital, imediat după ce a fost bătut de oamenii aceia din cimitir. Îl tulbura ceva; nu pot să spun ce anume, dar am avut impresia certă că ştia mult mai multe decât a mărturisit.

— De ce spui asta?

— La început, n-a vrut să vorbească deloc despre ce s-a întâmplat. Părea speriat. A trebuit să-l conving să spună poliţiei tot ce ştia – pentru tatăl băiatului. Aparent m-a ascultat, dar îmi amintesc că la vremea respectivă eram convinsă că mie voia să-mi spună altceva. Era ca şi cum…

— Nu spusese toată povestea? adaugă Lafferty.

— Exact. Cum ai ştiut că o să spun asta?

— M-a obsedat şi pe mine întâmplarea din cimitir, spuse Lafferty. Am citit toate cărţile despre ocultism care mi-au picat în mână, am vorbit chiar cu un expert în magia neagră, dar n-am reuşit să înţeleg ce fel de grup voia cadavrul şi de ce. De

aceea doream să vorbesc cu McKirrop dacă îşi revenea. Voiam să ştiu dacă mai e şi altceva despre care nu ne-a spus nimic. O altă cheie.

— Înţeleg, spuse Sarah.

— Mă mai frământă ceva. Mi-ai spus că McKirrop a folosit cuvântul „bandiţi“ când s-a referit la oamenii care l-au dezgropat pe acel băiat Main. John Main a folosit acelaşi cuvânt când m-a sunat azi de dimineaţă să-mi spună că i-a descoperit pe cei în cauză. Din ce mi-a spus, nu păreau să facă parte din vreo organizaţie satanistă. Asta mi-a confirmat bănuiala că McKirrop nu a spus tot adevărul…

— Vrei să spui că domnul Main i-a găsit pe oamenii aceia? îl întrerupse Sarah.

Lafferty îi confirmă şi îi povesti pe scurt cum reuşise Main să-i găsească.

— Poliţia îi caută acum.

— Atunci vom şti toată povestea când îi vor prinde, spuse Sarah.

Lafferty încuviinţă din nou.

— Dar ce-ar fi putut să ştie McKirrop încât să plătească atât de scump?

Lafferty dădu din cap.

— Nu ştiu sigur, spuse el. Poate că mai erau şi alţi oameni în cimitir în noaptea aceea, pe care McKirrop nu i-a pomenit niciodată. Sau poate că este vorba de ceva la care noi nici nu ne-am gândit încă.

— Dar trebuie să aibă o legătură cu spitalul, dacă acesta este motivul pentru care McKirrop a fost ucis.

— Probabil că da.

— Mi-e teamă, mărturisi Sarah.

Lafferty îşi dădu seama că aşa era.

— Ai mai împărtăşit cuiva din spital bănuielile tale referitoare la moartea lui McKirrop? întrebă el.

— Nu, eşti singura persoană căreia i-am spus.

— Bun, asta înseamnă că nimeni nu mai ştie că bănuieşti ceva, spuse Lafferty.

— Stubbs ştie că am căutat acea radiografie dispărută, spuse Sarah.

Lafferty se încruntă.

— Dar nu ştie şi de ce?

— Nu.

— Atunci eu propun să nu facem şi să nu spunem nimic până ce nu apare poliţia cu cei patru oameni. Dacă descoperă un motiv destul de puternic pentru moartea lui McKirrop, n-o să mai ai nevoie de radiografie. Are sens ce spun?

Sarah fu de acord şi spuse:

— Da, are. Îţi rămân recunoscătoare pentru că m-ai ascultat. Nici nu-ţi pot spune ce uşurare simt că am putut să împărtăşesc cuiva toate astea.

Lafferty zâmbi.

— Cred că tocmai ai mărturisit unui preot romano-catolic ce bine ţi-a făcut spovedania.

*

Când se întoarse în clădirea medicilor rezidenţi, Sarah fu întâmpinată de o atmosferă plină de agitaţie.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă ea pe Paddy Duncan când îl întâlni pe coridor.

— N-ai aflat vestea? întrebă el.

— Ce veste?

— Cyrill Tyndall a descoperit un vaccin împotriva infecţiilor cu herpes. Se spune că are un efect garantat 100%, iar Gelman Holland a obţinut licenţa de la guvern pentru a începe să-l producă. Va putea fi găsit în farmacii cam pe la sfârşitul anului.

— Asta este o veste extraordinară, dar ce se aude cu testele care trebuie efectuate şi cu evaluările de garanţie? Nu poate fi pus în producţie chiar aşa de simplu, exclamă Sarah.

— Totul s-a rezolvat deja. Testele s-au făcut în secret cu aprobarea guvernului.

— Dar de ce în secret? Şi de ce a fost nevoie de aprobarea guvernului?

— Acest gen de cercetare face parte din cele pe care guvernul vrea să le încurajeze cât mai mult, zâmbi Duncan. Gelman Holland îi asigură lui Cyrill Tyndall banii şi resursele necesare, iar Cyrill îi aduce marfa. Guvernul le netezeşte calea şi îi scuteşte de ghearele şi de tevatura birocraţiei. Toată lumea are de câştigat, iar plata contribuabililor pentru cercetarea în medicină a fost mult mai mică decât de obicei. Propaganda din partea guvernului pentru acţiuni de acest gen este extraordinară.

— Dar de ce s-a făcut totul în secret? întrebă Sarah.

— Naivitatea ta este atât de dulce, o tachină Duncan. Îţi dai seama câţi bani se vor strânge de pe urma unui asemenea produs? Niciun om de ştiinţă nu mai face nimic în vremurile astea fără să se consulte cu avocatul şi cu biroul de eliberare a brevetelor. Unii oameni încearcă să obţină brevet chiar pentru genomul uman.

— Deci acesta nu este un vaccin tradiţional, nu?

— Nu, confirmă Duncan. De aceea şi stârneşte atâta agitaţie. Nu este deloc un vaccin tradiţional. Cyrill Tyndall a abordat problema dintr-un unghi complet nou şi a avansat o soluţie de înaltă tehnologie pentru infecţiile recurente. A folosit tehnicile ingineriei genetice pentru a identifica mecanismul declanşator al ADN-ului din celulele umane, mecanism care trezeşte virusul herpesului aflat în stare latentă.

— Extraordinar! spuse Sarah. Probabil că a descoperit un antidot care neutralizează virusul.

— Vorbeşti de parcă ai şti despre ce este vorba.

Sarah încuviinţă şi spuse:

— Acest subiect m-a interesat încă din facultate când studiam lisogenia la bacterii. M-a frapat că se putea întâmpla acelaşi lucru şi cu virusul herpes.

— Spune-mi mai multe, o rugă Duncan.

— Ei bine, dacă faci o infecţie, de exemplu o gripă, ţi se pare că te vindeci complet, dar de fapt, virusul rămâne în organism în stare latentă până când apare din nou favorizat de lumina soarelui sau de stres sau de orice altceva.

Duncan dădu din cap şi spuse:

— Odată ce te-ai infectat, nu te mai vindeci, nu?

— Exact. Teoria noastră era ca virusul să fie ţinut în stare de inactivitate de un inhibator, până când se întâmpla ceva şi inhibatorul era distrus sau adus în stare de inactivitate. Când se întâmpla acest lucru, virusul era liber să reapară şi să producă din nou infecţie. Se pare că profesorul Tyndall a identificat declanşatorul ADN-ului care eliberează virusul şi a descoperit o metodă prin care să-l ţină în permanenţă inactiv. Ştii cumva dacă acest lucru este valabil numai pentru Herpes simplex?

— Nu, tocmai în asta constă şi miracolul lui, spuse Duncan. Se spune că este la fel de eficient şi în cazul formei de herpes cu transmitere sexuală care circulă prin America, dar şi în cazul virusului Herpes zoster. Nu va mai exista zona zoster. Este garantată o vindecare completă.

— Unii cercetători susţin chiar că virusul herpes ar putea avea implicaţii în anumite forme de cancer, spuse Sarah. Această descoperire i-ar putea asigura lui Cyrill Tyndall o recompensă majoră.

— Asta spune toată lumea. Şi nu numai lui Cyrill. Şi numele lui Murdoch se află în ziare. Este o afacere de familie.

— Eşti sigur? întrebă Sarah.

— Absolut sigur. Am citit în ediţia de astăzi a ziarului „Nature“. Sunt patru autori, iar Murdoch este unul din ei.

— Dar Murdoch Tyndall nu este bacteriolog, spuse Sarah mirată de această veste.

— Poate că şi-a adus şi el o anumită contribuţie intelectuală, sugeră Duncan. Sau poate că este vorba de o dragoste frăţească. Cyrill a vrut să

împartă cu fratele său acest moment extraordinar din istoria medicinei.

— Membrii consiliului din domeniul cercetării au o părere proastă despre onorariul ce trebuie plătit ca drept de autor, spuse Sarah.

— Membrii consiliului din domeniul cercetării au o părere proastă despre foarte multe lucruri cărora nimeni nu le acordă atenţie, răspunse Duncan.

Sarah zâmbi şi spuse:

— Cred că ai dreptate. Oricum, important este faptul că vom avea vaccinul.

— Iar şeful tău va fi într-o dispoziţie excelentă, adăugă Duncan.

— Nu m-am gândit la acest mic avantaj.

— Cred că spitalul pregăteşte o mică festivitate cu acest prilej. Poate cine ştie, vom fi invitaţi şi noi, pălmaşii.

— Ar fi plăcut. Nu l-am cunoscut niciodată pe Cyrill Tyndall.

Duncan păru mirat. El spuse:

— Am crezut că l-ai cunoscut, dat fiind că lucrezi cu fratele lui.

— Se pare că este cât se poate de retras.

— S-ar putea să spună ceva despre vaccin la ştirile de la televizor. Ne uităm?

Sarah fu de acord şi se duseră în sala de aşteptare unde se strânseseră, plini de entuziasm, mai mulţi oameni pentru acelaşi motiv. Ştirea despre vaccin era menţionată a treia. A fost întâmpinată cu strigăte şi urale în momentul în care universitatea şi spitalul au fost menţionate, deşi nu au arătat nicio imagine a fraţilor Tyndall şi nici a spitalului. Au fost arătate în schimb imagini ale oraşului.

— Probabil că n-au avut timp, spuse Duncan.

Ştirile naţionale ajunseră la final, şi fură urmate apoi de ştirile locale. Oamenii începură să plece, dar Sarah îl auzi pe Duncan comentând: „Doamne, ce dezastru!“, în timp ce se îndrepta spre uşă. Se

întoarse şi văzu imagini ale unei maşini complet arse, înconjurate de pompieri care încă mai aruncau apă pe ea. Patru tineri îşi pierduseră viaţa în momentul în care maşina cu care se deplasau a luat foc. Nu mai fusese implicat niciun alt autovehicul, iar poliţia încerca încă să descopere cauzele accidentului.

*

John Main se pregătea să meargă la culcare când sună telefonul. Ezită să răspundă de teamă că ar putea fi sora sau soacra lui. Nu le răspunsese deloc la apelurile pe care acestea i le dăduseră în ultimele două săptămâni. Aşteptă până când răspunse robotul care spunea celui care suna să vorbească după semnalul sonor.

— Alo, domnule Main! Sunt inspectorul Lenny de la Departamentul de Poliţie Lothians şi Borders. Aş dori să luaţi legătura cu noi când vă convine dvs., domnule.

Main răspunse imediat la telefon.

— Sunt John Main, domnule inspector. Aveţi veşti?

— Cred că ar fi mai bine dacă aş trece pe la dvs., domnule, decât să vorbim la telefon.

— Foarte bine, domnule inspector. Când doriţi.

— Voi fi la dvs. cam în 15 minute.

Main era copleşit de emoţie. Probabil că poliţia găsise oamenii. Era acum foarte aproape să descopere ce se întâmplase cu Simon. Pentru a-şi umple timpul, se îmbrăcă din nou şi făcu nişte cafea, iar când tocmai termina de băut o cană, sună soneria. Era Lenny.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta, domnule, dar păreaţi nerăbdător să aflaţi veşti despre fiul dvs., spuse poliţistul.

— Bineînţeles, domnule inspector. Aţi găsit oamenii?

Inspectorul nu răspunse. Îşi deschise servieta şi scoase o mapă. Servieta părea nouă şi Main simţea

mirosul de piele adevărată. Lenny deschise mapa. Alese o fotografie şi întrebă:

— Îl recunoaşteţi pe acest om, domnule?

Main luă fotografia şi se uită la omul care zâmbea stând pe o plajă cu un pahar în mână. Îl ţinea îndreptat spre aparatul de fotografiat ca şi cum dădea noroc cu fotograful.

— Da, domnule inspector, îl cunosc. Este unul dintre oamenii care se aflau la bar alaltăseară. Unul dintre cei despre care v-am povestit.

Lenny scoase o altă fotografie din mapă şi i-o dădu lui Main în locul celeilalte.

— Şi pe acest bărbat, domnule?

Main privi fotografia. Era diferită ca mărime de prima fotografie şi părea mai veche; avea colţurile îndoite şi înfăţişa un tânăr ţinând în braţe o fată plinuţă îmbrăcată cu o bluză decoltată. El purta o cămaşă hawaiană, iar ea avea o floare în păr, deşi fundalul sugera că ei se aflau încă în Anglia, probabil într-o staţiune de pe coasta mării – la Blackpool sau poate la Brighton.

— Îl cunosc şi pe el, spuse Main. El este instigatorul.

Poliţistul îi dădu lui Main o altă fotografie. De data aceasta, înfăţişa un tânăr în uniformă militară. Stătea în poziţie de drepţi şi Main observă că bereta îi era prea mare. Părea să-i micşoreze faţa. Fundalul sugera un sediu militar. Probabil că fusese făcută într-o zi de defilare, se gândi el. Faţa lui era mult mai tânără, dar Main îl recunoscu fără îndoială ca făcând parte din grupul de la bar.

— Şi el era unul din ei, domnule inspector.

— Poate că aţi dori să mi-l descrieţi şi pe cel de-al patrulea, domnule, spuse Lenny, luând fotografia.

Main se gândi o clipă.

— Să vedem! Are o înălţime de 1,75 metri, umeri laţi, părul roşu tăiat foarte scurt, ras în jurul urechilor. Cred că purta un singur cercel de aur.

Când l-am văzut eu, avea o geacă de doc şi pantaloni de blugi.

Lenny dădu din cap şi spuse:

— Asta-i omul, domnule.

— Atunci i-aţi prins, nu? întrebă Main.

— Nu, domnule, spuse Lenny, mi-e teamă că nu. Îmi pare rău să vă anunţ că aceşti patru oameni au murit toţi într-un accident de maşină astăzi, puţin mai devreme. Am obţinut cele trei fotografii de la rudele lor. Nu am găsit niciuna cu cel de-al patrulea, dar descrierea dvs. se potriveşte cu a noastră.

Main simţi că întreaga lume se prăbuşea în jurul lui.

— Ce fel de accident, pentru numele lui Dumnezeu?

— Maşina în care se aflau a luat foc, domnule. Niciunul n-a reuşit să iasă. După câte ştim, n-a mai fost implicat niciun alt vehicul.

Main dădu din cap, îndoindu-se parcă de faptul că destinul putea fi atât de crud.

— Dar ei erau singura mea şansă de a găsi trupul lui Simon, spuse el încet pe un ton în care se citea disperarea. Se ridică în picioare şi se duse la fereastră ca şi când ar fi vrut să fugă de adevăr. După ce privi câteva momente în gol, se întoarse spre Lenny.

— Nu înţeleg, cum de n-a reuşit niciunul să iasă? Maşinile nu iau foc dintr-o dată. Dacă ia foc ceva la sistemul electric, simţi miros de ceva ars, poate chiar vezi fum. Opreşti maşina şi ieşi afară. Mi-aţi spus că n-a mai fost implicată nicio altă maşină. Erau tineri, oameni în plină forţă fizică, pentru numele lui Dumnezeu, nu erau nişte handicapaţi!

— Momentan, oamenii noştri cercetează toate astea, domnule, spuse Lenny. Se pare că rezervorul a explodat dintr-un motiv sau altul. Era o maşină veche; poate că s-a scurs benzina sau a avut o

defecţiune la sistemul electric. Oamenii legii vor rezolva misterul.

Main tăcu o clipă înainte de a întreba:

— Veţi interoga rudele în legătură cu implicarea acestor oameni în dispariţia trupului fiului meu?

— Da, domnule. De îndată ce se vor resemna cu moartea lor.

— De unde aţi ştiut că cei patru oameni din maşină erau oamenii noştri, domnule inspector? întrebă Main.

— N-am ştiut, domnule. Unul din colegii mei de la Departamentul de circulaţie a lăsat fotografiile lor pe birou pentru a fi distribuite presei. M-a frapat când le-am privit că se potriveau atât de bine cu descrierile pe care ni le-aţi făcut alaltăseară.

— Aţi lucrat repede, domnule inspector. Vă mulţumesc pentru informaţii.

— Pentru puţin, domnule. Păstrăm legătura în cazul în care vom mai afla ceva.

Main îl conduse pe Lenny şi închise uşa în urma lui, încet şi cu multă grijă. Rămase o clipă cu fruntea rezemată de ea, ţinând pumnii încleştaţi. Ţinea ochii strânşi. Bătu cu capul în uşă, încet şi ritmic, şoptind:

— Să-i ia naiba!

11

Pe la ora două dimineaţa, vântul, care se înteţise considerabil în ultimele trei ore, se transformă într-o furtună care făcea ca ploaia să pătrundă fără milă prin ferestrele dormitorului lui Lafferty. Acesta stătea treaz de ceva timp, aşa că nu putea să dea vina pe vremea de afară că-l trezise, însă zgomotul furtunii la acea oră nu-i îmbunătăţea deloc starea de spirit. Tocmai se pregătea să se ridice pentru a-şi face un ceai, când sună telefonul. Ţârâitul îl făcu să tresară şi Lafferty rămase câteva momente cu privirea aţintită asupra telefonului, de parcă bietul aparat ar fi fost cine ştie ce musafir nepoftit. La aceste ore târzii din noapte, sunetul telefonului era mereu un motiv de îngrijorare. Nu putea fi un apel obişnuit; trebuia să aducă veşti proaste. Ultima speranţă care-i mai rămăsese era ca acela care sunase să fi greşit numărul. Ridică telefonul cu speranţa că nu va trebui să se îmbrace şi să iasă afară în ploaie.

— Ai auzit? Sunt toţi morţi. Au murit cu toţii.

Vocea aparţinea unui bărbat şi era neclară, ca şi cum acesta băuse până atunci. Încă mai exista o şansă să fie o greşeală.

— Cu cine vorbesc? întrebă Lafferty.

Urmă o pauză.

— Sunt eu, John Main.

Lafferty se simţi stânjenit fiindcă nu-l recunoscuse.

— Îmi pare rău, nu te-aud prea bine. Cine a murit?

— Toţi. Toţi patru.

Dintr-odată Lafferty îşi dădu seama despre cine vorbea Main şi simţi o strânsoare în gât. Se simţea ca şi cum cineva l-ar fi strâns cu un cablu de piept.

— Bărbaţii din cimitir? spuse el răguşit.

— Sunt morţi, repetă Main ca şi cum nici lui nu-i venea să creadă.

— Cum?

— Au luat foc. Poliţia crede că rezervorul maşinii lor a făcut explozie. Au murit cu toţii.

— Înţeleg.

— Ei bine, eu nu înţeleg! mârâi Main. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Uneori nu-mi vine să cred cât ghinion pot să am!

— Poate că norocul nu are nimic de-a face cu asta, spuse Lafferty cu voce tare ceea ce gândea, după care îi păru rău. Main era cu siguranţă foarte beat şi nu dorea să discute cu el nimic în această stare.

— Nu înţeleg, ce vrei să spui? bâigui Main.

— Nimic, spuse Lafferty scurt. Te sun eu dimineaţă.

Puse receptorul în furcă pentru a evita orice alte întrebări din partea lui Main şi speră că acesta nu va suna din nou, ceea ce se întâmplă întocmai. Lafferty rămase doar cu zgomotul vântului şi al ploii care continua să răpăie fără milă. Ce naiba se întâmpla? se întrebă el. Se simţea neputincios, iar nodul din stomac îi accentua această stare. Dacă Sarah Lasseter avusese dreptate, John McKirrop fusese omorât din cauza a ceea ce văzuse în cimitir în acea noapte. Era de asemenea convinsă că ucigaşul avea acces în Departamentul de Traumatisme Craniene. Acum alţi patru oameni care fuseseră acolo erau cu toţii morţi. Să fi fost un accident? Nu prea îi venea să creadă asta. Dar, dacă era atât de important pentru criminal să ascundă ceea ce se întâmplase în cimitir, de ce îi luase atât de mult timp?

Lafferty se înfioră când în minte îi veni un motiv plauzibil. Ucigaşul sau ucigaşii aşteptaseră momentul potrivit. Acesta dorea să prindă momentul în care îi va putea omorî pe toţi patru deodată, făcând să pară că totul fusese un accident. Lui Lafferty i se păru extraordinară această îndrăzneală, dar ea mai sugera şi altceva. Dacă ucigaşii fuseseră pregătiţi să aştepte, înseamnă că ei se aflau în siguranţă în tot acest timp. Trebuie să

fi avut încredere că cei patru bărbaţi nu vor scoate niciun cuvânt despre asta. Dar ar fi trebuit să-i urmărească tot timpul pentru a şti asta cu siguranţă. Însă când Main i-a descoperit şi a raportat totul poliţiei, ei au acţionat în consecinţă…

Totul părea să aibă un sens diabolic în mintea lui Lafferty. Singurul lucru pe care nu reuşea să-l înţeleagă era legătura dintre cei patru şi Departamentul de Traumatisme Craniene.

O rafală de vânt puternică lovi ferestrele dormitorului care se trântiră cu un zgomot asurzitor. Pe Lafferty îl trecură din nou fiorii şi se îndreptă spre bucătărie pentru a aprinde aragazul.

*

John Main se trezi cu o durere de cap îngrozitoare care se adăuga la sentimentul de zădărnicie cu care adormise. Îşi aduse aminte că l-a sunat pe Lafferty, dar nu mai ştia ce vorbiseră. Oare stabilise vreo întâlnire cu el? Îşi amintea vag că spusese ceva de genul că vor vorbi mai târziu. Poate că cel mai bine ar fi să-l sune când se va simţi un pic mai bine.

Primul pas către reabilitare era să-şi facă o cafea, dar aproape că se răzgândi în momentul în care încercă să se ridice din pat. Durerea de cap deveni insuportabilă, făcându-l să stea nemişcat câteva momente. Oare să mai încerce să se ridice sau pur şi simplu să se trântească înapoi în pat?

Deşi se simţea rău, Main a încercat să-şi revină încet şi s-a îndreptat spre baie, unde s-a odihnit, pentru o clipă, sprijinindu-se cu mâinile de marginea chiuvetei. S-a privit în oglindă şi apoi a închis ochii. „în ce hal arăt!“, concluzionă el. Ce ar fi spus Mary să-l vadă aşa? Nu era greu de ghicit. Aproape că o auzea şoptindu-i în ureche să-şi revină. Îşi stropi faţa cu apă rece. Aceasta îi reaminti de întâmplarea petrecută la bar. Încă nu-i venea să creadă că toţi sunt morţi. Soarta este dură uneori, dar acest lucru întrecuse orice limită.

Reflectând la nestatornicia vieţii, îşi aminti de aluzia pe care Lafferty o făcuse la telefon noaptea trecută. Să nu fi fost soarta? Îşi aminti vag cum preotul închisese telefonul după aceea. Nu-l putea învinui. În timp ce umplea chiuveta cu apă caldă pentru a se bărbieri, Main se cutremură la gândul că i-a telefonat preotului aşa beat cum fusese.

Chiar şi pielea o simţea iritată, în timp ce aparatul de ras urma contururile feţei. Dacă moartea lor nu a fost cauzată de soartă sau de ghinion, atunci ce insinua Lafferty? Că nu fusese un accident? Că fuseseră omorâţi? Main se opri puţin din bărbierit. Ideea i se părea incitantă şi alarmantă, în acelaşi timp. Această ipoteză era mult mai tentantă decât ghinionul sau jocul nefast al sorţii. Main termină de bărbierit şi dădu drumul la duş. Încă îl mai durea capul, dar senzaţia de neputinţă îl părăsise. Dacă cei patru fuseseră omorâţi, înseamnă că lucrurile nu se opreau aici. Era doar începutul. Aceasta însemna că mai erau şi alţi oameni implicaţi în dezgroparea fiului său. Acum trebuia doar să-i găsească.

Main intră sub duş şi lăsă apa să-i acopere faţa, în timp ce se gândea la acest lucru. Nu ştia nicio modalitate de a lua legătura cu aceşti necunoscuţi, dar aceasta fusese, iniţial, şi situaţia celor patru oameni care muriseră. A reglat temperatura apei pentru a fi mai fierbinte. Poate că ar putea să înceapă cu puţină publicitate. Asta i-ar nelinişti, cel puţin.

Ei, oricine ar fi fost, se simţeau în siguranţă, acum, când toţi cei care fuseseră în cimitir în acea noapte, erau morţi. Poate că i-ar pune pe oameni pe gânduri dacă ar înştiinţa ziarele că cei patru indivizi care au murit în incendiul din maşină, sunt aceiaşi cu cei care i-au dezgropat fiul. Poliţia ştia deja, bineînţeles, dar nu avea ce să strice dacă făcea puţină reclamă cazului său. Ideea unei crime ar putea determina o reacţie pozitivă din partea lor.

Main s-a şters uşor cu prosopul astfel încât durerea de cap să nu se intensifice. De abia atunci când s-a aplecat să-şi şteargă picioarele, durerea a revenit. S-a rezemat puţin de marginea căzii, înainte de a se întoarce în dormitor ca să se îmbrace.

*

Lafferty se afla într-o parte a capelei când a auzit telefonul sunând în casă. Micuţa capelă era locul său preferat din Sf. Xavier. Nu era o capelă în adevăratul sens al cuvântului pentru că nu era separată de biserică, ci semăna mai degrabă cu un mic alcov situat în partea stângă a naosului, dar în care se simţea bine. Avea un mic altar acoperit cu o pânză purpurie, decolorată, încadrată de margini aurii, şase scaune cu spătarele din lemn şi cu locuri din rafie şi, deasupra lor, un vitraliu înfăţişând scene din Crimeea. Capela a fost adăugată bisericii din porunca şi pe cheltuiala unei familii bogate de prin partea locului, într-o perioadă când bogătaşii se implicau în afacerile bisericeşti mai mult decât o fac astăzi. Toţi din familie muriseră, doar o singură persoană mai în vârstă din comunitate, domnişoara Catherine Bell, mai reprezenta familia în numele căreia a fost ridicată. „Capela Bell“ nu avea nicio legătură cu clopotele bisericii, aşa cum deseori s-a sugerat.

Capela nu s-a bucurat niciodată de popularitate în rândurile comunităţii, nici ca loc de rugăciune, nici ca spaţiu al meditaţiei, dar Lafferty o folosea în ambele scopuri. Nu înţelegea de ce, dar aici se simţea mai aproape de Dumnezeu. Aceasta îi oferea solitudinea mult dorită. Nu era greu să-şi dea seama de ce nu le plăcea şi celorlalţi. Era orientată cu faţa spre nord, motiv pentru care era rece şi întunecoasă – lumina soarelui nu răzbătea niciodată prin fereastră. Chiar dacă razele de soare ar fi pătruns, scenele din Crimeea de pe vitraliu, înfăţişând soldaţi răniţi cu capetele bandajate, sprijinindu-se greu de cârjele făcute din crengi de

copaci şi care părăseau câmpul de luptă în şir indian, conduşi de o soră medicală cu o cruce roşie, mare, pe şorţ, sugerau mai mult disperare, decât speranţă.

Lafferty a parcurs în grabă scurta distanţă până în casă pentru a răspunde la telefon, presupunând că e John Main. Chiar el era.

— Te-am sunat să-mi cer scuze, a spus Main.

— Nu e nevoie, l-a asigurat Lafferty.

— Mă simţeam atât de rău aseară, încât mi-am înecat amarul în băutură.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii.

— Mulţumesc.

— Ceva din ceea ce ai spus noaptea trecută m-a pus pe gânduri, a spus Main, trecând direct la subiect.

— Ce anume?

— Că moartea lor nu are nicio legătură cu norocul sau cu destinul. Ce ai vrut să sugerezi?

Lafferty s-a oprit un moment, întrebându-se dacă ar trebui să dea glas suspiciunilor sale.

— Nici eu nu sunt sigur, a spus el în cele din urmă.

Main păru că-i înţelege ezitarea.

— Ştiu că e greu să demonstrezi ceva fără dovezi, dar coincidenţa este prea mare ca să o accept fără întrebări.

— Sunt de acord, a spus Lafferty, uşurat că Main luase iniţiativa.

— Întrebarea e ce vom face în legătură cu asta?

— Da.

— Am hotărât să mă implic mai mult, a spus Main.

— Făcând ce?

— Le voi spune ziarelor despre această coincidenţă. Ce crezi?

— Bună idee, a răspuns Lafferty după un moment de gândire. Asta le-ar da de gândit şi altora, nu numai nouă.

— Acesta e şi scopul.

— Va trebui să fii atent, spuse Lafferty stângaci.

— Ce vrei să spui?

— Doar că… dacă cele patru morţi nu au fost întâmplătoare, atunci avem de-a face cu nişte oameni destul de periculoşi şi puternici. Ai putea deveni ţinta lor.

— M-am gândit la asta, replică Main. Voi fi atent.

Lafferty se întoarse la Capela Bell şi încercă să nu se mai gândească la cele spuse de Main. Trebuia să-şi îndrepte atenţia asupra înmormântării lui Mary O'Donnell, acesta fiind şi motivul pentru care se dusese acolo prima dată. Dorea cu disperare să-şi rezolve treburile din acea zi. Spre deosebire de multe funeralii de astăzi unde nu-l cunoştea nici pe decedat şi nici pe familia acestuia şi trebuia să-şi facă o părere generală din cele câteva detalii pe care le surprindea, acum chiar cunoştea familia O'Donnell şi greutăţile prin care treceau. Îndeosebi Jean trecea printr-un moment de criză în credinţa sa care însemnase atât de mult pentru ea de-a lungul anilor, iar Joe era preocupat de relaţia tensionată pe care o avusese cu fiica sa, înainte ca aceasta să moară. Lafferty avea o datorie faţă de aceşti oameni. Moartea lui Mary trebuia înfăţişată astfel încât să-i ajute să-şi revină, fără a lăsa vreo urmă de îndoială sau amărăciune, nu numai mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru felul în care trăise Mary, ci oferind şi explicaţii satisfăcătoare despre moartea ei. De fapt, trebuia să convingă familia O'Donnell că Dumnezeu a avut un anumit scop făcând-o pe Mary să fie aruncată de pe motocicletă şi să-şi zdrobească ţeasta de un copac. Lafferty se aplecă înainte pe scaun şi-şi prinse capul în mâini. Deasupra lui, o lumină rece răzbătea prin vitraliul cu scene din Crimeea. Cum ar putea să-i convingă, dacă nici el nu credea?

Momentul de criză trecu. Era timpul să-şi vadă de treburile sale. Erau multe de făcut, ceea ce l-ar

fi oprit, măcar temporar, să se mai frământe. Era lucrul cel mai uşor pe care îl putea face, dar care era rostul acestui zbucium sufletesc continuu când oricum va trebui să facă faţă stresului care urma?

*

Sarah îşi netezi rochia, după care îşi aranjă puţin părul, în timp ce se privea în oglindă. Trecuse mult timp de când nu se mai gătise pentru a ieşi în oraş, dar se simţea bine. Ironia era că, de fapt, nu se ducea nicăieri, dar recepţia fraţilor Tyndall reprezenta o scuză destul de bună. Paddy Duncan o însoţea şi era nerăbdătoare. Simţea din nou că trăieşte, spre deosebire de ultimele luni când fusese ca un robot aşteptând următoarea chemare.

Derek Stubbs îi spusese lui Tyndall că va rămâne el de serviciu, la Traumatisme Craniene pentru a le permite colegilor să participe la petrecere. Sarah era sigură că el făcea asta doar pentru a se băga pe sub pielea lui Tyndall. Acesta probabil cântărise bine dacă să meargă sau nu la petrecere, şi decisese că argumentele pentru continuarea carierei sale nu le depăşesc în număr pe cele dedicate impresionării lui Tyndall. Dar nu avea importanţă. Se ducea la petrecere şi se simţea din nou femeie, asta era tot ce conta. Şi-a aplicat un strat subţire de ruj şi a pus capacul la loc înainte de a arunca o ultimă privire în oglindă. „Cred că-i de ajuns“, murmură ca, în timp ce se auzi un ciocănit în uşă. Era Paddy Duncan.

— Arăţi splendid, a exclamat el.

— Mulţumesc, i-a răspuns Sarah înainte de a-şi lua geanta şi a verifica dacă are cheile înăuntru.

— Eşti gata?

— Sunt gata, a zâmbit Sarah.

— După felul în care arăţi, aş crede că luăm cina la un restaurant luxos, a spus Paddy. În schimb, va fi o pălăvrăgeală între medici cu vin roşu bulgăresc.

— Aştept cu nerăbdare să-l cunosc pe marele Cyrill Murdoch, a spus Sarah. Rar ţi se întâmplă să

întâlneşti o persoană care a contribuit atât de mult la dezvoltarea medicinei. Trebuie să admitem că descoperirea lui este senzaţională.

— În lume se descoperă tot timpul câte ceva, a spus Paddy.

— Dar nu toate descoperirile sunt importante, i-a replicat Sarah. Există o grămadă de şarlatani care dezvăluie presei descoperirile lor, pentru ca apoi, după ce şi-au făcut publicitatea dorită, să declare modest că totul se află „într-o fază incipientă“. Şi după aceea nu mai auzi nimic de ei. Dar asta e altceva. Aceasta e adevărată! Herpesurile reprezintă o problemă majoră, mult mai importantă decât ar crede unii, şi acesta nu este decât începutul. Întotdeauna am avut puţine arme la dispoziţie ca să luptăm împotriva viruşilor. Antibioticele nu-şi mai fac efectul şi alte posibile „arme“ distrug atât celulele corpului uman, cât şi viruşii. Înainte de a se înmulţi şi de a genera infecţii, viruşii „cooperează“ cu ADN-ul nostru şi asta reprezintă punctul lor forte. Tehnicile genetice moleculare, ca acelea utilizate de Cyrill, vor constitui modalităţi de a lupta împotriva lor cu propriile lor arme. Crede-mă, Paddy, acesta e doar începutul.

— Cred că ai dreptate, i-a răspuns Paddy, amuzat de entuziasmul ei. Sper că nu te implici prea mult în asta.

Sarah era conştientă de privirile aţintite asupra ei şi a lui Paddy când au intrat în sala de recepţie aflată deasupra birourilor principale ale spitalului, şi aceasta i-a făcut plăcere. Se străduia să pară cât mai degajată şi, când Paddy s-a oferit să-i aducă ceva de băut, i-a răspuns:

— Nu cred că mai e nevoie să te deranjezi.

— Ce elegantă e! a murmurat Paddy, privind la chelneriţa care se apropia. Chiar s-au lansat în afaceri.

A luat două pahare de pe tavă şi i-a şoptit lui Sarah:

— Pun pariu că e tot bulgăresc.

Sarah era atentă la tot ce se petrecea în jurul ei în timp ce sorbea puţin câte puţin din pahar răspunzând observaţiilor lui Paddy.

— Nu-l văd pe Murdoch Tyndall, i-a spus ea.

— Acolo, în colţ, a atenţionat-o Paddy. Nu se vede decât pe jumătate, din cauza lui Hugh Carfax.

Sarah l-a identificat pe patolog destul de uşor datorită părului său roşcat şi a făcut tot posibilul să fie în preajma lui. A zărit părul cărunt al lui Murdoch Tyndall şi a observat că acesta stătea lângă o persoană mult mai scundă decât el.

— Acela este fratele său? l-a întrebat pe Paddy.

Acesta şi-a întins gâtul să vadă mai bine înainte de a răspunde:

— S-ar putea. Nu l-am întâlnit niciodată personal.

— Nu seamănă prea mult cu Murdoch, a spus Sarah.

Murdoch îi fermeca pe cei din jurul lui, aşa cum se întâmpla de obicei la întruniri, zâmbea la intervale regulate şi Sarah observă că cei din grup râdeau de ceea ce spunea. Scundul părea totuşi detaşat. Acesta nu zâmbea şi nici nu părea interesat de ceea ce se discuta. Nu avea niciun chef de sporovăială de acest gen, remarcă ea.

— Să încercăm să ne apropiem? a întrebat Paddy. Sarah l-a aprobat cu entuziasm.

Pe o masă de lângă grupul lui Murdoch Tyndall se afla mâncare şi au folosit acest lucru ca pretext pentru a se apropia de ei. Paddy a luat o farfurie din plastic de la celălalt capăt al mesei şi mergea încet pe lângă masă pentru a se servi. Sarah l-a însoţit, dar a servit foarte puţin, „Voi putea mânca mai târziu“, se gândi ea. Câţiva oameni s-au îndepărtat, lăsând un gol în spatele grupului lui Tyndall. Sarah l-a împins pe Paddy către ei, ignorând protestele acestuia care nu-şi terminase de umplut farfuria.

— Poţi să mănânci mai târziu, l-a dojenit ea. Vreau să-l întâlnesc pe marele om.

— Eşti pasionată de acest domeniu? i-a şoptit Paddy.

— Nu vreau decât să vorbesc cu el, i-a replicat Sarah zâmbind. Vreau să aflu ce îl face faimos, prin ce se distinge de noi, ceilalţi.

— Norocul, a spus Paddy. Omul potrivit la locul potrivit.

Sarah dădu din cap şi spuse:

— Nu, cred că este mai mult decât asta.

— Steaua succesului, a spus Paddy. Nu cred în asta.

Sarah a zâmbit uitându-se peste umărul lui stâng, iar el s-a întors pe jumătate ca să vadă cui îi zâmbeşte.

Murdoch Tyndall se desprinse de grup şi venea către ei. Paddy s-a dat încet la o parte, permiţându-i acestuia să ajungă la Sarah.

— Dr. Lasseter, arătaţi splendid, spuse Tyndall, susţinându-şi afirmaţia cu privirea. Sunt atât de bucuros că aţi putut veni. S-a întors pe jumătate către Paddy şi i-a spus:

— Şi dvs. Sunteţi doctorul…

— Duncan, domnule, a răspuns Paddy.

— A, da, doctorul Duncan. Mă bucur că aţi venit şi dumneavoastră.

— Gestul doctorului Stubbs de a rămâne la serviciu în această seară este de apreciat, a spus Sarah.

— Într-adevăr, a aprobat-o Tyndall, dar am pregătit ceva şi pentru el mai târziu, aşa că nu va pierde toată distracţia.

Sarah schimbă priviri cu Paddy. Deci asta era, s-a gândit ea. Stubbs va ajunge şi la petrecere şi va primi şi laudele. Fără îndoială că-şi va face apariţia peste două ore îmbrăcat în halat şi făcând pe altruistul, pe medicul dedicat profesiei, care de abia a reuşit să se desprindă de munca lui pentru câteva momente.

— Bine, a spus Sarah.

A schimbat imediat subiectul pentru ca Tyndall să nu observe zâmbetul de pe faţa lui Paddy.

— Niciodată nu am ştiut că vă interesează imunologia, i-a mărturisit Sarah.

Tyndall a zâmbit dezaprobând-o.

— Fratele meu este vedeta, dar noi discutăm totul şi mai vin şi eu cu unele idei.

— Sunteţi prea modest, domnule, i-a răspuns Sarah.

— L-aţi întâlnit pe fratele meu? a întrebat-o Tyndall, întorcându-se spre grupul din spatele lui.

Paddy i-a aruncat lui Sarah o privire amuzată pe care ea, însă, a găsit-o enervantă.

— Groaznic, a şoptit el, pe când Tyndall îl chema pe fratele său ca să li se alăture.

Persoana respectivă era scundul pe care Sarah îl văzuse mai devreme. Nici acum nu zâmbea, dar a dat curtenitor din cap şi a strâns mâinile lui Sarah şi ale lui Paddy în timp ce Tyndall făcea prezentările.

— Felicitări, profesore, a spus Sarah. Extraordinară descoperire.

Tyndall a zâmbit pentru prima dată, un zâmbet interiorizat, trădând neliniştea lui în compania femeilor.

— E drăguţ din partea dvs. Că spuneţi asta, doctore, îi mulţumi el. Vă interesează în mod deosebit acest domeniu?

— Biologia moleculară mi-a stârnit interesul încă din facultate, domnule profesor, dar atunci aveam prea multe lucruri de învăţat aşa că nu am putut acorda atenţia dorită acestui domeniu, i-a explicat Sarah. Să înţeleg că aţi identificat mecanismele moleculare ale virusului?

— Da, a replicat Cyrill Tyndall.

— Pot să vă întreb cum aţi reuşit să faceţi asta?

— De fapt, noi am identificat substanţa inhibantă care, în mod normal, împiedică evoluţia virusului.

— Şi asta îl ţine sub control? l-a întrebat Duncan, nerăbdător să ia parte şi el la discuţie.

— Aşa e, a confirmat Cyrill Tyndall. O dată ce am făcut asta, am putea proiecta o proteină care ar declanşa un proces ireversibil, decât să o distrugem cu ultraviolete, forţe etc.

— Virusul rămâne deci în organism? a întrebat Sarah.

— Da, dar nu mai evoluează.

— Fascinant, într-adevăr, a exclamat ea.

— Cred că suntem chemaţi, i-a şoptit Murdoch Tyndall fratelui său. Şi-au îndreptat cu toţii privirile în direcţia în care se uita acesta şi au văzut că preşedintele consiliului de administraţie şi secretarul spitalului le făceau semn. Unul dintre ei zâmbea şi le arăta ceasul.

— Mă tem că trebuie să ţin un discurs, a spus Murdoch Tyndall, scuzându-se. Ne vedem mai târziu.

Sarah şi Paddy i-au privit pe cei doi fraţi făcându-şi loc prin mulţime pentru a ajunge în faţă, Murdoch savurând salutările şi complimentele, în timp ce fratele său, evident jenat, ţinea capul în jos ca şi cum ar fi fost atent pe unde mergea. Dintr-o dată mulţimea a izbucnit în aplauze, pe când ei urcau pe mica platformă unde fură întâmpinaţi cu strângeri de mână de preşedintele consiliului şi de alte câteva persoane, pe care Sarah nu le cunoştea, dar presupunea că fac parte din conducere.

Secretarul spitalului a ţinut un mic discurs în care îi felicita pe cei doi pentru descoperirea lor evidenţiind faima pe care aceasta o aduce spitalului. Preşedintele era mândru că a fost primul – era sigur – dintre mulţi alţii care i-a felicitat. Ideea unei viitoare recompense a stârnit din nou aplauze şi strigăte: Bravo! Bravo! În replică, Murdoch Tyndall, modest, a ţinut un discurs dând leului partea cuvenită şi afirmând că fratele său merita toate laudele şi că îi încearcă un sentiment

de satisfacţie la gândul că au contribuit la lupta împotriva acestei boli. Lumea a aclamat, iar discursurile s-au încheiat.

Mulţimea s-a împărţit în grupuri mici şi conversaţia a prins viaţă, în timp ce fraţii Tyndall au început să se plimbe din nou printre rânduri, Murdoch vorbind şi zâmbind, iar Cyrill urmându-l.

— Ce părere ai despre marele om? a întrebat Paddy.

— Cred că e simpatic, a replicat Sarah. E ciudat cât de diferiţi pot fi cei doi fraţi.

— Nu au nimic în comun, a aprobat-o Paddy.

— Dar amândoi sunt străluciţi.

— Nu e drept, a spus Paddy. Două genii sunt prea multe pentru o familie.

— Asta te face să crezi în genetică, zâmbi Sarah.

Era pe punctul de a-l urma pe Paddy la bar când şi-a dat seama că Cyrill Tyndall se despărţise de grupul fratelui său şi se îndrepta spre ea. Sarah ezită puţin, simţind că el o confundase cu altcineva, după care îi spuse lui Paddy:

— Du-te tu! Vin şi eu mai târziu.

Tyndall ajunse la Sarah şi îi zâmbi din colţul gurii.

— Nu cred că am terminat conversaţia, doctore Lasseter.

Sarah simţi că roşeşte. Era extrem de flatată la gândul că un posibil câştigător al Premiului Nobel a străbătut atâta drum doar ca să vorbească cu ea.

— Sunteţi foarte amabil, bâigui ea.

— Întotdeauna mi-a făcut plăcere să vorbesc cu oameni interesaţi de acest domeniu. Intenţionezi să te dedici cercetării, doctore?

Pentru prima dată în cariera ei Sarah se simţi jenată să recunoască că era interesată de medicina generală. Nu-i plăcea acest sentiment şi îl învinuia pe Stubbs pentru asta, având senzaţia că îşi trădează tatăl. Îi dezvălui lui Tyndall intenţiile sale.

— E păcat, a spus profesorul. Fratele meu mi-a mărturisit că sunteţi un medic foarte bun. Ar fi păcat să vedem un astfel de talent irosindu-se.

— Este foarte frumos din partea dvs. că spuneţi asta, i-a răspuns Sarah, copleşită de gândul că fraţii Tyndall vorbiseră despre ea.

— Poate că ţi-ar plăcea să-mi vizitezi laboratorul într-o zi şi atunci vom putea discuta mai mult, îi sugeră profesorul.

— Sunteţi foarte drăguţ, domnule. Aş fi încântată.

— Atunci aştept să mă sunaţi. Murdoch îţi va da numărul meu de telefon.

— Mulţumesc, domnule, a spus Sarah, impresionată de întreaga conversaţie.

Profesorul Tyndall s-a scuzat şi s-a întors lângă fratele său, în timp ce Paddy venea cu o altă farfurie umplută cu vârf.

— Vă înţelegeţi bine, a spus el, înainte de a lua prima înghiţitură.

— Profesorul Tyndall m-a invitat în laboratorul lui, i-a explicat Sarah, încă emoţionată.

— Nu mă surprinde. Rochia pe care o porţi este pur şi simplu înnebunitoare.

Sarah l-a privit furioasă.

— Este cea mai sexistă inepţie, a izbucnit ea, încercând să nu ridice vocea în timp ce-şi impunea punctul de vedere.

— Chiar aşa? a replicat Paddy. Pe mine de ce nu m-a invitat?

— Profesorul Tyndall şi-a dat seama că mă interesează cercetarea. De aceea m-a invitat.

— Bineînţeles, a spus Paddy, ironic.

— Sunt sigură că profesorul nu s-ar supăra dacă ai veni şi tu cu mine, dacă te interesează, a insistat Sarah.

Paddy a zâmbit.

— Nici să nu te gândeşti. Nu mi-ar plăcea să vă ţin trena. Zâmbi sardonic, pe când Sarah îl fulgera cu privirea.

Dându-şi seama că o necăjeşte, s-a liniştit şi a spus:

— Ajunge! Mi-e foame!

*

În sfârşit avea şi John Main noroc. Nimeni nu fusese omorât sau bătut în ziua aceea în oraş, băncile şi oficiile poştale rămăseseră intacte şi nimic important nu fusese distrus. Singura ştire la nivel naţional se referea la situaţia asigurărilor din agricultură, subiect care nu era potrivit pentru ziarul local. Deşi prima ediţie de seară a acestuia relata despre conflictul dintre consiliul local şi comitetul chiriaşilor, care se plângeau de igrasia din apartamentele lor, a doua şi a treia ediţie aveau pe prima pagină următorul titlu: „CEI PATRU OAMENI DIN CIMITIR AU MURIT ÎNTR-UN ACCIDENT GROAZNIC“.

Main şi-a cumpărat un ziar de la papetăria din colţul străzii lui şi s-a oprit pe trotuar să-l citească. Sub titlu se afla o fotografie a cimitirului unde Simon fusese îngropat. Era aceeaşi cu cea folosită în varianta originală, dar relatarea era diferită. Povestea începea cu o recapitulare legată de exhumarea fiului său şi de faptul că poliţia nu reuşise să facă nicio arestare. Main se simţea mulţumit pe măsură ce citea. Era exact ce îşi dorise să se întâmple. O a doua fotografie înfăţişa rămăşiţele maşinii în care cei patru muriseră. Alte maşini nu mai fuseseră implicate, iar împrejurările în care s-a produs incendiul au rămas neelucidate. Poliţia refuzase să comenteze, dar investigaţiile continuă. Întrebat dacă este vorba de o reglare de conturi, inspectorul şef Hamish Anderson a refuzat să facă speculaţii.

Ultimul paragraf al ştirii l-a mulţumit cel mai mult pe Main. Se referea la un martor ocular al incendiului din maşină. Main nu ştiuse nimic despre asta: ziarul trebuie să fi trimis un reporter care a pus întrebări celor care locuiau în zona accidentului. Venise cu un atu. Domnişoara

Katherine Donaldson ieşise din casă pentru a se duce la cumpărături când a văzut o maşină explodând lângă poarta ei. „A fost îngrozitor, declarase ea. Un zgomot puternic a zguduit ferestrele şi am văzut flăcări ieşind din maşină. Erau cioburi peste tot. Nimeni nu a mai apucat să iasă.“

Main avu un sentiment de satisfacţie. A fost o explozie. Era convins mai mult decât oricând că nu fusese un accident. Oamenii fuseseră omorâţi. I-a telefonat lui Ryan Lafferty şi l-a întrebat dacă citise ziarul.

— Nu. Ce spun? a întrebat Lafferty.

Main i-a povestit, iar Lafferty a fluierat uşor.

— Asta ar trebui să le dea de gândit poliţiştilor! Ai procedat bine.

— Am avut noroc.

— Acum să aşteptăm să vedem ce se întâmplă.

— Lucrul cel mai drăguţ, a spus Main, este că ziarele sunt obligate acum să urmărească evenimentele. Asta îi va determina pe poliţişti să acţioneze mai repede.

— Excelent, a replicat Lafferty, după care l-a întrebat. Cum te simţi?

— Mai bine. Mult mai bine.

— Bine!

— Mă gândesc să mă întorc la serviciu.

— Mă bucur să aud asta, a spus Lafferty. Era şi timpul.

Main a zâmbit apreciindu-i sinceritatea şi a spus:

— Ai dreptate. Vreau să-ţi mulţumesc.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

— Ba da, îl contrazise Main. Eram pe punctul de a renunţa, dar tu m-ai oprit. Lucrurile încep să decurgă normal şi asta datorită ţie. Cred că o vom scoate la capăt.

— Aşa sper, a spus Lafferty. Dar rămâne valabil ce ţi-am spus la început. Sunt sigur că sufletul fiului tău se odihneşte în pace.

— Aş vrea să pot crede asta, Ryan.

— Ştiu. Du-te şi dormi, a spus Lafferty cu blândeţe.

12

Main s-a hotărât să nu poarte costum – simţea că este prea oficial, ca şi cum ar fi dat din nou interviu pentru slujbă. A ales în schimb o jachetă sport, o pereche de pantaloni, o cămaşă în carouri şi o cravată. O ţinută simplă, dar destul de convenţională. Şi-a parcat maşina în faţa porţii şi a mers pe pietrişul de lângă terenurile de joacă unde elevii din anul al III-lea se antrenau la rugby. Hargreave, profesorul de educaţie fizică, îi îndemna să joace pentru echipă, nu pentru gloria personală.

— Paseaz-o, mototolule! strigă antrenorul unui băiat care primise mingea. Pentru asta sunt buni coechipierii!

— Da, domnule, a mormăit băiatul ridicându-se în picioare şi privindu-i de sus.

— Rugby-ul este un sport de echipă, băiete! Viaţa este un sport de echipă!

„Ei bine, să nu uit asta“, se gândea Main întorcându-se şi continuând să meargă. „Două secole de filozofie au fost completate de Hargreave. De ce nu l-au întrebat de la început?“ s-a gândit în glumă.

După o aşteptare obligatorie de cinci minute – oamenii importanţi nu te primesc niciodată imediat, s-a gândit Main –, directorul l-a întâmpinat cu o strângere de mână şi i-a oferit un sherry. Main l-a refuzat politicos, temându-se că acesta ar putea fi un test asupra lucidităţii sale, un gând paranoic izvorât dintr-un sentiment de vină. Ştia că în ultimele săptămâni umblase mai tot timpul beat.

— Cum te mai simţi, Main?

— Mult mai bine, domnule. Mulţumesc.

— Lucrurile nu merg bine întotdeauna, spuse directorul cu simpatie. Te simţi destul de bine ca să te întorci la noi?

— Da, domnule, aş vrea, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Normal, toată lumea ar fi încântată să te vadă înapoi, a început directorul. Dar eşti sigur că te simţi în stare? Ai trecut prin multe în ultima vreme, mai multe decât un om poate îndura, şi noi toţi te compătimim. Domnul Close ne-a oferit amănunte ieri.

— Ieri? a întrebat Main, devenind suspicios la vorbele directorului.

— Ieri a avut loc o şedinţă a consiliului de conducere şi, având în vedere povestea din ziar şi alte evenimente, care nu ar fi putut apărea într-un moment mai rău, toată lumea s-a gândit la tine.

— Înţeleg, spuse Main, precaut.

— Cu toată această poveste despre vrăjitorie la care se adaugă ideea unei crime şi în plus moartea soţiei tale, credem că ar fi mai bine pentru tine să nu te grăbeşti să te întorci. Poate îţi iei un concediu prelungit până ce această afacere se clarifică.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi stânjeniţi de această situaţie? l-a întrebat sec Main.

— E nedrept ceea ce spui, Main.

Directorul păru rănit în orgoliu.

— Dar adevărat, a murmurat Main.

Directorul s-a aplecat în faţă şi şi-a pus mâinile pe birou.

— Conducătorii şcolii trebuie să ia în considerare părinţii copiilor, John, şi aceştia sunt cele mai nestatornice şi delicate fiinţe din lume. Acum când ne retragem, foarte puţine persoane mai vin la şcoală. Anul viitor situaţia va fi şi mai nesigură. Trebuie să evităm… directorul căuta cuvântul potrivit… implicarea şcolii în orice fel de neplăceri.

— Înţeleg, spuse Main scurt.

— Această poveste despre maşini explodând şi corpuri arzând aduce a criminalitate.

— O imagine a vieţii pe care copiii din această şcoală ar fi mai bine să nu o cunoască, i-a răspuns

Main.

— Mă aşteptam la mai mult de la tine, i-a replicat directorul, vădit ofensat. Credeam că vei înţelege.

— Înţeleg, domnule director. E foarte clar. Deci mă concediaţi sau aţi prefera să demisionez?

— Nici nu se pune problema, Main. Să mai aşteptăm un pic şi, cu puţin noroc, toată povestea va fi uitată până la sfârşitul semestrului.

— Şi dacă nu va fi uitată?

Directorul şi-a pus din nou mâinile pe birou şi l-a privit conciliant.

— Atunci trebuie să faci ce crezi că e mai bine, John. Ce e mai bine pentru şcoală şi pentru ceilalţi. Dar să nu ne gândim la asta, încă.

— Foarte bine, a spus Main, înţelegând că trebuie să plece.

S-a ridicat şi a dat mâna cu directorul, fără însă a-l privi în ochi.

Pe când deschidea uşa, acesta îi strigă:

— Şi nu uita, John, toţi te susţinem!

Main închise uşa în spatele lui şi se opri un moment.

— Da, domnule, şopti el. Viaţa nu se trăieşte de unul singur.

*

Era după nouă seara când se întoarse acasă. Avea picioarele inflamate şi ude şi îi era foame. După ce plecase de la şcoală condusese îndepărtându-se de oraş şi şi-a parcat maşina într-o haltă înainte de a porni într-o lungă plimbare. Umblase mai bine de trei ore în nişte pantofi care nu erau adecvaţi condiţiilor respective, la început cu totul indiferent la acest aspect, dar apoi devenind mult prea conştient de picioarele sale ude şi de gleznele dureroase pe măsură ce pământul tare îşi cerea tributul. Mai şi plouase aşa că era ud leoarcă. La început nu prea observase disconfortul, atât era de derutat şi de furios. Chiar se temea că avea să cedeze nervos.

Chiar când se gândea că începe să se descurce din nou, vizita la şcoală îl împinse către depresie mai mult decât oricând. Se simţea cu desăvârşire singur într-o lume în care fiecare juca un rol şi nimeni nu spunea care era acesta. Începuse să se îndoiască de fiecare valoare în care crezuse înainte. Ce naiba avea şcoala de gând? Pentru ce îi pregăteau ei pe elevi? Marionete lipsite de raţiune trăind în lumea lor îngustă, izolate de realitate printr-o mare de lucruri drăguţe, ignorând orice lucru neplăcut din convingerea fermă şi sigură că va dispărea dacă nu va fi luat în considerare un timp destul de lung? O, Doamne!

Main încercă să-şi limpezească mintea în timp ce urca scările către apartamentul său. Se căută în buzunar după cheia de la intrare, dar se descurcă destul de greu din cauza materialului ud. Înjură cu voce tare, dar apoi cuvintele îi rămăseseră pe buze când văzu că uşa era deja deschisă.

Se uită la broască în căutarea unor crăpături în lemn, dar văzu că părea neatinsă. Se gândi că se putea să fi lăsat uşa deschisă mai devreme, dar aproape imediat renunţă la idee, ca fiind ceva imposibil. Îşi amintea cum închisese şi verificase ca întotdeauna. Apartamentul fusese jefuit cu mai puţin de doi ani înainte şi încă îşi amintea oribilul sentiment de a şti că un străin fusese în casa lui, servindu-se cu orice îi plăcuse, deschizând totul, atingând lucrurile.

Îşi amintea expresia de pe faţa lui Mary când aceasta şi-a dat seama că hoţul îi umblase prin haine. Fusese un atac la persoană de la distanţă.

Faptul că fuseseră luaţi nişte bani şi ceva aparatură electronică era un lucru mărunt în comparaţie cu suferinţa mentală pe care le-o cauzase spargerea. Nici nu se punea problema ca el să fi lăsat uşa deschisă astăzi. Dar se întâmplase din nou.

Era o lumină aprinsă în apartament. Doar hoţul nu era încă aici? Deschise uşa un pic şi rămase

surprins. Era ceva ciudat cu lumina aceea. Era prea slabă pentru a fi una din luminile din încăpere şi… pâlpâia!

O, Doamne! A luat foc, se gândi Main în timp se deschidea uşa larg cu o mişcare grăbită, dar ceva în subconştientul său nu îl lăsa să creadă asta. Nu se auzea nimic arzând – niciun trosnet sau un zgomot de foc puternic – şi nu se simţea miros de fum. În apartament era frig şi o linişte deplină.

Încă mişcându-se cu atenţie în caz că mai era cineva înăuntru, Main păşi încet în hol şi înaintă spre sursa de lumină. Era în sufragerie. Ascultă la uşă pentru un moment înainte de a o deschide uşor. Lumina venea de la o lumânare. Era aşezată sus pe un fel de suport în mijlocul camerei şi din ea se desprindeau cinci flăcări. Avea forma unei palme umane. Flăcările tremurau din pricina curentului de la uşa deschisă şi umpleau camera cu umbre mişcătoare.

Main se uită şi în celelalte camere din apartament înainte de a se întoarce în sufragerie şi de a aprinde lumina. Nimic nu părea să fie deranjat, deşi el va trebui să verifice mai atent. Nimic din ce putea vedea nu fusese stricat şi toate sertarele erau încă la locul lor. Ultima dată fiecare sertar din apartament fusese scos şi golit pe podea. Televizorul şi echipamentul electronic erau la locurile lor dintotdeauna şi observă că o bancnotă de cinci lire pe care o pusese el mai devreme sub o scrumieră pe cămin era tot acolo.

„Atunci ce naiba vrea să însemne asta?“ şopti el în vreme ce se apropia să studieze lumânarea. Se aplecă şi stinse flăcările.

Era un miros puternic de ceară de la obiectul fumegând în timp ce îl ridică de pe vârful ascuţit. Era mult mai greu decât se aştepta; aproape că l-a scăpat pe jos. Fu cuprins de un sentiment de groază când întoarse obiectul să îl vadă pe dedesubt. Lumânarea nu era doar de forma unei palme de om; chiar era o palmă de om!

Main simţi cum îl lasă genunchii în timp ce o scăpă şi făcu inconştient un pas înapoi. Îşi duse imediat mâna la gură în timp ce îşi reţinu impulsul de a vărsa. Trecu mult timp până când el avu curajul să se uite din nou la obiectul acela. Nu era nici urmă de îndoială. Era o mână ce fusese retezată din încheietură şi acoperită cu ceară de lumânări pentru a deveni unul dintre cele mai macabre obiecte din câte Main socotea că văzuse vreodată. Main ridică receptorul să sune la poliţie, dar apoi se răzgândi. Îl sună în schimb pe Ryan Lafferty.

— Poţi să vii până aici, te rog? S-a întâmplat ceva. Trebuie să vorbesc cu tine. Main se exprimă cu greu. Din cauza şocului nu putea să vorbească normal.

— Poţi să îmi spui mai mult? a întrebat Lafferty, puţin surprins de rugăminte.

— Nu la telefon, a răspuns Main, încă holbându-se la mâna de pe podea. Dar vino, te rog.

— Vin acum, a răspuns Lafferty.

Ajunse acolo în cincisprezece minute şi găsi uşa deschisă. Bătu uşor, dar nu-i răspunse nimeni, aşa că încercă din nou, de data aceasta strigându-l pe Main.

— Sunt aici, a venit răspunsul.

Era slab şi îndepărtat. Lafferty se luă după el până în sufragerie, unde îl găsi pe Main stând pe marginea unui fotoliu şi holbându-se la ceva de pe podea.

— E totul în regulă? întrebă el.

Main arătă spre podea şi Lafferty văzu la ce se uita el.

— O, Doamne, şopti uşor. Este…

— E reală, spuse Main. Uită-te la partea de dedesubt.

Fără a o atinge, Lafferty se mută de unde putea vedea partea retezată a încheieturii, care nu fusese învelită în ceară. Carnea căpătase un aspect cafeniu şters, dar era cu siguranţă reală.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, spuse el. Tu ce zici?

Main încă uitându-se fix la mână, răspunse:

— Eu încerc să mă las.

Lafferty se uită la el, încercând să priceapă ce spusese. Era clar că Main era în stare de şoc. Se duse la bar şi se întoarse cu două coniacuri duble. Main primi paharul şi bău fără a-şi lua ochii de la mână.

— A cui? bolborosi el.

Lafferty se aşeză pe celălalt scaun şi se uită la ea.

— Mâna unui ucigaş.

Remarca reuşi să-l scoată pe Main din transă.

— Ce spui? întrebă el, întorcându-se către Lafferty.

— De drept ar trebui să fie mâna unui deţinut condamnat pentru crimă.

— Ştii ce-i cu toată povestea asta? întrebă Main sceptic.

Lafferty dădu aprobator din cap şi răspunse:

— Cred că da. E o Mână a Gloriei.

Main repetă fraza, evident încă nedumerit.

— Este un simbol magic. Mâna Gloriei deschide orice uşă. Îi permite celui care a făcut-o, accesul la orice şi oriunde respectivul doreşte să ajungă. Nu există cale de scăpare.

Main se gândi la ceea ce auzise, după care concluziona:

— Deci vor să ajungă la mine.

— Cred că e un avertisment, spuse Lafferty. Îţi spun să te retragi pentru că pot să ajungă la tine oricând vor ei.

— Tu de unde ştii toate astea?

— Am dat peste aşa ceva în cartea despre vrăjitorie scoţiană de care ţi-am spus. Ultima oară când s-a folosit aşa ceva a fost în North Berwick, nu mai departe de 25 de mile de aici… cu patru secole în urmă.

— North Berwick? exclamă Main. Dar e…

— Ştiu, îl întrerupse Lafferty. E o staţiune liniştită la malul mării unde copiii se duc să construiască forme în nisip, iar oamenii de afaceri să joace golf duminica. Dar n-a fost întotdeauna aşa. În zile de mult apuse era un focar de vrăjitorie.

— Sfinte Sisoie!

— La sfârşitul secolului al XVI-lea exista un Mare Sabat sărbătorit la North Berwick. Pe vremea aceea erau trei adunări complete în regiune; asta înseamnă 39 de vrăjitoare. Marele Maestru al Sabatului era un om numit John Fian, director de şcoală în timpul zilei în apropiatul Prestonpans. Se spune că poate să deschidă biserica din North Berwick când doreşte, folosind o Mână a Gloriei. O foloseau la întrunirile lor. Adepţii lui obişnuiau să năvălească în cimitire şi să dezmembreze cadavre pentru vrăjile lor.

— Crezi că asta s-a întâmplat şi cu Simon?

Lafferty nu ştia ce să spună. Vedea durerea din ochii lui Main, dar nu se putu gândi la nimic liniştitor.

— Toate acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă şi chiar dacă ar fi vorba de aşa ceva, nu ar schimba faptul că sufletul fiului tău este în siguranţă. Oamenii aceia nu s-ar putea atinge de el.

Main clătină din cap.

— Încă nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva. Vreau să spun, o, Doamne! Nu suntem în Evul Mediu şi totuşi stăm aici şi discutăm despre vrăjitorie. Ce nebunie! Aşa ceva se întâmpla cu secole în urmă!

— Isus Hristos a trăit acum aproape 2000 de ani, totuşi adepţii lui există şi astăzi. Mă tem că la fel trebuie să luăm în considerare şi ideea că practicanţii magiei negre există încă, răspunse Lafferty.

— Ce ar trebui să fac, Ryan?

Lafferty văzu că Main arăta îngrozitor şi că nu mai ştia ce să mai spună.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu.

Main zâmbi şi asta îl surprinse pe Lafferty.

— Bunul meu, Ryan, spuse el. Fără să te mint, cred că asta apreciez cel mai mult la tine.

Lafferty zâmbi şi el.

— Întotdeauna am privit lucrul ăsta ca pe un blestem. Adevărul poate fi câteodată o adevărată pacoste.

— Ei bine, mă bucur, zise Main. Niciunul dintre noi nu ştie ce e de făcut.

— Nu pot să-mi dau seama de ce încearcă să te sperie cu asemenea vrăji, spuse Lafferty. Nu are niciun sens.

— Poate că încearcă să mă impresioneze. Îmi arată cât de puternici sunt ei, provocându-mi frică şi respect faţă de ei. La urma urmei, uşa mea este neatinsă şi totuşi ei au intrat.

— Dar de ce? întrebă Lafferty. Problema te depăşeşte. Ai spus ziariştilor tot ce ştiai şi poliţia se ocupă mai departe de investigaţie, deci de ce să te sperie pe tine?

Main se gândi un moment:

— Poate că mă văd ca pe instigatorul acestei anchete, ca pe cel care a pornit totul, cel care nu va renunţa.

— Poate, spuse Lafferty, dar nu părea convins.

— Nu mă pot gândi la o altă explicaţie.

— Nici eu, zise Lafferty. Vrei să te întorci cu mine la Sf. Xavier?

Main zâmbi.

— Protecţie divină?

— Ceva de genul acesta, aprobă Lafferty.

— Nu, dar mulţumesc, oricum. O să rămân pe riscul meu. Şi dacă te gândeşti mai bine, nu prea mai am ce pierde. Nu-i aşa?

Lafferty schiţă un zâmbet compătimitor.

— Presupun că, din punctul tău de vedere, nu mai ai.

— Cu chestia aia ce facem? întrebă Main, arătând spre mână. Nu are niciun rost să mai chemăm poliţia. Tu ce zici?

— Se pune problema a cui este mâna, spuse Lafferty.

— Dar sunt şanse mari, din ce ai zis tu, să fi fost luată de la un cadavru.

— Aproape sigur, spuse Lafferty gânditor. Deşi le-ar fi fost foarte greu să facă rost de mâna unui criminal condamnat. Era un lucru obişnuit să taie mâinile unui cadavru în timp ce acesta atârna încă de spânzurătoare.

— Dacă vom chema poliţia şi ziarele află de asta vor avea o zi de pomină, spuse Main.

Lafferty aprobă din cap.

— Mă întreb dacă asta au intenţionat.

— Dar varianta asta nu se potriveşte cu ideea de a mă ameninţa pe mine.

— Nu, aprobă Lafferty. Nu se potriveşte. Ai o pungă de plastic?

— Cred că da, spuse Main. Ai de gând să o iei cu tine?

— O voi pune în sobă la Sf. Xavier, zise Lafferty.

Main se duse în bucătărie şi goli o pungă de plastic Tesco ce încă avea cumpărături în ea. Îi dădu punga goală lui Lafferty care ridică mâna cu băgare de seamă şi o aruncă în plasă. Lovi fundul pungii ca o izbitură de palmă şi Main făcu o grimasă.

— Ştiu, spuse Lafferty. În amândoi a dat.

*

Era puţin după unu noaptea când Lafferty se întoarse la Sf. Xavier. În casă era frig; încălzirea se oprise la zece. Aprinse soba cu gaz din camera sa şi se opri în faţa ei timp de câteva minute să-şi încălzească mâinile. Nu se uita la punga de plastic aflată pe podea în spatele lui, dar era mai mult decât conştient de prezenţa ei. Se hotărî că va fi cu atât mai bine cu cât va scăpa mai repede de ea. O va duce afară în cabana veche ce se afla între biserică şi casă; acolo se afla cazanul care asigura încălzirea centrală – deşi numindu-l aşa crea o

impresie de modernitate care era cu totul nejustificată. Sistemul de încălzire era vechi, aşa de vechi încât nicio firmă de încălzire din oraş nu risca să-i asigure serviciile de întreţinere. Acest lucru era valabil şi când instalaţia se strica. Când reparaţiile deveneau absolut necesare, acestea erau întreprinse de un enoriaş bătrân, fost inginer pe vas, care făcea şi el ce putea.

Simţindu-se de parcă noaptea prinsese viaţă şi îl urmărea din întuneric, Lafferty părăsi casa şi duse punga de plastic la cabană. Deschise uşa şi fu năpădit de un miros de ulei amestecat cu umezeală. Închizând uşa în spatele lui, aprinse lumina – un bec slab de 40W ce atârna de o conductă ascunsă de suportul pentru acoperiş. Simţi cum îi creşte pulsul pe măsură ce se apropia momentul în care trebuia să pună mâna pe obiectul acela. Nu ştia dacă ar fi potrivit să facă o „slujbă“ pentru aşa ceva, aşa că improviza repede câteva cuvinte de rugăciune pentru ca posesorul mâinii să îşi găsească pacea.

În timp ce scotea mâna din plasă, sila de a o atinge îl făcu să fie neîndemânatic şi aceasta căzu pe podea. Învelişul de ceară se crăpă şi el văzu o cicatrice. Ba mai mult, era cunoscută! Ultima oară când văzuse mâna aceasta, degetele ei erau strânse în pumn pe malul canalului. Era mâna lui John McKirrop! Lafferty nu se pierdu cu firea şi gândindu-se ce ar putea însemna acest lucru, găsi o logică înfricoşătoare. Dacă McKirrop ar fi supravieţuit rănilor avute, probabil că ar fi fost condamnat pentru uciderea femeii, Bella. Obiectul de la picioarele lui era cea mai apropiată mână de criminal la care creatorii Mâinii Gloriei puteau ajunge. Asemenea atenţie pentru detaliu îl înspăimântă pe Lafferty. De asemenea crea o legătură între coşmarul acesta şi Departamentul de Traumatisme Craniene.

Lafferty şi-a făcut curaj să ridice mâna lui McKirrop între degetul său mare şi arătător.

Deschise uşa mică de fier a sobei şi aruncă mâna înăuntru, după care o închise repede şi se odihni un moment pentru a-şi regăsi stăpânirea de sine. O, Doamne! Avea nevoie de ceva de băut. Închise cabana şi se întoarse în casă unde îşi turnă un coniac dublu şi se duse în dormitor; soba cu gaz mai încălzise puţin încăperea.

Lafferty sorbi uşor din pahar în timp ce se gândea la evenimentele din seara respectivă, pe care se temea că nu le va putea uita. Dar de ce? Întrebarea îl frământa. De ce atâta efort pentru a face cunoscută implicarea vrăjitoriei în afacerea Simon Main? Dacă poliţia, şi nimeni altcineva de altfel, nu a aflat nimic despre practicarea magiei negre în regiune, era evident că acei oameni reuşiseră să îşi desfăşoare activitatea în modul cel mai secret cu putinţă. Totuşi deodată, iată-i apărând, făcând un lucru total neaşteptat. Probabil şi-au dat seama că ziarele ar fi avut un subiect senzaţional dacă Main ar fi chemat poliţia, tot aşa cum se întâmplase când McKirrop apăruse cu povestea sa despre ritualul de exhumare. De ce ar vrea ei aşa ceva?

Adevărul i se dezvălui lui Lafferty dintr-o dată, lăsându-l fără grai. Ce fusese, cu numai o clipă înainte groaznic de complicat şi încurcat, devenise acum chiar simplu şi evident. Îşi frecă obrajii agitat în vreme ce se chinuia să îşi lămurească o ipoteză cu totul nouă. Luând o gură de coniac, observă că mâna începuse să-i tremure uşor. Trebuia să gândească totul logic, dar mintea lui era prea obosită pentru aşa ceva. Noua teorie părea să fie simplă dar, în felul ei, era foarte înfricoşătoare.

Pe masă lângă vechea carte de imnuri, era o agendă pe care el o folosise mai devreme ca să-şi noteze ce avea să spună dimineaţă la înmormântarea lui Mary O'Donnell. O aduse lângă foc şi se aşeză cu ea pe genunchi ca să noteze. McKirrop fusese în cimitir în noaptea aceea şi văzuse tot ce se întâmplase; nu era nicio îndoială

în legătură cu asta. Cei patru oameni, bandiţii după cum îi numiseră atât Main cât şi McKirrop, fuseseră şi ei acolo; ei recunoscuseră acest fapt. E posibil ca toţi să fi fost omorâţi pentru a fi opriţi să spună ce văzuseră cu adevărat în acea seară. McKirrop ascunsese ceva în ciuda faptului că aparent spusese totul ziarelor, şi bandiţii susţineau că Main înţelesese totul greşit. Deci ce văzuseră ei într-adevăr în cimitir? Main ajunse la concluzia că trebuie să fi fost mai mulţi oameni prezenţi în acea noapte; oameni importanţi şi influenţi, care nu voiau să li se cunoască identitatea. Oameni care erau dispuşi să ucidă ca să păstreze ascunsă legătura lor cu magia neagră. Acest lucru era posibil şi chiar putea explica Mâna Gloriei ca pe un avertisment sinistru, dar Lafferty prefera o altă explicaţie. Mâna Gloriei fusese o păcăleală creată de cineva cu anumite cunoştinţe despre istoricul vrăjitoriei pe plan local. Înspăimântătorul obiect fusese utilizat ca să-i trimită pe el şi pe Main şi poliţia, de altfel, pe urma adoratorilor diavolului. Dar nu fuseseră alţi oameni în cimitir în acea noapte. Nu fusese nicio ceremonie de magie neagră şi niciun ritual satanic. Trupul lui Simon Main lipsea din mormântul său pentru că… nu fusese acolo încă de la început!

Lafferty a examinat şi a analizat implicaţiile noii lui teorii. Însemna că oamenii influenţi din spatele acestei îngrozitoare afaceri probabil că nu aveau nimic de-a face cu adorarea diavolului sau cu magia neagră. Şi oricine îi omorâse pe bandiţi ştia de ce Simon Main nu fusese îngropat.

Lafferty refăcu tot raţionamentul, asigurându-se că totul se potrivea. Povestea cu ceremonia de magie neagră fusese cu siguranţă o intervenţie de-a lui McKirrop. Inventase totul ca să atragă atenţia asupra sa, sau poate chiar fusese plătit pentru asta. Dacă se gândea mai bine s-ar putea ca acesta să fi fost motivul pentru care a ajuns la spital pentru a doua oară. Poate că se lăcomise şi ceruse mai mult.

Cei patru bandiţi confirmau acest lucru. Ei fuseseră nişte bădărani beţi care săpaseră un mormânt pentru mărunţiş – fapt pe care nu îl negaseră după spusele lui Main – dar sicriul fusese gol! De aceea spuseseră ei că Main interpretase total greşit când acesta îi acuzase că furaseră trupul fiului său. Şi de aceea spuseseră că McKirrop este un mincinos în barul în care Main i-a găsit prima dată. Dar nu ar fi putut veni cu o poveste ca aceea după varianta lui McKirrop. Cine i-ar fi crezut?

Întrebarea cea mai importanţă acum era ce se întâmplase cu cadavrul lui Simon Main? Să fi fost vreo încurcătură la morgă? Se mai ştiau astfel de cazuri. De fapt, probabil se întâmplau mult mai des decât se crede. Dacă şi cuplurile puteau părăsi uneori spitalul cu un alt copil decât al lor pe banca din spatele maşinii, atunci cu siguranţă repartizarea cadavrelor în sicrie era mai expusă greşelilor.

Lafferty trebui să renunţe la idee imediat ce îi veni. Faptul că cinci oameni fuseseră omorâţi dovedea că nu există niciun fel de încurcătură sau greşeală, oricât de penibilă ar putea fi aceasta. Era ceva mult mai serios şi mai bine organizat decât atât. Se uită la ceas şi văzu că era două fără un sfert. Trebuia să oficieze o înmormântare peste exact opt ore.

*

O uşoară iluminare a cerului îl avertiză pe Lafferty că dimineaţa sosise. Nu dormise deloc şi se simţea uşurat de apariţia luminii zilei – problemele întotdeauna par mai îngrozitoare pe întuneric. Se ridică din scaunul unde petrecuse ultimele ore întrebându-se ce ar trebui să facă în legătură cu noua lui ipoteză şi se duse la fereastră să se uite la lumea gri şi distantă. Picioarele îi erau amorţite iar barba sa nerasă se lovea de guler când întorcea capul. Se gândi la ras şi la apă caldă dar şi la focul care ar încălzi apa şi mai ales la ceea ce îl alimenta. Nu era un coşmar; se întâmplase cu

adevărat. Îl trecu un fior şi îşi frecă braţele înainte de a trece către baie în şosete; scoaterea pantofilor fusese singurul gest pe care îl făcuse pentru a se dezbrăca.

Simţindu-se mai bine după ce se bărbieri şi după ce făcu o baie fierbinte, îşi pregăti pâine prăjită şi ceai şi se aşeză la masa din bucătărie să mănânce în timp ce îşi citea notiţele pentru înmormântarea lui Mary O'Donnell, nu că ar fi fost mult de citit. Nu reuşise să găsească o formulă magică pentru a oferi consolare în condiţiile date. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce Dumnezeu permisese ca aşa ceva să se întâmple. Urma să fie o variaţie pe tema căilor neînţelese ale Domnului. Aveţi credinţă şi încredere în el; sunt anumite lucruri pe care nu ne este dat să le înţelegem deocamdată.

Mintea lui începu să lucreze din nou. Încă nu se hotărâse să-i spună lui John Main despre noua lui teorie. Omul era într-un moment de sensibilitate extremă; trebuia să fie sigur de afirmaţiile sale înainte de a spune ceva. Se hotărî totuşi, să ia legătura cu Sarah Lasseter mai târziu şi să-i împărtăşească bănuielile lui. Dacă avea dreptate că Simon Main nici nu fusese îngropat, atunci punctul de plecare pentru orice investigaţie ar trebui să fie Ia Neurologie, unde murise băiatul. Înţelese deodată că identificase un motiv pentru omorârea lui John McKirrop de către cineva din personalul de la Traumatisme Craniene, lucru pe care el şi Sarah nu-l găsiseră la ultima lor conversaţie. Îl făcu să fie mai sigur ca niciodată că se afla pe drumul cel bun.

Dar timpul trecea. Începu să îşi pregătească hainele pentru înmormântare.

*

Soţii O'Donnell se hotărâseră ca trupul fiicei lor să fie incinerat, dar îşi exprimaseră şi dorinţa de a organiza o slujbă scurtă la Sf. Xavier înainte de a se duce la ceremonie. Lafferty fusese de acord imediat, sperând în acel moment că era vorba de

credinţa lui Jean, care câştiga teren. Speranţele lui fuseseră spulberate, când Jean i-a mărturisit că ura capela de la crematoriu.

— E o toaletă, spuse ea când Lafferty îi ceruse explicaţii.

Era un punct de vedere pe care îl înţelegea. Atmosfera din capela crematoriului nu era plăcută deloc. Era o cameră goală, aproape rotundă, cu uşi diametral opuse, astfel încât îndoliaţii intrau pe o uşă şi ieşeau pe alta. Era de aşa manieră încât fluxul zilnic să nu fie întrerupt. În vreme ce oamenii de la o înmormântare plecau, alţii soseau şi cei îndoliaţi nu se ciocneau între ei. Cât despre decor, nu era niciunul. Era la fel de impersonal ca o camera de hotel. Nici măcar flori nu se găseau mereu. Când se termina o înmormântare, dispăreau şi florile.

Începuse deja să plouă când sicriul lui Mary O'Donnell fu adus la Sf. Xavier şi aşezat uşor pe catafalcul său, în faţa căruia stătea Lafferty. Îi privea pe cei îndoliaţi intrând pe rând. Îmbrăcămintea lor varia de la costume negru-cărbune la stridenţă de un galben-fluorescent cu siguranţă. Unele rude nu se văzuseră de mult timp şi zâmbeau în mod exagerat în semn de recunoaştere în vreme ce ochii li se întâlneau înainte de a îngăima saluturi tăcute. Câteva femei plângeau uşor şi Lafferty prevedea o slujbă chinuitoare. Plânsul, ca şi râsul, putea fi contagios. Jean O'Donnell nu plângea. Stătea lângă Joe, care avea ochii roşii şi părea afectat puternic, dar ea rămânea stăpână pe sine. Lafferty strecură o privire către ea şi văzu că ochii îi erau reci. Îşi găsea suportul în amărăciune. În acel moment ar fi preferat să vadă lacrimi curgând pe obrajii ei.

— Ne-am adunat astăzi aici pentru a mulţumi pentru viaţa lui Mary O'Donnell…

13

Lafferty îşi făcu meseria aşa cum ştia până când primul imn îi mai permise o clipă de răgaz. Când se termină, se plângea peste tot în biserică. Mai mulţi bărbaţi îşi ţineau acum batistele la ochi. Numai Jean O'Donnell rămânea stăpână pe sine şi gravă. Lafferty se simţi vrăjit de ea. În timp ce ultimul acord al orgii se stingea, se hotărî să se supună milei ei.

— Ca preot al dumneavoastră, este de datoria mea să vă explic anumite lucruri când înţelesul lor nu reiese de la sine, începu el. Astăzi aşteptaţi să vă explic de ce o viaţă la început de drum, ca aceea a lui Mary O'Donnell, a fost luată după cum ştim, şi trebuie să recunosc că nu pot.

Plânsul s-a mai potolit pe măsură ce mirarea îi lua locul. Un murmur făcu înconjurul capelei. Lafferty întâlni ochii lui Jean O'Donnell şi crezu că vede o anumită reacţie.

— Trebuie să vă mărturisesc că nu am nici cea mai mică idee de ce Domnul a luat viaţa lui Mary. Este şi pentru mine un mister în aceeaşi măsură în care este pentru dumneavoastră. Eu, ca şi dumneavoastră, trebuie să sper că există o motivaţie, una bună, ceva ce nu ar fi pe înţelesul nostru, dar totuşi o motivaţie. Singurul gând liniştitor pe care pot să vi-l ofer este că sunt multe lucruri în univers pe care noi nu le putem înţelege în această viaţă. Ar fi o îndrăzneală din partea noastră să pretindem altfel, deşi mulţi dintre noi procedează aşa în mod obişnuit. Se pare că aşa ne stă în fire. Oamenii de ştiinţă ne oferă „explicaţii" care rareori supravieţuiesc probei timpului. Astrologii fac preziceri pe baza unor informaţii cu caracter general, opinii experte ne sunt strecurate pe furiş, iar noi le acceptăm pentru că nu suportăm să nu ştim ce urmează. Acestea fiind spuse, consider că este cazul să vă cer scuze pentru că nu pot să fac mai mult de atât. Cu siguranţă aşteptaţi

mai mult de la mine şi de aceea îmi pare sincer rău. Dacă are vreo importanţă, vă acord scuzele mele din toată inima.

Jean O'Donnell se uitase în podea în timp ce Lafferty vorbise. Când el s-a oprit, ea a ridicat uşor capul şi i-a întâlnit privirea. Ochii i se îmblânziră şi îi zâmbi vag. Lafferty se simţi cuprins de o uşurare ca o strălucire caldă. Îi zâmbi şi el, după care îşi continuă slujba.

*

Lafferty călătorea în prima maşină din spatele dricului, împreună cu familia O'Donnell. El şi Jean nu prea vorbeau, dar ştia că lucrurile se reglaseră între ei. Joe se dovedi a nu fi o problemă aşa cum se aşteptase el, şi părea a fi în acord cu referirile lui intenţionate la „tatăl iubitor al lui Mary". Plângea uşor, petrecând-o pe Jean cu braţul, dar Lafferty interpretă asta ca pe un semn bun. Lacrimile puteau fi o adevărată binecuvântare. Era păcat că bărbaţii nu le foloseau mai des.

În timp ce dricul vira ca să intre pe porţile crematoriului, Lafferty se întoarse către Jean şi şopti:

— O să fiu cât de scurt posibil.

Jean dădu din cap aprobator şi Lafferty ieşi primul ca să se ducă repede în capelă să vadă dacă totul era în regulă. Era. Mai persista o urmă slabă de parfum rămasă de la cei din precedentul convoi funerar, dar capela fusese golită şi îngrijitorii aşezaseră sicriul lui Mary cu măiestrie peste liftul hidraulic astfel încât să coboare prin podea la momentul potrivit, uşor şi fără probleme. Deocamdată era acoperit cu o pânză purpurie cu fire de aur, tocită pe alocuri ca urmare a folosirii zilnice. Era aproape roasă acolo unde atârna peste colţurile coşciugului. Singura sa utilitate era să acopere spaţiul rămas în podea după lăsarea sicriului către cuptoare.

Lafferty spuse câteva ultime cuvinte şi îşi ridică mâna pentru binecuvântare. Se auzi un zgomot slab când un motor electric porni liftul şi pânza purpurie începu să coboare către podea. Lafferty o privi şi păli, în timp ce o idee înfiorătoare îi trecu prin cap. Era Mary O'Donnell cu adevărat în sicriu? Mary murise în secţia de Traumatisme Craniene… ca şi Simon Main. Lafferty se trezi respirând neregulat, ca şi când ar fi avut un atac de cord. „Era ridicol", îşi spuse singur. Dar nu avea niciun efect, nu îşi putea scoate ideea din cap. Dintr-o dată, şi-a închis cartea de rugăciuni trântind-o şi, fără a spune niciun cuvânt nimănui, ieşi grăbit din capelă, şi se uită după un îngrijitor. Văzu unul vorbind cu unul dintre şoferii maşinilor oficiale şi se repezi către el să-l întrebe unde este sala cuptoarelor.

Omul îşi stinse uimit ţigara cu piciorul şi îi indică direcţia potrivită, spunând:

— Este un şir de trepte chiar în spatele tufişurilor acestora.

Lafferty îşi strânse odăjdiile şi începu să alerge.

Treptele care duceau către sala cuptoarelor erau periculos de tocite şi ude. Fiindcă aici nu pătrundea niciodată soarele, scările erau acoperite de muşchi verde şi Lafferty aproape îşi pierdu echilibrul în timp ce se grăbea să le coboare. Acest fapt îl făcu să încetinească şi să se gândească înainte. Cum avea să trateze această problemă? Se opri un moment, respirând cu greu, cu mâinile sprijinite de o uşă veche din lemn de la capătul scărilor. Sicriul trebuie să fi ajuns până acum în camera cuptoarelor. Nu mai avea timp să găsească o scuză credibilă dacă voia să se convingă că totul era bine. Apăsă pe mânerul uşii şi o deschise.

Era cald pe coridor în timp ce el se grăbea către locul de unde se auzeau voci. Auzi de asemenea un zornăit metalic şi în mintea lui şi vedea o uşă de cuptor închizându-se. Ajunsese prea târziu? Fusese

sicriul deja încredinţat focului? Apăru în încăpere unde găsi doi îngrijitori uimiţi.

— Sicriul O'Donnell a intrat deja? întrebă el.

Cei doi bărbaţi nu l-au întrebat pe Lafferty cine era. L-au remarcat îmbrăcămintea şi unul dintre ei a răspuns:

— Nu încă, părinte, e vreo problemă?

— Unde este, vă rog?

Omul arătă către o cameră mică în stânga lui Lafferty. Se uită înăuntru şi văzu că acolo se oprise liftul. Observă în tavan trapa ce ducea la capelă. Pe podea, într-o parte, era sicriul lui Mary O'Donnell.

— Vreau să-l deschid, spuse Lafferty.

Oamenii se uitară unul la celălalt buimaci.

— Nu înţeleg, spuse unul dintre ei. Ce se întâmplă?

Lafferty simţi cum totul se învârte în jurul lui. Nu le putea spune oamenilor că voia să verifice dacă este un cadavru înăuntru, din cauza reacţiei în lanţ pe care ar cauza-o dacă într-adevăr nu era. Nu le putea pretinde îngrijitorilor să păstreze secretul, şi ce le-ar fi putut cauza veştile lui Joe şi Jean O'Donnell era inimaginabil.

— I-am făcut o promisiune acestei fete, minţi el.

— O promisiune, părinte? întrebă unul dintre oameni nesigur.

— I-am promis că o să am grijă să aibă un crucifix în mână când va fi pusă în sicriu. Lafferty stătea cu spatele către bărbaţi şi cu faţa către sicriu. Închise ochii strâns cu gândul la fragilitatea scuzei improvizate de el. Auzea orga cântând în camera de deasupra.

— Credeam că a fost omorâtă pe loc, părinte, spuse omul care vorbise până atunci.

Lafferty strânse şi mai mult din ochi.

— Nu, minţi el. Şi-a revenit puţin cât a stat la spital. Am vorbit eu cu ea.

„Aşa se întâmplă întotdeauna", se gândi el. „Spui o minciună şi, înainte să-ţi dai seama, eşti cu adevărat în necaz".

— Înţeleg, spuse omul. Ei bine, în cazul ăsta…

— Mulţumesc, spuse Lafferty respirând şi întorcându-se. Nu va dura mult. Aveţi o şurubelniţă?

Îngrijitorul care tăcuse până atunci luă una şi i-o înmână lui Lafferty. Părea pregătit să privească ceea ce avea să urmeze, ca şi colegul său de altfel.

— V-aş ruga să mă lăsaţi singur, domnilor, din respect pentru sărmana fată, spuse Lafferty.

Oamenii au murmurat că sunt de acord şi s-au retras din încăpere. Lafferty închise uşa puţin, astfel încât ei să nu poată vedea uşor de afară şi începu să desfacă şuruburile care ţineau capacul închis. Chiar şi după ce le-a înlăturat pe toate, capacul rămase fixat la locul lui. Lafferty, al cărui puls depăşea acum limita normalului, înjură printre dinţi. Îşi dădu seama că problema era de fapt vopseaua, care ţinea capacul lipit. Probabil că atunci când sicriul fusese închis, vopseaua era încă proaspătă. Introduse şurubelniţa între capac şi sicriu, şi o înfipse cu putere ajutându-se de podul palmei. Repetă acţiunea în mai multe părţi de-a lungul sicriului, până când simţi capacul cedând. Se opri un moment, şi şopti cu răsuflarea tăiată „Iartă-mă, Mary“, după care deschise capacul.

Înăuntru nu se afla niciun cadavru. Chiar dacă se aşteptase la acest lucru, părintele rămase totuşi şocat. Ochii îi rămaseră pironiţi la ceea ce se afla înăuntru: câteva pungi de plastic umplute cu un fel de lichid, menite să asigure greutatea sicriului. Ridică una şi o strânse între palme, întrebându-se ce ar trebui să facă mai departe. Îl auzi tuşind pe unul dintre bărbaţii de afară şi asta îi reaminti că nu are prea mult timp la dispoziţie. Trebuia să ia imediat o hotărâre.

Lafferty puse la loc punga de plastic şi închise coşciugul. Apoi, mai rămase câteva clipe pentru a-şi reveni în fire, după care ieşi din cameră şi li se adresă îngrijitorilor:

— Am terminat, băieţi. Vă mulţumesc.

— În regulă, părinte. Atunci ne vom continua treaba.

Lafferty văzu cum cei doi mută sicriul lui Mary O'Donnell pe o masă cu rotile aflată în faţa furnalului. Se dădu puţin înapoi când aceştia deschiseră uşa cuptorului şi un val de căldură îi năpădi tot corpul. Sicriul fu îndreptat în direcţia focului şi împins înăuntru. Uşa se închise şi flăcările începură să-l mistuie.

— Vă mulţumesc, domnilor, spuse Lafferty. Vă rămân îndatorat.

Majoritatea celor care făceau parte din convoiul funerar al lui Mary O'Donnell plecaseră deja când Lafferty ajunse în parcarea din faţa capelei. Următorul ceremonial de înmormântare de-abia începuse şi Lafferty auzi acordurile Psalmului 23 ridicându-se din nou în atmosfera rece şi umedă. Jean şi Joe nu plecaseră încă. Era evident că Jean trăsese de timp pentru a-l aştepta pe Lafferty. Şoferul maşinii se uita la ceas.

— Îmi cer scuze că am întârziat, Jean, spuse Lafferty alăturându-se celor doi.

— S-a întâmplat ceva, părinte? întrebă Jean.

Lafferty o privi în ochi şi îi răspunse:

— Nu, Jean, absolut nimic. Doar o chestiune tehnică.

Observă că-i era din ce în ce mai uşor să mintă. Jean O'Donnell păru extrem de neîncrezătoare pe moment, dar apoi spuse:

— Vă întoarceţi din nou la biserică?

— Bineînţeles, spuse Lafferty, îndemnând-o pe Jean să urce în maşină.

Lafferty se întoarse la Sf. Xavier pe la ora două după-amiaza. Doamna Grogan îl întrebă dacă nu vrea să-i pregătească prânzul. Lafferty răspunse că nu îi este foame. Mersese acasă la soţii O'Donnell unde mâncase nişte sandvişuri cu şuncă.

— V-aţi făcut singur patul azi-dimineaţă, părinte, remarcă doamna Grogan.

— Nu l-am făcut, doamnă Grogan. Nu am dormit deloc azi-noapte.

— Înţeleg, părinte, spuse doamna Grogan. Vă simţiţi bine?

— De ce întrebaţi?

— Arătaţi cam palid în ultima vreme.

Lafferty zâmbi şi îi mulţumi doamnei Grogan pentru preocuparea arătată, spunându-i:

— Nu am nimic. Doar că am avut multe pe cap în ultima vreme.

— Înţeleg, părinte.

Lafferty o privi şi spuse în sinea lui: „Nu puteţi să înţelegeţi, doamnă Grogan. N-aveţi cum.“ Apoi se închise în camera de studiu şi îşi turnă un pahar. Se simţea ca pasărea în colivie. Ar fi vrut cu disperare să meargă la poliţie şi să le povestească totul. Dumnezeule, ce bine ar fi! Ar putea să se elibereze imediat de acest coşmar. Dar n-avea cum. Trebuia să se gândească la binele lui John Main şi al familiei O’Donnell. Nici Main şi nici soţii O’Donnell n-ar putea să reziste stresului aflării adevărului. Şi apoi, el nu avea nicio dovadă atâta timp cât lăsase pradă flăcărilor sicriul gol al lui Mary O’Donnell. Ridică receptorul şi sună la spital pentru a vorbi cu Sarah Lasseter. I se spuse că Sarah nu era de serviciu.

— Când se întoarce la lucru? întrebă el.

— Tura doamnei doctor Lasseter începe la ora şase. Cine să-i transmit că a căutat-o?

— Părintele Lafferty.

— În regulă, părinte. O voi anunţa.

Mai avea încă de aşteptat, se gândi Lafferty, sorbind din pahar. N-ar putea să suporte să stea în casă până la şase. Trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva – ceva care să ceară efort fizic, care să-l solicite şi astfel să-l facă să uite de celelalte probleme. De mai mult de doi ani nu mai ieşise să alerge. Fusese o vreme când alergatul pentru întrajutorarea nevoiaşilor era în mare vogă şi astfel se simţise obligat să se alăture unui grup de tineri

membri ai bisericilor locale care alergau „în folosul lumii“. Până la urmă, îi făcuse plăcere să alerge la antrenamente şi chiar să participe la marele eveniment – cursa de semi-maraton. Sperase să nu se lase de acest sport, dar, aşa cum se întâmplă de obicei, locul acestuia fu luat de alte probleme considerate mai importante. Încercă să se gândească unde ar putea fi echipamentul pe care şi-l cumpărase atunci. În final, o întrebă pe doamna Grogan.

— Treningul? exclamă ea.

— Unul bleumarin cu o dungă verde pe pantaloni, din câte îmi aduc eu aminte, spuse Lafferty uşor iritat că dorinţa lui de a alerga provocase atâta uimire.

Doamna Grogan clătină uşor din cap, după care se lumină, amintindu-şi.

— Ah, da, ştiu, spuse ea. Vi-l aduc îndată.

— Spuneţi-mi mie unde este, îi ceru el, dar era prea târziu. Doamna Grogan plecase deja, ceea ce îl făcu să dea nemulţumit din cap. Doamna Grogan îl călca pe nervi astăzi. Apoi îşi dădu seama că era mai mult vina lui decât a doamnei Grogan. El era cel cu nervii la pământ; din acest motiv se şi hotărâse să alerge.

Doamna Grogan se întoarse cu treningul şi Lafferty îi mulţumi. Ştia unde îi sunt adidaşii; aceştia se aflau într-o cutie care era în şifonierul din hol, împreună cu echipamentul de tenis de masă. Peste cinci minute alerga deja în afara bisericii, îndreptându-se iute către parc. În prima milă de alergare, Lafferty nu se gândise la altceva decât la durerea îngrozitoare care-i cuprinsese întreg corpul, dar încet-încet se obişnui şi se hotărî să nu se oprească, iar gândurile îi zburară din nou către coşmarul pe care-l trăia. Descoperind faptul că sicriul lui Mary O’Donnell era gol, ajungea la concluzia că suspiciunile sale privind soarta lui Simon Main fuseseră adevărate. Acum nu mai avea nicio strângere de inimă că l-ar putea alarma

pe John Main fără motiv. Întrebarea era când şi cum să-l anunţe. Poate că ar fi o idee bună să stabilească o întâlnire în trei – Sarah Lasseter, Main şi el însuşi. Astfel ar putea decide ce să facă mai departe.

Lafferty întâlni o porţiune mai abruptă în drumul de parcurs şi nu se mai gândi la nimic până nu reuşi să urce panta şi să-şi regleze respiraţia. Un singur lucru avea împotriva dezvăluirii secretului lui John Main, se gândi el, şi acela era faptul că tatăl copilului era implicat personal. Lăsându-se pradă sentimentelor, acesta ar putea constitui un risc. Pe de altă parte omul avea tot dreptul să ştie ce se întâmplase cu fiul său, şi simplul fapt că până la urmă ritualul satanic şi magia neagră nu aveau nimic de-a face cu toate acestea, ar putea în mod sigur să-l mai consoleze. Main era un om inteligent. Poate că ar putea fi convins să urmeze un plan de acţiune comun.

Lafferty se hotărî că acesta era cel mai bun lucru. Îl va suna pe Main după ce va vorbi cu Sarah Lasseter. Acum era transpirat şi durerea pe care o simţise la început se transformase acum într-o febră uşoară datorată oboselii. Aceasta era durerea pe care o căutase. Acum toate simţurile îi vor fi amorţite în următoarea jumătate de oră. Sarah Lasseter îi telefonă la şase şi jumătate.

— Am primit mesajul tău, spuse ea.

— Ne putem întâlni? întrebă Lafferty. Trebuie să vorbim.

— Sunt de serviciu până dimineaţă, spuse Sarah.

— Şi după aceea va trebui să te odihneşti puţin, spuse Lafferty gânditor. Asta înseamnă că ne putem întâlni de-abia mâine seară.

— Aş vrea eu! spuse Sarah. Trebuie să fiu din nou la lucru la două mâine după-amiază.

— Of, Doamne! spuse Lafferty. Nu mi-am dat seama…

— Majoritatea nu-şi dau seama, părinte.

— Eşti singură pe tură în noaptea asta?

— Da, de ce?

— Aş putea veni eu la spital?

Sugestia o luă pe Sarah prin surprindere.

— Cred că da, spuse ea nesigură.

— Nu vreau să-ţi fac niciun fel de probleme, adăugă Lafferty repede. Spune-mi dacă nu crezi că e o idee bună.

— Nu, spuse Sarah hotărâtă, acum că avusese timp să se gândească. Nu văd de ce nu ar fi o idee bună. Vom putea vorbi în cabinetul medicilor şi voi fi aici dacă va fi nevoie de mine.

— Bine, spuse Lafferty. La ce oră ar fi cel mai bine să vin?

— Să văd… Să zicem după ora 23. Asistentele îşi vor fi schimbat tura până atunci şi totul va fi în regulă. Cu puţin noroc, nu vom fi deranjaţi.

— Am să vin la unsprezece şi jumătate, spuse Lafferty.

— Ne vedem atunci, spuse Sarah.

— Aaa, era să uit…

— Da?

— Aş vrea să mai iau pe cineva cu mine.

— Pe cine?

— Pe John Main.

— Tatăl lui Simon Main?

— Da.

— Nu poţi să-mi spui nimic despre toată povestea asta?

— Mai târziu, spuse Lafferty.

— Bine… oftă ea.

Lafferty îl sună acasă pe John Main. A lăsat telefonul să sune de mai multe ori, dar nu i-a răspuns nimeni. Se dojeni că nu luase în considerare şi varianta că John Main ar putea fi plecat şi se hotărî să încerce să-i telefoneze din jumătate în jumătate de oră, până când va trebui să plece la spital. Main răspunse, la nouă jumătate.

— Am încercat să dau de tine şi mai devreme, spuse Lafferty.

— Am fost la o şedinţă de spiritism, explică Main.

— Înţeleg, zise Lafferty gândindu-se la starea în care se afla Main şi întrebându-se dacă era o idee bună să-i dezvăluie totul.

— Am sperat că voi întâlni pe cineva care să mă ajute să-i prind pe nenorociţii ăia, spuse Main. Când colo, era o adunătură de femei casnice care se jucau între ele. Erau mai neştiutoare decât Maica Tereza în ceea ce priveşte spiritismul.

Lafferty se simţi uşurat. Main nu se dusese la şedinţă din disperarea de a intra în legătură cu fiul său, aşa cum se întâmplase în incidentul cu tabla de spiritism, ci pentru a-şi continua investigaţiile.

— Ne putem întâlni? întrebă el.

— În seara aceasta? întrebă Main, vădit surprins.

— E important. Vreau să mergi cu mine la spital. Trebuie să ne întâlnim cu unul dintre doctorii de-acolo. Am ceva să vă spun amândurora.

— Ai aflat ceva despre Simon? întrebă Main.

— Da, răspunse Lafferty.

Main ajunse la Sf. Xavier la unsprezece şi un sfert şi Lafferty îi oferi ceva de băut. Main refuză şi se grăbi să-l întrebe pe Lafferty ce descoperise.

— Nu vreau să-ţi spun deocamdată, răspunse Lafferty.

Vreau să audă şi doamna doctor Lasseter ce am de spus.

— Nu poţi să-mi spui nimic? întrebă Main, trădându-şi nerăbdarea.

— Nu mai ai mult de aşteptat, îl calmă Lafferty. I-am spus că vom fi acolo la unsprezece jumătate.

— Main îşi privi ceasul.

— Atunci ar trebui să o luăm din loc. Mergem cu maşina ta sau cu a mea?

— Cu a mea, spuse Lafferty.

În spital era linişte la acea oră şi Lafferty parcă cu uşurinţă înăuntrul porţilor. Îşi lăsă maşina într-

unul dintre cele trei locuri rezervate numai doctorilor, adresându-i-se lui Main:

— Sunt sigur că nu vor fi prea mulţi doctori prin preajmă în noaptea asta. Sarah Lasseter îi aştepta nerăbdătoare; îi văzu de cum apărură în uşile departamentului şi îi pofti înăuntru. Îl salută pe Lafferty care îi făcu cunoştinţă cu John Main. Sarah vorbea în şoaptă, aşa că cei doi îi urmară exemplul.

— Intraţi aici, spuse ea, poftindu-i în cabinetul medicilor.

Lafferty observă că sora de serviciu îşi întindea gâtul din salonul în care se afla pentru a vedea ce se întâmplă, dar Sarah o evită.

— Doreşte cineva cafea? întrebă Sarah.

Lafferty văzu că era încordată. Amândoi refuzară. Sarah îşi turnă o ceaşcă şi se aşeză la masă cu faţa spre ei.

— E foarte ciudat, spuse ea.

Main îi spuse:

— Dacă vă consolează cu ceva, să ştiţi că şi mie mi se pare totul ciudat. Amândoi se întoarseră către Lafferty care nu ştia cum să înceapă.

— Întâi, spuse el, trebuie să vă cer să nu mai spuneţi nimănui nimic din ceea ce veţi auzi.

Sarah şi Main se uitară unul la celălalt, după care consimţiră. Lafferty inspiră adânc şi începu:

— Ieri am oficiat înmormântarea unei tinere pe nume Mary O'Donnell, ea a murit aici, la Traumatisme Craniene, la fel ca şi Simon. Fusese implicată într-un accident de motocicletă. Lafferty privi fix în podea, după care adăugă:

— Numai că, nu am oficiat-o.

— Nu înţeleg, spuse Sarah.

— Nici eu, adăugă Main. Cum adică, n-ai oficiat-o?

— Cum aţi auzit. Am ţinut slujba de înmormântare pentru un mort care nu era acolo. Coşciugul era gol.

Sarah rămase cu gura căscată. Main părea la fel de şocat.

— Mary nu se afla în sicriu, aşa cum nici Simon nu cred că se afla atunci când a fost înmormântat, continuă Lafferty întorcându-se spre Main.

— Dar e practic…

Main nu-şi găsea cuvintele.

— Imposibil de crezut? întrebă Lafferty. Aşa am crezut şi eu la început, dar acum nu mai am niciun fel de îndoială. Trupul lui Simon, al lui Mary şi Dumnezeu ştie al câtor altora nu au mai ajuns şi la înmormântare.

— Dar ce s-a întâmplat cu ele? exclamă Sarah.

Lafferty o privi şi spuse:

— Asta sper că vom putea afla împreună.

— Cu ce aş putea eu să vă ajut? exclamă Sarah.

— Răspunsul se află aici la Traumatisme Craniene. Atât Simon, cât şi Mary au murit aici, spuse Lafferty.

— De unde ştii că Mary nu se afla în coşciug? întrebă Sarah.

— M-am uitat înăuntru, replică Lafferty.

— Dar cum poţi fi aşa sigur despre Simon? întrebă Main care se lăsase pierdut în gânduri.

— Nu pot fi absolut sigur, recunoscu Lafferty, dar toate firele duc la acest lucru.

Îi povesti lui Main cum începuse el să suspecteze totul după incidentul cu mâna retezată.

— Era prea de tot, spuse Lafferty. Cineva dorea neapărat să ne facă să credem că aici e mâna sataniştilor. Probabil că vagabondul, McKirrop, le-a dat această idee atunci când a minţit poliţia şi presa în legătură cu acea noapte. Singurul lucru pe care-l văzuse în cimitir era un sicriu gol. De aceea a fost omorât, pentru a-l face să tacă şi pentru ca teoria cu sataniştii să ia amploare. Totul pare de-a dreptul ridicol. Presupun că a inventat povestea cu bărbaţii cu glugi pentru a evita identificarea bandiţilor; probabil că aceştia l-au ameninţat. Aşa cum s-a dovedit, aceasta le convenea de minune

adevăraţilor criminali. Nu aveau de explicat lipsa nici unui cadavru, iar bandiţii n-ar fi putut spune adevărul fiindcă nimeni nu i-ar fi crezut, mai ales după povestea înfloritã a lui McKirrop. Probabil că însuşi McKirrop a ameninţat că va spune adevărul, şi de aceea el reprezenta un pericol. Aşa că l-au ucis, iar apoi când John i-a descoperit pe bandiţi şi poliţia a aflat despre toate acestea, cei patru au ajuns să reprezinte şi ei un pericol.

— Totul pare să aibă sens, aprobă Sarah.

— Deci, ce s-a întâmplat cu trupul lui Simon? întrebă Main.

— Nu ştiu, mărturisi Lafferty. Asta trebuie să aflăm noi şi cred că cel mai bun lucru de a reuşi este ca ei, oricine ar fi aceştia, să nu afle că noi bănuim ceva.

— De unde începem? întrebă Sarah.

— Spune-ne ce se întâmplă când un pacient moare Ia Traumatisme Craniene, sugeră Lafferty.

Sarah ridică din umeri şi spuse:

— Asistentele pregătesc trupul, după care sunt chemaţi îngrijitorii spitalului care duc cadavrul la morgă. Rudele îi anunţă apoi pe cei de la Serviciile Funerare care iau cadavrul de acolo.

— Asta ce implică? întrebă Main.

— Cei de la Serviciile Funerare ori vin ei înşişi pentru a măsura cadavrul, ori aranjează cu îngrijitorii de la morgă să facă asta. Apoi vin cu sicriul, pun cadavrul în el şi îl iau de aici.

— Deci cei de la Serviciile Funerare văd cadavrul? întrebă Lafferty.

— Da, răspunse Sarah. Doar dacă…

— Da?

— Doar dacă pacientul nu a murit din cauza vreunei boli contagioase, în acest caz, cadavrul este sigilat într-o pungă specială şi plasat într-un sicriu anume pe care cei de la Serviciile Funerare trebuie să-l asigure, fără a fi obligaţi să ia parte la plasarea corpului în sicriu.

— Asta nu prea se poate aplica în cazul nostru, nu-i aşa? spuse Main.

— Nu prea, consimţi Sarah.

Dintr-o dată uşa camerei se deschise şi înăuntru dădu buzna Stubbs. Sarah rămase încremenită.

— Îmi cer scuze, rosti Stubbs pe un ton care spunea că nu-i pare rău deloc. Nu ştiam că ai companie, doamnă doctor Lasseter. Credeam că eşti de serviciu.

— Păi sunt, domnule doctor Stubbs, răspunse Sarah. Aveţi vreo treabă cu mine?

— Am trecut să mai văd ce face băiatul Keegan. Din analizele făcute azi-dimineaţă reieşea că nu merge prea bine. Dar dacă eşti ocupată…

Sarah se ridică şi le ceru scuze lui Main şi lui Lafferty. Ieşi din cameră urmându-l pe Stubbs. Tensiunea dintre ei a persistat şi în timp ce stăteau de o parte şi de alta a patului pacientului citind monitorizările împreună. După ce şi-a notat toate datele, Stubbs spuse:

— Credeam că ştii, doamnă doctor, că a fi de serviciu înseamnă a-ţi acorda toată atenţia pacienţilor.

— Atunci când au nevoie de mine, eu sunt întotdeauna prezentă, replică Sarah, dar ştia că Stubbs o avea acum la mână. El n-o va lăsa să scape aşa uşor.

— Nu prea mi se pare că a sta la taclale cu prietenii este totuna cu a-ţi acorda toată atenţia pacienţilor!

— Dar eu nu stăteam la taclale, aşa cum spuneţi dumneavoastră! răspunse Sarah. Aveam de discutat ceva foarte important cu domnul Main şi cu părintele Lafferty.

— Domnul Main? întrebă Stubbs.

— Tatăl lui Simon Main, spuse Sarah. Poate vă mai amintiţi că Simon a fost internat la noi o perioadă. După aceea nu a mai supravieţuit.

— Îmi aduc aminte, spuse Stubbs. Ce anume vor de la tine? întrebă el, părând mai mult uimit

decât enervat.

— Îmi pare rău, dar nu am îngăduinţa să vă spun, răspunse Sarah intrigată de schimbarea de tactică a lui Stubbs.

— Dacă are legătură cu departamentul nostru, cred că am tot dreptul să ştiu, spuse Stubbs înfuriat. E nevoie să-ţi reamintesc că dumneata nu eşti decât un medic stagiar în această secţie?

— Nu cred că e nevoie, răspunse Sarah scurt. Cred că mi-aţi reamintit deja acest lucru de câte ori aţi avut ocazia.

— Cer să fiu informat despre ceea ce se întâmplă.

— Iar eu trebuie să repet că nu vă pot spune.

— Nu-mi laşi altă soluţie decât să-i spun totul doctorului Tyndall, ameninţă Stubbs.

— Faceţi cum doriţi, domnule doctor, replică Sarah rece.

Stubbs ieşi din cameră tunând şi fulgerând iar Sarah răsuflă uşurată.

Asistenta de serviciu care nu auzise discuţia, dar care ştia că ceva era în neregulă, ridică din umeri către Sarah în semn de consolare. Sarah se întoarse în cabinetul medicilor.

Lafferty se ridică de la masă şi spuse:

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit să venim aici. Poate că aş putea să-i explic eu doctorului Tyndall că nu e vina ta?

Sarah zâmbi în semn de apreciere şi spuse:

— Doctorul Stubbs pur şi simplu nu mă înghite, iar sentimentul e reciproc. Voia să ştie ce căutaţi aici.

— Sper că nu i-ai spus? întrebă Lafferty.

— Nu, de aceea s-a înfuriat atât de rău.

— Poate ar trebui să plecăm, sugeră Main.

— Nu, nici vorbă, spuse Sarah hotărâtă. (Deja se hotărâse să raporteze totul doctorului Tyndall, dar asta oricum nu avea importanţă.) Ceea ce contează este să aflăm ce s-a întâmplat cu Simon şi Mary. Aşadar, unde rămăsesem?

Lafferty o privi pe Sarah plin de admiraţie.

— Ne întrebam dacă cei de la Serviciile Funerare îşi pot da seama dacă un cadavru lipseşte.

— Şi mai e ceva ce nu am discutat fiindcă sunt eu de faţă, spuse Main.

Lafferty şi Sarah se uitară tăcuţi unul la celălalt.

— Nu am discutat de ce au dispărut cadavrele, spuse Main. Nu am vorbit deloc despre cei care ar fi interesaţi de ele.

— Da, ai dreptate, îl aprobă Lafferty în şoaptă, un pic nesigur de intenţiile lui Main şi temându-se de o explozie iminentă din partea acestuia.

— Să îndrăznesc să sugerez că ar fi vorba despre intenţia medicilor de a păstra cadavrele? întrebă Main.

Când Lafferty şi Sarah nu reacţionară, acesta adăugă:

— Mai bine zis părţile disponibile ale cadavrelor.

Lafferty observă că mâinile lui Main începură să tremure uşor, dar acesta din urmă părea să fie foarte stăpân pe sine. Lafferty spuse:

— Trebuie să mărturisesc că şi eu m-am gândit la asta.

— Şi eu la fel, aprobă Sarah.

— Atunci eu am refuzat să donez organele fiului meu, spuse Main.

— La fel au făcut şi soţii O'Donnell, adăugă Sarah.

— Dar nenorociţii oricum le-au luat, spuse Main acru.

— Din nefericire s-ar putea să ai dreptate, spuse Lafferty.

Main îşi împreună mâinile, după care făcu un gest de frustrare ridicând din umeri:

— Ironia faptului e că nu mă deranjează acest lucru. Atunci când mi s-a cerut consimţământul, eram copleşit de durere şi nu suportam ideea ca cineva să se atingă de băieţelul meu. Am refuzat din start – a fost ca un gest reflex. Dar dacă m-ar fi

întrebat puţin mai târziu sau în alte circumstanţe, cred că nu aş fi avut nimic împotrivă. Dar apoi nu m-a mai întrebat nimeni nimic.

Lafferty dădu aprobator din cap şi Sarah îi zâmbi încurajator.

— Ironia şi mai mare e, spuse Main, că după înmormântare mi-am făcut chiar procese de conştiinţă fiindcă spusesem nu!

Lafferty se bucură că Main îşi dezvăluia sentimentele. Main părea mult mai împăcat cu noua poveste despre moartea fiului său decât cu explicaţiile privind ritualurile sataniste şi vrăjitoria. Aproape că se simţea uşurat.

— Deci noi avem de-a face aici cu un scandal, spuse Main.

— Scandalul unei crime, corectă Lafferty.

— Deci e o înşelătorie bine pusă la punct în care e implicat traficul de organe? întrebă Main.

— Ar putea fi, aprobă Sarah, dar vă daţi seama ce fel de organizaţie trebuie să fie implicată în afacerea asta?

— Spune-ne, o îndemnă Lafferty.

— Înainte să moară, pacienţilor noştri ar trebui să li se facă analiza ţesuturilor şi multe alte teste de compatibilitate. Organele trebuie luate imediat după moarte, ceea ce ar implica un spaţiu de operare şi chirurgi special pregătiţi, ca să nu mai punem la socoteală şi transportul! Nu prea văd cum toate astea ar putea fi aranjate pe ascuns.

Main spuse:

— Poate că par cinic, dar dacă există bani, totul e posibil.

— Deci cine se ocupă de toate astea? o întrebă Lafferty dintr-odată pe Sarah.

— Stubbs, răspunse ea aproape automat.

— Eşti sigură? întrebă Lafferty.

— Ştiu că înclin să cred asta fiindcă îl urăsc atât pe acest om, dar toate firele duc la el! spuse Sarah.

Toată lumea ştie că preocuparea lui supremă este obţinerea consimţământului pentru

transplantul de organe. El crede că doctorul Tyndall ar trebui să insiste mai mult asupra acestui lucru şi se enervează foarte tare când acesta nu face întocmai. L-am auzit plângându-se că Tyndall a fost mult prea blând în câteva asemenea ocazii.

— Îmi amintesc acum, spuse Main. Stubbs a vrut să vorbească cu mine după moartea lui Simon, dar a fost oprit de doctorul Tyndall. Atunci nu ştiam despre ce era vorba, dar acum îmi dau seama ce a vrut să spună Tyndall. L-a atenţionat pe Stubbs că nu mai avea rost să insiste, fiindcă eu eram hotărât deja.

— Asta s-a întâmplat după ce tu ai refuzat să donezi organele? întrebă Lafferty.

— Da.

— Şi apoi Stubbs mai e implicat şi în moartea lui John McKirrop, spuse Sarah. Sunt sigură că el a fost.

Lafferty îi povesti pe scurt despre circumstanţele bizare în care murise John McKirrop.

— Stubbs ştie cine suntem? întrebă Main.

— I-am spus eu cine sunteţi, răspunse Sarah.

— Atunci te afli în pericol aici, o avertiză Main.

— Nu i-am spus şi de ce vă aflaţi aici.

— Îşi poate da seama şi singur, spuse Lafferty.

— Poate că am putea inventa ceva? sugeră Main.

— La miezul nopţii? Tatăl unui copil al cărui cadavru a dispărut şi preotul parohiei preocupat atât de moartea lui John McKirrop, cât şi de cea a lui Mary O'Donnel? Tu ai crede altceva? întrebă Lafferty.

— Nu, recunoscu Main. Nu aş crede.

14

— Deci, ce facem? întrebă Main.

— Va trebui să fiu foarte precaută, răspunse Sarah.

— Nu cred că asta va fi de ajuns, spuse Lafferty.

— Atunci ce putem face? întrebă Sarah.

— Va trebui să pleci de-aici, spuse Lafferty scurt.

Main rămase cu răsuflarea tăiată. Sarah părea şocată.

— Dar cariera ei… spuse Main.

— Momentan trebuie să ne gândim mai întâi la viaţa ei, spuse Lafferty.

O privi pe Sarah şi spuse:

— Poate există posibilitatea să-ţi iei concediu sau să aranjezi cu cineva să-ţi ţină locul până ce se vor lămuri lucrurile.

Sarah îşi duse mâna la cap.

— Nu mă gândisem… Nu ştiu… Nu vreau să fug. Şi eu sunt implicată în afacerea asta, să ştiţi.

— Dar Ryan are dreptate, spuse Main. E prea periculos pentru tine să continui să munceşti aici. Înţelege acest lucru.

Sarah dădu din cap cu reticenţă, apoi păru că-i vine o idee.

— L-am cunoscut pe fratele lui Tyndall la recepţia care a fost dată de spital în cinstea descoperirii noului vaccin. S-ar putea să-mi petrec ceva timp în laboratorul său de cercetare de la Facultatea de Medicină. Astfel aş putea sta departe de Stubbs, dar destul de aproape pentru a păstra legătura cu voi.

— E o idee bună, spuse Lafferty.

Main fu de acord.

— Vorbeşti mâine despre asta cu doctorul Tyndall? întrebă el.

Sarah promise că aşa va face.

— Deci cum procedăm ca să ne dovedim suspiciunile? întrebă Main. Nu putem merge la

poliţie fără să avem nicio dovadă concretă. Presupun că simpla afirmaţie a lui Lafferty în legătură cu sicriul gol a lui Mary O'Donnell nu va fi de ajuns. Acelaşi lucru se aplică şi în cazul lui Simon.

Lafferty fu de acord şi spuse:

— Stubbs trebuie să aibă nişte complici. Cred că toţi suntem de acord cu asta. Poate că aici vom găsi ceea ce ne trebuie. Avem nevoie de cineva care să mărturisească. Din ceea ce ne-a spus Sarah despre procedura de rutină în legătură cu moartea unei persoane, cineva trebuie să fie plătit bine pentru a trece cu vederea anumite nereguli. Putem afla dacă aceeaşi firmă de servicii funerare a fost folosită atât în cazul lui Mary, cât şi în cel al lui Simon?

— Eu i-am chemat pe cei de la „Maitland Stroud" din Morningside, spuse Main.

Lafferty oftă şi spuse:

— Familia O'Donnell i-a avut pe cei de la „Granby" de pe şoseaua Dalkeith.

— Nu pot fi toţi implicaţi, spuse Main.

Lafferty îşi privi ceasul şi văzu că era trecut de ora unu.

— Ar fi timpul să plecăm, sugeră el.

— Unii dintre noi, zâmbi Sarah.

— Îmi pare rău, spuse Lafferty. Mă suni mâine după ce vorbeşti cu doctorul Tyndall?

Sarah răspunse că va face întocmai. Îi conduse pe Main şi pe Lafferty până la uşă unde se despărţiră urându-şi noapte bună în şoaptă.

Main şi Lafferty nu-şi mai adresară niciun cuvânt până nu urcară în maşină. Amândoi simţeau parcă austeritatea spitalului. Acesta devenise străin, ameninţător, un loc menit să te înspăimânte mai degrabă decât să-ţi ofere siguranţă.

— Crezi că are vreun rost să-i întrebăm pe îngrijitori dacă au văzut trupul lui Simon? întrebă Main.

— Nu, răspunse Lafferty hotărât.

— De ce nu?

— Dacă l-au văzut, asta nu ne va ajuta cu nimic, iar dacă nu l-au văzut şi nu au spus nimănui nimic, înseamnă că sunt şi ei implicaţi, aşa că oricum nu ne vor spune. În orice caz, ne-am face publice bănuielile care ar ajunge la urechea lui Stubbs.

Main acceptă ceea ce spusese preotul fără să comenteze, preferând să privească pe geam în timp ce Lafferty vira la stânga şi la dreapta pe străzile pustii.

Lafferty zâmbi, după care porni ştergătoarele pentru a curăţa parbrizul de ploaia care tocmai începuse.

— Te descurci foarte bine, spuse el. Nu cred că-ţi este aşa de uşor.

— Ştii, mă bucur de faptul că lucrurile au ieşit astfel.

Lafferty rămase, tăcut.

— Faptul că o parte din Simon trăieşte în trupul altcuiva mă face să mă simt chiar bine.

— Asta e bine, spuse Lafferty în şoaptă.

— Chiar dacă se va dovedi că trupul său a fost folosit în cine ştie ce afacere dubioasă cu milioane de lire, eu tot voi fi fericit. Nu contează cine este pacientul, mi-e totuna dacă este fiul unui şeic arab sau al unui om de afaceri milionar din Texas. Atâta timp cât copilul este în viaţă datorită lui Simon.

— Cred că gândeşti foarte corect, spuse Lafferty.

— Îmi doresc numai să fi spus „da“ în acel moment, în loc să trec prin toate astea, zise Main. Dar doctorul Tyndall m-a întrebat chiar în momentul cel mai puţin potrivit.

Lafferty parcă maşina lângă blocul unde locuia Main.

— Vrei să urci pentru o cafea sau o prăjitură? întrebă Main.

Lafferty dădu din cap şi spuse:

— Hai mai bine să ne culcăm. Amândoi avem nevoie de asta.

În timp ce Lafferty conducea înapoi către Sf. Xavier, gândurile i se îndreptau către Sarah Lasseter şi pericolul în care aceasta se găsea. Se consolă cu gândul că Stubbs nu-şi va permite să-i facă rău cât timp el şi cu Main erau în preajma ei. Ar fi fost prea evident. Ce va face prin urmare Stubbs? Îşi va întări poziţia, se gândi Lafferty. Va avea grijă ca nimeni să nu vorbească. Nu va risca în niciun fel până când Sarah Lasseter şi prietenii ei indiscreţi nu vor dispărea de pe scenă. Acest lucru ar putea face investigaţia de două ori mai dificilă, dar cu siguranţă că într-o afacere atât de ramificată, trebuie să existe o cale de a pătrunde în miezul problemei.

Lafferty se hotărî să-şi lase mai degrabă maşina parcată pe şosea decât să se chinuie să deschidă porţile care duceau la parcarea de lângă casă. Alese scurtătura prin vechea curte a bisericii, tălpile lui călcând pietrele cărării în timp ce înconjura biserica pentru a ajunge acasă. Cum a dat ultimul colţ, se opri brusc şi sângele îi îngheţă în vine când văzu ce îi stătea în faţă. Locul nu era bine luminat, dar reuşi să observe un animal spânzurat de uşa de la intrare. Apropiindu-se, văzu că era o pisică. Stomacul animalului fusese despicat şi măruntaiele îi atârnau în afară. Mirosul îl făcu pe Lafferty să-şi acopere nările. Pentru o clipă, îşi mută privirea şi mai observă ceva ce îi opri inima în loc. Lângă uşă, în umbră, se afla întins un corp.

Se aşeză pe vine şi întoarse corpul astfel încât să-i observe faţa. Era doamna Grogan. Îi căută pulsul şi i-l găsi; trăia. Probabil doar leşinase. O luă în braţe şi o transportă până la uşa laterală. Odată aflată în siguranţă, Lafferty chemă poliţia şi pe Alan Jarvis, medicul doamnei Grogan. El era şi medicul lui Lafferty, deşi de puţine ori avusese nevoie de el. Doamna Grogan şi-a revenit înainte ca cei chemaţi să ajungă, şi Lafferty a trebuit să o

calmeze şi să o scoată din panica iniţială declanşată de ceea ce văzuse pe uşa casei.

— Am ajuns în jur de ora zece, spuse ea împiedicat. Uitasem să-mi iau revistele acasă şi m-am gândit că le voi lua după ce mă întorc de la sora mea. Dar când am ajuns la uşă…

Doamna Grogan îşi îngropă faţa în batistă şi Lafferty o cuprinse cu braţul. Afară, maşinile începuseră să sosească.

Lafferty îşi privi ceasul şi văzu că era aproape două. Se prefigura o altă noapte fără somn, şi gândul acesta îl deranjă. Doamna Grogan a fost lăsată în grija doctorului şi poliţiştii s-au oferit să o ducă acasă. Totuşi, alţi poliţişti au rămas să pună toate întrebările stupide pe care le puteau imagina, gândi Lafferty. El se aşteptase ca incidentul să fie investigat de o echipă simplă, dar acestora li se adăugase un inspector şi un sergent de la Departamentul de Investigare a Crimelor. Era inspectorul Lenny, ofiţerul care fusese şi pe malul canalului.

— Pentru că sunteţi implicat dumneavoastră, domnule, îi replică Lenny atunci când Lafferty îl întrebă de ce a trebuit să vină un poliţist atât de important.

— Nu înţeleg, zise Lafferty, devenind deodată nervos.

— Iată care este situaţia, domnule, spuse poliţistul, uitându-se fix în ochii lui Lafferty ca şi cum l-ar fi testat. Dumneavoastră sunteţi preotul care l-a căutat pe McKirrop pentru a-l întreba despre vrăjitoria din cimitir. Dumneavoastră aţi fost preotul care l-a găsit mort. Acum dumneavoastră sunteţi preotul care are o pisică neagră spânzurată de uşă. Păreţi a duce o viaţă agitată, domnule.

Lafferty rămase tăcut.

— Şi acum îmi veţi spune că nu aveţi nici cea mai mică idee cine a făcut acest lucru sau de ce l-a făcut. Am dreptate, domnule?

Lafferty îl aprobă din cap.

— Perfectă dreptate, zise el. Nu am nicio idee.

Era rândul inspectorului de poliţie să tacă în timp ce îl fixa pe Lafferty deconcertant. Continuă totuşi:

— Nu sunt un expert, domnule, dar cred că o pisică atârnată de uşa dumneavoastră are de-a face cu magia neagră ori cu un ritual satanic, sau mă înşel?

— La asta m-am gândit şi cu, îl aprobă Lafferty.

Urmă iar o pauză lungă până când Lenny spuse:

— Sincer, domnule, noi, adică poliţia, avem foarte multe probleme în legătură cu ce i s-a întâmplat băiatului lui Main. Nu putem face progrese pentru că nimeni nu vrea să ne vorbească despre magia neagră sau venerarea diavolului.

— Înţeleg, zise Lafferty. Nu e uşor pentru dumneavoastră.

— Nu, domnule. Am devenit paranoici cu investigaţia aceasta. Chiar sunt înclinat să cred că dumneavoastră ştiţi puţin mai mult decât lăsaţi să se înţeleagă.

Lafferty ridică din umeri şi spuse:

— Vă asigur, inspectare, nu cunosc mai multe decât dumneavoastră.

— Cea care vă face curat a fost destul de şocată în seara aceasta, domnule, spuse poliţistul, schimbând tactica.

— Cam aşa, zise Lafferty.

— Şoferul meu mi-a spus că era încă şocată pe drum către casă. A menţionat ceva de faptul că aveţi cărţi de vrăjitorie în casă, despre patul dumneavoastră în care nu se dormise, lucruri de genul acesta.

Înainte de a continua, poliţistul făcu o pauză pentru a observa efectul celor spuse.

— Înţeleg că ea era supărată şi toate acestea pot fi…

— Mă informez şi eu cât de cât, l-a întrerupt Lafferty. Iar asta e tot.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule…

— Ar trebui să credeţi.

Lenny schimbă câteva priviri cu sergentul şi se ridică în picioare, după care spuse:

— Ei bine, e timpul să plecăm. Dacă mai este ceva ce vreţi să ne spuneţi, vă rog să ne contactaţi.

— Aşa voi face.

Inspectorul zâmbi şi spuse ca o lovitură finală:

— Oricum, domnule, suntem de aceeaşi parte, nu-i aşa?

Poliţistul se gândi că a avut cu siguranţă ultimul cuvânt şi se întoarse să plece când Lafferty spuse:

— Aţi obţinut raportul medico-legal asupra celor patru oameni care au murit în explozia maşinii, inspectore?

Poliţistul s-a oprit din drum şi s-a întors. El păru surprins de întrebare.

— Da, domnule, avem într-adevăr raportul. Am înţeles că nu au fost împrejurări suspecte. Un scurtcircuit la pompa electrică de alimentare, situaţie cauzată de lichidul din rezervor care s-a scurs chiar deasupra ei. O intervenţie divină, s-ar putea spune.

— Nu sunt foarte sigur că Dumnezeu ar fi fericit să-şi asume vinovăţia pentru aceasta, inspectare, spuse Lafferty.

— Ce vreţi să sugeraţi, domnule?

— Nimic, inspectare. Să spunem doar că nu sunteţi singurul care suferă de paranoia.

Lafferty privi cum o echipă întreagă de poliţişti pleacă. Ochii lui urmăreau punga neagră de plastic în care se afla pisica şi mesajul de magie neagră pe care îl conţinea. Buzele i-au schiţat un zâmbet sceptic.

— Nu m-aţi convins, a şoptit el. Nu m-aţi convins deloc.

*

Sarah n-a avut mult timp de gândire. Câţiva pacienţi avuseseră o noapte agitată şi ea fusese chemată permanent. De cele mai multe ori era

vorba de cazuri în care trebuia să regleze sistemele de menţinere în viaţă, însă un pacient, Martin Keegan, ajunsese la capătul liniei. El era pacientul pe care Stubbs dorise mai devreme să-l vadă atunci când a găsit-o cu Lafferty şi cu John Main. Keegan fusese implicat într-un accident de maşină. Maşina lui trecuse peste restricţiile centrale ale autostrăzii M8 şi lovise un vehicul greu care venea din partea opusă. Pe lângă rănile puternice la cap, el era grav afectat şi acolo unde fusese prins în accident, la piciorul şi talpa stângă. Stubbs avusese dreptate în privinţa stării sale de sănătate; ea se înrăutăţise. Cu puţin înainte de ora şapte dimineaţa, el pierdu orice urmă de activitate cerebrală. Sarah repetă la cel mai bun aparat testele cu sondele Sigma, dar nu putu să identifice nicio urmă de activitate a creierului.

— Nu mai are niciun rost? întrebă sora.

Sarah clătină din cap:

— Din păcate nu, spuse ea.

— Doctorul Stubbs nu credea că băiatul va reuşi să supravieţuiască, îi mărturisi sora. A cerut să fie informat dacă situaţia se va înrăutăţi.

— Într-adevăr? răspunse Sarah surprinsă. Nu am primit niciun astfel de mesaj.

Sora nu primi prea bine ce a spus Sarah. Ea zise:

— Era un mesaj lăsat la cabinetul asistentelor.

— Înţeleg, spuse Sarah. Ştii cumva de ce doctorul Stubbs a făcut o astfel de cerere?

— Cred că vrea să vorbească personal cu rudele, îi spuse sora.

— Dar doctorul Tyndall este cel care vorbeşte întotdeauna cu rudele, replică Sarah.

Asistenta a clătinat din cap ca şi cum nu ar vrut să continue conversaţia.

— Bine. Mulţumesc, soră, spuse Sarah zâmbind. Mai bine l-ai suna, dar înainte, te rog, lasă-mi cinci minute.

Sora a dat din cap afirmativ şi Sarah s-a întors în cabinetul medicilor.

Oare ce mai plănuia Stubbs de data aceasta? Era acesta noul lui plan? Să contacteze mai întâi rudele şi apoi să le zăpăcească pentru a obţine permisiunea transplantului, înainte ca acestea să apuce să vorbească cu Tyndall? Astfel, el nu va mai fi nevoit să fure cadavrele. Sarah era furioasă; luă telefonul şi îl sună pe Tyndall.

— Doctorul Tyndall? Sunt Sarah Lasseter. Îmi pare rău că vă deranjez, dar m-am gândit că ar trebui să ştiţi că Martin Keegan a pierdut orice urmă de activitate cerebrală. Doctorul Stubbs a lăsat de ştire asistentelor să fie informat dacă acest lucru se va întâmpla. Am înţeles că intenţionează să contacteze personal familia cu gândul de a-i vedea dimineaţă. M-am gândit că poate aţi dori să fiţi prezent şi dumneavoastră.

— Sunteţi foarte amabilă că m-aţi sunat, doctore, i-a răspuns Tyndall gânditor. Sigur că vreau. Poate îi lăsaţi un mesaj doctorului Stubbs înainte să vă terminaţi tura. Transmiteţi-i doar că doresc să vorbesc cu rudele aşa cum fac de obicei.

— Da, domnule, spuse Sarah.

Ea ceru o întrevedere personală cu Tyndall şi i se răspunse că ora patru ar fi convenabilă. Închise telefonul şi se simţi mulţumită de rezultatul convorbirii.

— Şah mai, doctore Stubbs, a spus ea încet.

*

Soneria uşii o trezi pe Sarah dintr-un somn profund chiar în miezul zilei.

— Imediat, imediat, strigă ea nemulţumită în timp ce se ridica din pat şi se chinuia să îşi pună capotul.

Deschise uşa şi îl găsi pe Derek Stubbs aşteptând-o. Părea furios.

— Cu cine crezi tu că te joci aici? întrebă el.

Intră în cameră atât de violent încât Sarah trebui să facă repede câţiva paşi înapoi pentru a nu fi îmbrâncită. Stubbs închise uşa în urma sa şi lui Sarah i se făcu frică.

— Ce vrei să spui? se bâlbâi ea.

— Tu şi Tyndall? Ce se petrece de fapt?

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Ieşi afară din cameră!

— I-ai spus lui Tyndall despre Keegan, nu-i aşa?

— Da, i-am spus, zise Sarah.

— De ce? întrebă Stubbs.

— Ca să-i vadă pe părinţii lui.

Sinceritatea replicii lui Sarah păru să-l oprească pe Stubbs un moment.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă el.

— Pentru că eşti la fel de fermecător ca un urangutan cu hemoroizi, spuse Sarah, folosindu-şi ultimele rezerve de curaj. Nu voiam ca părinţii lui Keegan să fie confruntaţi cu un vampir lipsit de farmec care le-ar fi cerut corpul fiului lor.

— Isuse, spuse Stubbs cu o voce răguşită. Şi astfel îl suni pe sfântul Murdoch şi el îi lasă să scape fără să opună nicio rezistenţă. Cum doriţi dumneavoastră, domnule Keegan. Crematoriul fie atunci, domnule Keegan. Să aruncăm sondele Sigma, iar focul să mistuie rinichi, plămâni, ochi aflaţi în stare perfectă.

— E dreptul lor, zise Sarah.

— E dreptul lor, o imită Stubbs cu o voce prefăcută. Tu nu gândeşti niciodată? zise el. Nu-ţi dai seama cât de mult bine pot face aceste organe perfect sănătoase?

Sau cât de mulţi bani ai face, gândi Sarah.

— Ştii câte autorizaţii de transplant am avut în ultimul an în spital? întrebă Stubbs.

Sarah clătină din cap.

— Niciuna, spuse Stubbs. Nici măcar una.

Sarah a rămas fără grai.

— Şi asta datorită conducătorului nostru care este mai interesat să-şi promoveze imaginea doctorului de treabă.

— Nu ai niciun drept să spui asta, protestă Sarah.

— Eşti sigură? spuse Stubbs. Niciuna în optsprezece luni. E un record îngrozitor.

— Nu toţi doctorii sunt în favoarea tehnologiei transplantului, îi răspunse Sarah, cu vocea tremurândă.

Stubbs îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ei hai, protestă el. Noi discutăm despre ceea ce se întâmpla acum douăzeci de ani când pacienţii cu transplant nu rezistau mai mult de zece minute şi asta într-o zi bună. Amândoi ştim care este astăzi rata succesului. De ce nu se zbate mai tare să obţină consimţământul rudelor?

Sarah nu îi răspunse. Ea se gândi cât de simplu i-ar fi lui Stubbs să-şi desfăşoare escrocheria cu autorizaţie oficială. Expresia feţei lui Stubbs se schimbă dintr-odată şi îşi opri respiraţia pentru un moment ca şi cum îşi dăduse seama de ceva sau îşi amintise ceva. Se răsuci brusc şi ieşi furtunos, lăsând-o pe Sarah epuizată, parţial din cauza oboselii, însă mai mult din cauza fricii.

Se aşeză pe pat simţind că picioarele nu o mai ajută, bucurându-se pentru o clipă că Stubbs plecase. El lăsă în urma lui o tăcere copleşită treptat de sunetele cotidiene ale normalităţii. Traficul, o sirenă a poliţiei în depărtare, zgomotul unui cărucior tras în grădina de alături. Nici nu se mai gândea să se ducă înapoi la culcare. Se aşeză doar pe pat să se odihnească până când trebuia să plece la întâlnirea cu Tyndall. Stubbs era furios pe ea, dar nu îi făcuse niciun rău. Se temuse pentru viaţa ei atunci când acesta a dat buzna în cameră, dar, spre mirarea ei, el nici nu a menţionat faptul că Ryan Lafferty şi John Main fuseseră în spital cu o noapte în urmă. Stubbs nu încercase să afle cât de mult ştia Sarah. În schimb îl frământau eşecurile lui Tyndall de a obţine autorizaţii de transplant. Voia să lase să se înţeleagă acest lucru pentru a acoperi ceea ce făcea? Felul în care a plecat fusese de asemenea straniu. Ce l-a făcut să se întoarcă deodată şi să plece? Încercă să nu se

mai gândească la Stubbs concentrându-se în schimb pe ceea ce îi va spune lui Murdoch Tyndall. Ea spera că nu i se va împotrivi, pentru că era emoţionată la gândul că îi va întâlni din nou fratele, pe Cyrill. Dacă ar fi fost cinstită cu sine, ea ar fi trebuit să recunoască faptul că prin pretextul de a scăpa de Stubbs, ea avea posibilitatea să reflecteze mai mult asupra ideii lui Cyrill Tyndall de a-şi face o carieră în cercetare. Poate că asta era soarta, gândi ea. Încercă să se convingă că încă doreşte să practice medicina generală cu tatăl ei, însă nu putea să nege faptul că profesorul Tyndall îi deschisese perspectiva unui viitor cu totul diferit, şi acesta era cu siguranţă extrem de atrăgător, îşi aduse aminte pentru o clipă de o glumă făcută de Paddy Duncan cum că ea ar fi „obsedată“ de medicină, şi asta o enervă.

Murdoch Tyndall o făcu pe Sarah să se simtă relaxată de îndată ce intră în biroul lui.

— Aşa, Sarah, zâmbi el. Cu ce te pot ajuta?

— E cam greu, începu Sarah.

— Ceva nu e în regulă, mi-am dat seama, spuse Tyndall.

— Trebuie să plec din spital pentru moment, temporar, însă trebuie să plec neapărat.

Tyndall o privi pe Sarah în tăcere câteva clipe, după care îşi întinse mâinile pe birou şi spuse:

— Şi pleci aşa? Fără nicio explicaţie?

— Este foarte dificil pentru mine să vă vorbesc deschis, domnule, dar doctorul Stubbs şi cu mine nu ne înţelegem deloc bine şi mă simt încordată.

— Un conflict de orgolii? întrebă Tyndall.

— Se poate spune şi aşa.

— Şi cam ce îţi propui să faci în timpul absenţei tale „temporare“? întrebă Tyndall.

— Dacă îmi daţi voie, am o propunere.

— Spune.

Sarah îi povesti lui Tyndall despre conversaţia anterioară cu fratele lui şi îl întrebă dacă i-ar

permite să petreacă mai mult timp în laboratorul din facultate al lui Cyrill Tyndall.

— Înţeleg, spuse Tyndall gânditor.

— Dar eşti sigură că vrei să faci într-adevăr cercetare?

— Nu, domnule, nu sunt sigură. Dar vă voi fi recunoscătoare dacă voi putea încerca.

— Dar dacă asta e o soluţie temporară, nu te va aştepta aceeaşi problemă când te vei întoarce? întrebă Tyndall.

— Sper să se rezolve până atunci.

— Foarte ciudat, zâmbi Tyndall. E ceva ce eu nu ştiu?

— Da, domnule, dar nu vă pot spune prea multe deocamdată.

Tyndall îşi împreună mâinile şi spuse:

— Doctore Lasseter, doctorul Stubbs m-a informat că stăteaţi „la taclale“ cu nişte invitaţi în timpul serviciului. În mod normal, nu mi-ar fi păsat de asta, dar insistând am aflat că de fapt „invitaţii“ erau părintele Lafferty şi tatăl lui Main.

— Da, domnule.

— Evident, nu o să vrei să-mi spui mai multe, deci nu voi insista, dar te pot întreba dacă vizita lor nu a avut cumva de-a face cu „problema“ ta cu doctorul Stubbs?

— Da, domnule, aşa e.

Tyndall se lăsă pe spate şi spuse:

— Foarte bine, doctore, am să văd ce se poate face. Îi voi telefona fratelui meu înainte să plec.

— Mulţumesc, domnule, spuse Sarah simţindu-se uşurată şi ridicându-se să plece.

— Nu vă pot spune cât vă sunt de recunoscătoare.

— Trebuie să mă gândesc la pacienţi, spuse Tyndall. Nu pot permite conflicte în interiorul echipei medicale.

Sarah îl sună pe Lafferty şi îi povesti cum s-a desfăşurat întâlnirea.

— Şi crezi că fratele lui va fi de acord? întrebă Lafferty.

— Doar dacă nu s-a răzgândit între timp, zise Sarah.

— Excelent, spuse Lafferty.

Sarah îi povesti şi despre vizita pe care Stubbs i-o făcuse mai devreme şi despre ceea ce au vorbit.

Lafferty a găsit că incidentul a fost grăbit de moartea unui alt pacient în spital.

— Povesteşte-mi despre băiatul acesta, Keegan.

Sarah îi făcu un scurt rezumat al cazului.

— Asta ar putea fi şansa noastră de a-l prinde pe Stubbs, spuse Lafferty.

— Un tânăr pacient pentru care transplantul fusese refuzat. E posibil ca trupul băiatului să fie în morga spitalului?

— Cred că da, spuse Sarah, dar după ce se gândi mai bine adăugă:

— De fapt nu sunt foarte sigură. Tocmai mi-am dat seama că am neglijat ceva.

— Ce anume? întrebă Lafferty.

— Unii din pacienţii noştri sunt conectaţi la anumite sonde Sigma. Ele sunt de fapt plasate în interiorul craniului. Dacă un pacient monitorizat de aceste sonde moare, trebuie ca acestea să fie extrase cu ajutorul anumitor tehnicieni-specialişti înainte ca orice altceva să i se întâmple corpului.

— Unde fac ei aşa ceva?

— Nu prea ştiu, mărturisi Sarah. Ei vin şi scot corpul din secţie. Nu prea ştiu ce se întâmplă după aceea. Cred că duc corpul la morgă când au terminat cu el şi cei de acolo îl preiau după aceea, dar poate că nu este aşa.

— Poate că nu, o aprobă Lafferty.

— Crezi că… începu Sarah tulburată.

— E posibil. Poţi să afli mai multe despre locul unde sunt duse corpurile pentru a le fi extrase sondele?

— Voi încerca, spuse Sarah.

— Dar fii precaută, o avertiză Lafferty. Între timp, am să încerc să aflu ce antreprenor de pompe funebre se ocupă de înmormântarea lui Keegan.

— Şi tu să ai grijă.

— Să fim amândoi precauţi, spuse Lafferty cu blândeţe.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât Lafferty simţea că descoperiseră cum era înfăptuit furtul de corpuri. „Tehnicienii“ pe care Sarah îi menţionase ar trebui să fie implicaţi în furt, dar acesta ar fi un lucru care nu ar interesa prea tare spitalul sau universitatea. Spitalul era interesat doar să-şi primească sondele Sigma înapoi, şi chiar dacă asta ar fi însemnat ca Stubbs să le plătească din propriul buzunar, ar fi fost un cost minor în raport cu banii implicaţi în afacere. Desigur, asta ar fi însemnat că aceeaşi tehnicieni erau responsabili pentru încărcatul şi sigilatul sicrielor, altfel antreprenorii şi-ar fi dat seama ce se întâmplă. El va încerca să afle care este numele firmei ce se ocupă de înmormântarea lui Keegan. Ieşi să cumpere ediţia de seară a ziarului local. La întoarcere, Lafferty fu oprit de o enoriaşă care părea hotărâtă să-i povestească fiecare detaliu al istoriei sale medicale din ultimii cinci ani. Lafferty scoase toate „ah“-urile şi „oh“-urile cuvenite la intervale care spera să fie corecte, dar s-a temut totuşi să nu-i fie observată nerăbdarea.

— Viaţa ta nu este foarte uşoară, Thelma, îi spuse femeii mici, grăsuţe care stătea în faţa lui, dar ai o familie iubitoare şi Dumnezeu te are în grijă. Ne vedem duminică.

— Da, părinte, îi răspunse femeia luată prin surprindere de dispariţia lui Lafferty.

Lafferty urmări cu degetul coloana „Deceselor“ şi se opri la Keegan.

„În mod tragic, în urma unui accident, a murit Martin John Keegan, unicul fiu prea iubit al lui James şi Edwina Keegan. Înmormântarea va avea loc la cimitirul Mortonhall, în ziua de joi 18, ora

11. Florile le puteţi trimite la Harkness şi Glennie, aleea Causewayside.“

Lafferty verifică în Pagini Aurii şi află că Harkness şi Glennie aveau biroul deschis permanent. Va merge chiar el acolo şi va întreba de corpul băiatului. Mai întâi însă, îi va telefona lui Main şi îi va spune ce s-a mai întâmplat.

— Bună treabă, spuse Main după ce Lafferty îi povesti discuţia cu Sarah. Cred că ei aşa procedează.

— Aşa cred şi eu, îl aprobă Lafferty. Dacă putem doar arăta că a dispărut trupul băiatului, putem chema poliţia şi le putem oferi lor toate informaţiile.

— Şi cum vom face noi asta? întrebă Main.

Lafferty îi povesti despre planul său de a vizita firma de pompe funebre.

— Vrei să vin şi eu?

— Cred că e mai bine să merg singur, spuse Lafferty. Preoţii au o legătură evidentă cu moartea. Vor fi mai puţine bănuieli dacă merg singur.

— Cum vrei. Aştept veşti de la tine.

*

Sarah intră de serviciu la ora şase. A vrut să înceapă cât mai târziu pentru a evita orice contact cu doctorul Stubbs. Ca din întâmplare, ea nu îl zări deloc atunci când intră în spital şi se uită în camera de gardă.

— Bună seara, soră, îi spuse ea asistentei care stătea înăuntru. Ce se întâmplă?

— Doctorul Tyndall discută cu doctorul Stubbs, îi răspunse sora ca şi cum i-ar fi dezvăluit un secret. S-au certat foarte rău în ultimele zece minute.

Sora îşi duse degetul la buze şi Sarah ascultă. Se auzeau voci ridicate venind din biroul lui Tyndall. Ea reacţionă asemănător sorei ridicându-şi capul pentru a auzi mai bine.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Nu ştiu, replică sora. Doctorul Stubbs a apărut pe neaşteptate şi a dat buzna în biroul doctorului Tyndall.

Sarah îşi schimbă expresia feţei. Era tocmai pe punctul de a mai spune ceva când vocile care se certau se auziră deodată foarte tare. Atât ea, cât şi sora s-au prefăcut ocupate cu altceva atunci când uşa lui Tyndall se deschise şi Stubbs ieşi.

— Nu ai auzit încă ultimul meu cuvânt, ameninţă Stubbs cu faţa roşie de furie. O văzu pe Sarah lângă el în timp ce închidea uşa lui Tyndall, îi aruncă o privire nimicitoare care îi provocă acesteia furnicături în tot corpul şi dispăru.

— Ai spus ceva?, îi şopti sora care observase privirea lui Stubbs.

— Probabil, zise Sarah. Îşi simţi gâtul uscat. După douăzeci de minute, când Sarah consulta un pacient în Beta 4, Murdoch Tyndall intră şi se aşeză în faţa ei. Părea netulburat de ceea ce se întâmplase între el şi doctorul Stubbs. Sarah îl consideră pentru asta un adevărat gentleman.

— Am vorbit cu fratele meu despre cererea ta şi mi-a spus că poţi veni mâine după serviciu, dacă îţi convine?

— E perfect, spuse Sarah.

Tyndall i-a oferit o bucăţică de hârtie cu un număr de telefon.

— Acesta este numărul. Te roagă să-l suni înainte să-l vizitezi.

— Mulţumesc, domnule, spuse Sarah. Vă rămân foarte îndatorată.

Tyndall zâmbi şi se întoarse. Ură noapte bună asistentelor şi ieşi.

Când găsi timp liber, Sarah îl sună pe Lafferty, dar acesta nu era acasă.

Puţin după ora şapte şi jumătate, Lafferty găsi firma Harkness şi Glennie, un magazin cu faţadă dublă şi cu perdele la ferestre, la jumătatea unei alei înguste cu faţa spre nord. Pictura clădirii era o combinaţie „cuviincioasă“ de gri şi negru. Uşa era

blocată, dar Lafferty observă că undeva înăuntru era lumină. Pe perete se afla o sonerie de alamă. O apăsă şi auzi un clinchet. Un târşâit de picioare fu urmat de deschiderea broaştei şi uşa se deschise puţin.

— Da? întrebă prin crăpătură vocea unui bărbat nevăzut.

— Sunt părintele Lafferty de la biserica Sf. Xavier. Putem să discutăm un moment?

Lafferty auzi un lanţ ridicat şi uşa se deschise descoperind un bărbat mic de statură ce purta pantaloni cu dungi şi un tricou.

— Nu poţi fi îndeajuns de precaut în zilele noastre, părinte, spuse bărbatul poftindu-l pe Lafferty să intre.

— Cred că nu, replică Lafferty aşteptându-l să asigure din nou uşa. Ce s-ar putea fura aici, se miră el.

— Pe aici, spuse bărbatul. Îl conduse prin spatele clădirii într-o cameră mică în care se afla un televizor aprins. Câteva scaune, o măsuţă pe care se aflau o cană de ceai şi o sticlă de lapte pe jumătate plină şi două-trei ziare aruncate sugerau că aceasta este camera personalului. Omul închise televizorul şi puse o haină pe el.

— Acum părinte, cu ce vă pot ajuta?

— E vorba despre băiatul lui Keegan, spuse Lafferty.

— O tragedie, zise bărbatul, clătinându-şi capul. Optsprezece ani.

— Într-adevăr, îl aprobă Lafferty. Corpul este depus în Capela dumneavoastră?

— Nu, părinte, nu se află aici.

— Nu e aici? se miră Lafferty, sperând că bărbatul va spune mai multe.

— E la Facultatea de Medicină.

— Înţeleg, zise Lafferty, aşteptând mai multe informaţii.

— Am înţeles că aveau nevoie să îi scoată un fel de echipament medical special astfel încât am

livrat coşciugul iar băieţii de acolo ne vor da de ştire când îl vom putea lua.

— Deci nu aveţi nimic de-a face cu trupul băiatului? întrebă Lafferty.

— Noi doar îl preluăm din timp de la Universitate pentru înmormântare, răspunse bărbatul.

— Am înţeles. Piesele se îmbinau acum perfect.

— Îmi pare rău că v-am deranjat.

15

Sarah reuşi să afle de la infirmierele de noapte că sondele Sigma erau extrase într-un laborator special al lui Cyrill Tyndall în universitate. Ea îl sună pe Lafferty imediat după miezul nopţii pentru a-i comunica informaţia. Acesta era în măsură să-i spună că îşi dăduse singur seama de asta din vizita pe care o făcuse antreprenorilor de pompe funebre şi că tehnicienii de acolo erau responsabili pentru aşezarea corpului în sicriu.

— Deci asta este atunci, zise Sarah.

— Cred că da, răspunse Lafferty nesigur.

— E vreo problemă totuşi? întrebă Sarah.

— De ce nu… De ce nu? De ce nu pun corpurile apoi în sicrie atunci când termină de extras organele? De ce mai ţin corpurile?

— Ai dreptate, spuse Sarah după un moment de gândire. Ai crede că e cel mai normal lucru de făcut. Altfel, de ce mai iau corpurile, ce fac cu ele?

— Exact.

— La dracu, spuse Sarah încet.

— Totul se potrivea atât de bine. Tocmai mi-am dat seama că laboratorul profesorului Tyndall este locul unde intenţionezi să lucrezi tu în Universitate, spuse Lafferty.

— Da.

— S-ar putea să intri chiar în gura lupului.

— Voi fi atentă, promise Sarah.

— Nu sunt sigur că e o idee foarte bună. Ai putea să fii în mare pericol.

— Lasă-mă să mă conduc după intuiţie, zise Sarah. Nimic nu a fost încă stabilit. Profesorul Tyndall doreşte să-l sun mai întâi.

— Pentru a stabili probabil o întâlnire preliminară, spuse Lafferty. Dacă te duci acolo, poate vei putea folosi vizita să afli tot ce poţi despre modul în care sunt scoase sondele Sigma?

— Cu siguranţă voi încerca, zise Sarah adăugând, deşi este destul de dificil să reuşesc să

aduc asta în discuţie.

— După cum spuneai. Foloseşte-ţi intuiţia, spuse Lafferty.

— Cu un dram de noroc, Stubbs se va duce la fund în curând, spuse Sarah.

Ea i-a povestit despre cearta pe care a auzit-o cu doctorul Tyndall.

— Ai putut să-ţi dai seama despre ce era vorba? întrebă Lafferty.

— Din păcate, nu.

— Fii foarte atentă, stărui Lafferty. Ar putea să devină extrem de periculos o dată ce realizează că nu mai are scăpare.

— Voi fi, a promis Sarah încă o dată.

După o noapte liniştită în spital, Sarah plecă de la serviciu şi dormi până ce fu trezită de alarma ceasului. Ea îl pusese să sune la ora două astfel încât să-i poată telefona profesorului Tyndall cu speranţa să aranjeze o întâlnire mai târziu.

— Profesorul Tyndall? Aici Sarah Lasseter. Cred că îmi aşteptaţi probabil telefonul, nu-i aşa?

— Da, fratele meu mi-a spus că aţi dori să lucraţi cu noi pentru o vreme, e adevărat?

Sarah se gândi că Tyndall părea cam rece, ca şi cum nu ar fi fost foarte interesat de persoana ei.

— Dacă este posibil, domnule.

— Am nevoie de timp de gândire, doctore. Poate ar trebui să ne întâlnim mai întâi şi să discutăm care sunt subiectele ce vă interesează în cercetarea noastră.

— Speram mai degrabă să pot veni azi după-amiază la dumneavoastră, spuse Sarah.

— Cred că ar fi mai bine să aşteptăm câteva zile. Sunt extrem de ocupat acum. Daţi-mi un telefon în câteva zile.

— Foarte bine, domnule, zise Sarah, simţindu-se refuzată categoric.

Cyrill Tyndall părea să fi devenit absolut indiferent în legătură cu cariera ei. În minte îi apăru ideea că Paddy Duncan poate avuse dreptate

la recepţie când spusese că interesul lui faţă de ea avea de-a face mai degrabă cu rochia pe care o purta decât cu evaluarea sinceră a competenţelor profesionale. S-a gândit că ar trebui să mediteze mai mult în legătură cu asta, ceea ce nu a împiedicat-o totuşi să se simtă puţin prostuţă. Undeva în profunzimea minţii ei îşi auzea tatăl spunând: „Viaţa este un proces în care înveţi permanent… şi aici nu există vacanţe.“

Sarah se simţi pierdută. În loc ca, ceva mai târziu în acea după-amiază, să se afle în drum spre laboratorul lui Cyril Tyndall, aşa cum plănuise ea, avea să stea şi să bată darabana, fără să facă nimic, pentru cel puţin două zile. Se întrebă cât timp mai aveau până la înmormântarea băiatului Keegan. Lafferty trebuia să ştie, aşa că îi telefonă.

— Înmormântarea este joi, spuse Lafferty. După cele spuse de antreprenorul de pompe funebre cu care am stat de vorbă, nu vor ridica trupul decât înainte de înmormântare, deci, probabil, până atunci, se va afla la morga Facultăţii de Medicină.

— Asta ne lasă la dispoziţie trei zile, spuse Sarah.

— Nu-i prea mult, mai ales dacă n-o să ai ocazia să mergi acolo decât cel mai devreme miercuri.

— Şi poate chiar mai târziu de atât, spuse Sarah. Depinde şi de ziua mea liberă. Asta era şi motivul pentru care, în parte, speram să mă întâlnesc cu profesorul Tyndall în această după-amiază. Sunt liberă până mâine dimineaţă.

— Înţeleg, zise Lafferty. Uite, John Main vine pe aici mai târziu. De ce nu vii şi tu?

— La ce oră?

— Vino oricând eşti gata.

*

Sarah sosi la Sf. Xavier puţin după şapte, găsindu-l pe Lafferty „făcând puţină ordine“, după spusele acestuia.

— Femeia care-mi face curăţenie va avea liber câteva zile, spuse el. A trecut printr-un mic şoc.

Când Main sosi la şi jumătate, Lafferty le-a spus amândurora cauza şocului acesteia.

— Cât de îngrozitor, spuse Sarah.

— Încă un avertisment, spuse Main.

— Câte unul pentru fiecare dintre noi, spuse Lafferty. Partea bună este că asta înseamnă că ei încă mai încearcă să ne convingă că la mijloc se află magia neagră.

— Şi partea proastă? întrebă Sarah.

— Ştiu ca lucrăm împreună. Asta ca rezultat că Stubbs ne-a văzut împreună. Este posibil ca şi Sarah să primească un mic „cadou“ de la ei.

Sarah se strâmbă la acest gând.

— Momentan, suntem în criză de timp, spuse Lafferty.

— Cum adică? întrebă Main.

— Băiatul Keegan urmează să fie îngropat joi şi Sarah nu crede că va avea ocazia să caute urme la Facultatea de Medicină până atunci.

— Atunci aş putea încerca eu? sugeră Main.

Lafferty şi Sarah se uitară unul la altul surprinşi.

— Cum? îl întrebă Sarah.

— Voi să-mi spuneţi. Ce fel de oameni vizitează Facultatea de Medicină?

Sarah ridică din umeri şi spuse:

— Reprezentanţi comerciali, ingineri de service, antreprenori de pompe funebre, distribuitori… de toate felurile.

— Atunci avem mai mulţi din care să alegem, spuse Main optimist. Trebuie numai să hotărâm ce o să fiu.

— Şi în care parte a clădirii vrei să te afli, spuse Sarah. Este o clădire mare.

— Este vorba şi de asta, fu de acord Main.

— Dar toate cadavrele trebuie să ajungă la morga Facultăţii de Medicină, nu-i aşa? întrebă Lafferty.

— Bănuiesc că aşa trebuie, îl aprobă Sarah.

— Asta s-ar potrivi şi cu ce mi-a spus antreprenorul de pompe funebre, spuse Lafferty.

— Atunci aş putea să fiu antreprenor, zise Main.

— N-ai nevoie de dric? întrebă Sarah.

— Nu neapărat, îmi amintesc că ai spus ceva, cu puţin timp în urmă, despre antreprenorii care măsoară cadavrele? răspunse Main.

— Aşa este, zise Sarah simţindu-se mai încrezătoare pe măsură ce urmărea gândirea lui Main. Cei mai mulţi îi plătesc pe asistenţii de la morgă să măsoare cadavrele, astfel încât să poată procura sicriul cu dimensiunea corectă, dar unii preferă să facă acest lucru ei înşişi. Ai putea să apari acolo pentru a măsura un cadavru.

Main încuviinţă din cap.

— Eşti sigur că te simţi în stare de asta? întrebă Lafferty.

— Sunt în stare, răspunse Main.

— Dar pe cine ai măsura? întrebă Sarah.

— O să inventez un nume. Important este să obţin acces la morgă. Dacă dau un nume şi nu există niciun cadavru căruia să i se potrivească, atunci cineva va trebui să verifice chestia asta cu altcineva şi aşa mai departe. Încurcăturile şi incompetenţa sunt un stil de viaţă în cele mai multe din instituţiile de servicii publice. În timp ce ei vor căuta pe cineva care nu este acolo, eu o să arunc o privire la cine este.

— S-ar putea să meargă, fu de acord Lafferty.

— Nu sunt foarte mulţi antreprenori de pompe funebre în oraş, spuse Sarah. Este posibil ca asistenţii de la morgă să-i cunoască pe toţi. Te vor ochi dintr-odată ca fiind un impostor.

Main se gândi o clipă şi apoi spuse:

— Aş putea să nu fiu din oraş. Asta e! Spitalul trebuie să aibă pacienţi din toată ţara. Aş putea să spun că lucrez pentru o firmă din Aberdeen sau Inverness – sau de oriunde altundeva.

Sarah nu mai găsi nicio altă obiecţie. Se uită la Lafferty care ridică din umeri şi spuse:

— Eu, personal, cred că merită o încercare.

— Bine, spuse Main. Atunci aşa vom face.

*

Traversând curtea în direcţia clădirii principale a spitalului, Sarah văzu Jaguar-ul de culoare verde închis al lui Murdoch Tyndall parcat în faţa Secţiei de Traumatisme Craniene. Dacă Tyndall se afla acolo la ora asta dimineaţa, hotărî ea, ceva era în neregulă. Astfel, nu a fost surprinsă când asistenta Roche îi spuse că acesta dorea să o vadă.

— Intră, Sarah, stai jos.

Sarah luă loc în faţa biroului lui Tyndall şi îşi dădu seama că nu era în apele lui.

— Mă tem că dr. Stubbs a trebuit să ne părăsească pentru un timp. O situaţie în familie, am înţeles. S-ar putea, de fapt, să lipsească mai mult timp.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva, spuse Sarah, sentimentele sale fiind amestecate. Încercă cu febrilitate să înţeleagă cum stau lucrurile. Situaţia devenise prea fierbinte pentru Stubbs?

— Asta, bineînţeles, ne creează o problemă, continuă Tyndall.

— O problemă, domnule? întrebă Sarah aproape distrată.

— Dr. Stubbs fiind plecat, mă tem că nu mai pot să-ţi aprob rezidenţiatul la Facultatea de Medicină. Vom avea nevoie de toţi cei cu experienţă de care dispunem.

— Bineînţeles, replică Sarah.

— Dar cum dr. Stubbs era sursa nemulţumirii tale, poate asta nu vine ca o lovitură prea mare pentru tine?

— Nu, bineînţeles că nu, domnule, răspunse Sarah. Încercă să-şi dea seama de repercusiuni. Chiar dacă Stubbs a fugit, mai puteau ei încă să pună mâna pe el? Puteau, dacă reuşeau să arate că trupul lui Martin Keegan fusese luat, conchise ea. Părea că John Main avea să fie singura lor şansă să dovedească asta.

— Voi face aranjamentele pentru un înlocuitor, bineînţeles, spuse Tyndall. Dar, între timp, ţi-aş fi

recunoscător să faci tot ce poţi ca să ţii steagul sus. De îndată ce aranjez lucrurile aici, eu însumi voi prelua turele doctorului Stubbs.

— Foarte bine, domnule.

— Acum că eşti aici, mă duc la cei de la administraţie să văd dacă pot să-i fac să se mişte puţin. Am pager-ul la mine. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutorul meu.

Sarah îl urmări pe Tyndall dispărând pe uşă şi-şi adună gândurile preţ de câteva clipe înainte de a merge la cabinetul asistentelor, unde sora Roche se afla la biroul său.

— Dr. Tyndall tocmai mi-a spus despre dr. Stubbs.

— Probabil e legat de fiul său, spuse Roche, fără să ridice privirile din hârtii.

— Fiul? întrebă Sarah, neştiind că Stubbs era căsătorit.

Roche puse jos stiloul şi spuse:

— S-a despărţit de soţia lui. Ea locuieşte în sudul Angliei cu fiul lor. Înţeleg că băiatul are o problemă cu rinichii. Aşteaptă un transplant de aproape doi ani.

— N-am ştiut, murmură Sarah. Gândurile ei erau un ocean de confuzie. Această informaţie explica multe.

Sarah începu să citească fişele pacienţilor. Aruncă o privire la ceasul de pe perete şi văzu că era tocmai trecut de nouă şi jumătate. Se întrebă dacă John Main ajunsese deja la Facultatea de Medicină.

*

Main îşi verifică buzunarele ca să vadă dacă avea tot ce-i trebuia. Era a treia oară când făcea acest lucru în tot atâtea minute. Mulţumit că portofelul, cheile sale şi o ruletă de măsurat, singura sa recuzită, erau acolo unde trebuiau să fie, părăsi apartamentul şi porni spre Facultatea de Medicină.

La ora zece într-o dimineaţă de marţi traficul începea să se subţieze puţin după ora de vârf, dar el se mai confruntă totuşi cu două blocări ale circulaţiei, ambele dăţi datorate celor de la gaze care spărseseră străzile, „pentru a bea ceai şi a citi ziarele în dubele Belford“, se gândi Main nemilos când cea de-a doua oprire se prelungi mai mult de patru minute. Se gândi să încerce să parcheze înăuntrul porţilor spitalului, pe motiv că se afla acolo cu treburi oficiale, dar se răzgândi. Nu avea nimic scris ce l-ar fi putut ajuta să convingă de natura oficială a prezenţei sale. Merse încet pe străzile învecinate până găsi un loc care era eliberat de către o dubă de aprovizionare. Observă că staţionarea era „limitată la douăzeci de minute“ în această zonă, dar se hotărî să rişte. Dacă reuşea să obţină ceea ce dorea, amenda ar fi fost un preţ mic de plătit. Ceru îndrumări către morgă la clădirea de la poarta facultăţii, şi instrucţiunile îi fură oferite de către un bărbat în uniformă care ieşi afară pentru a adăuga gesturi la cuvintele sale de direcţionare. Main observă că acesta spuse „stânga“ în timp ce cu mâna arăta către dreapta, dar prinse ideea generală.

Când în cele din urmă ajunse la uşa pe care scria MORGĂ, nu mai putu obţine alte îndrumări. Nu părea să fie niciun fel de recepţie sau birou prin apropiere. Nu era nimeni în jur, aşa că încercă să mişte clanţa şi uşa se deschise. Păşi înăuntru.

*

Morga era mult mai mare decât anticipase Main, dar, apoi, îşi dădu seama că neglijase aspectul de pregătire a studenţilor. Multe din trupurile de aici aveau să fie „material de studiu în clasă“, destinate meselor de disecţie ale studenţilor din primul an la anatomie şi fiziologie, poate nu chiar în scopul nobil pe care proprietarii lor îl avuseseră în vedere atunci când le donaseră pentru continuarea cercetării medicale, dar oricum necesar.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă o voce.

Main tresări de frică. Nu auzise pe nimeni venind în spatele său. Se întoarse în faţa unui bărbat mic, slab, care purta o salopetă albă cu un şorţ verde legat peste. Se uita la Main prin nişte ochelari atât de groşi încât acestuia i se păru că trebuiau să cântărească un kilogram. Bărbatul avea pielea roşie, ca şi cum ar fi stat prea mult la soare, dar aici se aflau în Scoţia, iarna. Trebuia să existe un motiv mai patologic.

— Sunt de la firma Magraw and Littlejohn, spuse Main. Am venit să-i iau măsurile lui Andrew Lamont, pentru pardesiul său de lemn.

Ochii din spatele ochelarilor îl fixau ca şi cum ar fi fost o insectă sub lupă.

— Ce firmă?

— Firma Magraw and Littlejohn, din Abberdeen, răspunse Main.

O altă privire fixă, dar de data aceasta omul spuse:

— N-avem niciun Lamont aici, după câte ştiu eu. Strigă:

— Malcom! Ştii ceva despre un anume Andrew Lamont?

Un al doilea bărbat apăru dintr-o cameră alăturată. Purta aceleaşi haine ca şi primul şi ţinea în mână un ac mare de cusut, din care atârna ceva ce părea a fi un fir de plastic. În mod clar fusese deranjat de la ceva. Main preferă să nu se gândească ce era acel ceva.

— Ai verificat registrul? întrebă cel de-al doilea bărbat.

— Nu. M-am gândit că poate ştii tu, răspunse primul. Îl lăsă pe Main singur cât timp plecă să verifice, iar cel de-al doilea bărbat dispăru din nou. Main începu să se uite în jur. Cele mai multe dintre trupuri erau în compartimente din perete pentru cadavre refrigerate, dar el căuta un sicriu, în cameră erau patru, unul pe duşumea într-un colţ îndepărtat şi trei aşezate unul lângă celălalt pe suporturi de lemn la capătul rândului de

compartimente pentru cadavre. Traversă repede şi silenţios camera spre cel de pe jos şi văzu că pe capac nu se găsea nicio plăcuţă cu nume.

Împinse într-o parte cu piciorul şi văzu că se mişca. Era gol. Chiar când se întorcea către celelalte sicrie, omul cu ochelari se întoarse. Încă o dată, fusese foarte silenţios şi îl prinse pe Main nepregătit.

— Un loc mare, spuse Main cu un zâmbet pe care îl dorea dezarmant.

Omul cu ochelari se uită din nou fix la el şi apoi spuse:

— În registru nu este nimeni cu numele de Lamont.

— La naiba, exclamă Main. Trebuie să fie. N-o să-mi spui că am bătut tot drumul până aici şi este vreo încurcătură nenorocită în hârtii? Cineva a uitat probabil să-l treacă în registru.

Omul cu ochelari arătă spre compartimentul cu cadavre şi spuse apăsat:

— Dacă ar fi acolo, aş şti asta. În regulă?

Main se dădu înapoi. Îşi ridică mâinile, cu palmele în faţă şi spuse:

— Bine, bine, te cred. Dar dacă nu este aici, unde dracu' este? Încă e pe sus în saloane? Vreau să zic, la naiba, nu prea pot să-i spun şefului meu că mortul nu este aici şi că ar face bine să le zică rudelor să anuleze înmormântarea, nu-i aşa?

Omul cu ochelari se gândi o clipă şi apoi spuse:

— Aşteaptă aici.

Plecă să se consulte cu colegul din camera alăturată. Main îşi dădu seama că nu avea suficient timp să examineze celelalte trei sicrie. Avu dreptate; omul cu ochelari se întoarse repede şi spuse:

— Mă duc sus la biroul central să verific.

— Îţi sunt recunoscător, spuse Main, urmărindu-l pe bărbat ieşind pe uşă. De îndată ce aceasta se închise, se grăbi în linişte spre locul unde cele trei sicrie se aflau pe suporturile lor şi-l examină pe

primul. Pe capac se afla o plăcuţă de nume, pe care scria Isabella Hartley, născută 1910, decedată 1993. Odihnească-se în pace. O etichetă de hârtie, lipită de asemenea pe capac, arăta numele antreprenorilor de pompe funebre şi ora ridicării trupului. Isabella Hartley urma să fie îngropată la două şi jumătate în acea după-amiază.

Main citi numele de pe cel de-al treilea sicriu, trăgând cel de-al treilea bilet necâştigător, când uşa se deschise şi un bărbat în costum intră în încăpere. Sacoul său era descheiat, lăsând să se vadă o vestă de brocart auriu. Avea în mână o servietă cam de două ori de mărimea unei serviete obişnuite şi sub celălalt braţ avea un ziar făcut sul. Îl văzu pe Main şi-l întrebă cine este, cu un ton al vocii care sugera că avea dreptul să pună aceste întrebări. Main îi răspunse, explicându-i de posibila încurcătură în hârtii privind cadavrul pe care fusese trimis să-l măsoare.

Bărbatul se încruntă şi întrebă:

— Pentru cine ziceai că ai fost trimis aici?

— Keegan, răspunse Main, hotărându-se dintr-odată să rişte şi să improvizeze: Martin Keegan.

— Şi spui că a murit în spital?

— Da.

— Şi atunci de ce te afli aici şi nu la morga spitalului?

— Trebuia să i se îndepărteze nişte aparatură de monitorizare. Sonde Sigma, cred că aşa se numeau, spuse Main, întrebându-se cine este cel care îl chestiona. Îmbrăcămintea şi maniera încrezătoare de adresare sugerau că ar face parte din personalul medical. Un patolog probabil.

— Ah, sonde Sigma, exclamă omul. Asta explică lucrurile. Probabil că este încă sus în laboratorul Sigma. Încă nu l-au adus jos.

— Înţeleg, spuse Main. Aş putea să merg acolo sus?

— Nu văd de ce nu, răspunse bărbatul bine îmbrăcat. Ştii unde este?

Main spuse că nu şi astfel i se dădură îndrumări. Tocmai le repeta încă o dată bărbatului, când asistentul care plecase la biroul central se întoarse. Main îşi dădu seama că trebuie să i-o ia înainte. Spuse cu aplomb:

— Problema a fost rezolvată. Acest domn a fost atât de amabil să rezolve lucrurile. Îmi pare rău că v-am deranjat atâta.

Asistentul se uită la bărbatul bine îmbrăcat şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule.

— Bună dimineaţa, Claude, răspunse bărbatul. Tipul ăsta caută un pacient Sigma. Probabil este încă sus.

— Trebuia să spună, zise Claude neînduplecat.

— Îmi pare rău, zise Main. A fost o neatenţie din partea mea. Mă duc, atunci.

Părăsi morga, oprindu-se o clipă afară pentru a auzi dacă cei doi mai vorbeau ceva. Dar uşa era prea groasă. Nu putea să spere decât că numele diferite de pacienţi pe care le folosise nu erau comparate.

Main îşi dădu seama că nu putea folosi şmecheria cu măsurarea cadavrului pentru a obţine acces în laboratorul Sigma. Tehnicienii Sigma trebuiau să furnizeze această informaţie antreprenorilor de pompe funebre; nu prea aveau cum să aibă persoane venind din afară să măsoare trupuri inexistente. Trebuia să găsească o altă cale de a pătrunde înăuntru.

Main găsi clădirea la care fusese trimis. Era un bloc modern de beton, cu trei etaje, crescând dintr-unul mai vechi, din piatră înnegrită. Cam la douăzeci de metri de intrarea din sticlă se afla o plăcuţă care anunţa că acesta era Institutul de Cercetări Gelman Holland. Textul de dedesubt anunţa că această clădire fusese fondată de Gelman Holland şi că cercetările de acolo se desfăşurau sub îndrumarea profesorului Cyrill Tyndall. Clădirea fusese inaugurată pe 7 iunie

1991, de către Prinţesa Regală. Exista şi o fotografie a ceremoniei de tăiere a panglicii. Nimic din toate acestea nu-l ajutau pe Main să găsească o cale de a ajunge înăuntru.

Găsi un loc de unde putea urmări venirile şi plecările din clădire fără să atragă atenţia asupra sa şi nu trebui să aştepte mult. În următoarele zece minute, trei persoane intrară în clădire. Doi folosiră o cartelă-cheie electronică, pe care au introdus-o într-o mică deschizătură de lângă uşa din faţă. A treia persoană, care nu avea o astfel de cheie, a apăsat pe o sonerie şi a aşteptat până când uşile au fost deschise de către un bărbat în uniformă. După o atentă verificare a unui document pe care îl prezentase, i s-a permis să intre. Nicio şansă pe aici, gândi Main.

Renunţând la atacul frontal, Main merse în jurul clădirii, păstrând o distanţă discretă, căutând o alternativă. Crezu că a găsit una când văzu o uşă laterală deschisă, prin care ieşi un tehnician care puse o cutie mare de carton într-un container de gunoi. Ca să fie sigur că poate să intre din nou în clădire, bărbatul ţinuse uşa deschisă folosind o pană de lemn. Main se gândi să se furişeze înăuntru când bărbatul avea să iasă cu următoarea încărcătură, dar nu mai urmă o a doua dată. Uşa se închise şi se auzi încuietoarea fixată cu zgomot puternic.

Main înjură printre dinţi şi continuă să examineze exteriorul clădirii. Mai exista o uşă pe latura îndepărtată a acesteia, dar era de asemenea încuiată, fără niciun fel de clanţă exterioară vizibilă. După încă zece minute, se gândi să renunţe, când văzu o dubă parcând în faţa clădirii. Pe o latură avea numele unui furnizor pentru laboratoare. Şoferul, în mod clar străin locului, conduse încet în jurul clădirii, înainte de a ieşi pentru a suna la uşa din faţă. Îşi prezentă hârtiile de livrare omului în uniformă care deschisese uşa.

După o verificare atentă, şoferul a fost îndrumat către latura îndepărtată. Main văzu aceasta ca fiind şansa sa şi înconjură clădirea pentru a fi acolo înainte ca duba să dea cu spatele, semnalul sonor de mers în marşarier avertizându-l de apropierea acesteia. Urmări cum şoferul aştepta ca uşa să fie descuiată.

Încă o dată i-au fost examinate hârtiile de livrare, de data aceasta de către un bărbat purtând o haină maro şi etalând o tunsoare stil Elvis Presley care părea a fi unsuroasă în exces, chiar şi din punctul îndepărtat în care se afla Main. Magazionerul, cum îl identifică Main, arătă către interiorul clădirii şi făcu un gest înspre dreapta sa. Şoferul încuviinţă din cap şi deschise partea din spate a dubei în timp ce magazionerul se întoarse înăuntru.

Şoferul dispăru în interiorul dubei pentru o clipă, înainte să reapară pentru a îngrămădi cutiile de-a lungul părţii din spate a vehiculului. Când avu zece aliniate pe marginea din spate, sări jos şi cără primele două înăuntru. Pulsul lui Main crescu. Ar putea să rişte? Ar putea să se furişeze la dubă şi să înceapă să le ducă pe următoarele două înăuntru? Când se hotărî în final că asta era ceea ce avea de făcut, trecuse prea mult timp şi se hotărî să aştepte următorul drum al şoferului. De îndată ce omul porni înăuntru cu următoarele două cutii, Main ieşi din ascunzătoare şi alergă până la dubă în vârful picioarelor. Ridică două dintre cutiile pe care era marcat cu roşu „FRAGIL: STICLĂRIE DE LABORATOR“, şi merse printre uşile deschise, observând că în spatele uneia dintre ele exista o bară de deschidere în caz de incendiu; nu avea să fie nicio problemă să iasă din nou. Apucă în ultimul moment să-l vadă pe şofer dispărând în dreapta la capătul coridorului.

La jumătatea drumului, şi încă neoprit de nimeni, Main descoperi nişte trepte în stânga sa. Soarta era bună cu el; puse jos cutiile, cam la

douăzeci de metri de piciorul scării şi alergă înapoi pentru a urca. Cu puţin noroc, şoferul se va gândi că vreun angajat amabil îi dăduse o mână de ajutor.

Main îşi dădu seama că acum trebuia să se bazeze pe servieta pe care o avea în mână. Numai aceasta putea să-i ofere o aparentă autoritate de a se afla acolo. Se afla acum pe coridorul de la etajul întâi. Uşi din sticlă, în dreapta şi în stânga sa, îi permiteau să vadă că acolo se aflau laboratoare. Lucrători îmbrăcaţi în alb stăteau pe scaune înalte în faţa meselor de laborator, concentraţi asupra muncii lor. Unul dintre aceştia ridică privirea când Main se uita înăuntru. Ochii li se întâlniră, dar bărbatul nu păru deloc surprins de faptul că Main se afla acolo. Oricum, de ce ar fi, îşi aminti Main. Acesta era un laborator de cercetare medicală, nu un centru privind armele nucleare secrete. El se afla acolo căutând doi tehnicieni ticăloşi într-o instituţie de altfel foarte respectată. Avea nevoie de o plăcuţă indicatoare. Găsi ceea ce căuta la capătul scărilor care duceau în jos spre intrarea principală. Din păcate, niciuna din indicaţiile de acolo nu-i erau de folos, pentru că pur şi simplu nu exista nicio menţiune a cuvântului Sigma şi, nefiind om de ştiinţă, nu ştia sub ce titulatură alternativă ar putea apărea serviciul de sonde Sigma. Era oare „Cultura Ţesuturilor“ sau „Laboratorul de Stocarea Viruşilor“ sau „Camera de Pregătire“ sau „CSSD“, se întrebă el. În timp ce se gândea unde să mai încerce, deveni conştient de zgomotul unor paşi pe scări. Cineva venea de la parter. Main simţi un moment de panică, în timp ce se uita în jurul lui ca să găsească un loc unde să se ascundă. Nu exista niciunul. Se gândi să se repeadă pe scări în sus până la următorul nivel, dar se răzgândi. Avea să rămână pe loc şi să înfrunte situaţia. Se întoarse cu spatele către scări şi-şi deschise servieta, prefăcându-se că ar căuta ceva când auzi paşii din spatele său devenind mai puternici. Cu coada ochiului văzu o figură în alb trecând pe lângă el,

îndepărtându-se de-a lungul coridorului din stânga. Tocmai vroia să respire uşurat, când individul se opri şi se întoarse.

— Pot să vă ajut? întrebă o voce masculină cu un ton care sugera că adevărata întrebare era cine eşti tu şi de ce te afli aici.

Main râse uşor, sunând foarte forţat, şi spuse:

— Se pare că m-am rătăcit. Căutam laboratorul de sonde Sigma.

— Laboratorul Sigma? Repetă bărbatul, care se întorsese de-a lungul coridorului pentru a se aşeza chiar în faţa lui Main. Main observă că accentul acestuia şi pielea bronzată sugerau că ar putea fi din Orientul Mijlociu. Ce Dumnezeu vrei să faci acolo?

— Compania mea produce sondele, minţi Main. Fiind prin apropiere m-am gândit să trec să văd dacă nu sunt cumva ceva probleme.

Bărbatul îl privi plin de îndoială; se uită în jos la servieta lui Main şi apoi din nou ridică privirea spre Main. În cele din urmă spuse:

— Laboratorul Sigma este la subsol. Cum ai putut să te rătăceşti şi să ajungi aici sus? Cine ţi-a dat drumul?

Main pierdea cu repeziciune jocul din mână. Impulsul său era să-l împingă pe bărbat din calea sa şi să o ia la fugă, dar se îndoia că ar fi putut să iasă din clădire la timp. În afară de asta, nu avea deloc dorinţa de a asalta un om nevinovat care-şi făcea treaba şi nici el nu voia să ajungă la închisoare pentru asta. Se decise să continue cu povestea sa neplauzibilă:

— Nimeni de fapt. Uşa era deschisă când am sosit, aşa că pur şi simplu am urcat. Nefiind nimeni în jur, am început să caut indicatoare şi am ajuns aici. Arătă spre indicator.

Din nou bărbatul se uită la el plin de suspiciune.

— Spui că uşa era deschisă?

— Da, răspunse Main.

— Vino cu mine.

Bărbatul se întoarse pe scări în jos, cu Main după el. Se gândi cât de uşor ar fi să-l împingă din spate şi s-o rupă la fugă, dar din nou se opri asupra consecinţelor. La piciorul scărilor se afla holul principal. O femeie se afla la biroul recepţiei şi doi paznici în uniformă vorbeau lângă uşă.

— Jean, ţi-ai părăsit biroul la vreun moment dat în ultima jumătate de oră?

Femeia se uită la cel care o chestiona şi apoi la Main. Răspunse:

— Nu cred, dr. Salman.

Bărbatul îi chemă pe cei doi paznici şi spuse:

— Bărbatul acesta tocmai a intrat în clădire. E posibil?

— Nu, domnule, răspunse unul dintre bărbaţi. Celălalt scutură numai din cap.

Salman se întoarse din nou spre Main:

— Ei bine? întrebă el.

Main zâmbi şi încercă ultima sa cacialma. Se întoarse către unul dintre paznici şi zise:

— Erai acolo, într-adevăr. Erai afară dând instrucţiuni unui şofer de la aprovizionare. Am intrat prin spatele tău. N-am crezut că fac ceva greşit. Din nefericire, nu era nimeni la biroul recepţiei unde aş fi putut cere lămuriri.

Salman se întoarse spre femeia din spatele biroului. Aceasta ridică neliniştită din umeri şi spuse:

— Poate m-am dus la toaletă. Nu-mi amintesc exact.

Main simţi cum este inundat de un sentiment de uşurare, dar care fu de scurtă durată. Celălalt paznic spuse:

— Dar eu l-aş fi văzut.

Main nu avu răspuns pentru asta, dar colegul bărbatului spuse deodată:

— Te-ai dus să pui ceainicul la fiert când eu am vorbit cu şoferul. Ţi-aduci aminte?

— Ah, da, răspunse omul intimidat. Lui Main nu-i venea să creadă ce noroc are.

Salman spuse celor trei angajaţi:

— Încercăm să ne desfăşurăm activitatea într-o clădire unde curăţenia şi sterilitatea sunt de cea mai mare importanţă şi totuşi se pare că oricine de pe stradă poate intra aici!

Toţi trei îşi plecară privirile.

— Nu se va mai întâmpla, domnule, spuse unul dintre paznici.

— De asta să fii sigur, spuse Salman. Acum domnule…?

— Main. Pe Main nu-l prea mai trăgea inima să continue şarada.

— Am să-i chem pe cei de la Sigma pentru dumneavoastră. Salman se aplecă peste biroul recepţiei şi ridică telefonul. Apăsă patru numere şi aşteptă.

— Dr. Mace? Sunt dr. Salman. Am aici pe cineva care spune că este de la compania care produce sondele Sigma. Vreţi să veniţi să staţi de vorbă cu el, vă rog?

Main îl urmări pe Salman punând receptorul în furcă.

— Mulţumesc, spuse el, simţindu-se ca un brav criminal din vremuri de odinioară mulţumind călăului său. Nu aşteptă prea mult şi doi bărbaţi apărură la recepţie. Amândoi purtau tunici şi pantaloni albi cu marca Gelman Holland în partea stângă pe piept. Main înţelese din asta că cei doi erau de fapt angajaţi ai companiei, şi nu ai universităţii. Purtau ecusoane cu nume, Mace şi Pallister.

— Aveţi o carte de vizită? întrebă Mace.

— Îmi pare rău, am rămas fără. Tot le spun celor de la birou, răspunse Main. De data aceasta, nu se mai sinchisi să zâmbească. Se întreba dacă se uita la cei doi bărbaţi care răpiseră trupul fiului său.

— De la ce firmă ziceaţi că sunteţi? întrebă Mace, schimbând o privire plină de îndoială cu Pallister.

— Main Electronics, zise Main.

— Cum se face că nu am auzit niciodată de dumneavoastră? întrebă Pallister.

— Sondele sunt făcute de divizia noastră de cercetare. Încă nu poartă semnul nostru de marcă. Putem spune că sunt încă în testări.

Mace se uită la Pallister care ridică din umeri şi spuse:

— Am crezut că oamenii profesorului Tyndall le fac ei înşişi.

— Şi eu la fel, zise Mace, plin de suspiciune. Aşteptaţi aici.

Main trebui să aştepte din nou în timp ce se folosea telefonul de la recepţie.

— Dr. Sotillo? Sunt Mace. Vreţi să veniţi până la recepţie pentru o clipă, domnule?

Main se simţi neliniştit – chiar speriat – dar singura sa fărâmă de linişte consta în faptul că ei nu se mişcaseră din zona recepţiei şi totul era încă public. Adversarii nu-şi permiteau să-i facă ceva prea rău aici. Sosi un bărbat înalt, distins, care se uită la Main ca şi cum ar fi fost ceva urât de pe trotuar. Stătea în partea opusă a holului, în timp ce Mace îi şoptea o explicaţie. Când termină, Sotillo veni spre el şi spuse:

— Sondele se fabrică în universitate. Cine naiba eşti?

Main văzu că şi Sotillo avea eticheta cu Gelman Holland pe halatul său. Nu răspunse.

— Spune că numele său este Main, zise Salman.

Main crezu că vede o luminiţă de recunoaştere în ochii lui Sotillo.

— Într-adevăr, zise Sotillo uşor.

— Să chem poliţia? întrebă femeia de la recepţie. Recent au avut loc un număr de jafuri mărunte. Ştiu o femeie de sus de la patologie care…

Sotillo zâmbi uşor şi o întrerupse. Îi spuse lui Main:

— Deschideţi servieta.

Main îşi deschise servieta, dând la iveală un ziar şi o ruletă de măsurat. Nimic altceva.

— Acum buzunarele.

Main îşi goli buzunarele. Sotillo se uită în portofel după un document de identificare şi îl găsi. Puse totul la loc şi-i dădu portofelul lui Main. Spuse, adresându-se tuturor:

— Se pare că nu a luat nimic. Nu cred că e nevoie să chemăm poliţia. Ce este mai important acum este cine i-a dat drumul în clădire de la bun început?

— Am discutat deja despre asta, spuse Salman.

Sotillo se uită din nou la Main şi-i spuse:

— Ieşi afară. Nu vei mai fi atât de norocos a doua oară.

Main nu avea nevoie de o a doua invitaţie. Aerul nu mirosise niciodată atât de dulce ca atunci când ieşi prin uşa din faţă, fără să se mai uite în urmă. Primul său gând era să ajungă la un telefon pentru a-l suna pe Lafferty. Eşuase în misiunea sa, dar cel puţin descoperise unde se afla laboratorul Sigma şi numele a trei oameni care se ocupau cu asta. Ieşind din facultate, se îndreptă către cabina telefonică din stânga sa.

Main cotrobăia în buzunar după o altă monedă pentru a-şi continua convorbirea când uşa cabinei se deschise în spatele său şi o mână înmănuşată se aşeză pe furca receptorului, întrerupându-i convorbirea. Simţi o durere ascuţită în fesa dreaptă, ca şi cum ceva fusese împins în acel loc, apoi totul începu să devină tulbure. Picioarele îl lăsară în timp ce întreaga lume părea să se învârtească într-un vârtej de culoare.

Când Main putu să gândească din nou, hotărî printr-o ceaţă neclară, de stare semiconştientă, că trebuie să fie mort. Totul era tăcut… îşi putea vedea fiul, pe Simon… dar ceva nu se potrivea deloc… ăsta nu era raiul… era iadul.

16

Lafferty se uita la receptorul din mâna sa. Linia murise şi ştia de ce. Main fusese prins. Îşi închise ochii şi se rugă pentru siguranţa acestuia, dar raţiunea sa îl făcea să se teamă de ce era mai rău. Aşeză receptorul la loc şi văzu acest gest ca pe un act de finalitate, închiderea unei uşi, retezarea unei legături. Se uită la carneţelul din faţa sa şi citi ceea ce notase în timpul convorbirii cu Main.

Laboratorul Sigma era localizat la subsolul departamentului lui Cyrill Tyndall, cunoscut sub numele de Institutul de Cercetări Gelman Holland. Trupul lui Martin Keegan nu era la morga universităţii, deci însemna că se afla încă la Institut. Accesul în Institut se făcea pe baza unei cartele-cheie electronice pe care membrii personalului o aveau asupra lor. Existau încă alte două intrări în clădire, dar ambele erau ţinute încuiate. Cei doi tehnicieni responsabili cu sondele Sigma se numeau Mace şi Pallister, dar un bărbat pe nume dr. Sotillo părea să fie cel care deţinea controlul general. Cei trei păreau să lucreze direct pentru Gelman Holland, dar cu toate acestea Sotillo părea să aibă o oarecare autoritate executivă în Institut; el fusese acela care hotărâse să-i dea drumul lui Main.

Main spusese că suna de la un telefon public de pe lângă universitate, deci cu siguranţă cineva îl urmărise. Lafferty se întrebă de ce i-au mai dat drumul din Institut dacă tot voiau să-l prindă, după care găsi răspunsul la întrebarea sa. Pentru că… ori Sotillo nu era implicat în escrocheria lui Stubbs, ori… pentru că dorea ca ceilalţi din Institut să vadă că îl lăsase pe Main să plece. Probabil că Mace şi Pallister erau aceia care-l urmăriseră pe Main pentru a-l sechestra. Dacă Sotillo era implicat sau nu, asta nu se putea şti cu siguranţă. Ceea ce se putea şti aproape sigur era că cei doi tehnicieni îl urmăriseră pe Main din propria lor

intenţie. Lafferty puse un semn de întrebare în dreptul numelui lui Sotillo.

Întrebarea care îl chinuia pe Lafferty era ce să facă acum. Să sune la poliţie şi să le spună totul, sau răufăcătorii anticipaseră asta şi îl ascunseseră deja pe Main undeva unde să nu mai poată fi găsit? Poliţia se va prezenta la Institut unde i se va spune simplu că Main fusese acolo, dar plecase de mult. Mai mulţi oameni îl văzuseră plecând. Adevărul era că Main putea fi ţinut prizonier oriunde. Ceea ce trebuia într-adevăr să facă era să-şi dea seama de pericolul în care s-ar putea afla Main. Avusese dreptate să creadă că fusese luat prizonier? Se poate să i se fi întâmplat ceva mai rău de-atât? Lafferty mâzgălea absent în colţul de jos al carneţelului în timp ce se gândea la toate aceste lucruri. I se părea normal ca tehnicienii să-şi fi dat seama de ce Main venise la Institut. Chiar dacă se prezentase sub un nume fals, probabil că avea la el portofelul care le-ar fi permis duşmanilor să-i descopere adevărata identitate. De fapt, chiar îşi amintea că Main îi spusese că a fost percheziţionat înainte de a fi lăsat să plece. Dacă-şi dăduseră seama de adevăratul motiv al vizitei lui Main care căuta de fapt cadavrul lui Martin Keegan, atunci vor trebui să-l ţină departe până vor scăpa de probele incriminatorii. Main spusese că sicriul nu se afla la morgă, deci tehnicienii trebuiau să-l ducă acolo pentru a fi preluat de antreprenorii de pompe funebre. După înmormântare, nu ar mai exista nicio dovadă împotriva lor, dar oare îşi mai permiteau să-i dea drumul lui Main? Lafferty se temea să găsească răspunsul la această întrebare, dar nu prea avea ce să facă în această privinţă.

El se hotărî că cel mai important lucru pe care trebuia să-l facă era să ajungă la sicriul lui Martin Keegan înainte de începerea funeraliilor. Era o după-amiază de marţi. Nu mai aveau timp decât până joi dimineaţa. O sună pe Sarah la spital.

— Poţi să vorbeşti? o întrebă pe Sarah când aceasta răspunse.

— Da, spuse Sarah. Sunt singură aici. Stubbs a plecat din secţie având nişte probleme personale. Mi-a spus profesorul Tyndall azi dimineaţă.

— Tocmai acum? spuse Lafferty încet, întrebându-se dacă acest lucru nu făcea parte din plan. Nu crezi că a dat bir cu fugiţii?

— Aşa m-am gândit şi eu la început, spuse Sarah, dar sora Roche mi-a povestit că are un băiat bolnav. Acesta locuieşte cu mama lui şi de doi ani se află în aşteptarea unui rinichi.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Lafferty luat prin surprindere de aceste veşti.

— Ştiu, spuse Sarah. Acum nu mai ştiu ce să cred. Aceasta explică disperarea lui Stubbs de a obţine autorizaţii de transplant, dar mai poate explica şi altceva?

— Sincer nu ştiu. Mă tem că l-au prins pe John, spuse el.

— Of, Doamne!

Lafferty observă că Sarah vorbea în şoaptă, în ciuda faptului că spusese că e singură şi că poate vorbi.

— Eşti sigură că poţi să vorbeşti? o întrebă el.

— Da, numai că doctorul Tyndall poate să intre în orice clipă.

Lafferty îi povesti despre telefonul lui Main şi despre cum legătura fusese dintr-o dată întreruptă.

— Ce crezi că i-au făcut? întrebă Sarah impacientată.

— Eu sper că îl ţin doar deoparte până se încheie înmormântarea lui Keegan. După aceea, nu va mai exista nicio dovadă.

— Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate, spuse Sarah neîncrezătoare.

— Dar nu vor fi lăsaţi să scape basma curată din asta, Sarah, spuse Lafferty.

— Atunci ce putem face?

— Îi mai telefonezi astăzi lui Cyrill Tyndall?

— Nu, spuse Sarah. Dacă Stubbs a plecat aşa, pe neaşteptate, atunci au nevoie de personal. Doctorul Tyndall mi-a spus de dimineaţă că nu mai pot pleca.

— Nu m-am gândit la asta, spuse Lafferty. Tu erai ultima noastră şansă de a avea acces în nenorocitul ăla de laborator.

— Îmi pare rău.

— Atunci nu ne mai rămâne decât joi dimineaţă când putem ajunge în morga facultăţii, spuse Lafferty.

— Crezi că vom reuşi?

— Va fi greu, spuse Lafferty. Tehnicienii vor întârzia până în ultimul moment transportul sicriului la morgă şi chiar şi atunci vor fi extrem de precauţi. Probabil că vom avea nevoie de o întreagă brigadă mobilă pentru a ajunge acolo.

— Deci Stubbs şi prietenii lui vor scăpa basma curată? spuse Sarah.

— Nu-mi place să spun asta, dar se pare că aşa se va întâmpla.

— Doctorul Tyndall mă va lăsa probabil să plec pe la patru. Pot să trec pe la tine?

— Chiar te rog, spuse Lafferty.

*

Sarah ajunse la Sf. Xavier la cinci fără un sfert şi nu primi niciun răspuns când ciocăni prima oară la uşa lui Lafferty. După ce acesta nu-i răspunse, Sarah începu să se îngrijoreze. Era posibil să-i fi prins atât pe Ryan, cât şi pe Main? Se hotărî să-l caute în biserică.

Uşa se închise în urma ei cu un zgomot puternic ce se auzi în toată biserica aparent goală. Înăuntru era întuneric, cu excepţia lumânărilor care licăreau pe altar şi pe o masă lungă aflată în stânga ei. Mai erau şi nişte luminiţe obscure deasupra părţii laterale a naosului, dar acestea erau menite mai mult pentru a crea umbre. Sarah păşi încet către naos şi înspre altar.

— Ryan? strigă ea părându-i-se că aude ceva, dar nu primi niciun răspuns. Se uită către strana unde se face confesiunea, în partea dreaptă a naosului. Era întuneric şi nu se auzea nicio mişcare. Ar putea fi Ryan înăuntru? se întrebă ea. Dar picioarele ei refuzau să se îndrepte către acel loc. Imaginaţia ei o luase deja razna.

— Ryan? repetă ea, de data aceasta un pic mai tare. Auzi un fâşâit în spatele ei şi se întoarse brusc. Lafferty apăru din umbra părţii laterale a naosului.

— Sarah? îmi pare atât de rău. Se pare că am pierdut noţiunea timpului. Am fost în capelă.

Sarah răsuflă uşurată.

— Am crezut… începu ea. Credeam că te-au…

— Poftim?

— Nimic.

— Hai să mergem alături, spuse Lafferty.

— Numai o clipă, spuse Sarah. Vreau să aprind o lumânare pentru John. Ai ceva împotrivă?

— Bineînţeles că nu, spuse Lafferty cu blândeţe. Merse împreună cu ea la masa din stânga şi îi dădu o lumânare. Sarah o aprinse de la celelalte care ardeau acolo şi o puse în suport. Îşi plecă privirea un moment, şi Lafferty îi puse mâna pe umăr.

— În curând se va sfârşi totul, spuse el cu blândeţe. Apoi plecară înspre camera alăturată casei.

— Ai mâncat? întrebă Sarah.

— Nu, spuse Lafferty.

— Nici eu. Ce ai în casă?

— Nu prea ştiu, răspunse Lafferty precaut.

— Pot să mă duc să văd?

— Te rog.

După ce căută fără rezultat prin dulapurile bucătăriei, Sarah spuse:

— Tot ce ai este o jumătate de pungă de fulgi de porumb, o bucată de pâine mucegăită şi şapte ouă.

— Doamna Grogan nu a venit încă, iar eu n-am avut timp să merg la cumpărături, explică Lafferty.

Sarah zâmbi văzându-i expresia de vinovăţie şi spuse:

— Mă duc să cumpăr eu ceva de mâncare.

Lafferty voi să se împotrivească, dar Sarah îşi duse degetul în dreptul buzelor făcându-i semn să tacă.

— Nu vreau s-aud nimic, spuse ea. Pregăteşte nişte farfurii.

Sarah se întoarse în vreo zece minute cu o pungă de plastic plină cu mâncare chinezească. Ea luă farfuriile pe care Lafferty le pregătise şi puse mâncarea pe ele. După aceea, punându-şi un şorţ pentru a nu se murdări, Sarah aduse farfuriile din bucătărie şi le puse pe masă.

— Mănâncă! îl îndemnă ea. Vorbim după aceea.

— Nu mi-am dat seama că mi-era aşa de foame, spuse Lafferty satisfăcut după ce termină de mâncat. Chiar mi-a plăcut mâncarea.

— Dacă ai trăit numai cu pâine învechită şi cu ouă, nici nu mă mir, spuse Sarah.

În timp ce-şi sorbeau cafeaua, Sarah spuse:

— Din ceea ce mi-ai povestit se pare că avem nevoie neapărat de o cheie-cartelă electronică. Dacă am avea una, am putea intra în clădire noaptea când nu ne vede nimeni, şi astfel am putea să cercetăm nestânjeniţi laboratorul Sigma.

— Dar nu avem o asemenea cartelă, spuse Lafferty. Şi ceea ce e mai grav, nici nu prea există şanse să obţinem vreuna.

— Deci, ce facem?

— Va trebui să încerc să ajung la sicriul lui Martin Keegan joi dimineaţă, înainte să-l ia de la morgă, spuse Lafferty.

Sarah rămase cu gura deschisă.

— Dar tu însuţi ai spus că va fi păzit cu străşnicie. Nu ai nicio şansă! protestă ea.

Lafferty rămase fără replică. El spuse doar:

— Trebuie să încerc, Sarah.

Sarah îl privi şi văzu că era foarte hotărât să facă asta. Continuă să-l privească până ce acesta îşi

mută privirea şi dintr-o dată se temu îngrozitor pentru el.

— Poate că mai există şi altă cale, spuse ea încet.

— Ce altă cale? spuse Lafferty.

— Încă aş putea să aranjez o întâlnire cu Cyrill Tyndall.

— Dar tu singură ai spus că nu vei avea voie să părăseşti spitalul atâta timp cât nu există doctori suficienţi, spuse Lafferty.

— E adevărat, îl aprobă Sarah nesigură, dar pot încă să stabilesc o întâlnire.

Lafferty părea confuz.

— Nu înţeleg, spuse el. De ce? Cum?

Sarah păru un pic stânjenită. Ea spuse:

— Am fost suficient de naivă să cred că Cyrill e interesat de mine din punct de vedere profesional atunci când l-am întâlnit la recepţia de la spital. Se pare că nu… era chiar aşa…

Lafferty încă părea confuz. El spuse:

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg ce vrei să spui.

Sarah zâmbi cu indulgenţă şi spuse:

— Ryan, eu îl interesam doar pentru că sunt femeie.

— Ah, înţeleg, spuse Lafferty. Ei bine, e de înţeles. Eşti o femeie atrăgătoare.

Sarah se simţi luată prin surprindere şi dintr-odată fu sigură pe ea. Totuşi îi mulţumi.

Lafferty o aţinti cu privirea pe Sarah pentru o clipă care li se păru amândurora interminabilă. Sarah continuă:

— Dacă aş putea aranja o întâlnire cu Cyrill, sub un pretext fals poate că aş avea şansa să „împrumut“ cheia electronică.

Lafferty îşi deschise larg ochii. El spuse:

— Ceea ce vrei tu să faci este un joc extrem de periculos, Sarah. N-ar trebui să duci cu zăhărelul un astfel de bărbat.

— Cyrill e ca un pisoi, spuse Sarah. Nu ştie cum să se poarte cu femeile, e timid, închis în sine, n-

are niciun pic de fermitate.

— Tot nu m-ai convins, spuse Lafferty.

— Să fiu realişti, Ryan. Este singura noastră şansă.

Lafferty se scarpină în cap neliniştit. Ştia că Sarah are dreptate, dar totuşi nu-i surâdea planul ei de atac.

Sarah zâmbi văzându-l atât de nesigur şi spuse cu blândeţe în glas:

— Totul va fi bine. Îţi promit.

Lafferty ridică până la urmă din umeri, semn că era de acord.

— Pot să dau un telefon?

— Desigur.

— Aş prefera să mă laşi singură, spuse Sarah.

Lafferty se ridică şi ieşi din cameră.

La telefon răspunse secretara lui Cyrill Tyndall.

— Aş putea să vorbesc cu profesorul Tyndall, vă rog? Sunt doctor Lasseter.

— Îmi pare rău, doamnă doctor. Cred că tocmai a plecat. Ah, ba nu, aşteptaţi puţin.

Sarah auzi în fundal cum femeia îl strigă pe Tyndall şi apoi cum receptorul este din nou ridicat.

— Am reuşit să-l prind, doamnă doctor.

— Vă mulţumesc, spuse Sarah privindu-şi ceasul. Nu-şi dăduse seama că era destul de târziu.

— Tyndall la telefon.

— Domnule profesor? Sunt Sarah Lasseter. Îmi cer scuze că vă sun atât de târziu. Vă rog să-mi iertaţi impoliteţea.

— Nu face nimic, doamnă doctor. Fratele meu mi-a explicat care-i situaţia. Înţeleg perfect.

— Îmi pare extrem de rău, domnule profesor. Eram atât de nerăbdătoare să vă întâlnesc din nou… spuse Sarah cu o voce pe care o spera sexy. Ceea ce faceţi dumneavoastră este absolut extraordinar. Sarah se strâmbă, simţindu-se stânjenită de ceea ce făcea. Nici nu-şi mai amintea ultima dată când se simţise atât de prost. Dar planul ei părea să meargă.

— Serios? spuse Tyndall încet ca şi cum ar fi luat în considerare posibilităţile. Aş fi încântat să-ţi povestesc mai multe, doamnă doctor… poate vrei să ne întâlnim cândva, chiar dacă nu vei mai veni să lucrezi aici?

Sarah răsuflă uşurată şi spuse:

— Chiar speram să-mi propuneţi asta, gânguri ea.

— Când ai dori? întrebă Tyndall, părând mai mult decât ameţit.

— Cât de curând posibil, gânguri Sarah, strâmbându-se din nou, dar trebuie să fiţi foarte ocupat…

— Agenda mea este plină, fu de acord Tyndall. Poate… Mi se pare că am putea să ne întâlnim, ei bine, în afara orelor de lucru?

— Ce idee bună, exclamă Sarah, bucurându-se din nou în sinea ei. Ce ziceţi de astă-seară?

Urmă o pauză în care Tyndal tuşi scurt, după care spuse:

— Astă-seară? Nu văd de ce nu. Ai putea veni tu acasă la mine?

— Perfect, încuviinţă Sarah, încercând să nu pară prea entuziasmată.

— Mă tem că eu locuiesc în afara oraşului.

— Nicio problemă. Voi veni cu maşina.

— Atunci, să spunem la ora opt?

— Ora opt, repetă ea notându-şi adresa.

Sarah deschise uşa şi îl chemă înapoi pe Lafferty.

— A mers, exclamă ea. Ne întâlnim în seara aceasta acasă la el.

Lafferty nu ştia dacă să fie încântat sau îngrijorat, dar zâmbi văzând-o pe Sarah atât de entuziasmată.

— Dacă reuşesc să obţin cheia, mă întorc aici şi putem merge chiar în noaptea aceasta la Institut, spuse Sarah.

— Nu trebuie să-ţi asumi niciun fel de risc, Sarah. În afară de orice altceva, trebuie să te

gândeşti în primul rând la cariera ta. Nu numai că plănuieşti să-l înşeli pe profesor, dar mai vrei să comiţi şi furt în vederea intrării prin efracţie.

Entuziasmul lui Sarah dispăru dintr-odată. Ea mărturisi:

— Aş fi preferat să nu-mi fi spus asta.

— Încă mai ai timp să te răzgândeşti, spuse Lafferty.

— Mă duc, spuse Sarah hotărâtă.

Când fu vremea plecării, Lafferty o conduse pe Sarah la maşină şi îi ură noroc. O avertiză încă o dată să nu-şi asume niciun risc de care nu era nevoie, iar ea porni cu o ultimă promisiune şi făcându-i semn cu mâna. Rămase un moment pe trotuar după ce maşina dispăru după colţ, sperând în inima lui ca Sarah să se întoarcă.

Sarah ocoli înspre oraş şi prinse viteză alunecând pe şosea, uitându-se în spate din când în când. Având viteza stabilită şi autostrada liberă la ora şapte şi un sfert seara, ea se mai relaxă puţin şi dădu drumul la radio. Schimbă posturile de trei ori până când găsi, în sfârşit, o muzică pe placul ei. Nu ştia cum se cheamă piesa, dar ştia că este Mozart.

În timp ce maşina ei Fiesta gonea mâncând pământul, ea fu mulţumită că ocolise oraşul, fapt ce o adusese pe şoseaua de pe coastă pe care intră în momentul în care ajunse în micul sat Longniddry. Ea încetini viteza considerabil pe drumul sinuos care se deschidea de-a lungul coastei spre est, dar, uitându-se la ceas, îşi dădu seama că mai avea destul timp până la opt când trebuia să ajungă în oraşul de pe malul mării unde locuia Tyndall. Deşi era întuneric, cerul era limpede şi nu se arăta niciun semn de ploaie aşa cum anunţaseră la buletinul meteo de la ora şase.

La opt fără cinci găsi strada lui Tyndall şi începu să-i caute adresa.

„Ulmii“ era o vilă spaţioasă, detaşabilă, construită în stil Victorian, care nu arăta deloc

primitoare în întunericul nopţii. În afară de un bec slab aprins pe verandă, în casă nu era nicio urmă de lumină. Acest lucru o uimi pe Sarah, dar nu era nicio greşeală; aceasta era casa. Numele său era gravat pe stâlpul de piatră care susţinea o poartă ce nu mai fusese închisă de mulţi ani. Îşi încuie maşina şi porni pe cărarea pietruită care ducea la uşa principală. Pe zid se afla o sonerie mare, din alamă. Sarah apăsă pe buton şi auzi sunând undeva în interiorul casei. După câteva clipe, ea auzi un zgomot de paşi şi simţi cum i se pune un nod în gât de emoţie. Cyrill Tyndall deschise uşa.

— Doamnă doctor Lasseter, ce frumos, spuse el, întinzându-i mâna.

Sarah dădu mâna cu el şi i se păru că acesta are palma umedă. Şi Tyndall avea emoţii.

— M-am gândit că am putea discuta jos spuse Tyndall, conducând-o pe nişte scări largi, acoperite cu un covor, către camerele de la subsol. De aceea nu văzuse ea nicio lumină aprinsă, se gândi Sarah.

Tyndall deschise o uşă vopsită în alb şi o pofti înăuntru. Încăperea era lungă cu tavanul destul de jos, mobilată drept sufragerie şi în care te aştepta o căldură primitoare după frigul de afară.

— Eu locuiesc singur, explică Tyndall. Mă simt mai bine în camerele de la subsol. Sunt mai confortabile şi mai uşor de încălzit.

— Aveţi o casă mare, spuse Sarah. Din cauza emoţiei avea un zâmbet mai larg decât de obicei.

— A fost casa familiei noastre, spuse Tyndall. Murdoch şi cu mine am fost crescuţi aici.

— Înţeleg, spuse Sarah.

— Doriţi ceva de băut, doamnă doctor Lasseter? Sau pot să-ţi spun Sarah?

— Chiar vă rog, spuse Sarah, deşi acest lucru nu-i uşura deloc situaţia. Nu-i plăceau deloc încăperile fără ferestre.

— Un gin tonic ar fi tocmai bun, spuse ea.

Îl privi pe Tyndall cum îi toarnă un pahar foarte mare şi se gândi cât de nepotrivit era

comportamentul său pentru un profesor respectat şi un posibil câştigător al premiului Nobel. Ea primi paharul cu un zâmbet şi sorbi puţin.

Tyndall îşi turnă un whisky slab cu puţină apă şi se aşeză pe scaun lângă ea, trăgându-se mai aproape.

— Ei bine, Sarah, ce ai vrea să ştii despre munca în cercetare?

— Totul, zâmbi Sarah. Elaborarea vaccinului a fost o realizare nemaipomenită. Sunt atâtea întrebări pe care aş vrea să vi le pun, încât nici nu ştiu de unde să încep.

Tyndall zâmbi cu jumătate de gură, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns. Sarah observă că îi apăruseră broboane de sudoare în partea de sus a gurii. Ochii lui rămăseseră încremeniţi, şi acest lucru o alarmă oarecum. Ea se aşteptase ca Tyndall să se poarte ca un om de ştiinţă timid, ciudat. Poate că nu avusese dreptate.

— Cum anume aţi identificat cauza declanşării virusului?

Tyndall nu prea avea chef să vorbească despre muncă şi Sarah se întrebă dacă nu cumva exagerase cu vocea sexy de la telefon. Voia cu disperare să aducă lucrurile pe un făgaş normal. În cele din urmă, Tyndall spuse:

— Folosind o nouă tehnică elaborată de institutul nostru, am reuşit să izolăm un ADN întreg în forma sa latentă. Din acesta, am extras celula care ne interesa şi astfel am descoperit o proteină care reacţiona la virusul cercetat. Când proteina era absentă, virusul era liber să se multiplice şi să provoace infecţia. Dar când proteina apărea strâns legată de ADN-ul extras, virusul rămânea inactiv. Aşa că am lucrat în laborator pentru descoperirea unei proteine care să acţioneze ireversibil împotriva virusului.

— Fantastic, spuse Sarah. Dar cum puteaţi fi sigur de acţiunea ireversibilă a acesteia?

Încă o dată, Tyndall o privi pe Sarah într-un mod ciudat.

— Recolta de ţesuturi, spuse el. Am învins virusul folosind recoltă de ţesuturi.

— Nu prea ştiu multe despre acest lucru, domnule profesor. Puţinul pe care îl cunosc este că aceasta se rezumă la faptul că o tehnică de recoltare a celulelor umane în eprubete. Este adevărat?

— Da, spuse Tyndall.

— Dar este acelaşi lucru ca şi cum ai testa virusul pe o fiinţă umană? întrebă Sarah.

— Nu chiar, spuse Tyndall plictisit de vorbă. Se holba la Sarah într-un fel care o făcea pe aceasta să regrete că a venit. Dar era aici şi avea o misiune de îndeplinit, îşi spuse ea în timp ce Tyndall se dădea şi mai aproape. Se ridică în picioare şi spuse:

— Ah, ce cald e aici! Te deranjează dacă-mi scot jacheta?

Tyndall se destinse dintr-odată şi spuse:

— Bineînţeles că nu. Hai să ne facem amândoi cât mai comozi. Îşi scoase şi el haina şi o aruncă pe canapea fără să se uite. Sarah îi observă portofelul care-i ieşea din buzunarul interior al hainei.

— Aşa e mult mai bine, spuse Sarah aşezându-se la loc.

— De-abia te-ai atins de băutură, spuse Tyndall arătându-i paharul.

— Drept să spun, mi-e cam sete, spuse Sarah punându-şi o mână la gât. Aveţi cumva şi ceva răcoritor? Suc de portocale? Cola?

Tyndall o privi enervat, după care spuse:

— Cred că am nişte suc de portocale în frigider.

În timp ce Tyndall ieşea din cameră, Sarah simţi cum îi zvâcneşte sângele în vene de emoţie, dar şi de frică. Aceasta era unica ei şansă şi nu trebuia s-o rateze. Cu un efort suprem, ea reuşi să-şi stăpânească emoţia care părea s-o paralizeze şi ridică haina lui Tyndall pentru a-i lua portofelul.

Căută cu degetele tremurânde prin el, încercând să dea de cartela de acces electronică. Aproape că leşină de frică până când, în sfârşit, găsi ceea ce voia. O cartelă colorată în negru şi albastru pe care scria ENTACARD.

O lăsă să alunece în buzunarul lateral al fustei, după care îndesă portofelul înapoi în haina lui Tyndall. Inima încă îi bătea cu putere când Tyndall se întoarse cu paharul de suc. Ea îl primi zâmbind şi sperând că acesta nu observase că-i tremura mâna. În timp ce ea îşi bea sucul, Tyndall o privea precum un vultur care stă la pândă.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— Mult mai bine, zâmbi Sarah. Ceea ce nu înţeleg, profesore, este cum aţi reuşit dumneavoastră să faceţi probe vaccinului şi în afara laboratorului. Sigur, dacă… Sarah se opri din vorbit când Tyndall îi puse mâna pe genunchi.

— Mai târziu, cârâi el.

Sarah îi apucă mâna şi i-o dădu la o parte de pe genunchi.

— Cred că vreţi cam multe, profesore, spuse ea, sperând să-l calmeze, dar purtându-se totuşi civilizat. Acum se temea foarte tare. Îl subestimase complet pe Tyndall, iar acum se afla singură cu el în subsolul unei case părăsite.

Ochii lui Tyndall sclipiră de furie.

— Nu sunt de aceeaşi părere, murmură el, apropiindu-se şi mai mult.

— Amândoi ştim de ce ai venit aici, aşa că lasă prostiile. Tu mă vrei, eu te vreau, aşa că să încetăm odată cu joaca!

Sarah simţi cum este prinsă atât de tare de genunchi, încât nu se putu abţine să ţipe.

— Ce sunet fermecător, şopti Tyndall, acum aflat cu totul peste ea. Atât de feminin, atât de provocator…

— Dă-te jos de pe mine, ţipă Sarah. Îi simţea duhoarea de whisky în timp ce acesta se apleca s-o sărute. Ea se luptă să scape, dar Tyndall era mai

puternic decât ca. O ţinea de ambele încheieturi în timp ce se lupta să o ridice de pe scaun.

— Ne vom simţi mai bine aici, gâfâi el. Respiră sacadat în timp ce o trânti pe canapea şi începu să se împingă în ea. Simţea cum o zgârie cu barba în timp ce îşi întindea mâna dreaptă pentru a-i ridica fusta. Auzi cum îi rupe materialul şi-şi simţi picioarele descoperite.

Sarah îl lovea în spate pe Tyndall cu mâna care-i mai rămăsese liberă dar fără niciun succes. Furia ei fu urmată de plânsete şi rugăminţi.

— Dă-te jos de pe mine, animalule! gâfâi ea simţind cum acesta încearcă să-i despartă picioarele cu genunchiul lui drept.

Tyndall se opri un moment pentru a-şi întoarce privirea către Sarah.

— Am auzit eu că unora dintre femei le place să te porţi dur, mârâi el. Atunci, aşa să fie!

Sarah nu putea să creadă că se înşelase atât în privinţa acestui bărbat. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că monstrul de deasupra ei era acelaşi cu omuleţul tăcut şi timid pe care îl întâlnise la recepţie şi pe care credea că-l poate stăpâni. Timiditatea trebuie să fi fost de fapt o mască a aroganţei, iar modestia reprezenta dispreţul faţă de toţi cei din jur. Ce bine ar fi fost dacă ar fi dat ascultare sfatului lui Ryan! Ţipă când Tyndall o muşcă de sânul drept prin bluză, după care îşi introduse mâna în sutien pentru a i-l rupe.

*

Lafferty se uită la ceas şi văzu că trecuse doar o jumătate de oră. Nu putea să stea liniştit; de când Sarah plecase, nu făcuse altceva decât să se fâţâie încoace şi-ncolo. Cel mai rău era că nu ştia de ce este atât de neliniştit. La urma urmei, Sarah avea probabil dreptate: era o femeie în toată firea care ştia ce face. Totuşi, acest gând păru că nu-l convinge. Îşi privi din nou ceasul. Gândul că nici măcar nu ştia unde plecase îi apăru dintr-odată în minte şi îl făcu să se simtă şi mai rău de-atât, dacă

se putea. El nu era în cameră când Sarah dăduse telefonul, aşa că nu o auzise repetând vreo adresă. Acest lucru îl făcu să se simtă şi mai nervos timp de cinci minute, după care îi veni o idee. Îşi aminti de o şmecherie de pe vremea când fusese cercetaş. Uneori puteai să afli ce fusese scris pe o hârtie, înnegrind uşor cu creionul foaia de dedesubtul ei. Sarah notase adresa în carnetul de telefon cu foi detaşabile.

Lafferty scotoci prin două-trei sertare pentru a găsi un creion, dar apoi observă că acestuia îi lipsea vârful. Nu găsi o ascuţitoare, aşa că folosi un cuţit de bucătărie. Se întoarse la carnetul de telefoane şi ţinu creionul aproape orizontal faţă de foaie în timp ce mâzgălea uşor şi repede. Puse creionul jos şi ridică foaia carnetului în lumina lămpii. Astfel putu citi adresa: Ulmii, Şoseaua Seaforth, North Berwick.

Lafferty simţi cum îi îngheaţă sângele în vine la vederea numelui de North Berwick. Rămase împietrit cu hârtia în mână. Tyndall locuia în North Berwick? Trebuia să fie o coincidenţă, îşi spuse el. Mulţi oameni locuiesc pe malul mării în North Berwick şi fac naveta la oraş. De ce nu şi Cyrill Tyndall?

În ciuda acestui argument, Lafferty nu crezu că era doar o coincidenţă. Tyndall, directorul Institutului Gelman Holland, trăia în North Berwick, acelaşi ţinut renumit pentru vrăjitoriile din trecut şi, în mod special, pentru folosirea magiei cu Mâna Gloriei. Trebuia să existe o legătură.

Lafferty nu mai suportă tensiunea în care se afla. Îşi înşfăcă haina şi fugi spre maşină. Se ducea s-o găsească pe Sarah.

Lafferty porni brusc, ceea ce produse un zgomot puternic, cu care maşina sa nu era obişnuită.

— Nu mă lăsa acum, şopti el. Încă o noapte şi gata. E tot ce îţi cer.

Motorul hotărî să facă un compromis; se strică de-abia atunci când îl băgă în viteza a treia şi când Lafferty intrase deja în North Berwick. Lafferty opri maşina şi ieşi. Întrebă prima persoană pe care o întâlni unde se află Şoseaua Seaforth. Omul arătă în direcţia străzii care se desprindea din artera principală.

— Cam la o jumătate de milă în direcţia aceea, spuse el.

Lafferty începu să alerge. Nici nu se gândi la cât de caraghios părea alergând aşa, pe autostradă, dar în curând ajunse la Şoseaua Seaforth şi trebui să se odihnească o clipă pentru a-şi regla respiraţia. Nu mai fu nevoie să caute casa, fiindcă văzu maşina lui Sarah parcată în faţa acesteia.

Când se mai linişti, Lafferty observă cât era de pustie. Casele de pe Şoseaua Seaforth erau puţine şi cu spaţii mari între ele, vile spaţioase având propriul lor teren, împrejmuite de ziduri înalte din piatră. Vântul nici nu se simţea, ca şi când noaptea şi-ar fi ţinut respiraţia. În timp ce înaintă către Ulmi, Lafferty auzi răpăitul picăturilor mari de ploaie care cădeau pe frunzele unui gard viu de dafini din dreapta lui. Auzi zgomotul a cinci sau şase picături înainte să fie şi el stropit pe obraz. Nu mai era mult până să înceapă să toarne cu găleata. Îşi strânse gulerul în jurul gâtului.

Se opri la intrare şi văzu că era întuneric beznă. Ce însemna asta? Să fi plecat pe undeva Sarah şi Tyndall? Asta nu avea niciun sens. De ce să fi vrut să plece? Ajunse în dreptul uşii şi apăsă pe butonul soneriei. Nu primi niciun răspuns, aşa că sună şi tot sună. Nu ştia ce altceva ar fi putut să facă.

Într-un final auzi un zgomot înăuntru şi văzu lumina din hol aprinzându-se.

— Ce s-a întâmplat? întrebă o voce furioasă din spatele uşii.

— Profesorul Tyndall? îl întrebă Lafferty pe bărbatul răvăşit din faţa lui.

— Da, ce s-a întâmplat? îl repezi Tyndall.

— O caut pe doamna doctor Sarah Lasseter, spuse Lafferty calm. Am înţeles că se află aici.

Tyndall rămase încremenit de uimire. Începu să-şi treacă mâna prin părul nepieptănat netezindu-l cu furie.

— De unde ştii tu? Cine eşti de fapt?

— Maşina lui Sarah e parcată în faţa porţii dumneavoastră. Ea unde este?

Tyndall nu ştia ce să răspundă şi asta îl alarmă pe Lafferty care simţi că nu se mai poate stăpâni.

— Unde este? strigă el.

— E aici, recunoscu Tyndall. Se dădu înapoi pentru a-i permite lui Lafferty să intre.

— Aşteaptă, te rog, un moment. Îi voi spune că eşti aici.

Lafferty îl privi pe Tyndall cum coboară scările. Când ajunse jos, acesta se uită înapoi la Lafferty înainte de a striga cu o voce prefăcută:

— Sarah, draga mea, te caută cineva. După aceea, dispăru din vedere şi Lafferty se întoarse să privească tablourile şi fotografiile care împodobeau unul din pereţii de la intrare. Una; din ele înfăţişa portul din North Berwick. Lafferty se apropie de tablou pentru a vedea mai bine data, dar atenţia îi fu atrasă de un zgomot care venea de jos. Era sunetul unui lacăt care se deschide. Tyndall descuia o uşă. Sarah fusese încuiată acolo! Lafferty o luă la fugă pe scări în vârful picioarelor şi auzi nişte voci când se întoarse în direcţia în care-l văzuse pe Tyndall plecând. Vocile veneau din spatele uşii albe. Îşi lipi urechea de ea şi îl auzi pe Tyndall răstindu-se:

— M-ai înşelat! M-ai tras pe sfoară, târfă ce eşti! Dacă se va afla ceva despre asta, am să neg totul, iar tu poţi să-ţi iei la revedere de la cariera ta, aşa că mai bine gândeşte-te. Acum aranjază-te, să nu te vadă aşa!

Lafferty deschise uşa şi o găsi pe Sarah ştergându-şi lacrimile. Fusta îi era ruptă. Tyndall se întoarse şi vru să spună ceva, dar Lafferty îi

dădu cu toată ura un pumn în faţă. Tyndall îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe spate pe un morman de lucruri aruncate pe podea. Sarah se aruncă în braţele lui Lafferty, plângând:

— Of, Ryan, scânci ea. Ce proastă am putut să fiu!

Lafferty o ţinea în braţe în timp ce-l privea pe Tyndall peste umărul ei.

— Te simţi bine, Sarah? o întrebă el cu blândeţe. Ţi-a făcut ceva?

Sarah clătină din cap în semn că nu, după care spuse:

— Ai ajuns tocmai la timp.

— Târfă proastă, mârâi Tyndall de pe podea. Îşi şterse cu dosul mânecii gura care-i sângera.

— Niciun tribunal din lume nu i-ar da ei dreptate în astfel de circumstanţe. Faţa i se congestionă de frică văzându-l pe Lafferty că se desprinde de Sarah şi că vine către el.

— Lasă-mă în pace! ţipă el.

— Nu, Ryan! strigă Sarah, apucându-l de braţ. Te rog, nu. Calmează-te.

Lafferty se opri şi se uită plin de dispreţ către Tyndall.

— Deci cam aşa arată un posibil câştigător al Premiului Nobel, spuse el. Cel mai strălucit şi cel mai bun din generaţia sa!

— Ryan, ia-mă, te rog, de-aici, spuse Sarah cu mâna încă pe braţul lui Lafferty.

Lafferty se întoarse şi Sarah îl trase înspre uşă. Aproape că ajunseseră în capătul scărilor, când auziră vocea lui Tyndall în spatele lor.

— Staţi! le ordonă el.

Lafferty se întoarse şi îl văzu pe Tyndall stând la baza scărilor cu un pistol aţintit asupra lor.

— Doamne fereşte! exclamă Sarah. Deja ai întrecut măsura. Lasă jos pistolul, profesore!

Tyndall, însă, începu să urce scările spre ei. Cu pistolul în mână, acesta se simţea mult mai stăpân pe sine.

— De ce ai venit tu aici în seara asta? o întrebă pe Sarah. Ce urmăreai de fapt? Şi de ce i-ai spus unui preot că vii aici?

— Dar… Sarah îşi pierdu graiul când îl văzu pe Tyndall aţintind pistolul drept în stomacul lui Lafferty.

— Termină odată, profesore!

Pe o măsuţă aflată lângă Lafferty se afla o vază cu motive chinezeşti. Tyndall îl văzu că se uita înspre ea şi îl ameninţă:

— Nici să nu te gândeşti. E un Ming foarte preţios.

Lafferty luase acest lucru în considerare, gândindu-se mai degrabă la mărimea şi la greutatea vazei decât la valoarea ei. Când Tyndall îşi întoarse privirea către vază, Sarah prinse momentul şi aruncă cu geanta în el. Aceasta se deschise în aer şi Tyndall fu bombardat de chei, monede, rujuri şi pagerul ei de la spital. Mai mult din cauza sperieturii decât a loviturii, Tyndall se dezechilibră şi se rostogoli cu spatele pe scări. Scăpă pistolul din mână care se rostogoli o dată cu el şi se opri la capătul scărilor, în dreptul picioarelor lui inerte.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Sarah, ducându-şi mâna la gură. Oare a păţit ceva?

Lafferty nu era sigur dacă Tyndall îşi pierduse cunoştinţa sau doar se prefăcea. Arma îi era încă la îndemână. O clipă nu ştiu dacă să coboare după el sau nu, dar bunătatea învinse momentul de precauţie şi începu să coboare scările pas cu pas. Ajunse în capăt şi apucă cu grijă pistolul de ţeavă. Tyndall nu se mişcă. Lafferty îi duse mâna la gât pentru a-i verifica pulsul, dar nu simţi nimic.

— Sarah, spuse el încet. Cred că ar fi mai bine să te uiţi tu la el. Sarah coborî repede şi se aşeză în genunchi în faţa lui Tyndall. După un moment ea îşi ridică privirea către Lafferty şi spuse:

— Şi-a fracturat gâtul. Nu mai trăieşte.

17

Lafferty închise ochii lui Tyndall cu arătătorul şi cu degetul mare, după care începu să strângă lucrurile lui Sarah. Şi Sarah părea a fi în transă; nu-şi putea lua ochii de la cadavru. Lafferty îi puse mâna pe umăr şi o strânse uşor.

— E numai vina mea, şopti Sarah. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă eu n-aş fi fost aşa de proastă.

— Nu trebuie să te simţi vinovată, Sarah, spuse Lafferty. Aşa a fost să fie.

Sarah îşi clătină capul, refuzând să asculte, dar Lafferty stărui. O obligă să-l privească.

— Nu e vina ta, insistă el. Pur şi simplu, s-a întâmplat. Moartea lui a fost un accident.

Sarah privi trupul neînsufleţit al lui Tyndall.

— A fost un om talentat, spuse ea, în ciuda a ceea ce a încercat să-mi facă.

— Poate, răspunse Lafferty rece.

Sarah îl privi întrebător.

— Ai idee de când locuia aici? întrebă Lafferty.

— Mi-a spus că el şi fratele lui au fost crescuţi aici. Era casa familiei lor. De ce?

— Pentru că ne aflăm în North Berwick. Un om inteligent care a locuit aici toată viaţa trebuia să ştie că locul acesta era strâns legat de vrăjitorie şi de „Mâna Gloriei“.

— Crezi că era implicat şi Cyrill? întrebă Sarah, plină de îndoieli. Dar el era un savant genial. Ce motive ar fi avut să se implice într-o asemenea crimă?

Lafferty dădu din cap şi spuse:

— Nu ştiu… Dar nu-l credeam capabil nici să violeze o femeie.

Sarah nu spuse nimic.

— Ryan, şopti ea, cu un glas plin de deznădejde, e prea mult…

Lafferty o trase pe Sarah lângă el şi o strânse câteva clipe în braţe, după care o conduse spre

scară.

— Ce facem acum?

— Ar trebui să chemăm poliţia, răspunse el.

Sarah cântări o clipă situaţia, după care spuse şovăielnic:

— Am reuşit să iau cheia de la Institut…

Lafferty o privi de parcă sugestia ei i se părea incredibilă.

— Nu cred că vorbeşti serios. Mai ales după ce ai trecut prin atâtea, îi spuse el cu voce joasă.

— Vreau să aflăm adevărul împreună, spuse Sarah ferm. Dacă tot am ajuns până aici…

— Dacă eşti absolut sigură, spuse Lafferty, cu o voce care-i trăda nesiguranţa.

— Sunt sigură, spuse Sarah. Dar glasul ei suna de parcă n-ar fi fost încrezătoare deloc.

— Dacă am chema poliţia, oamenii ăştia tot ar putea să scape. Datoria noastră faţă de John McKirrop, soţii O'Donnel, John Main şi mulţi alţii e să ne asigurăm că nu va fi aşa.

Lafferty citi hotărârea în privirea lui Sarah şi în final se lăsă înduplecat, ca şi cum fusese hipnotizat de ea. Sentimentul îl alarmă, dar era incontestabil.

— Să mergem atunci, spuse el. Va trebui să folosim maşina ta. A mea a murit.

Lafferty trecu la volanul maşinii lui Sarah. Cei doi nu-şi vorbiră decât după ce ieşiră din North Berwick, când Sarah îl întrebă cum ajunsese acolo.

— Îmi făceam griji pentru tine, răspunse el. Apoi îi povesti despre trucul cu carnetul de telefoane.

— Ryan?

— Da.

— Vrei să-ţi scoţi, te rog, gulerul?

Lafferty privi într-o parte, după care se execută fără întrebări. Aruncă gulerul pe bancheta din spate. Sarah îşi sprijini capul de umărul lui.

— Aşa e mai bine, spuse ea. Ryan?

— Da.

— Acum te întrebi ce ar trebui să spui. Nu e nevoie să spui nimic. Pur şi simplu, nu şopti o vorbă.

Lafferty tăcu.

Sarah rămase cu capul sprijinit de braţul lui tot restul drumului. Nu adormise, dar îşi ţinu ochii închişi până când zgomotul motorului se pierdu, pe măsură ce se apropiau de o curbă. Atunci se ridică în capul oaselor şi privi pe geam.

— Cum te simţi? o întrebă Lafferty.

Sarah rămase o clipă pe gânduri, după care răspunse:

— În viaţa mea n-am fost aşa de speriată.

Pe măsură ce se îndreptau spre oraş, Sarah întrebă:

— N-am putea să ne oprim la spital? Aş vrea să mă schimb. Şi făcu semn spre fusta ei sfâşiată.

— Fireşte.

Lafferty se bucură că ploaia nu încetase încă şi opri maşina lui Sarah în parcarea din faţa-clădirii. Ploaia îi dădea un sentiment de siguranţă. Lafferty presupuse că era o chestie psihologică, dar considera că într-o noapte întunecoasă şi umedă majoritatea oamenilor se aflau în casele lor. În felul acesta, erau mai puţine şanse să fie văzuţi de trecători.

Mai târziu, Sarah ieşi din clădire purtând o pereche de jeans şi o jachetă de piele. Coborî scările şi intră în maşină, scuturând cu mâna picăturile de ploaie ce i se strânseseră în păr.

— Îmi parc rău că a durat aşa de mult, zise ea.

Lafferty îi ignoră scuzele şi spuse:

— Nu trebuie neapărat să mă însoţeşti, Sarah. Pot să merg şi singur la Institut. Mai bine mă aştepţi aici. Te sun eu mai târziu.

Lafferty constată cu surprindere că pe chipul lui Sarah se aşternu mânia. Furioasă, ea îi spuse:

— Să nu mă tratezi niciodată ca pe o femeie oarecare. E clar?

— Da, răspunse Lafferty, puţin şocat.

Dar Sarah nu-şi încheiase încă discursul:

— Asta e problema amândurora. În plus, eu sunt medicul echipei. Eu sunt capabilă să mă descurc într-un laborator de cercetări medicale şi pot să aflu ce se petrece. Dacă unul dintre noi ar trebui să rămână aici, tu eşti acela. Oi fi tu bărbat, dar eşti preot şi pentru mine asta înseamnă… Sarah făcu o pauză, simţind că vorbeşte gura fără ea.

— Că sunt la fel de util ca o formă pentru ciocolată? se aventură Lafferty.

Sarah văzu că Lafferty era amuzat şi pornirea ei fu înlocuită de un sentiment de vinovăţie. Se relaxă şi privi spre cer, spunând:

— Ce am făcut? Ce i-am spus bărbatului care a înfruntat întunericul nopţii ca să mă salveze de la o soartă mai cruntă decât moartea? Cum am putut să mă port aşa cu bărbatul care l-a răpus pe ticălos cu o lovitură care l-ar fi eclipsat până şi pe John Wayne? El a făcut atâtea pentru mine, iar eu mă comport ca o feministă indignată! Sarah îşi clătină capul.

— Vorbele tale n-au fost nejustificate, spuse Lafferty. Ai avut dreptate.

— De ce trebuie să fii întotdeauna atât de bun? izbucni Sarah.

Lafferty o privi şocat, iar Sarah izbucni în râs.

— Ce mă fac eu cu tine? exclamă ea.

Lafferty părea la fel de şocat, aşa că Sarah îi spuse:

— Hai să mergem împreună la Institut. Pe măsură ce zâmbetele se topeau, amândoi ştiură că nu mai aveau timp de distracţie.

— Ai o lanternă? întrebă Lafferty.

— În torpedou, răspunse Sarah. Lafferty porni maşina şi cei doi se îndreptară spre Facultatea de Medicină.

Când ceasul unei biserici bătu orele unu, Lafferty şi Sarah ajunseră la Institut. Facultatea de Medicină nu era deloc păzită, ci exista doar un administrator care răspundea la apelurile târzii şi

care se ocupa de clădire, în ciuda orei înaintate, mai erau câteva lumini aprinse în corpul principal.

— Laboratoarele de urgenţă, explică Sarah.

Când ajunseră la Institut, Lafferty propuse să aştepte câteva minute, ca să fie siguri că nu e nimeni în clădire. Fiind o construcţie modernă, la ridicarea ei se folosise foarte multă sticlă. Până şi o lumină dintr-o încăpere dosnică s-ar fi putut vedea, din poziţia în care se aflau ei.

*

Sarah îşi frecă braţele. Aşteptarea o înfrigurase. Lafferty spuse:

— Gata… Să mergem. Porniră în grabă spre uşa Institutului. Sarah introduse cardul în dispozitivul electronic. Un sunet slab şi uşa se deschise… Sarah îi făcu semn lui Lafferty să intre, după care închise uşa fără zgomot. Amândoi se ghemuiră ca să fie siguri că nu vor fi văzuţi de afară. Zăboviră câteva clipe, ca să-şi revină.

Sarah indică scările din spatele recepţiei, iar Lafferty încuviinţă.

Dar când se apropiară de ele, constatară că acestea duceau la etaj. Nu exista nicio scară care ducea spre pivniţă. Lafferty privi spre stânga şi zări o uşă cu un geam de sticlă. Se apropie de ea, în timp ce Sarah verifica cealaltă parte a holului. Lafferty privi prin geam şi văzu scările ce duceau spre pivniţă.

— Aici, şopti el.

Sarah i se alătură, iar el deschise uşa, lăsând-o să intre. Lafferty privi scurt peste umăr ca să se asigure că totul era în regulă şi apoi coborâră împreună pe coridorul ce ducea către pivniţă. Acesta era luminat de o singură lampă, acoperită cu o plasă de sârmă. Văzând-o, Lafferty şi Sarah se priviră plini de teamă. Rămaseră nemişcaţi câteva clipe, ciulind urechile, dar nu auziră niciun zgomot care să le indice că nu erau singuri.

— Poate că e o măsură de siguranţă, şopti Lafferty.

Sarah ridică din umeri. Parcurseră coridorul, examinând pe îndelete încăperile de pe ambele părţi, în căutarea laboratorului Sigma. Sarah îl găsi. Pe uşă era o placă albă din plastic pe care scria LABORATORUL SIGMA, NUMAI PERSONALUL ARE ACCES. Sarah încercă uşa, dar aceasta era încuiată. Îl privi pe Lafferty şi schiţă un zâmbet, stânjenită parcă de faptul că nu luaseră în consideraţie această posibilitate. Lafferty împinse uşa cu palma, încercând să estimeze cât de solidă era. Dădu din cap în semn că uşa nu era foarte greu de deschis şi căută un obiect cu care s-o forţeze, dar nu găsi nimic.

— Ei bine, suspină el, făcând un pas înapoi, o să riscăm…

Lafferty împinse uşa cu umărul şi avu satisfacţia să audă lemnul crăpând. Repetă gestul de două ori şi uşa se balansă fără zgomot.

— Putem aprinde lumina? întrebă Sarah. Nu sunt ferestre.

— Mai bine nu, răspunse Lafferty. Spaţiile de ventilaţie duc direct afară. Lumină scurt cele două panouri acoperite cu sârmă de pe perete, după care îndreptă lanterna spre podea.

Încăperea era mai mare decât crezuseră ei. Era o încăpere dublă cu două uşi ce dădeau spre coridor. O parte era folosită pentru studierea cadavrelor care soseau. Pe piedestalul din centru se afla o masă de operaţii, deasupra căreia atârna o lampă chirurgicală. Instrumentele erau aranjate pe tăvile de metal din margine. Tot acolo erau şi două chiuvete de inox, una dintre ele prevăzută cu butoane care puteau fi pornite şi oprite fără ca persoana care le folosea să le atingă cu mâinile.

— S-ar putea face aici transplanturi de organe? întrebă Lafferty.

— Nu, răspunse Sarah hotărât. Echipamentul nu este destul de performant. Încăperea asta e potrivită pentru extragerea sondelor Sigma.

— Nu vezi nimic ieşit din comun? întrebă Lafferty.

Sarah negă printr-un semn şi cei doi intrară în cealaltă parte a încăperii. În stânga se afla un mic compartiment frigorific în care puteau încăpea două cadavre. Lafferty înghiţi în sec, în timp ce lumina lanternei dezvălui un coşciug aşezat pe banca din margine. Sarah îl prinse de braţ şi se apropiară împreună de sicriu. Pe el era o plăcuţă de metal, cu inscripţia MARTIN KEEGAN, INRI. Capacul nu era încă fixat, aşa că Lafferty îl ridică.

Coşciugul era gol.

— Caută-l în sertarul frigorific răspunse Sarah.

Lafferty trase cârligul şi deschise uşa acestuia. Interiorul nu era luminat, aşa că Sarah îi ţinu lanterna pentru ca Lafferty să-l poată examina mai bine. Înăuntru era un cadavru acoperit cu un cearceaf alb; pe eticheta prinsă de degetul mare al piciorului scria „Martin Keegan“. Lafferty rămase nemişcat. Se simţea total descurajat.

— Asta e, spuse el dezaprobator. Totul e greşit… Ne-am orientat greşit.

— Nu neapărat, spuse Sarah cu vocea slabă. De vreme ce Stubbs e plecat, cred că au hotărât să nu se folosească de cadavrul lui Martin Keegan. Asta nu înseamnă că nu au furat alte cadavre.

— Cred că ai dreptate, spuse Lafferty. Dar era ultima noastră şansă de a dovedi asta. Când el se pregătea să închidă uşa frigoriferului, Sarah spuse brusc:

— Stai!

— Ce e? întrebă Lafferty, alarmat de tonul vocii ei. Lumina lanternei îi permise să vadă că Sarah privea atent spre frigorifer, dar nu-şi dădea seama exact la ce se uita. Mâna ei tremura uşor şi mişcarea fu amplificată de lumina lanternei.

— Piciorul lui, spuse Sarah.

— Ce e cu el?

— Piciorul lui stâng e intact. În urma accidentului, Martin Keegan a fost rănit grav la

piciorul stâng.

Lafferty apucă de capătul tăvii în care zăcea cadavrul acoperit şi o trase afară. Cearceaful era rece şi umed. Lafferty descoperi capul cadavrului. Când cadavrul fu dezvelit, Sarah rămase mască.

— Dumnezeule! exclamă ea, făcând un pas înapoi. E Derek Stubbs!

Lafferty descoperi cu stupoare că Sarah avea dreptate. Îşi amintea de Stubbs din noaptea când îi găsise pe toţi trei în cabinetul de la spital.

— Infamul doctor Stubbs… comentă el.

Sarah era de-a dreptul blocată.

— Nu înţeleg, mărturisi ea. Ce se întâmplă?

— Cred că l-am judecat greşit pe doctorul Stubbs, spuse Lafferty. Ne-am lăsat influenţaţi de antipatii.

— Vrei să spui că el nu era implicat în furtul cadavrelor? întrebă Sarah uluită. Dar se plângea mereu că nu primeşte destule organe pentru transplanturi şi îi reproşa lui Murdoch Tyndall că nu insista suficient la rudele decedaţilor, să pună cadavrele la dispoziţie în acest scop.

— Nu ştiam nimic despre fiul lui, spuse Lafferty. Ar fi trebuit să ascultăm cu atenţie plângerile doctorului Stubbs. Cred că Murdoch Tyndall nu insista destul fiindcă nu voia ca organele decedaţilor să fie donate!

— Poftim? exclamă Sarah.

— Acum totul capătă logică. John Main a spus că Tyndall i-a cerut permisiunea într-un moment total nepotrivit. Chiar tu mi-ai spus că a procedat la fel şi cu soţii O'Donnell. A făcut asta tocmai pentru că nu voia ca rudele decedaţilor să accepte aşa ceva!

— Dar de ce?

— Fiindcă şi fratele lui voia să folosească aceste cadavre în cu totul alte scopuri, spuse Lafferty. Sarah rămase cu gura deschisă.

— Dar în ce scopuri? întrebă ea cu o voce pe care şocul o redusese la o simplă şoaptă.

— Nu ştiu, Sarah, spuse Lafferty.

— Dar ce motive avea să-l ucidă pe Stubbs? întrebă Sarah, încercând cu disperare să găsească argumente care să contrazică teoria lui Lafferty.

— Când a venit Stubbs să-ţi vorbească despre Tyndall, şi-a dat seama că e ceva necurat la mijloc. În timp ce vorbea cu tine, a înţeles că Tyndall voia ca rudele să refuze. Cred că s-a dus la Tyndall să regleze conturile. De aceea i-ai auzit certându-se. Văzând că nu rezolvă nimic cu Tyndall, Stubbs s-a gândit, ca şi noi, că extragerea sondelor reprezenta cea mai bună ocazie de a pune mâna pe cadavre. Cred că a venit la institut ca să afle despre ce e vorba şi rezultatul e acesta.

Cei doi priviră cadavrul lui Stubbs.

— Dumnezeule mare! exclamă Sarah.

Un huruit ciudat îi sperie pe amândoi.

— Ce se întâmplă? întrebă Sarah, cu o voce care trăda frica.

— Un lift, răspunse Lafferty, dându-şi seama de unde venea zgomotul. Văzu o rază de lumină printr-o crăpătură strâmtă a panoului de pe perete.

O trase pe Sarah deoparte şi îi făcu semn să se ascundă sub bancă. Imediat i se alătură şi el. După câteva secunde, liftul se opri şi uşa se deschise.

Lafferty nu văzu cine ieşise din lift, ci doar că era un bărbat care purta pantaloni albi şi ghete scurte din cauciuc alb. Bărbatul traversă laboratorul şi înjură când văzu lacătul spart.

— Isuse Hristoase! exclamă el alergând pe coridor.

— S-a zis cu noi, spuse Sarah.

— Să mergem, zise Lafferty.

— Unde?

Lafferty îi arătă şi o trase pe Sarah spre el.

— Dacă ne caută în pivniţă, putem ajunge înaintea lui la intrarea principală.

Lafferty deschise uşa şi cei doi intrară în lift. Liftul era lung şi strâmt. Lafferty înţelese fără prea mari eforturi de ce fusese construit astfel. Apăsă

butonul „Sus“, fără niciun rezultat. Îl mai apăsă o dată, şi încă de patru ori. Tot nimic… Căută un buton de urgenţă care ar fi putut opri liftul, dar nu găsi nimic. Mai era un singur buton, pe care era desenată o săgeată cu vârful în jos. Într-un gest de disperare, apăsă butonul şi uşa liftului se închise. O privi uimit pe Sarah şi amândoi înţeleseră că liftul cobora. Deşi se aflau deja în pivniţă, liftul cobora!

Sarah îşi sprijini capul pe pieptul lui Lafferty. Şi el se simţea la fel de descurajat.

Lafferty se desprinse de Sarah şi se aşeză în poziţie de atac. Nu ştia ce se putea întâmpla după deschiderea uşilor, dar avea de gând să lupte până la sfârşit. Uşile se deschiseră şi în faţa lor apăru un zid sinistru vopsit în verde. Ieşiră într-un coridor strâmt la capătul căruia se aflau două uşi batante. Era inutil să se întoarcă la lift. Acesta nu ducea spre etajele superioare, ci pur şi simplu făcea legătura între laboratorul Sigma şi această pivniţă. Liftul lung şi strâmt fusese construit special pentru transportarea coşciugelor. Cadavrele dispărute nu erau duse în vreo clinică elegantă, ci aici.

Sarah privi pe geamul de sticlă al uşii, după care scoase un fluierat uşor. Lafferty se uită şi el şi văzu o încăpere care semăna cu Departamentul de Traumatisme Craniene. Era luminată cu becuri verzi, slabe şi fiecare pat era înconjurat de echipamente medicale. Pacienţii erau izolaţi în compartimente din plastic cu aer.

Nu părea să fie niciun angajat prin preajmă, aşa că Lafferty şi Sarah intrară pe uşile batante şi se apropiară de cel mai apropiat compartiment.

— Dumnezeule! spuse Sarah, ducându-şi mâna la gură. E fiul lui John! E Simon Main.

— Dar e mort! exclamă Lafferty. Ce caută aici?

— Sunt morţi cu toţii, spuse Sarah, privindu-i. Funcţiile cerebrale au încetat, dar trupurile lor sunt ventilate şi hrănite artificial.

Se apropiară de al doilea compartiment şi îl găsiră pe Martin Keegan. Ventilatoarele şi tuburile pompau viaţa în trupul lui.

— Nu înţeleg, spuse Lafferty. Care e scopul? Dacă funcţiile creierului au încetat, de ce îi mai ţin conectaţi la aparatele astea?

— Nu ştiu sigur, şopti Sarah. Poate că asta ne va ajuta să aflăm ceva. Văzu acolo o fişă atârnând de perete, între cele două compartimente. O luă de acolo şi citi: „Doza principală 5, Varicella Zoster, 10,7 PFU per ml.“

— Ai descoperit ceva?

Sarah încuviinţă şi întoarse pagina. „Keegan, protecţie 1, doza primară completă, doza 2 plus 2, reacţia 1 plus 14, H. Simplex“.

— Ei bine?

— Aceşti oameni sunt folosiţi pentru cultura de celule umane, spuse Sarah vădit dezgustată. Cadavrele sunt pe post de cobai.

— Ce vrei să spui?

— Viruşii nu se dezvoltă în afara celulelor vii, spuse Sarah.

Pentru a lucra cu ei în laborator, ai nevoie de un mediu de cultivare a celulelor, ca să-i menţii în viaţă. În general, aceasta ia forma unei culturi de ţesuturi, de obicei de origine animală, care sunt dezvoltate artificial în sticle şi sunt alimentate cu un lichid special. Nu sunt la fel de eficiente ca şi celulele umane, dar acestea sunt mai rar disponibile şi oricum nu supravieţuiesc mult în medii artificiale. După câteva zile, mor.

— Dar, dacă foloseşti un corp uman… zise Lafferty, privindu-l pe Martin Keegan.

— Exact, spuse Sarah. Folosesc cadavrele pe post de culturi vii pentru viruşi.

— Dar de ce? întrebă Lafferty.

— Potrivit fişelor, trupul lui Simon Main a fost imunizat cu vaccinul Herpes şi virusul i-a fost injectat de câteva ori, ultima oară Varicella Zoster.

— Şi Martin Keegan?

— Cred că acel cod indică faptul că i s-a administrat prima doză de vaccin. Trebuie să-l mai injecteze o dată peste două zile, după care, peste alte 14 zile i se va injecta virusul Herpes Simplex.

— Dumnezeule! exclamă Lafferty, cu o voce care trăda un profund dezgust. Ce dezgustător!

— În felul acesta au creat şi au testat atât de repede noul vaccin, zise Sarah. Au folosit oameni încă de la început, aşa că nu mai era nevoie să-l testeze întâi pe animalele de laborator, şi apoi să cheltuiască o avere testându-l pe primate.

— Dar presupun că Ministerul Sănătăţii a pus întrebări. De vreme ce le-au dat autorizaţie pentru vaccin, trebuie să fi ştiut în ce condiţii era dezvoltat şi testat.

— Aşa ar fi normal, spuse Sarah.

— Cred că s-au întocmit şi nişte documente. Nu aşa ar fi fost normal?

— Guvernul a investit jumătate din buget în Departamentul de Traumatisme Craniene, zise Sarah.

— Dumnezeule mare! şopti Lafferty, înţelegând aluzia ei. Au ştiut tot timpul ce li se întâmplă acestor oameni!

— Încă o dată, scopul scuză mijloacele.

— E incredibil!

— Îmi amintesc că tata mi-a povestit despre criza prin care a trecut medicina după război, când lumea a aflat de experimentele făcute de nazişti. Mi-a vorbit despre suferinţa şi durerea îndurate de oamenii din lagăre, care fuseseră supuşi unor experienţe cumplite. Şi toate astea pentru ca ştiinţa să progreseze. Tata îmi spunea: „Grav nu e că aceste atrocităţi au fost realizare de nişte oameni care îşi spuneau medici, ci faptul că medicina chiar a progresat. Prin fapte cumplite, oamenii aceia au realizat ceea ce alţi cercetători, lucrând în condiţii normale, ar fi realizat într-o perioadă de zece ori mai lungă.“ A fost un fel de…

— Triumf al răului, zise Lafferty.

— Da, încuviinţă Sarah.

— Şi răul mai învinge câteodată, spuse Lafferty. Important e să înţelegem că ne înconjoară şi să nu-l confundăm cu altceva. Şi aceasta, zise el privind în jur, aceasta e o formă a răului…

Vocile puternice care se auzeau din partea cealaltă a camerei le amintiră celor doi că se confruntau cu o situaţie critică. Lafferty privi în jur şi îi indică lui Sarah patul pe care zăcea Martin Keegan, şoptindu-i:

— Intră sub el!

Sarah se strecură sub pat şi Lafferty o urmă, stângaci. Se trezi cu faţa lipită de un recipient din sticlă în care se aflau deşeurile din trupul lui Keegan. Glasurile se auzeau tot mai tare, cei doi putând acum să distingă cuvintele.

Murdoch Tyndall spuse mânios:

— Nu putem continua în felul acesta. Trebuie să amânăm introducerea vaccinului.

— Prostii! răspunse Sotillo. E o reacţie foarte rară. Nu putem permite ca un caz izolat să ne distrugă întregul proiect. Riscăm prea mult!

— Dar nu putem şti dacă acesta e un caz singular, Sotillo, protestă Tyndall. Nu avem destule date.

Cei doi bărbaţi se opriră în faţa patului lui Martin Keegan. După poziţia picioarelor, Lafferty îşi dădu seama că aceştia stăteau faţă în faţă.

— Ascultă, spuse Sotillo. Nu ne putem permite să renunţăm din cauza temerilor. Orice vaccin prezintă riscuri. Am avut ghinion, atâta tot.

— Şi dacă nu a fost doar un ghinion? replică Tyndall. Eu aş zice să amânăm totul, până când vom fi siguri.

— Nu! zise Sotillo. Vom acţiona în continuare conform planului.

Lafferty văzu una dintre perechile de picioare întorcându-se şi îndreptându-se spre coridor. Fu urmată de a doua pereche. Tyndall continua să-şi expună argumentele.

— Ce a fost asta? şopti Lafferty.

— Ceva nu e în ordine cu vaccinul, răspunse Sarah. Ai văzut din ce parte au venit?

— De undeva din capătul de sus, răspunse Lafferty, întorcându-şi capul spre zona indicată.

— Poate reuşim să ieşim pe acolo, zise Sarah.

— Să vedem…

Ieşiră de sub pat şi se îndreptară în grabă spre capătul camerei, care era cufundat în umbră. La stânga lor se afla un coridor strâmt pe unde presupuneau că intraseră Sotillo şi Tyndall. Lafferty înaintă prudent, cu spatele lipit de perete. Când ajunse la colţul coridorului în formă de unghi drept, cercetă cu atenţie zona. Avu o strângere de inimă când constată că la capătul coridorului se afla doar o uşă cu inscripţia: „încăpere de izolare“. Îşi reveni când i se alătură Sarah.

— Nu există nicio ieşire, spuse el.

— Încearcă uşa, zise Sarah.

Lafferty încuviinţă, dându-şi seama că nu aveau nimic de pierdut intrând acolo. În spate nu era nicio cale de scăpare, cu excepţia liftului. La gândul acesta, îşi imagină că Tyndall şi Sotillo trebuie să fi fost deja anunţaţi că pătrunsese cineva în clădire. Împinse uşa din spatele lui şi o deschise. Încăperea era cufundată în întuneric, dar Lafferty auzea zgomotul deja cunoscut al ventilatoarelor şi putea distinge ledurile colorate de pe panourile de control. Pipăi peretele din dreapta lui şi găsi întrerupătorul.

În încăpere se afla un ventilator, asemănător cu cele de afară, dar înainte ca Sarah şi Lafferty să poată vedea cine este pacientul care zăcea în pat, se auziră nişte voci puternice pe coridor. Lafferty stinse din nou lumina.

— Cred că au aflat că suntem aici, şopti Sarah.

— Sau poate că nu, răspunse Lafferty. Poate că vor să verifice încăperea pentru orice eventualitate. Ascunde-te sub pat!

Sarah se aruncă pe podea şi se târî spre locul unde îşi amintea că era capătul patului. Lafferty o urmă şi îi spuse să se grăbească, fiindcă vocile se auzeau tot mai tare.

— Nu pot, zise Sarah! Sunt nişte cutii aici! Nu am loc!

— Încearcă în partea cealaltă! insistă Lafferty.

Sarah se târî spre marginea patului şi reuşi să se strecoare sub el, dar nu mai era loc şi pentru Lafferty.

— Cutiile sunt prea grele. Nu le pot împinge, spuse Sarah.

Lafferty îşi duse mâna la frunte, speriat. Vocile păreau că se apropie tot mai mult, iar el nu se mai putea ascunde decât…

Trase de marginea compartimentului din plastic în care era izolat pacientul şi acesta se deschise. Se strecură înăuntru bâjbâind pe întuneric în interiorul compartimentului cald şi umed şi se întinse lângă pacient. Dacă oamenii aceia ar intra în cameră şi ar aprinde repede lumina, aruncând doar o privire scurtă, aşa cum spera el, nu l-ar vedea.

Stând nemişcat ca un cadavru, Lafferty simţea pieptul pacientului ridicându-se şi coborând cu fiecare ventilaţie. Încerca să respire cât mai puţin posibil, pe de o parte fiindcă era speriat, pe de altă parte pentru că mirosul dulce şi îngreţoşător din interiorul compartimentului de plastic îi invadase nările.

— E imposibil să fie aici, se auzi vocea lui Tyndall. Cei care au intrat erau probabil nişte adolescenţi în căutare de droguri. Şi chiar dacă a fost un paznic indiscret, n-a găsit nimic în laboratorul Sigma. În plus, nu există nicio dovadă că ar fi găsit liftul.

— Trebuie să fim siguri, răspunse Sotillo.

Lafferty auzi uşa deschizându-se şi camera fu brusc invadată de lumină. Pentru prima dată, îşi văzu colegul de pat, şi fu cuprins de groază. Nu putu să nu se oripileze la vederea chipului odios

care se afla la câţiva centimetri distanţă de faţa lui. Pentru o clipă, se gândi că era un fel de animal, dar apoi îşi dădu seama că era un chip de om. Pielea lui era complet acoperită de răni care supurau. Ele emanau mirosul acela dulce şi îngreţoşător. Până şi ochii îi erau acoperiţi de răni, şi o substanţă galbenă şi lipicioasă umezea constant rănile cu crustă. Faţa pacientului trosnea ritmic, pe măsură ce aerul era injectat în plămâni, cu ajutorul ventilatorului.

Lafferty avea o senzaţie de vomă din ce în ce mai puternică. Simţea gustul vomei deşi îşi strângea buzele, încercând cu disperare să se abţină. Din nu se ştie ce motiv, se simţea atras să privească monstrul din faţa lui. În timp ce urmărea cu privirea formele hidoase, un sentiment de vinovăţie încolţi în inima lui, amestecându-se cu repulsia pe care o simţea. Aceasta fusese o fiinţă umană, îşi tot spunea el. Ar trebui să simtă compasiune şi milă, nu teamă şi repulsie. Continuă să privească acel chip hidos, până când un nou coşmar se strecură în gândul lui, invadându-i mintea. Nu era o fiinţă umană oarecare… Forma frunţii şi a obrajilor i se părea cunoscută. Ochii lui se dilatară, când fu izbit de cruntul adevăr. Trupul mirositor şi plin de răni din faţa lui îi aparţinuse lui Mary O'Donnell!

Adevărul îl copleşi pe Lafferty. Se întoarse brusc spre stânga şi vărsă, luptându-se în acelaşi timp să iasă din compartimentul de plastic. Căzu în genunchi pe podea. În faţa lui erau Tyndall, Sotillo şi alţi doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb. Sarah ieşi de sub pat şi îşi puse mâna pe umărul lui.

— E Mary! gâfâi el, ştergându-şi gura cu dosul mâinii. E Mary O'Donnell!

Sarah se ridică şi privi cadavrul din interiorul compartimentului. Se trase înapoi şi şopti:

— Herpes diseminat. Noul vaccin a adus-o în starea asta, nu-i aşa?

Îl privi pe Tyndall şi pe Sotillo, aşteptând un răspuns.

— O reacţie nefericită, spuse Sotillo încet. Se poate întâmpla, atunci când administrezi un vaccin. Tu eşti medic. Ar trebui să ştii asta.

— Dar nu ştiţi ce riscuri prezintă administrarea acestui vaccin, nu-i aşa? întrebă Sarah.

Tyndall şi Sotillo schimbară o privire, dându-şi seama că Sarah ascultase discuţia lor de mai devreme.

— Cum ai putut să te implici în aşa ceva? îl întrebă Sarah pe Tyndall.

— Nu am folosit vaccinul pe pacienţi vii, răspunse Tyndall. Nu-ţi dai seama ce avantaje putem avea, dacă folosim un asemenea sistem de cultură?

— Sistem de cultură? izbucni Sarah! Erau oameni, pentru Dumnezeu! Nu sisteme de cultură!

— Porcării! replică Sotillo. Pacienţii erau deja morţi când am început testele. Nu poţi să treci peste detaliile astea? Eşti doctor.

— Şi bravo ei, că nu poate! zise Lafferty, ridicându-se în picioare şi apropiindu-se de Sarah. Poate că ea recunoaşte lăcomia şi avariţia chiar şi atunci când sunt ascunse sub masca nobilă a cercetărilor ştiinţifice. Celor ca tine nu le pasă decât de glorie şi de avere! De bani şi de premii! Asta e tot ce vă interesează, nu?

— Nici nu ne puteam aştepta la altceva din partea unui boşorog ca tine, se strâmbă Sotillo. Tu şi cei de teapa ta aţi rămas în urmă cu 2000 de ani!

Lafferty încercă să-l atace pe Sotillo, dar cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb îi blocară drumul.

— Să fim serioşi, părinte… Eşti un om al bisericii şi te laşi pradă pornirilor violente? comentă Sotillo cu o grimasă de dispreţ.

— În faţa mea se află întruchiparea răului, Sotillo, replică Lafferty. Nu cred că Biserica ar avea ceva împotrivă dacă ţi-aş crăpa capul.

Lui Sotillo nu-i plăcu deloc privirea lui Lafferty, aşa că se adresă unuia dintre însoţitori:

— Pregăteşte două compartimente în laborator.

Lafferty zâmbi cu tristeţe şi spuse:

— Şi acum vor urma încă două crime în folosul cercetării ştiinţifice. Corect?

Sotillo nu răspunse şi Tyndall îşi plecă privirea în pământ.

— Ei bine, doctore? spuse Sarah. Ai de gând să ne ucizi?

Tyndall păru stânjenit şi nu ştiu ce să răspundă.

— N-ar trebui să vă fie prea greu. La urma urmei, doar nu faceţi asta pentru prima oară, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? întrebă Tyndall.

— John McKirrop, zise Sarah. Şi Main, şi Stubbs. I-aţi omorât pe toţi, nu-i aşa? V-aţi întors la spital în noaptea în care v-am telefonat eu şi i-aţi împins ţeasta în creier. Iar după aceea, când Stubbs aflase prea multe şi Main descoperise laboratorul, i-aţi aranjat şi pe ei.

— McKirrop era un vagabond fără importanţă, spuse Tyndall. Probabil că într-un an tot ar fi murit de prea multă băutură. Cât despre Main şi Stubbs, nu ne-am putut permite să le dăm drumul. Nu înţelegi? Ceea ce facem noi e mult prea important ca să lăsăm pe cineva să ne stea în cale. Vaccinul anti-herpes este de-abia începutul. Suntem pe cale de a reuşi să luptăm împotriva virusurilor la nivel molecular! E vorba aici de stoparea completă a bolii!

Sarah şi Lafferty nu spuseră nimic.

— Ne pierdem vremea, îl atenţionă Sotillo. Încuie-i aici până sunt gata compartimentele.

18

Când Sotillo şi Tyndall se întoarseră cu spatele, Lafferty se aruncă asupra lor într-o ultimă încercare de răzvrătire. Ştia că practic nu avea nicio şansă, dar se simţea dator faţă de Sarah şi faţă de el însuşi să încerce. Sotillo şi Tyndall fură luaţi prin surprindere, dar Mace, însoţitorul care rămăsese în cameră după plecarea lui Pallister, anticipase mişcarea lui Lafferty. Când Lafferty se aruncă în faţă acesta se dădu pur şi simplu la o parte, ca şi cum ar fi fost un matador ce se lupta cu un taur împiedicat şi îl lovi zdravăn cu pumnul. Lafferty îşi pierdu echilibrul şi căzu lat pe podea.

— Gata cu prostiile, spuse Sotillo privind în jos la trupul lui Lafferty lungit cu faţa la pământ.

Când îşi reveni, Lafferty o văzu pe Sarah împingând cutii grele în uşă. Se ridică încet şi o întrebă ce face. Sarah se întoarse către el şi spuse:

— Bine că ţi-ai revenit. Te simţi bine?

— Cred că da, spuse Lafferty confuz.

— Poţi să mă ajuţi? întrebă Sarah.

Lafferty se ridică cu greu în capul oaselor şi se frecă la cap.

— Ce Dumnezeu faci? o întrebă el uimit.

— Baricadez uşa, răspunse Sarah. M-am hotărât să nu mă dau bătută aşa uşor. Vreau să mă agăţ şi de ultima rămăşiţă de viaţă. Cred că ar trebui să ne luptăm în continuare. Tu ce spui?

Sarah nu mai aşteptă răspunsul lui, iar Lafferty o văzu cum începe să desfacă unul dintre aparatele de menţinere în viaţă cu o hotărâre ce i se păru acestuia revoltătoare. Nu mai avea niciun rost să pună în evidenţă situaţia critică în care se aflau. Se întoarse către locul gol aflat deasupra patului lui Mary de unde fusese luat aparatul.

— L-ai deconectat? întrebă el.

— Mary nu avea nevoie de aparat. Era deja moartă, răspunse Sarah. Însă noi avem. Vino, dă-

mi o mână de ajutor. Adu şi restul echipamentului aici.

Lafferty făcu întocmai. Încă era dezorientat, dar se simţea mult mai bine să facă şi el ceva, decât să stea degeaba. Se frecă la ochi pentru a scăpa definitiv de ameţeală şi se apucă de treabă. Scoase de sub pat cutiile care mai erau, având grijă să nu dărâme cutia de sticlă plină de resturi şi observă că înăuntrul cutiilor se aflau rezerve pentru aparatele medicale: diafragme, tuburi şi filtre. Trase cutiile una câte una pe podea şi le adăugă peste celelalte care formau baricada. Când termină, Sarah făcu un pas înapoi pentru a se uita dacă mai rămăsese vreun loc neacoperit. După o clipă se strâmbă spunând:

— Nu sunt destul de grele ca să ţină uşa. După ce se gândi o clipă, acesta spuse:

— Putem să punem o pană!

Începu să scoată câteva cabluri de plastic pe care le împinse în despărţitura dintre perete şi uşă.

— Bine gândit, spuse Sarah, dar glasul ei trăda încă îndoiala.

— Ce-ar fi dacă am folosi şi patul? întrebă Lafferty, după ce termină.

Sarah privi în jur şi încuviinţă din cap.

— O voi muta eu pe Mary. Rupse compartimentul de plastic de deasupra patului şi îl folosi pentru a acoperi trupul lui Mary O'Donnell.

— Eu tot nu înţeleg ce i s-a întâmplat, spuse Lafferty privind-o.

— Noul vaccin nu a avut efect asupra lui Mary, spuse Sarah. A avut exact efectul invers. A lăsat-o fără niciun anticorp, aşa că atunci când i-au injectat virusul, acesta i-a distrus întreg sistemul imunitar.

— Dar asta s-ar putea întâmpla şi altora, spuse Lafferty.

— Exact, aprobă Sarah. De aceea se certau Sotillo cu Tyndall mai devreme. Sotillo nu voia să ia în considerare cazul lui Mary şi să elibereze

oricum vaccinul. Tyndall nu prea ar fi vrut acest lucru, dorind să retragă vaccinul.

— Înţeleg, spuse Lafferty îndreptându-se către cadavrul lui Mary pentru a-l ridica şi a-l aşeza pe podea.

În timp ce-i muta cadavrul, din gâtul lui Mary ieşi un sunet ca şi cum aceasta ar fi răsuflat adânc, ceea ce aproape că-l făcu pe Lafferty s-o scape.

— Nu te speria, spuse Sarah punându-i uşor mâna pe umăr. Era doar aerul care rămăsese blocat în plămâni.

Lafferty clătină iritat din cap şi i se alătură lui Sarah pentru a trage patul. Îl proptiră în dreptul uşii, tocmai când se auziră nişte voci venind dinspre coridor.

Uşa se mişcă puţin, ca şi cum cineva ar fi încercat s-o deschidă, dar pana era mult prea puternică pentru ca uşa să cedeze. Sotillo mai încercă o dată s-o deschidă, după care începu să bocăne în uşă strigând:

— Pentru ce aţi mai făcut şi asta, proştilor? întrebă el. Oricum n-aveţi nicio scăpare.

Nici Sarah şi nici Lafferty nu scoaseră vreun cuvânt. Amândoi îşi concentrau întreaga greutate pe marginea patului. Sarah îşi plecă privirea pentru a se uita la ceas. Lafferty, deşi era curios, nu întrebă de ce. În situaţia în care se aflau, el nu-şi putea imagina de ce o interesa pe Sarah să afle tocmai acum cât este ceasul. O bufnitură puternică îi alungă acest gând. Pallister şi Mace încercau să forţeze uşa. Aceasta se mai deschise un pic, dar pana şi greutatea cutiilor erau prea rezistente pentru a permite uşii să cedeze. În timp ce împingea cu toată puterea pentru a închide uşa, Lafferty văzu o mână intrând prin deschizătură şi încercând să se prindă de margine. La picioarele lui se afla o cutie plină de compresoare şi Lafferty, apucându-l pe cel mai greu dintre ele, zdrobi degetele lui Pallister sau poate ale lui Mace. Un strigăt de durere fu urmat de retragerea bruscă a

mâinii. Lafferty şi Sarah reuşiră să închidă din nou uşa, dar pana fusese dislocată. Lafferty se aşează repede în genunchi pentru a o pune la loc. Tocmai când făcea asta, uşa fu izbită puternic şi Lafferty rămase cu degetul prins în ea. Unghia degetului arătător îi fu dată peste cap şi acum veni rândul lui să urle de durere. Se ridică în picioare ţinându-şi degetul rănit în gură şi reuşi în final să pună la loc pana cu vârful pantofului.

— Te simţi bine? întrebă Sarah îngrijorată.

— Da, răspunse Lafferty, scoţându-şi repede degetul din gură şi scuipând sânge.

— Aduceţi nişte unelte! strigă Sotillo din spatele uşii.

După ce zăboviră fără să ştie care dintre ei să se ducă, Mace şi Pallister sau doar unul dintre aceştia, plecară să caute nişte unelte. Apoi se auzi vocea lui Sotillo:

— De ce nu încetaţi cu prostiile astea? Ştiţi că n-aveţi nicio scăpare. De ce nu vă acceptaţi soarta pur şi simplu? Aşa v-ar fi mult mai uşor. Vă promit că nu vă vom răni în niciun fel. De fapt, nu veţi simţi absolut nimic. O simplă injecţie cu substanţă neuro-toxică şi gata. Nici nu vă veţi da seama.

Sarah îi şopti lui Lafferty:

— Eu, personal, nu prea aş avea chef de o simplă injecţie cu substanţă neuro-toxică. Tu ce zici?

Lafferty admiră curajul lui Sarah şi îşi dori să poată fi şi el la fel de optimist. Cu toate acestea, el reuşi doar să schiţeze un zâmbet şters.

— Dar dacă veţi continua cu prostiile astea care ne mănâncă timpul, continuă Sotillo cu vocea înăsprită, s-ar putea să nu mai fiu atât de generos cu voi. Pot să vă fac să îndurați nişte chinuri îngrozitoare!

Lafferty văzu că de data asta, Sarah păli. Într-un fel, acest lucru îl făcea acum pe el să devină mai curajos.

— Sus bărbia! spuse el. O să le-arătăm noi lor!

Sarah zâmbi şi spuse:

— Eşti o persoană deosebită, Ryan. Cred că în situaţia de faţă îmi este permis să spun asta.

Lafferty încuviinţă uşor din cap.

— Poate că amândoi ar trebui să fim sinceri unul cu celălalt, sugeră Sarah, încercându-l.

Lafferty, sprijinit de cutii, se uită în ochii ei, după care spuse:

— Poate că nu ar fi tocmai bine să lăsăm anumite lucruri nespuse, Sarah. Cred că ştii că am ajuns să ţin foarte mult la tine. Poate mai mult decât ar trebui, dar nu pot să neg acest fapt şi nici nu mi-e ruşine să recunosc.

— Bine, spuse Sarah încet. Mă bucur. Sentimentul e reciproc.

Lafferty auzi că Mace şi Pallister se întorseseră. El şi Sarah îşi concentrară din nou atenţia asupra uşii, încurajându-se unul pe celălalt, în curând se auzi sunetul unui obiect metalic. Lafferty nu credea că este un topor, fiindcă zgomotul pe care-l făcea nu era destul de puternic. Totuşi, auzea cum este tăiat lemnul.

Văzu cum uşa ceda încet-încet datorită loviturilor. Apoi văzu o gaură ce devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce Pallister mânuia cu repeziciune bormaşina. Lafferty se îndreptă spre perete şi stinse lumina pentru ca cei de afară să nu poată vedea înăuntru prin gaura care se formase. Pe de altă parte, el putea să-i vadă pe măsură ce gaura se lărgea. Deschizătura era de mărimea unei mingi de tenis, dar devenea din ce în ce mai mare.

Când ajunse de mărimea unei mingi de fotbal, Lafferty ridică alt compresor şi aşteptă să i se ivească ocazia. Ştia că în curând unul dintre oameni va trebui să arunce o privire înăuntru. Acesta fu chiar Pallister. La un moment dat se opri din lucru şi îşi duse capul în dreptul găurii pentru a vedea ce se petrece înăuntru. Lafferty îl pocni direct în faţă cu compresorul de metal, iar Pallister se prăbuşi la pământ cu o izbitură puternică.

Lafferty ştiu că existau şanse ca bărbatul să nu se mai ridice niciodată de-acolo. Îl lovise cu toată puterea de care era capabil.

Sotillo era extrem de furios. Strigă la Mace să continue cu bormaşina, ameninţându-i din nou pe Sarah şi pe Lafferty că vor avea multe de îndurat când vor fi prinşi.

Lafferty fu cuprins dintr-o dată de un sentiment de deşertăciune. Ştia că ceea ce făceau nu avea niciun rost. Nu mai puteau rezista mult, şi nu reuşiseră decât să ucidă un om şi să-l înfurie şi mai rău pe Sotillo care se va răzbuna provocându-le o moarte chinuitoare. Dar acum nu mai puteau da înapoi. Trebuiau să lupte până la sfârşit. Se înarmă cu alte compresoare pe care le aruncă prin deschizătură, dar acum Mace se ferea, evitând să stea în dreptul găurii. Lui Lafferty i se termina muniţia. Se uită pe jos, dar din cauza întunericului nu văzu niciun obiect care ar fi putut să-i folosească, iar lumina nu-şi puteau permite s-o aprindă. Un lucru care îi atrase atenţia fură cablurile pe care le folosise mai devreme drept pană. Cu ajutorul luminii care venea prin deschizătură, Lafferty citi: ATENŢIE! PERICOL DE MOARTE PRIN ELECTROCUTARE. Acestea îi dădură o idee.

— Sarah! şopti Lafferty. Vino tu în locul meu!

Împinse cutia cu compresoare lângă Sarah şi adăugă:

— Pe ei!

În timp ce Sarah se pregătea să arunce primul proiectil, Lafferty găuri capetele cablurilor din cutia de siguranţă şi începu să le desfacă cu dinţii. După ce fu mulţumit de lungimea firului pe care îl crease, el conectă la cutia de siguranţă celelalte capete. Legă unul din firele desfăcute cu dinţii de marginea de metal a patului şi pipăi peretele în căutarea unei prize. În cele din urmă văzu una, dar aceasta se afla la mai mult de doi metri de uşă. Ar fi putut oare să întindă cablul mai mult? începu să

tragă cutia de siguranţă către priză, dar văzu că firul se înţepenise sub pat, scurtându-se cu cel puţin jumătate de metru. Lafferty îşi ridică privirea în tavan şi bombăni printre dinţi: „Mai scuteşte-mă!“ Trase în continuare cu şi mai multă putere, până ce pe frunte îi apărură broboane de sudoare, dar cablul rămase tot înţepenit.

— N-are niciun sens. Nu pot să-l urnesc din loc.

— Au mai rămas doar două, spuse Sarah speriată, în timp ce mai aruncă un proiectil care se lovi de peretele opus.

— Doamne, Ryan! Nu mai avem timp!

Lafferty îşi întoarse privirea către ea, dar nu-i putu distinge faţa din cauza întunericului.

— Timp pentru ce? întrebă el.

Sarah spuse după un moment:

— Nu am apucat să-ţi spun, dar mai devreme, când m-am dus acasă să mă schimb, i-am telefonat lui Paddy Duncan. I-am spus unde ne ducem şi de ce. Există şansa ca acesta să sune la poliţie dacă vede că nu ne-am întors încă. Cu cât rezistăm mai mult, cu atât există mai multe şanse să primim ajutor.

— De ce nu mi-ai spus asta mai devreme? întrebă Lafferty.

— După ce ţi-am spus că nu-mi place să fiu tratată ca o femeie oarecare, nu am mai vrut să recunosc că-mi era atât de frică încât am spus cuiva ce aveam de gând să facem.

Lafferty clătină din cap în întuneric, dar speranţa că mai exista o mică şansă de scăpare îl făcu să se simtă mai energic. Se aplecă înspre marginea patului şi făcu o ultimă încercare de a-l mişca. Apucă de bara de metal cu ambele mâini şi împinse cu obrazul în ea încercând să ridice patul. Din cauza efortului i se umflară venele la cap, dar îşi ţinu ochii închişi şi se concentră asupra imaginii unei maşini cu faruri albastre care gonea în direcţia lor.

Marginea de metal se mişcă uşor şi Lafferty ştiu că firul era liber. Acum nu mai era timp de pierdut. Trase imediat cutia de siguranţă în apropierea prizei şi se pregăti să facă legătura.

— Dă-te la o parte, Sarah! şuieră el.

Sarah făcu întocmai, mutându-se din dreptul uşii, iar Lafferty aşeză cu grijă capătul firului rămas pe podea, în dreptul pragului. Dar acesta nu stătea la locul lui. Orice ar fi făcut, firul se întortochea în aer. Într-un gest de disperare, Lafferty îşi smulse pantoful pe care-l aşeză pe fir pentru a-l face să stea nemişcat. Mulţumit că acum totul era în regulă, Lafferty răsuci butonul de tensiune la maximum şi băgă firul în priză cu răsuflarea tăiată. O luminiţă roşie indică faptul că firele erau acum conectate.

Lafferty se târî pe podea pentru a ajunge la Sarah, după care se ascunse în spatele cutiei de sticlă pentru colectarea resturilor care se aflase în rezerva lui Mary O'Donnell. Rupse învelitoarea de plastic şi Sarah îşi dădu seama ce intenţiona să facă. Se aşeză şi ea la celălalt capăt al cutiei pentru a-l ajuta, după care aşteptară neclintiţi.

— Nu mai au muniţie! strigă Sotillo către Mace. Continuă-ţi treaba!

Sarah şi Lafferty îl văzură pe Mace apărând în faţa deschizăturii din uşă şi încercând să vadă dacă încape prin ea.

Lafferty o prinse de mână pe Sarah şi şopti:

— O să reuşim!

Drept răspuns, aceasta îi strânse uşor degetele.

În timp ce Mace mai avea un pas până să intre, Lafferty îşi luă avânt pentru mişcarea finală. Mace aprinse lumina şi avu un sentiment de satisfacţie văzându-i pe cei doi înghesuindu-se în celălalt capăt al camerei ca şi cum le-ar fi fost extrem de frică să-şi accepte soarta. Uşa se deschise şi apăru şi Sotillo. Se opri zâmbind către ei.

Lafferty avea privirea aţintită asupra mâinilor lor. Mace apucase marginea patului pentru a o da

la o parte din cale. Sotillo se aplecă să-l ajute şi Lafferty acţionă:

— Acum! strigă el, iar cei doi răsturnară cutia cu resturi menajere către ei, astfel încât un lichid urât mirositor invadă podeaua şi picioarele celor care stăteau acolo.

Răsturnarea lichidului ajută şi la crearea circuitului electric dintre marginea patului şi firul rămas liber pe podea. Sotillo şi Mace fură electrocutaţi, ceea ce adăugă un miros îngrozitor de ars atmosferei deja încărcate.

Doar Murdoch Tyndall se mai afla în viaţă, dar acesta era paralizat de frică. Când Lafferty se ridică şi o porni către el, Tyndall ridică bormaşina folosită de Mace şi o aruncă înspre capul preotului. Lafferty era prea epuizat pentru a mai fi în stare să se dea la o parte în timp util, aşa că fu lovit în frunte de capătul instrumentului. Tyndall o luă la sănătoasa, iar Lafferty căzu pe podea. Sarah scoase un strigăt disperat şi căzu în genunchi în faţa lui Lafferty luându-i capul în braţe. Rana nu părea să fie prea gravă, dar Lafferty îşi pierduse cunoştinţa.

Sarah îşi dădu seama că era singură cu Lafferty. Auzi liftul care-l ducea pe Tyndall la laboratorul Sigma şi se mai linişti puţin.

— Am reuşit, şopti ea uitându-se la Lafferty.

Se simţea complet epuizată şi îşi aşeză capul pe pieptul lui Lafferty. Închise ochii, asigurându-l cu vocea stinsă pe Lafferty că totul se terminase.

Dintr-o dată, Sarah auzi un zgomot puternic şi deschise brusc ochii. Cutia de siguranţă era în flăcări, iar focul se răspândea cu repeziciune.

Sarah intră în panică şi se luptă să se ridice în picioare şi să târască trupul lui Lafferty către uşă. Focul deja ajunsese la tuburile de plastic şi un fum înecăcios se ridica în aer.

Sarah nu reuşi să-l mişte deloc pe Lafferty. Era atât de greu! Dar reuşi să facă loc printre rămăşiţele din dreptul uşii şi în final îl scoase din cameră. Încercă să închidă uşa pentru a mai stinge

un pic focul, dar acesta se extinsese până la marginea patului care fu pe dată cuprins de flăcări. Se întoarse către Lafferty şi începu să-l târască printre compartimentele pacienţilor către liftul din coridor.

Sarah fu cuprinsă de panică şi de deznădejde, simţind că o lasă puterile. Acum se mişca foarte încet, iar focul se răspândise până în salonul principal. În curând avea să-i mistuie şi pe ei. De-ar fi putut măcar să închidă uşa! Aşa ar mai fi încetinit răspândirea focului şi ar mai fi câştigat câteva minute. Focul ajunsese acum la primul compartiment de plastic. Acesta fu cuprins de flăcări.

Sarah fu nevoită să se aplece cât de mult putea în spate pentru a reuşi să-l apuce pe Lafferty de braţe şi să-l târască puţin câte puţin. Fumul o făcea să tuşească, întrerupând-o şi panicând-o şi mai mult. Probabil că scurt-circuitul provocat de Lafferty blocase sistemul de ventilaţie. Invadată de un miros de carne arsă, Sarah fu cuprinsă de panică şi se forţă şi mai mult să-şi continue mersul. Ajunse în final la uşile batante şi, chinuindu-se în continuare să-l târască pe Lafferty, aproape căzu pe spate. Cu o ultimă forţare, Lafferty fu scos pe uşă. Mai trebuia doar să-l ducă până la lift şi după aceea vor fi în siguranţă.

Focul se răspândise acum în mai mult de jumătate din secţie, dar avea destul timp să cheme liftul şi dacă ar fi fost nevoie, uşa batantă i-ar mai fi putut proteja un pic de flăcările mistuitoare. Cu toate acestea, aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat.

Sarah verifică pulsul lui Lafferty şi văzu că acesta era stabil.

— Trezeşte-te! îl îndemnă ea. Aproape că am ajuns!

Lafferty nu reacţionă, aşa că Sarah îl trase uşor spre lift şi apăsă pe buton. Când văzu că beculeţul de deasupra butonului nu se aprinde, Sarah

încremeni. Rămase blocată, refuzând să creadă asemenea lucru. Apăsă de mai multe ori, dar tot nimic. Nu era doar o defecţiune a ledului, fiindcă nu se auzea niciun sunet care să indice pornirea liftului.

Adevărul o străpunse pe Sarah ca un cuţit. Tyndall oprise curentul pentru a bloca liftul. Nu mai aveau nicio ieşire. Sarah îşi pierdu şi ultima rămăşiţă de putere şi, cum picioarele o lăsaseră, se prăbuşi pe podea alături de Lafferty. Pentru prima dată lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Totul fusese în zadar. Aveau să moară amândoi. Lafferty gemu, ca şi cum era pe cale să-şi revină, dar Sarah îl opri.

— Ssst… şopti ea printre lacrimi. Dormi mai departe, Ryan, dormi.

Aerul devenea din ce în ce mai înecăcios. Tot oxigenul disponibil fusese înlocuit de gaze toxice. Singura ei consolare era gândul că amândoi vor fi inconştienţi, sau chiar morţi până vor fi atinşi de flăcări. Sarah închise ochii şi îşi rezemă capul de peretele din spate, ţinând în poală capul lui Lafferty.

Era pe punctul de a-şi pierde şi ea cunoştinţa, când auzi liftul pornind. Deschise ochii şi clipi, încercând să afle dacă ce auzise era adevărat. Lafferty gemu, iar ea spuse ascuţit „Ssst“. Chiar era adevărat. Liftul cobora! Se forţă să se ridice în genunchi şi se întoarse pe jumătate când uşile liftului se deschiseră şi Paddy Duncan apăru în prag. Cu el mai erau doi poliţişti.

— Sarah! Ce s-a întâmplat?

— O, Paddy, slavă Domnului că ai venit! Îmi pierdusem orice speranţă. Am crezut că murim, spuse Sarah cu răsuflarea tăiată.

Încercă să se ridice, dar se prăbuşi în braţele întinse ale lui Paddy Duncan.

Unul din poliţişti îl urcă pe Lafferty în lift, iar Paddy o ajută pe Sarah. Celălalt poliţist se duse la uşa batantă să vadă în ce stadiu ajunsese focul. Din

cauza fumului, poliţistul îşi scoase o batistă pe care şi-o duse la nas.

— Dar pacienţii? strigă el către ceilalţi.

— Sunt morţi, spuse Sarah cu vocea stinsă. Sunt morţi cu toţii. Lasă-i în pace. Hai să ieşim de-aici.

*

Aerul nu mai fusese niciodată atât de proaspăt pentru Sarah şi Lafferty care stăteau întinşi pe pământ afară, în aşteptarea ambulanţei. Pompierii făceau tot posibilul să stingă mai repede focul, dar în zadar. Simplul fapt că liftul secret era singura cale de acces în camera de sub pivniţă, însemna că pompierii nu puteau stinge direct sursa focului. Subsolul era acum în flăcări şi scopul lor era mai degrabă să împiedice răspândirea focului în celelalte clădiri, decât să încerce să salveze Institutul.

— Cum te simţi? întrebă Sarah.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse Lafferty, luând-o de mână.

— Măcar atât să fi făcut şi eu, răspunse Sarah, după tot ce-ai făcut tu pentru mine… Poate acum ne potrivim unul cu celălalt.

Lafferty se întoarse s-o privească în lumina focului.

— Poate că da, încuviinţă el, strângându-i mâna.

Privind focul, Lafferty începu să se gândească la ce le vor spune autorităţilor. Oare îi va crede cineva?

Sotillo şi gangsterii lui erau morţi. Cyrill Tyndall murise şi toate dovezile împotriva lui Murdoch Tyndall ardeau în faţa ochilor lui. În afară de asta, mai era şi misterul obţinerii licenţei din partea guvernului pentru noul vaccin promovat de Gelman Holland. Sarah sublimase faptul că guvernul donase jumătate din bani pentru construirea Departamentului de Traumatisme Craniene, iar Gelman Holland suportase restul cheltuielilor. Să fi avut oare acest parteneriat o semnificaţie mai adâncă? Era posibil ca guvernul

să fi ştiut de folosirea pacienţilor fără funcţii cerebrale drept cobai pentru elaborarea mai rapidă a vaccinului?

Deodată îl văzu pe Murdoch Tyndall cu coada ochiului. Tyndall se afla în partea cealaltă a clădirii, vorbind cu un grup de poliţişti. Aceştia nu-l reţineau în niciun fel. De fapt, păreau chiar respectuoşi, privind împreună cu el flăcările, ca şi cum ar fi fost plini de compasiune pentru pierderea pe care o suferise. Sarah şi Lafferty văzură că un om distins, îmbrăcat în negru, fu lăsat să treacă de cordonul de poliţişti şi se alătură grupului. Lafferty nu văzu cine era, dar Sarah îl recunoscu.

— L-am văzut la televizor, spuse ea. E ministru în Departamentul Scoţian.

Lafferty încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Se întreba dacă prezenţa noului venit nu justifica oare întrebările pe care şi le pusese mai devreme.

Vedea că Tyndall îşi recăpătase toată încrederea de sine în timp ce discuta cu omul de la guvern.

— Tyndall nu ştie că noi suntem în viaţă, spuse el.

— Ticălosul, zise Sarah plină de dispreţ.

— Se poate să fie cuvântul nostru împotriva lui, spuse Lafferty, dând glas temerilor sale despre lipsa probelor.

— El nu va scăpa cu bine din toată afacerea asta, spuse Sarah hotărâtă. Chiar dacă va însemna să răscolesc prin cenuşă şi să verific toate radiografiile dentare pentru stabilirea identităţii pacienţilor.

Lafferty nu răspunse imediat. Se gândea la piedicile care le vor fi puse şi la lipsa totală de cooperare din partea autorităţilor. Îşi dădu seama că Sarah aştepta ca el să spună ceva.

— Mai eşti cu mine? întrebă ea.

Lafferty o privi pe Sarah şi zâmbi.

— Sunt şi voi fi cu tine, spuse el.

CUPRINS

Prolog
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18

Table of Contents

Prolog	3
1	6
2	25
3	44
4	64
5	81
6	100
7	118
8	138
9	158
10	177
11	198
12	216
13	232
14	251
15	270
16	290
17	310
18	328